

Moeder's Agenda

1951-1960

volume 1

Moeder's Agenda

I

1951-1960

Vertaald uit het Engels

Institut de Recherches Evolutives

Dit boek werd gepubliceerd in Frans onder de titel L'Agenda de
Mère---1950-1960

© 1978 Institut de Recherches Évolutives, Parijs

Geleverd in het Engels onder de aanwijzing van Satprem

INHOUDSOPGAVE

INTRODUCTIE.....	11
Topografische Notitie.....	20
1951-1957.....	22
Notities en Fragmenten.....	22
Februari, 1951.....	22
Ongedateerd 1951.....	22
Maart 14, 1952.....	22
Augustus 2, 1952.....	23
Ongedateerd 195(?).....	23
April 1954.....	24
Augustus 1954.....	25
Augustus 25, 1954.....	27
Maart 26, 1955.....	36
April 4, 1955.....	36
Juni 9, 1955.....	39
September 3, 1955.....	41
September 15, 1955.....	41
Oktober 19, 1955.....	43
Oktober (?) 1955.....	43
Oktober 1955.....	44
Januari (?) 1956.....	46
Ongedateerd 1956.....	47
Januari (?) 1956.....	48
Ongedateerd 1956.....	49
Ongedateerd 1956.....	51
Februari 29, 1956.....	52
Maart 19, 1956.....	53
Maart 21, 1956.....	54
Ongedateerd 1956.....	54
April 4, 1956.....	55
April 20, 1956.....	56
April 23, 1956.....	57
April 24, 1956.....	58
Ongedateerd 1956.....	58
Ongedateerd 1956.....	59
Mei 2, 1956.....	61
July 29, 1956.....	67
Augustus 10, 1956.....	67
September 12, 1956.....	68
September 14, 1956.....	69
Oktober 7, 1956.....	71
October 8, 1956.....	73
Oktober 28, 1956.....	74
November 22, 1956.....	76
December 12, 1956.....	76
December 26, 1956.....	77
Januari 1, 1957.....	78
Januari 18, 1957.....	78
Maart 3, 1957.....	79
Ongedateerd 1957.....	81
April 22, 1957.....	82
July 3, 1957.....	83
Juli 18, 1957.....	87
Ongedateerd 1957.....	87

September 27, 1957.....	88
October 8, 1957.....	88
Oktober 17, 1957.....	90
Oktober 18, 1957.....	92
November 12, 1957.....	92
November 13, 1957.....	94
Ongedateerd 1957.....	94
Ongedateerd 1957.....	97
Ongedateerd 1957.....	98
December 13, 1957.....	100
December 21, 1957.....	101
Ongedateerd 1957.....	104
Januari 1, 1958.....	105
Ongedateerd 1958.....	107
Januari 22, 1958.....	108
Januari 25, 1958.....	108
Ongedateerd 1958.....	109
Februari 3, 1958.....	109
Februari 3, 1958.....	110
Februari 1958.....	115
Ongedateerd 1958.....	118
Februari 15, 1958.....	119
Februari 25, 1958.....	119
Februari 1958.....	120
Maart 7, 1958.....	121
April 3, 1958.....	122
Ongedateerd 1958.....	124
Mei 1, 1958.....	125
Mei 10, 1958.....	125
Mei 11, 1958.....	130
Mei 17, 1958.....	132
Mei 30, 1958.....	132
Juni 6, 1958.....	133
Juni 1958.....	137
June 1958 (?).....	140
Juni 22, 1958.....	141
Juli 2, 1958.....	141
Juli 5, 1958.....	143
Juli 6, 1958.....	143
Juli 1958.....	149
Juli 19, 1958.....	150
Juli 21, 1958.....	151
Juli 23, 1958.....	152
July (?) 1958.....	153
Augustus 7, 1958.....	153
Augustus 8, 1958.....	154
Augustus 9, 1958.....	155
Augustus 12, 1958.....	155
Augustus 29, 1958.....	156
Augustus 30, 1958.....	157
September 1958.....	158
September 16, 1958.....	160
September 19, 1958.....	165
Oktober 1, 1958.....	165
Oktober 4, 1958.....	166
Ongedateerd 1958.....	171
Oktober 6, 1958.....	172

Oktober 10, 1958.....	173
Oktober 17, 1958.....	177
Oktober 25, 1958.....	178
November 2, 1958.....	179
November 4, 1958.....	180
Ongedateerd 1958.....	187
November 8, 1958.....	188
November 11, 1958.....	192
November 14, 1958.....	195
November 15, 1958.....	196
November 20, 1958.....	200
November 22, 1958.....	202
November 26, 1958.....	207
November 27, 1958.....	208
November 28, 1958.....	210
November 30, 1958.....	211
December 1958.....	211
December 4, 1958.....	212
December 15, 1958.....	214
December 24, 1958.....	216
December 28, 1958.....	218
Januari 6, 1959.....	221
Januari 14, 1959.....	222
Januari 21, 1958.....	225
Januari 27, 1959.....	227
Januari 31, 1959.....	229
Maart 10, 1959.....	231
Maart (?) 1959.....	233
Maart (?) 1959.....	235
Maart (?) 1959.....	237
Maart 1959.....	238
Maart 26, 1959.....	239
Maart (?) 1959.....	240
Maart (?) 1959.....	241
Eind Maart (?) 1959.....	242
April 7, 1959.....	242
April 13, 1959.....	244
Ongedateerd 1959.....	245
April 21, 1959.....	245
April 23, 1959.....	246
April 24, 1959.....	246
Vroeg in Mei 1959.....	247
Mei 1959.....	248
Vroeg in Mei 1959.....	248
Mei 1959.....	249
Mei 7, 1959.....	250
Mei 19, 1959.....	251
Mei 1959.....	253
Mei 25, 1959.....	253
Mei 28, 1959.....	256
Juni 3, 1959.....	259
Juni 4, 1959.....	262
Juni 7, 1959.....	264
Juni 8, 1959.....	265
Juni 9, 1959.....	267
Juni 11, 1959.....	268
Juni 13, 1959.....	269

Juni 13, 1959.....	270
Juni 17, 1959.....	270
June 25, 1959.....	272
Juli 9, 1959.....	274
Juli 10, 1959.....	274
Juli 14, 1959.....	275
Juli 24-25, 1959.....	276
Augustus 11, 1959.....	276
Augustus 15, 1959.....	277
Oktober 6, 1959.....	277
Oktober 15, 1959.....	281
November 25, 1959.....	282
Gebeden van het Bewustzijn van de Cellen.....	284
(1951-1959).....	284
September 21, 1951.....	284
Juli 25, 1958.....	285
Juli 25, 1958.....	285
Gebeden van het Bewustzijn van de Cellen.....	286
Oktober 3, 1959.....	286
Januari 21, 1959.....	286
Ongedateerd.....	287
Januari 1959.....	288
Ongedateerd 1959 (?).....	289
Ongedateerd 1959 (?).....	290
Januari 1959.....	290
Januari 1959.....	290
Januari 1959.....	291
October 1959.....	291
Ongedateerd.....	292
Januari 28, 1960.....	297
Januari 31, 1959.....	299
Maart 3, 1960.....	299
Maart 7, 1960.....	300
April 7, 1960.....	301
April 13, 1960.....	303
April 14, 1960.....	304
April 20, 1960.....	305
April 24, 1960.....	306
April 26, 1960.....	306
Mei 6, 1960.....	307
Mei 16, 1960.....	308
Mei 21, 1960.....	310
Mei 24, 1960.....	311
Mei 28, 1960.....	314
Ongedateerd Mei (?) 1960.....	317
Juni 3, 1960.....	318
Juni 4, 1960.....	319
Ongedateerd Juni 1960.....	322
Juni 7, 1960.....	322
Juni 11, 1960.....	327
Ongedateerd, Juni 1960.....	327
July 12, 1960.....	328
Juli 15, 1960.....	332
Juli 18, 1960.....	333
Juli 23, 1960.....	333
Juli 26, 1960.....	340
Augustus 10, 1960.....	342

Augustus 16, 1960.....	345
Augustus 20, 1960.....	346
Augustus 27, 1960.....	350
September 2, 1960.....	351
September 20. 1960.....	352
September 24, 1960.....	360
Oktober 2, 1960.....	360
Oktober 2, 1960.....	363
Oktober 8, 1960.....	364
Oktober 11, 1960.....	366
Oktober 15, 1960.....	371
Oktober 19, 1960.....	372
Oktober 22, 1960.....	374
Oktober 25, 1960.....	381
Oktober 30, 1960.....	390
November 5, 1960.....	394
November 8, 1960.....	396
Ongedateerd, 1960.....	402
November 12, 1960.....	402
November 15, 1960.....	408
November 26, 1960.....	414
December 2, 1960.....	419
December 13, 1960.....	420
December 17, 1960.....	422
December 20, 1960.....	425
December 23, 1960.....	427
December 25, 1960.....	429
December 31, 1960.....	429

*Deze Agenda... is
mijn gift aan
degenen, die mij liefhebben*

Moeder

Kom naar de toekomst

1893 (leeftijd 15 jaar)

In ieder ding, in ieder atoom, is de Goddelijke Tegenwoordigheid. De missie van de mens is om het manifest te maken.

1910

Het obstakel is nauw verbonden met juist de reden van het werk, dat tot stand gebracht moet worden: zo is de huidige toestand van de fysieke materie's onvolmaaktheid. Dus, wat ook de graad van perfectie, het bewustzijn, de kennis van ons diepste wezen, juist het feit van zijn incarnatie in een fysiek lichaam creëert obstakels voor de zuiverheid van zijn manifestatie; het doel echter van zijn incarnatie is victorie over deze obstakels, de transformatie van materie.

Mei 21, 1912

De condities, waarin de mensen op aarde leven, zijn het resultaat van hun toestand van bewustzijn. Te wensen om de condities te veranderen zonder het bewustzijn te veranderen is een vergeefse hersenschim.

Moeder

INTRODUCTIE

*Wanneer we voorbij de mensheid gegaan zijn,
dan zullen we de Mens zijn.*

Sri Aurobindo

Deze AGENDA ... Op een dag zal een andere soort onder de mensen dit fabuleuze document bestuderen als het tumultueuze drama, dat de geboorte omgeven moet hebben van de eerste mens onder de vijandige hordes van een groot, uitzinnig Paleozoïcum. Een eerste mens is de gevaarlijke contradictie van een zekere apenlogica, een dreiging voor de gevestigde orde, die zo netjes rond ging midden tussen de hoge, onaantastbare varens --- en om te beginnen, weet hij zelfs niet, dat hij een mens is. Hij vraagt zich inderdaad af, wat hij is. Zelfs voor zichzelf is hij vreemd, onrustbarend. Hij weet zelfs niet, hoe nog langer bomen te beklimmen op de gebruikelijke manier --- en het is verschrikkelijk onrustbarend voor al degenen, die nog bomen beklimmen op de oude, duizendjarige manier. Misschien is het zelfs een ketterij. Tenzij het een of andere cerebrale wanorde is? Een eerste mens in zijn kleine clearing moet nogal veel moed hebben. Zelfs deze kleine clearing was niet langer zo zeker. Een eerste mens is een eeuwigdurende vraag. Wat ben ik, dan, in het midden van dit alles? En waar is mijn wet? Wat is de wet? En wat, als er geen wetten zouden zijn? ... Het is beangstigend. Mathematica --- buiten de orde. Astronomie en biologie beginnen ook te reageren op mysterieuze invloeden. Een miniem punt, opeengehoopt in het centrum van de wereld's grote clearing. Maar wat is dit alles, wat als ik 'gek' zou zijn? En dan, overal klauwen, en heleboel klauwen tegen dit ongewone schepsel. Een eerste mens ... is heel erg alleen. Hij is nogal ondraaglijk voor de voormenselijke 'rede'. En de omgevende stammen gromden als rode apen in de schemer van Guyana.

Op een dag waren we als deze eerste mens in de grote, tjirpende nacht van de Oyapock. Ons hart klopte met de herontdekking van een erg oud mysterie --- het was plotseling absoluut nieuw om een mens te zijn midden tussen de dioriet cascades en de mooie rode en zwarte koraalslangen, die glibberen onder de bladeren. Het was zelfs buitengewoner om een mens te zijn dan onze oude geconformeerde stammen, met hun onfeilbare vergelijkingen en onaantastbare biologieën, ooit gedroomd zouden kunnen hebben. Het was een absoluut onzeker 'kwantum', dat verrukkelijk misleidde, wat men er ook over dacht, misschien inbegrepen, wat zelfs de geleerden er over dachten. Het stroomde anders, het voelde anders. Het leefde in een soort foutloze continuïteit met het sap van de reusachtige balata bomen, de schreeuw van de ara's en het sprankelende water van een klein fontein. Het 'begreep' op een nogal verschillende manier. Te begrijpen was in alles te zijn. Alleen een huivering en men was in de huid van een kleine leguaan in nood. De huid van de wereld was erg uitgestrekt. Om een mens te zijn na miljoenen jaren te herontdekken was mysterieus, zoals iets anders te zijn als de mens, een vreemde, onafgemaakte mogelijkheid, die ook alle soorten van andere dingen

kon zijn. Het was niet in het woordenboek, het was vloeibaar en grenzeloos --- het was een mens geworden door gewoonte, maar in waarheid was het formidabel maagdelijk, alsof alle oude wetten behoorden tot de achterblijvende barbaren. Toen begonnen andere manen door de hemel te zoemen op de schreeuw van de ara's bij de zonsondergang, een ander ritme was geboren, dat vreemd genoeg afgestemd op het ritme van alles, een enkele stroom van de wereld makend, en daar gingen we, licht, alsof het lichaam nooit enig gewicht had gehad dan dat van ons menselijk denken; en de sterren waren zo dichtbij, zelfs de reusachtige vliegtuigen, die boven het hoofd brulden, leken vergeefse kunstgrepen onder glimlachende melkwegen. Een mens was het overweldigende Mogelijke. Hij was zelfs de grote ontdekker van het Mogelijke. Nooit had deze precaire uitvinding enig ander doel door miljoenen soorten, dan dat te ontdekken, wat zijn eigen soort overtrof, misschien het middel om zijn soort te veranderen --- een lichte en wetteloze soort. Na herontdekking van een miljoen jaren in de grote, ritmische nacht, was de mens nog iets om te ontdekken. Het was de uitvinding van zichzelf, waar nog niet alles gezegd was en gedaan.

En dan, en dan ... een unieke lucht, een ongeneeslijke lichtheid, begon zijn longen te vullen. En wat, als we een fabel zouden zijn? En wat is het middel?

En wat, als deze lichtheid zelf het middel was?

Een groot en plechtig opgeruimd staat netjes aan al onze barbaarse plechtigheden.

Zo hadden we gemijmerd in het hart van ons oeroude bos, terwijl we nog aarzelden tussen onwaarschijnlijke goudvlokken en een beschaving, die voor ons nogal toxisch en verouderd leek, hoe mathematisch ook. Maar andere mathematica vloeide door onze aderen, een vergelijking, vooralsnog ongevormd, tussen deze mammoetwereld en een klein vol punt met een lichte sfeer en immense voorgevoelens.

Op dit punt ontmoetten we Moeder, op deze intersectie van de herontdekte antropeïde en het 'iets', dat de onafgemaakte uitvinding in beweging had gezet, die tijdelijk verstrikt was in een vergulde machine. Want niets was afgemaakt, en niets was werkelijk uitgevonden, dat vrede en weidsheid zou inboezemen in dit hart van helemaal geen soort.

En wat, als de mens nog niet uitgevonden zou zijn? Wat als hij nog niet zijn eigen soort zou zijn?

Een klein wit silhouet, twaalfduizend mijlen weg, eenzaam en fragiel, midden tussen een spirituele horde, die voor eens en altijd besloten had, dat meditatie en wonderbaarlijke yogi's het apogeum van de soort was, was aan het zoeken naar de middelen voor de werkelijkheid van deze mens, die zich voor een moment soeverein acht voor de hemelen of soeverein voor een machine, maar die nogal waarschijnlijk iets volledig anders dan zijn spirituele of materiële glories. Een andere, een lichtere sfeer klopte in die borst, onbelast door zijn hemelen en door zijn prehistorische machines. Een ander Epos was

aan het beginnen. Zouden Materie en Geest dan ontmoeten in een derde PSYCHOLOGISCHE positie, dan zou dan waarschijnlijk de laatste positie zijn van de herontdekte Mens, datgene, dat zolang gevochten en geleden had in de queeste om zijn eigen soort te worden? Zij was het grote Mogelijke aan het begin van de mens. Moeder is onze fabel, die waar geworden is. 'Alles is mogelijk' was haar eerste doorgang.

Ja, Zij was in het midden van een spirituele 'horde', want de pionier van een nieuwe soort moet altijd vechten tegen het beste van de oude: het beste is het obstakel, de valstrik, die ons verstrikt in zijn oude gouden modder. En van het ergste weten we, dat het het ergste is. Maar dan gaan we ons realiseren, dat het beste alleen een mooie snuit is van ons ergste, hetzelfde oude beest, dat zich verdedigt, met al zijn klauwen naar buiten, met zijn heiligheid van elektronische apparaatjes. Moeder was daar voor iets anders.

'Iets anders' is onheilspellend, gevaarlijk, ontwrichtend --- het is nogal ondraaglijk voor al degenen, die lijken op het oude beest. Het verhaal van de Pondicherry 'Ashram' is het verhaal van een oude clan, die zich woest vastklampt aan zijn 'spirituele' privileges, zoals anderen zich vastklampen aan de spieren, die hen koning maakten onder de grote apen. Het is gewapend met alle vroomheid en alle redelijkheid, die de logische mens zo 'onfeilbaar' had gemaakt onder zijn minder cerebrale broeders. Het spirituele brein is waarschijnlijk het ergste obstakel voor de nieuwe soort, zoals de spieren van de oude orang-oetan waren voor deze fragiele vreemdeling, die niet langer zo goed in de bomen klom en nadenkend zat in het centrum van een kleine, onzekere open ruimte. Er is niets vromer dan de oude soort. Er is niets legaler. Moeder was aan het zoeken naar het pad van de nieuwe soort, zoveel tegen alle deugden van de oude, als tegen al haar ondeugden en wetten. Want, waarlijk, 'Iets Anders' ... is iets anders.

Wij landden daar, op een dag, in Februari 1954, tevoorschijn gekomen uit ons Guyanese oerwoud en een zekere aantal doodlopende zeereizen; we hebben op de deuren geklopt van de oude wereld voor het bereiken van dat punt van absolute onmogelijkheid, waar het waarlijk nodig was om in te schepen in iets anders of voor eens en voor altijd een kogel te schieten door het brein van deze licht superieure aap. Het eerste, dat ons opviel, was deze exotische Notre Dame met haar brandende wierookstokken, haar beeltenissen en buigingen in smetteloos wit: een Kerk. We sprongen bijna in de eerste trein, de weg ging juist die avond, recht bestemd voor de Himalayas, of de duivel. Maar we bleven dichtbij Moeder gedurende negentien jaren. Wat was het dan, dat ons daar zou kunnen houden? We hadden Guyana niet verlaten om een kleine heilige te worden in het wit en binnen te gaan in een of andere religie. 'Ik kwam niet op de aarde om een ashram te stichten; dat zou inderdaad een arm doel geweest zijn,' schreef Zij in 1934. Wat betekende dit alles dan, deze 'Ashram', die al was geregistreerd als de eigenaar van een grote spirituele business, en dit fragiele, kleine silhouet in het centrum van al deze ijverige aanbidders? Er is waarlijk geen betere manier om iemand te smoren, dan door hem te aanbidden: hij stikt onder het gewicht van de aanbedding, dat bovendien de aanbieder een claim geeft tot eigendom. 'Waarom wil je aanbidden?' riep Zij uit. 'Je hoeft alleen maar te worden! De

luiheid om te worden maakt, dat iemand aanbidt. Zij wilde zo graag hen dit 'iets anders' laten worden, maar het was veel gemakkelijker om te aanbieden en stilletje te blijven, wat men was. Ze sprak tegen dovemansoren. Ze was erg alleen in deze 'ashram.' Beetje bij beetje vulden de leerlingen de plaats op, dan zeggen zij: het is van ons. Het is 'de Ashram.' Wij zijn 'de leerlingen.' In Pondicherry, zowel als in Rome, zowel als in Mekka. 'Ik wil geen religie! Een einde aan religies!' riep Zij uit. Zij worstelde en vocht in hun midden --- moest Zij daarom deze Aarde verlaten, als nog een heilige of yogi, begraven onder halo's, de 'voortzetster' van een grote spirituele afstamming? Zij was zesenzeventig jaren oud, toen we daar landden, een mes in onze riem en een kant en klare vloek op onze lippen.

Zij adoorde uitdaging en verafschuwde oneerbiedigheid.

Nee, Zij was niet de 'Moeder van de Pondicherry Ashram.' Wie was Zij dan? ... We ontdekten Haar stap voor stap, zoals men een oerwoud ontdekt, of eerder, zoals men er mee vecht, een machete in de hand --- en dan smelt het, men bemint, zo subliem wordt het. Moeder groeide onder onze huid als een avontuur van leven en dood. Gedurende zeven jaar vochten we met Haar. Het was fascinerend, afschuwelijk, krachtig en lieflijk, we voelden als schreeuwen of bijten, vluchten en altijd terugkomen: 'Ah! Je zult me niet vangen! Wanneer je denkt, dat ik kwam om je te aanbidden, heb je het verkeerd!' En Ze lachte. Ze lachte altijd. We hadden tenslotte onze buik vol van het avontuur: wanneer je verdwaalt in het bos, raak je heerlijk verloren, met nog steeds dezelfde oude huid op je rug, terwijl er hier niets over is om in te verloren te raken! Het is niet langer een zaak van verloren raken --- je moet je huid VERANDEREN. Of sterven. Ja, de soort veranderen. Of nog een misselijkmakende kleine aanbieder te worden --- wat niet ons programma was. 'Wij zijn de vijand van onze eigen opvatting over het Goddelijke,' vertelde Zij ons op een dag met haar ondeugende kleine glimlach. De hele tijd -- of gedurende zeven jaar in ieder geval --- vochten we met onze opvatting over God en het 'spirituele leven': het was alles zo comfortabel, want we hadden een allerhoogst 'symbool' ervan precies daar. Zij liet ons doen, wat we wilden, Zij openden zelfs allerlei soorten kleine hemelen in ons, samen met enkele hellen, omdat zij samengaan. Zij opende zelfs de deur in ons naar een zekere 'bevrijding,' die in het eind zo slaapwekkend was als de eeuwigheid --- maar er was nergens eruit te gaan : het WAS eeuwigheid. We zaten in de val aan alle kanten. Er was niets over dan deze 4 m2 huid, de laatste toevlucht, die we wilden ontvluchten door middel van boven of beneden, door middel van Guyana of de Himalayas. Ze wachtte juist daar op ons, aan het eind van onze spirituele of niet zo spirituele pirouettes. Materie was haar bezorgdheid. Het duurde ons zeven jaar om te begrijpen, dat Zij daar begon, 'waar de andere yoga's ophouden,' zoals Sri Aurobindo al vijfentwintig jaar eerder had gezegd. Het was noodzakelijk om alle paden van de Geest afgedekt te hebben en al die van de Materie, of in ieder geval een groot aantal geografisch, voor het ontdekken, of zelfs eenvoudig te begrijpen , dat 'iets anders' werkelijk iets Anders was. Het was geen verbeterde Geest, noch zelfs een verbeterde Materie, maar ... het kon 'niets' genoemd worden, zo tegengesteld was het aan alles, wat we weten. Voor de rups is een vlinder niets, het is zelfs niet zichtbaar en heeft niets gemeen met rups hemelen, noch zelfs met rupsmaterie. Dus daar waren we,

in de val in een onmogelijk avontuur. Men keert daar niet van terug: men moet de brug over gaan naar de andere kant. Toen op een dag in dat zevende jaar, terwijl we nog geloofden in bevrijding en de verzamelde Upanishads, gemarkeerd met enkele glorieuze visies om het alledaagse te verlichten (dat ontzettend alledaags bleef), terwijl wij nog 'de Moeder van de Ashram' eerder overwogen als een of andere superdirecteur (ofschoon voorzien van een ontwapenende, maar toch altijd een zo provocerende glimlach, alsof Zij ons uitlachte, dan heimelijk van ons hield), vertelde Zij ons, 'Ik heb het gevoel, dat ALLES, wat we doorleeft hebben, ALLES, dat we gekend hebben, ALLES, dat we gedaan hebben, een volmaakte illusie is ... Toen ik de spirituele ervaring had, dat het materiële leven een illusie is, vond ik dat zo wonderbaarlijk mooi en gelukkig, dat het een van de mooiste ervaringen was van mijn leven, maar nu is het volledig spirituele bouwwerk, zoals wij het doorleefd hebben, een illusie aan het worden! --- Niet dezelfde illusie, maar een veel ergere illusie. En ik ben geen baby: ik ben hier nu gedurende vierenzeventig jaar geweest!' Ja, Zij was toen drieëntachtig jaar oud. En die dag hielden we op 'de vijand van onze eigen opvatting over het Goddelijke' te zijn, want dit volledige Goddelijke werd in stukken verbrijzeld --- en we ontmoetten uiteindelijk Moeder. Dit mysterie, dat we Moeder noemen, want Zij hield nooit op een mysterie te zijn, helemaal tot haar vijfennegentigste jaar en nog tot op vandaag, daagt ons uit van de andere kant van de muur van onzichtbaarheid en laat ons volledig ploeteren in het mysterie --- met een glimlach. Zij glimlacht altijd. Maar het mysterie wordt niet opgelost.

Misschien is deze AGENDA werkelijk een inspanning om het mysterie op te lossen in het gezelschap van een zeker aantal broederlijke beeldenstormers.

Waar was dan 'de Moeder van de Ashram' in dit alles? Wat is zelfs 'de Ashram,' wanneer het geen spiritueel museum is van de weerstanden van iets Anders. Zij waren altijd --- en vandaag nog --- hun catechismus aan het reciteren onder een kleine vlag: zij zijn de eigenaars van de nieuwe waarheid. Maar de nieuwe waarheid lacht in hun gezichten en laat hen hoog en droog aan de rand van hun kleine stilstaande vijver. Zij zijn onder de illusie, dat Moeder en Sri Aurobindo zevenentwintig of vier jaar na hun respectievelijke heengaan zichzelf zouden blijven herhalen --- maar dan zouden zij Moeder en Sri Aurobindo niet zijn! Zij zouden fossielen zijn. De waarheid is altijd in beweging. Het is met degenen, die durven, die moed hebben en bovenal de moed hebben om alle beeltenissen te verbrijzelen, te demystificeren en WAARLIJK naar de verovering van het nieuwe te gaan. Het 'nieuwe' is pijnlijk, ontmoedigend, het lijkt in niets op wat we nu kennen! We kunnen de vlag niet hijsen over een niet veroverd land --- maar dit is zo wonderbaarlijk: het bestaat nog niet. We moeten HET LATEN BESTAAN. Het avontuur is nog niet uitgekerfd: het moet uitgekerfd worden. De waarheid is niet ingesloten en gefossiliseerd, 'gespiritualiseerd': het moet ontdekt worden. We zijn in een niets, dat we moeten forceren om iets te worden. We zijn in het avontuur van een nieuwe soort. Een nieuwe soort is klaarblijkelijk tegengesteld aan de oude soort en aan de kleine seinen van het reeds bekende. Het heeft niets gemeen met de spirituele hoogtepunten van de oude wereld, zelfs niet met haar afgronden --- wat heerlijk uitdagend zou kunnen zijn voor degene, die genoeg

hadden van de hoogtepunten, maar alles is hetzelfde, in zwart en wit, het is broederlijk boven en beneden. IETS ANDERS is noodzakelijk.

‘Ben je bewust van je cellen? Zij vroeg ons een korte tijd na de kleine operatie van spirituele afbraak, die Zij ondergaan had. ‘Nee? Wel, wordt bewust van je cellen en je zult zien, dat het AARDSE resultaten geeft.’ ... Bewust te worden van iemand's cellen? ... Het was een veel radicalere operatie dan de Maroni doorkruisen met een machete in de hand, want bomen en lianen kunnen tenslotte gehakt worden, maar wat niet zo gemakkelijk verwijderd kan worden, is de grootvader en de grootmoeder en de hele atavistische last, om het dier en de plant en de minerale lagen niet te vergeten, die een wemelende humus vormen over deze enkele zuivere kleine cel onder zijn duizendjarig genetische programma. De grootvaders en de grootmoeders groeien terug als kruipgras, samen met alle oude gewoonten van hongerig zijn, bang, ziek worden, het ergste vrezen, het beste hopen, dat nog steeds het beste is van een oude sterfelijke gewoonte. Dit alles wordt niet zo gemakkelijk ontworteld, noch vertrapt als ‘hemelse bevrijding,’ die de wemelende humus in vrede laten en het lichaam aan haar gebruikelijke decompositie. Zij was gekomen om een pad te houwen door dat alles. Zij was de Oude Ene van de evolutie, die gekomen was om een nieuwe kloof te maken in de oude, vervelende gewoonte van mens te zijn. Zij hield niet van vervelende herhalingen. Zij was de avonturierster bij uitstek --- de avonturierster van de aarde. Zij was voor de mens de grote Mogelijkheid aan het uittrekken, die daar al klopte, in zijn oorspronkelijke open plaats, waarvan hij geloofde, dat hij het voor een ogenblik gevangen had met enkele machines. Zij was een nieuwe Materie aan het ontwortelen, vrij, vrij van de gewoonte van onverbiddelijk een mens zijn, die zichzelf ad infinitum herhaalt met enkele verbeteringen op de manier van orgaantransplantaties of monetaire uitwisselingen. In feite was Zij er om te ontdekken, wat zou gebeuren na het materialisme en na het spiritualisme, de kwistige tweelingbroers. Omdat Materialisme stervende is in het Westen om dezelfde reden, waarom Spiritualisme stervende is in het Oosten: het is het uur van de nieuwe soort. De mens moet ontwaken, niet alleen van zijn demonen, maar ook van zijn goden. Een nieuwe Materie, ja, zoals een nieuwe Geest, ja, omdat we steeds noch de ene, noch de andere kennen. Het is het uur, waarop de Wetenschap, zoals Spiritualiteit, aan het eind van hun weg, moet ontdekken, wat Materie WAARLIJK is, want daar moet de Geest, die nog onbekend voor ons is, werkelijk gevonden worden. Het is een tijd, wanneer alle ‘ismen’ van de oude soort sterven: ‘Het tijdperk van het Kapitalisme en business nadert zijn einde. Maar het tijdperk van het Communisme zal ook voorbijgaan ... ‘Het is het uur van een zuivere kleine cel, DIE AARDSE REPERCUSSIES ZAL HEBBEN, die oneindig radicaler zijn dan al onze politieke en wetenschappelijke en spiritualistische panaceeën.

Deze fabuleuze ontdekking is het hele verhaal van de AGENDA. Wat is de overgang? Hoe is het pad naar de nieuwe soort uitgehouwen? ... Dan plotseling, daar, aan de andere kant van deze oude duizendjarige gewoonte --- een gewoonte, niets meer dan een gewoonte! --- om als een man te zijn, die voorzien is van tijd en ruimte en ziekte: een volledige geometrie, volmaakt onverzoenlijk en ‘wetenschappelijk’ en medisch; aan de andere kant ... niets van dat alles! Een illusie, een fantastische medische en wetenschappelijke en

genetische illusie: de dood bestaat niet, de tijd bestaat niet, ziekte bestaat niet, noch doen 'litteken' en 'ver' --- een andere manier van zijn IN EEN LICHAAM. Gedurende zoveel miljoenen jaren hebben we geleefd in een gewoonte en ons eigen gedachte van de wereld en van Materie in vergelijkingen gezet. Geen wetten meer! Materie is VRIJ. Het kan een kleine hagedis creëren, een eekhoortje of een papegaai --- maar het heeft genoeg papegaaien gecreëerd. Nu is het IETS ANDERS ... wanneer we het willen.

Moeder is het verhaal van de vrije Aarde. Vrij van haar spirituele en wetenschappelijke papegaaien. Vrij ook van kleine ashrams --- want er is niets hardnekkiger dan die bijzondere papegaaien.

Dag na dag, gedurende zeventien jaar, zat Zij met ons om ons te vertellen over haar onmogelijke odyssee. Ah, hoe goed begrijpen we nu, waarom Zij een zodanige 'balling' en een onverbeterbare ketter als ons nodig had om een beetje te begrijpen van haar onmogelijke odyssee naar 'niets.' En hoe goed we nu ook haar oneindige geduld met ons begrijpen, ondanks alle opstanden, die uiteindelijk alleen de opstanden waren van de oude soorten tegen zichzelf. De uiteindelijke opstand. 'Het is geen opstand tegen de Britse regering, die men makkelijk kan doen. Het is, in feite, een opstand tegen de hele universele Natuur!' had Sri Aurobindo vijftig jaar eerder verkondigd. Zij luisterde naar onze grieven, we gingen weg en keerden terug. We wilden er niet meer van en we wilden nog meer. Het was hels en subliem, onmogelijk en de enkele mogelijkheid in deze oude, verstikkende wereld. Het was de enige plaats, waar we naar toe konden gaan in deze gemechaniseerde wereld met prikkeldraad, waar Cincinnati even bevolkt en vervuild is als Hong Kong. De nieuwe soort is de laatste vrije plaats in de algemene Gevangenis. Het is de laatste hoop voor de aarde. Hoe luisterden we naar haar kleine aarzelende stem, die van ver leek terug te keren, ver, naar ruimten en zeeën overgestoken te zijn van het denkvermogen om zijn kleine druppels van zuivere kristallijne woorden op ons te laten vallen, woorden, die je laten zien. We luisterden naar de toekomst, we raakten het andere aan. Het was onbegrijpelijk en vulde toch met een ander begrip. Het ontsnapte ons aan alle kanten, en was toch duizelingwekkend voor de hand liggend. De 'andere soort' was werkelijk radicaal anders, en toch vibreerde het vanbinnen, absoluut herkenbaar, alsof het DAT was, wat we van tijdperk tot tijdperk gezocht hebben, DAT, wat we aangeroepen hebben door alle illuminaties, de een naar de ander, in Thebes, zoals in Eleusis, zoals overal, hebben we gezwoegd en getreurd in de huid van de mens. En toen werd haar stem steeds brozer, haar adem begon te snakken, alsof Zij steeds grotere afstanden moest oversteken om ons te ontmoeten. Zij was zo alleen om te slaan tegen de muren van de oude gevangenis. Veel klauwen waren er uit overal om haar heen. Oh, we zouden onszelf zo snel hebben vrij gesneden van dit hele fiasco om met Haar weg te vliegen in de wereld's toekomst. Zij was zo klein, voorover- gebogen, alsof verpletterd onder de 'spirituele' last, dat alle oude omgevende soorten op haar bleven ophopen. Zij geloofden niet, nee. Voor hen was zij vijfennegentig jaar oud + zoveel dagen. Kan iemand alleen een andere soort worden? Zij mopperden op Haar: zij hadden genoeg van deze ondraaglijke Straal, die hun onsmakelijke zaken in het daglicht bracht. De Ashram sloot zich langzaam over Haar. De oude wereld wilde een nieuwe,

gouden kleine Kerk maken, fijn en stil. Nee, niemand wilde WORDEN. Te aanbidden was zoveel gemakkelijker. En dan begraven ze je, eenzaam, en de zaak is gesetteld --- de zaak is gesloten: nu hoeft niemand nog last te hebben, behalve om enige fotografisch halo's af te drukken voor de pelgrims voor deze levendige kleine business. Maar zij maken een fout. De werkelijke business zal zonder hen plaatsvinden, de nieuwe soort zal opvliegen in hun gezichten --- het vliegt al in het gezicht van de aarde, ondanks alle ismen in zwart en wit; het explodeert door alle poriën van deze gehavende oude aarde, die genoeg had van schaamte --- of het nu illusoire kleine hemels zijn of barbaarse kleine machines. Het is het uur van de WERKELIJKE aarde. Het is het uur van de WERKELIJKE mens. We gaan daar allemaal --- als we de weg een beetje wisten ...

Deze AGENDA is zelfs geen pad: het is een lichte kleine vibratie, die je grijpt op iedere draai --- en dan is het daar, je bent ER IN. 'Een andere wereld in de wereld,' zei Ze. Men moet de lichte kleine vibratie vangen, men moet er mee stromen, in een niets, dat als het enige iets is midden tussen dit grote debacle. Aan het begin van dingen, toen er niets GEFIXEERD was, toen was er nog niet de gewoonte van de pelikaan of de kangoeroe of de chimpansee of de XXste eeuw's bioloog, was er een kleine pulsatie, die sloeg en sloeg --- een heerlijke duizeligheid, een vreugde in wereld's grote avontuur; een kleine nooit gevangen gezette vonk, die doorgegaan is met slaan van soort naar soort, maar alsof het ons altijd aan het ontwijken was, alsof het altijd daar was, daar --- alsof het iets was om te worden, iets om altijd gespeeld te worden als het ene grote spel van de wereld; een wie-weet-wat, dat dit twijgje van een nadenkende mens in het midden van een open plaats liet; een klein 'iets', dat klopt, klopt, dat blijft ademen onder iedere huid, dat er ooit over geplaatst is --- zoals onze diepste ademhaling, onze lichtste sfeer, onze sfeer van niets --- en het blijft doorgaan, het blijft doorgaan. We moeten de lichte kleine adem vangen, de kleine pulsatie van niets. Dan begint plotseling op de grens van onze open plaats van concreetheid, ons hoofd ongeneeslijk te draaien, onze ogen knipperen in iets anders, en alles is verschillend, en alles opgeladen lijkt met een bedoeling en met leven, alsof we nooit geleefd hadden juist tot die minuut. Dan hebben we de staart gevangen van het Grote Mogelijke, we zijn altijd op een wegloze weg, radicaal in het nieuwe, en we stromen met de kleine hagedis, de pelikaan, de grote mens, we stromen overal in een wereld, die zijn oude afscheidende huid verloren heeft en zijn kleine bagage van gewoonten. We beginnen anders te zien, anders te voelen. We hebben de poort geopend in een onbegrijpelijke open plaats. Alleen een lichte kleine vibratie, die je wegdraagt. Dan beginnen we te begrijpen, hoe het KAN VERANDEREN, wat het mechanisme is --- een licht klein mechanisme en zo wonderbaarlijk, dat het als niets lijkt. We beginnen het wonder te voelen van een zuivere kleine cel, en dat een sprankeling van vreugde genoeg zou zijn om de wereld binnenstebuiten te keren. We waren aan het leven in een kleine denkende vissenkomp, we waren aan het sterven in een oude, gebottelde gewoonte. En dan is plotseling alles verschillend. De aarde is vrij! Wie wil vrijheid?

Het begint in een cel.

Een zuivere kleine cel.

Moeder is de vreugde van vrijheid.

Vreugdevolle Agenda!

SATPREM

Nandanam

Deer House

Augustus 19, 1977

Topografische Notitie

Sinds de tijd van Sri Aurobindo's heengaan (1950) tot 1957 hebben we alleen enkele notities en fragmenten en zeldzame verklaringen, genoteerd uit het geheugen. Dit zijn alleen mijlpalen van deze periode, samen met Moeder's *Vragen en Antwoorden* van haar gesprekken op de Ashram Playground. Enkele van deze conversaties zijn hier gereproduceerd in zoverre als zij stadia markeren van de Supramentale Actie.

Vanaf 1957 ontving de Moeder ons twee keer per week in het kantoor van Pavitra, de meest gevorderde van de Franse leerlingen, op de tweede etage van het hoofdgebouw van de Ashram, onder een of ander voorwendsel van werk of iets anders. Zij luisterde naar onze vragen, sprak tot ons in lengte over yoga, occultisme, haar voorbijgane ervaringen in Algerije of in Frankrijk of over haar huidige ervaringen, en geleidelijk opende Zij het denkvermogen van de opstandige en materialistische Westerling, die we waren en liet ons de wetten begrijpen van de werelden, het spel van de krachten, de werking van voorbijgane levens --- speciaal deze latere, die een belangrijke factor was in de moeilijkheden, waar we in die tijd mee worstelden en die ons periodiek weg lieten rennen. Moeder zou gezeten zijn in deze nogal middeleeuws uitzienende stoel met zijn hoge, gebeeldhouwde rug, haar voeten op een kleine taboeret, terwijl wij op de vloer zaten, op een licht vervaagd tapijt, veroverd en verleid, opstandig en nooit bevredigd --- maar desalniettemin zeer geïnteresseerd. Schatten, die nooit genoteerd werden, werden verloren, totdat we met de sluwheid van de Sioux er in slaagden om Moeder te laten toestemmen met de aanwezigheid van een taperecorder. Maar zelfs toen, en gedurende een lange tijd daarna, liet zij ons zorgvuldig alles in onze notities schrappen of verwijderen, dat Haar nogal te persoonlijk betrof --- soms gehoorzaamden we Haar niet.

Maar uiteindelijk waren we in staat Haar te overtuigen van de inherente waarde om een kroniek te houden van de route.

Het was pas 1958, dat we begonnen op de eerste op de band opgenomen conversatie te hebben, die eigenlijk Moeder's *Agenda* samenstelden. Maar zelfs toen werden veel van deze conversaties verloren of alleen gedeeltelijk opgeschreven. Of anders overwogen we, dat onze eigen woorden niet uitgebeeld zouden moeten worden in deze notities en we lieten zorgvuldig al onze vragen weg --- wat absurd was. In die tijd wist niemand, noch Moeder, noch wijzelf --- dat dit 'de Agenda was' en dat we de 'Grote Passage' gingen onderzoeken. We werden alleen geleidelijk gewaar van de ware natuur van deze ontmoetingen. Verder waren we zoveel voortdurend op weg, dat er tastbare openingen zijn in de tekst. In feite was Moeder gedurende zeven jaar het instrument geduldig aan het voorbereiden, dat in staat zou zijn om het avontuur te doorkruisen zonder onderweg te breken.

Vanaf 1960 nam de *Agenda* haar uiteindelijke vorm aan en groeide gedurende dertien jaren bij elkaar, tot Mei 1973, totaal dertien volumes vullend (bijna zesduizend pagina's), met een verandering van omgeving in Maart 1962 in de tijd van de Grote Ommekeer in Moeder's yoga, toen Zij zich permanent terugtrok in haar kamer boven, zoals Sri Aurobindo had gedaan in 1926. De interviews vonden toen hoog boven plaats in deze grote kamer, met vloerbedekking in gouden wol, zoals een schip's statiezaal, midden tussen het ruisen van de Gele Poinciana en het gekras van de kraaien. Moeder zou in een lage rozenhouten stoel zitten, haar gezicht gekeerd naar Sri Aurobindo's graf, alsof Zij de afstand naar beneden droeg, die die wereld scheidde van de onze. Haar stem was als die van een kind geworden, men kon haar gelach horen. Zij lachte altijd, deze Moeder. En dan haar lange stiltes. Tot de dag, dat de leerlingen haar deur voor ons sloten. Het was 19 Mei 1973. We wilden het niet geloven. Zij was alleen, juist zoals wij plotseling alleen waren. Langzaam, pijnlijk, moesten het waarom ontdekken van deze scheuring. We begrepen niets van de jaloersheden van de oude soort, we realiseerden ons nog niet, dat zij de 'eigenaars' werden van Moeder --- van de Ashram, van Auroville, van Sri Aurobindo, van alles --- en dat de nieuwe wereld gedenatureerd ging worden in een nieuwe Kerk. Daar en toen lieten zij ons begrijpen, waarom Zij ons uit ons oerwoud had getrokken en als haar vertrouweling een ongeneeslijke rebel had gekozen.

1951-1957

Notities en Fragmenten

Februari, 1951

(Notitie, geschreven met de hand, twee maanden na Sri Aurobindo's heengaan)

Het gebrek aan de aarde's ontvankelijkheid en het gedrag van Sri Aurobindo's leerlingen¹ zijn grotendeels verantwoordelijk voor wat gebeurd is met zijn lichaam. Maar een ding is zeker; de grote tegenslag, die ons juist omringd heeft, beïnvloedt op geen enkele wijze de waarheid van zijn lering. Alles, wat hij gezegd heeft, is volmaakt waar en blijft zo. Tijd en de loop van de gebeurtenissen zal dit overvloedig duidelijk maken.

Ongedateerd 1951

(Deze notitie, die oorspronkelijk in het Engels geschreven werd, was bedoeld voor de ambtenaren, die de Moeder wilden voordragen voor de Nobel Prijs, die voorgesteld was voor Sri Aurobindo in 1951)

Ik realiseer alleen, wat Hij heeft bedacht.

Ik ben alleen een voorvechtster en voortzetter van Zijn werk.

Maart 14, 1952

¹ In een 'officiële' versie liet Moeder 'en het gedrag van Sri Aurobindo's leerlingen' weg.

Sinds het begin van de aarde, wanneer er waar dan ook en wanneer dan ook een mogelijkheid was van het manifesteren van een straal van bewustzijn, was ik daar.²

Augustus 2, 1952

Alleen, wanneer het niet langer nodig is voor mijn lichaam om te lijken op de lichamen van mensen om hen vooruitgang te laten maken, zal het vrij zijn om gesupramentaliseerd te worden.³

* * *

Alleen, wanneer mensen exclusief afhangen van het Goddelijke en van niets anders, zal de geïncarneerde god niet langer voor hen hoeven sterven.⁴

Ongedateerd 195(?)

(Betreffende een brief van de Regering van India)

Ik had een intense ervaring.

Ik zag, voelde, nam waar, dat, ondanks alle tegenovergestelde verschijningen, de wereld op weg is naar het ware, naar de dag, wanneer bestuurlijke vermogens zullen behoren aan degenen, die het ware vermogen hebben, het vermogen van de Waarheid.⁵

² Oorspronkelijk Engels. In een andere versie schreef Moeder, 'een straal van het Bewustzijn.'

³ Notitie, door Moeder geschreven in het Frans.

⁴ Notitie, door Moeder geschreven in het Frans.

⁵ Notitie, door Moeder geschreven in het Frans.

April 1954

(Enkele ervaringen van het lichaamsbewustzijn⁶)

Met dezelfde nauwkeurigheid kan men zeggen, dat alles goddelijk is of dat niets goddelijk is. Alles hangt af van de hoek, waarvandaan we naar het probleem kijken.

Op dezelfde wijze kan gezegd worden, dat er een eeuwigdurend worden is en vooralsnog ook dat het onveranderbaar is gedurende de hele eeuwigheid.

Het ontkennen of affirmeren van God's bestaan is gelijkelijk waar, maar ieder is alleen gedeeltelijk waar. Door te rijzen boven de affirmatie en negatie zou men dichterbij de waarheid getrokken kunnen worden.

Er kan verder gezegd worden, dat wat er ook gebeurt in de wereld, het resultaat is van de goddelijke wil, maar ook dat deze wil uitgedrukt moet worden en gemanifesteerd in een wereld, die het tegenspreekt of vervormd; dit zijn de twee attitudes, die, respectievelijk, het praktische effect hebben van ofwel zich te onderwerpen aan wat dan ook, dat gebeurt met vrede en vreugde, of, aan de andere kant, onophoudelijk te vechten voor de triomf van wat er zou moeten zijn. Om in de waarheid te leven, moet men weten, hoe te rijzen boven beide attitudes en hen te combineren.

* * *

Houdt je eigen overtuiging, wanneer het helpt om je leven op te bouwen; maar weet, dat het alleen een overtuiging is en dat de anderen zo goed en waar zijn als de jouwe.

* * *

Tolerantie is vol van een besef van superioriteit; het zou vervangen moeten worden door volledig begrip.

* * *

Omdat de waarheid niet lineair, maar globaal, en niet opvolgend, maar gelijktijdig, kan het daarom niet uitgedrukt worden in woorden: het moet geleefd worden.

* * *

Om een totaal en volmaakt gewaarzijn van de wereld te verkrijgen, zoals het is in al haar details, moet men eerst geen persoonlijke reacties hebben met

⁶ De volgende teksten werden door Moeder in het Frans geschreven.

betrekking tot elk van deze details, noch zelfs enige spirituele preferentie voor wat zij zouden moeten zijn. Met andere woorden, een totale aanvaarding met een volmaakte neutraliteit en onverschilligheid is de onmisbare conditie voor een kennis door integrale identificatie. Wanneer een detail, het maakt niet uit, hoe klein, ontsnapt aan deze neutraliteit, dan ontsnapt dit detail ook aan identificatie. De afwezigheid van persoonlijke reacties, wat hun doeleinde ook is, zelfs de meest verhevene, is dus een basisnoodzakelijkheid voor volledige kennis.

We zouden dus paradoxaal kunnen zeggen, dat we alleen iets kunnen kennen, wanneer we er niet in geïnteresseerd zijn of eerder, preciezer, wanneer we er niet persoonlijk mee bezig zijn.

* * *

Wanneer ook God een lichaam heeft aangenomen, was het altijd met de intentie om de aarde te transformeren en een nieuwe wereld te scheppen. Toch heeft hij, tot nu toe, altijd zijn lichaam moeten opgeven zonder in staat te zijn om zijn werk af te maken; en er is altijd gezegd, dat de aarde niet gereed was, dat de mensheid de condities niet vervulde, die nodig waren om het werk te volbrengen.

Maar het is juist de onvolmaaktheid van de geïncarneerde god, die de perfectie van degenen om hem heen onmisbaar maakt. Wanneer de geïncarneerde god zich de volmaaktheid realiseerde, die nodig was om de vooruitgang te maken, dan zou deze vooruitgang niet geconditioneerd worden door de toestand van de omringende materie. Onderlinge afhankelijkheid, echter, is ongetwijfeld absoluut en deze wereld van de opperste objectivering, en een zekere graad van perfectie in de algemene manifestatie is onmisbaar voor een hogere graad van volmaaktheid gerealiseerd kan worden in het goddelijke, geïncarneerde wezen. De noodzaak voor een zekere volmaaktheid in de omgeving drijft de menselijke wezens om vooruit te gaan, het is de ontoereikendheid van deze vooruitgang, wat het ook mag zijn, die het goddelijke wezen drijft om zijn inspanning te intensiveren voor vooruitgang in zijn eigen lichaam. Beide bewegingen voor vooruitgang zijn dus simultaan en complementair.

Augustus 1954

(Verdere ervaringen van het lichaamsbewustzijn⁷)

Wanneer we terugkijken op onze levens, voelen we bijna altijd, dat we in de ene toestand of de andere het beter gedaan zouden kunnen hebben, zelfs, ofschoon in iedere minuut de actie gedictieerd werd door de innerlijke waarheid, dit komt, omdat het universum in eeuwigdurende beweging is, en wat volmaakt waar was in een tijd, is het alleen gedeeltelijk vandaag, of om het preciezer uit te drukken, de actie in de tijd, dat het uitgevoerd werd, is niet langer zo op het huidige moment, en een andere actie zou vruchtbaarder zijn plaats in kunnen nemen.

* * *

Wanneer we over transformatie spreken, is de betekenis van het woord nog vaag voor ons. Het geeft ons de indruk van iets, dat zal gaan gebeuren, wat alles recht zal zetten. Het idee komt er meer of minder hier op neer: wanneer we moeilijkheden hebben, zullen de moeilijkheden verdwijnen; degenen, die ziek zijn, zullen genezen worden van hun ziekte; wanneer het lichaam zwakheden of onvermogens heeft, zullen de zwakheden en onvermogens vervagen, enzovoort ... Maar zoals ik gezegd heb, is het erg vaag, het is alleen een indruk. Wat nu nogal opmerkelijk is over het lichaamsbewustzijn, is, dat het niet in staat is om iets met precisie en in al zijn details te weten, behalve als het bijna gerealiseerd gaat worden. Dus, wanneer het proces van transformatie helder wordt, wanneer we in staat zijn om te weten door welke volgorde van bewegingen en veranderingen de totale transformatie plaats zal vinden, in welke volgorde, door welk pad, als het ware, welke dingen eerst komen, welke zullen volgen --- wanneer alles bekend is, in alle details, zal het een zekere aanduiding zijn, dat het uur van de realisatie nabij is, want iedere keer dat je een detail accuraat waarneemt, betekent het, dat je klaar bent om het uit te voeren.

Ondertussen kan men een overzicht hebben. Het is bijvoorbeeld nogal zeker, dat onder de invloed van het supramentale licht de transformatie van het lichaam eerst zal plaatsvinden, dan zal er een vooruitgang komen in de beheersing van en controle over alle bewegingen en werkingen en van alle lichaam's organen; naderhand zal deze beheersing langzaam veranderen in een soort radicale verandering van de beweging en dan van de constitutie van het orgaan zelf. Dit alles is zeker, ofschoon nogal vaag voor onze perceptie. Maar, wat uiteindelijk plaats zal vinden --- als de verscheidene organen eenmaal vervangen zijn door centra van concentratie van krachten, ieder met een verschillende kwaliteit en natuur, en ieder handelend in overeenstemming met zijn eigen speciale modus --- dan is het nog hoofdzakelijk een opvatting, en het lichaam begrijpt het niet erg goed, want het is nog ver van de realisatie, en het lichaam kan alleen werkelijk begrijpen, wanneer het op het punt is om in staat te zijn het te doen.

* * *

⁷ De volgende teksten werden door Moeder in het Frans geschreven.

Het gesupramentaliseerde lichaam zal seksloos zijn, omdat de noodzaak voor dierlijke voortplanting niet langer bestaat.

* * *

Alleen in haar uiterlijke vorm, in haar meest oppervlakkige verschijning --- zo illusoir voor de laatste ontdekkingen van de heden ten daagse wetenschap, als voor de ervaring van spiritualiteit in eerdere tijdperken --- is het lichaam niet goddelijk.

Allerhoogste Werkelijkheid, Supramentale Waarheid, dit lichaam is vol leven met intense dankbaarheid. Je hebt het, een voor een, alle ervaringen gegeven, die het het meest onfeilbaar kunnen leiden naar U. Het heeft een toestand bereikt, waarin de identificatie met U niet het enige wenselijke is, maar ook het enige mogelijke en natuurlijke.

Hoe deze ervaringen te beschrijven, die bij extreem tegengestelde einden zijn? Aan een eind kan ik zeggen, 'Heer, om werkelijk dichtbij U te zijn, U werkelijk waardig te zijn, moet men dan niet de beker van vernedering drinken van de droesem, maar niet vernederd voelen? De minachting van mensen maakt iemand vrij en gereed om alleen aan U toe te behoren.'

Aan het andere eind zou ik zeggen, 'Heer, om werkelijk dichtbij U te zijn, U werkelijk waardig te zijn, moet men dan niet vervoerd worden naar de hoogtes van menselijke waardering, maar zich toch niet verheerlijkt voelen? Wanneer mensen het Goddelijke aanroepen, voelt men het beste zijn eigen ontoereikendheid en de noodzaak om waarlijk en volledig met U geïdentificeerd te zijn.'

De twee ervaringen zijn simultaan, de een ontkent de ander niet; integendeel, zij lijken elkaar te complementeren en daardoor intenser te worden. In deze intensiteit groeit de aspiratie enorm, en als antwoord wordt Uw aanwezigheid evidenter in de cellen, die het lichaam de verschijning geeft van een veelkleurige caleidoscoop, wiens myriaden lumineuze deeltjes, die in constante beweging zijn, soeverein georganiseerd worden door een onzichtbare, almachtige hand.

Augustus 25, 1954⁸

⁸ De volgende tekst is een uittreksel van de 'Woensdag Klas', toen Moeder elke Woensdag vragen zou beantwoorden, die gesteld werden door leerlingen en kinderen op de Ashram Playground.

(Moeder leest voor de leerlingen een uittreksel uit Sri Aurobindo's DE MOEDER, waarin hij de verschillende aspecten beschrijft van het Creatieve Vermogen --- wat in India de 'Shakti' wordt genoemd of de 'Moeder' --- dat gepresideerd heeft over de universele evolutie.)

' ... Er zijn andere grote Persoonlijkheden van de Goddelijke Moeder, maar zij waren moeilijker naar beneden te brengen en hebben niet zo ver naar voren gestaan met zoveel onderscheiding in de evolutie van de aardegeest. Er zijn onder hen Aanwezigheden, die onmisbaar zijn voor de supramentale realisatie, --- het meeste van allen een, die haar Persoonlijkheid is van die mysterieuze en krachtige extase en Ananda⁹, die stroomt uit een allerhoogste goddelijke Liefde, de Ananda, die alleen de kloof kan helen tussen de hoogste hoogten van de supramentale geest en de laagste afgronden van de Materie, de Ananda, die de sleutel behoudt van een heerlijk goddelijk Leven en nu zelfs vanuit haar heimelijkheden het werk ondersteunt van alle andere Vermogens van het universum.'

Sri Aurobindo, De Moeder

(Een leerling:) Lieve Moeder, wat is deze Persoonlijkheid en wanneer zal Het zich manifesteren?

Mijn antwoord is klaar.

Ik wist, dat je me deze vraag zou vragen, omdat het het meest interessante is in de hele passage --- dus mijn antwoord is klaar, samen met mijn antwoord op een andere vraag. Maar laat me eerst deze voor je lezen. Je vroeg, 'Wat is deze Persoonlijkheid en wanneer zal Zij komen? Hier is mijn antwoord (*Moeder leest*):

Zij is gekomen, terwijl Ze met Haar een pracht van vermogen en liefde meebrengt, een intensiteit van goddelijke vreugde, die voorheen onbekend was voor de Aarde. De fysieke atmosfeer is volledig veranderd door haar neerdaling, doordrongen van nieuwe en prachtige mogelijkheden.

Maar, wanneer Zij ooit hier moet verblijven en handelen, dan moet Zij tenminste een minimale ontvankelijkheid vinden, tenminste één menselijk wezen met de benodigde vitale en fysieke kwaliteiten, een soort Super-Parcival, begaafd met een ingeboren en integrale zuiverheid, die tegelijkertijd een lichaam bezit, dat sterk genoeg is en evenwichtig genoeg om standvastig de intensiteit te dragen van de Ananda, die Zij brengt.

Tot dusver heeft Zij niet gevonden, wat nodig is. Mensen blijven obstinaat mensen en willen geen of zijn niet in staat om supermensen te worden. Alles, wat zij kunnen ontvangen en uitdrukken, is een liefde

⁹ Ananda: Goddelijke Vreugde.

in hun eigen dimensie: een menselijke liefde --- terwijl de allerhoogste zaligheid van de goddelijke Ananda aan hun perceptie ontgaat.

Soms, terwijl Zij de wereld niet gereed vindt om Haar te ontvangen, denkt zij erover om Zich terug te trekken. Maar wat een wreed verlies zou dit zijn!

Het is waar, dat *momenteel* haar aanwezigheid meer retorisch is dan feitelijk, omdat Zij zover geen kans heeft gehad om zich te manifesteren. Toch is Zij zelfs zo een krachtig instrument in het Werk, voor alle Moeder's aspecten, Zij behoudt het grootste Vermogen om het lichaam te transformeren. Inderdaad ontvangen deze cellen, die kunnen vibreren bij de aanraking van de goddelijke Vreugde, het en dragen het, herboren cellen, die op weg zijn om onsterfelijk te worden.

Maar de vibraties van goddelijke Zaligheid en die van plezier kunnen niet samenwonen in hetzelfde vitale en fysieke huis. We moeten daarom VOLLEDIG van *alle* gevoelens van plezier afstand nemen om klaar te zijn om de goddelijke Ananda te ontvangen. Maar zeldzaam zijn degenen, die afstand kunnen nemen van plezier zonder daarbij van alle actieve deelname aan het leven afstand te doen of te zinken in een hardvochtig ascetisme. En onder diegenen, die realiseren, dat de transformatie gewrocht moet worden in het actieve leven, pretenderen sommigen, dat plezier een vorm van Ananda is, die min of meer afgedwaald is en legitimeren hun zoektocht naar zelfbevrediging, waarbij ze een virtueel onoverkomelijk obstakel creëren voor hun eigen transformatie.'

Nu, als er iets anders is, dat jullie me willen vragen ... Iedereen kan vragen, iedereen --- iedereen, die iets te zeggen heeft --- niet alleen leerlingen.

Moeder, zelfs als we er eerder niet in geslaagd zijn, kunnen we het dan nog proberen?

Wat? (de leerling herhaalt zijn vraag) Oh! Je kunt altijd proberen!

De wereld wordt van minuut tot minuut herschapen. Wanneer je wist hoe --- ik bedoel, wanneer je je natuur kon veranderen --- zou je een nieuwe wereld juist in deze minuut kunnen herscheppen!

Ik had niet gezegd, dat Zij weggegaan WAS. Ik zij, dat Zij erover DACHT ... bij tijden, nu en dan.

Maar Moeder, wanneer Zij naar beneden kwam, moet Zij een mogelijkheid gezien hebben!

Zij kwam naar beneden, omdat er een mogelijkheid WAS --- omdat dingen een zodanig stadium bereikt hadden, dat het haar uur was om naar beneden te komen. Maar in werkelijkheid kwam Zij naar beneden, omdat ... omdat ik dacht, dat het mogelijk was voor haar om te slagen.

Mogelijkheden zijn er nog --- zij moeten zich alleen materialiseren.

Dit wordt geboren uit het feit, dat haar nederdaling plaats vond op een gegeven moment en gedurende twee of drie dagen was de atmosfeer --- niet alleen van de Ashram, maar van de Aarde --- zo hoog opgeladen met een zodanig vermogen van een zodanige intense goddelijke Zaligheid, die een zo wonderbaarlijk kracht creëerde, dat dingen, die eerder moeilijk waren om te doen, bijna onmiddellijk gedaan konden worden.

Er waren repercussies over de hele wereld. Maar ik geloof niet, dat een enkel iemand van jullie het opgemerkt heeft ... je kunt me zelfs niet vertellen, wanneer het gebeurde, kun je?

Wanneer gebeurde het?

Ik ken geen datums. Ik weet het niet, ik herinner me nooit datums. Ik kan je alleen dit vertellen ... dat het gebeurd is, voordat Sri Aurobindo zijn lichaam verliet, dat hij er bij voorbaat over verteld was en dat hij ... wel, hij erkende het feit.

Maar was een formidabele strijd met het Onbewuste, want toen ik zag, dat het niveau van ontvankelijkheid niet was, wat het zou moeten zijn, gaf ik de schuld aan het Onbewuste ... ik probeerde daar de strijd te voeren.

Ik zeg niet, dat het niet effectief was, maar tussen het verkregen resultaat en het resultaat, waarop gehoopt was, was er een aanzienlijk verschil. Maar, zoals ik zei, jullie, die zo dichtbij zijn, zo doordrenkt in deze atmosfeer ... wie onder jullie heeft iets opgemerkt? --- Jullie gingen eenvoudig door met jullie kleine levens, zoals gebruikelijk.

Ik denk, dat het in 1946 was, Moeder, omdat U in die tijd ons zoveel dingen vertelde.

Juist.

(Een kind:) Lieve Moeder, nu dat zij kwam, wat moeten wij doen?

Weet je het niet?

(stilte)

Probeer je bewustzijn te veranderen.

(stilte)

Nu zou je mij de vragen kunnen stellen, die je wou vragen ... Dat is alles?

Moeder, is er zelfs geen enkele mens?

Ik weet het niet.

Moeder, U verspilt uw tijd met al deze Ashram mensen.

Oh! ... Maar zie je, vanuit een occult standpunt is het een selectie. Vanuit een extern standpunt zou je kunnen zeggen, dat er mensen zijn in de wereld, die zeer superieur aan jullie zijn (en ik zou er mee eens zijn!), maar vanuit een occult standpunt is het een selectie. Er zijn ... Er kan gezegd worden, dat zonder twijfel de meerderheid van jonge mensen hier gekomen zijn, omdat er aan hen beloofd was, dat zij aanwezig zouden zijn in het Uur van Realisatie --- maar zij herinneren het zich alleen niet! (*Moeder lacht*). Ik heb al verscheidene keren gezegd, dat, wanneer je naar beneden komt op de aarde, je op je hoofd valt, dat je een beetje versuft achterlaat! (*gelach*). Het is jammer, maar tenslotte hoef je niet al je levens versuft te blijven, is het niet? Je zou diep in jezelf kunnen gaan en daar het onsterfelijke bewustzijn vinden --- dan kun je erg goed zien, kan je erg duidelijk de omstandigheden herinneren, waarin je ... je aspireerde om hier te zijn voor het Uur van de Werk's realisatie.

Maar werkelijk, om je de waarheid te vertellen, denk ik, dat jullie levens zo gemakkelijk zijn, dat jullie jezelf niet erg inspannen! Hoeveel onder jullie hebben waarlijk een INTENSE behoefte om hun psychische wezens te vinden? Om waarlijk uit te vinden, wie zij zijn? Om uit te vinden, wat hun rollen zijn, waarom ze hier zijn? ... Jullie laten jezelf gewoon drijven. Jullie klagen zelfs, wanneer dingen niet makkelijk genoeg zijn! Jullie nemen de dingen gewoon, zoals zij komen. En soms, als er een aspiratie in je zou verrijzen en je komt een of andere moeilijkheid tegen in jezelf, dan zeg je, 'Oh, Moeder is hier! Zij zal er voor me voor zorgen!' En je denkt aan iets anders.

Moeder, eerder waren dingen erg strikt in de Ashram, maar nu niet. Waarom?

Ja, ik heb altijd gezegd, dat het veranderde, toen ik erg kleine kinderen moest aannemen. Hoe kun je je een ascetisch leven voorstellen met kleine spruiten, die niet groter zijn dan dat? Het is onmogelijk! Maar dat is het kleine verrassingspakket, dat de oorlog op onze stoep achterliet. Wanneer gevonden was, dat Pondicherri de veiligste plek op aarde was, kwamen mensen natuurlijk hier naar binnen fietsen met al hun kinderwagens gevuld en ons vroegen of we hen onderdak konden bieden, dus konden we hen niet gemakkelijk wegsturen, is het niet? Zo is het gebeurd en niet op een andere manier ... Maar in het begin was de eerste voorwaarde om hier te komen, dat je niets meer te maken had met je familie! Wanneer een man getrouwd was, dan moest hij het feit volledig over het hoofd zien, dat hij een vrouw had en kinderen --- volledig alle banden doorsnijden, verder niet meer met hen te maken had. En wanneer ooit een vrouw vroeg om te komen, alleen omdat haar man hier toevallig was, dan vertelden wij haar, 'Je hebt niets te maken om hier te komen!'

In het begin was het erg strikt, erg strikt --- gedurende een lange tijd.

De eerste voorwaarde was: Niets meer te maken met je familie ...' Wel, we zijn daar nog lang vanaf! Maar ik herhaal, dat het alleen gebeurde door de oorlog en niet omdat we stopten de behoefte te zien om alle familiebanden door te snijden; integendeel, dat is een onmisbare voorwaarde, omdat, zolang als je al deze koorden vasthoudt, die je aan het gewone leven binden, die je slaaf maken van het gewone leven, hoe kan je dan mogelijk alleen aan het Goddelijke toebehoren? Wat een kinderachtigheid! Het is eenvoudig niet mogelijk. Wanneer je ooit de moeite genomen hebt om de vroege ashramregels te lezen, dan zou je vinden, dat zelfs vriendschappen als gevaarlijk en ongewenst beschouwd werden ... We deden alles om een atmosfeer te scheppen, waarin alleen EEN ding telde: *het Goddelijke Leven*.

Maar, zoals ik zei, beetje bij beetje ... veranderden dingen. Dit had echter een voordeel: We waren teveel buiten het leven. Zo waren er een aantal problemen, die nooit opgekomen waren, maar die plotseling opgekomen zouden zijn op het moment, dat we een volledige manifestatie wilden. We namen al deze problemen een beetje prematuur op, maar het gaf ons de gelegenheid om hen op te lossen. Op deze manier leerden we veel dingen en overwonnen veel moeilijkheden, het compliceerde alleen dingen aanzienlijk. En in de huidige situatie, gegeven een zodanig groot aantal elementen, die zelfs niet het minste idee hebben, waarom zij hier zijn (!) ... wel, het vereist een veel grotere inspanning van het leerling's deel dan eerder.

Eerder, toen er waren ... we begonnen met 35 of 36 mensen --- maar zelfs toen het omhoog ging naar 150, zelfs met 150 --- was het, alsof ... zij allemaal genesteld waren in een cocon in mijn bewustzijn: zij waren zo dicht bij me, dat ik voortdurend AL hun innerlijke en uiterlijke bewegingen kon begeleiden. Dag en nacht, op ieder moment, was alles volledig onder mijn controle. En natuurlijk denk ik, dat zij nogal veel vooruitgang maakten in die tijd: het is een feit, dat ik VOORTDUREND de *sadhana*¹⁰ aan het doen was voor hen. Maar dan, met deze babyboom ... De *sadhana* kan niet gedaan worden voor kleine spruiten, die 3 of 4 of 5 jaar oud zijn! Het is niet aan de orde. Het enige, dat ik kan doen, is hen wikkelen in het Bewustzijn en proberen om te zien, dat zij opgroeien in de beste van alle mogelijke condities. Het ene voordeel, echter, aan dit alles is, dat er in plaats van dat er een zodanige VOLLEDIGE en PASSIEVE afhankelijkheid is van het leerling's deel, iedereen zijn eigen kleine inspanningen moet doen. Waarlijk, dat is uitstekend.

Ik weet niet tegen wie ik dit genoemd hen vandaag (ik denk, dat het voor een Verjaardag¹¹ was) ... Nee, ik weet het niet. Het was tegen iemand, die me vertelde, dat hij 18 jaar oud was. Ik zei, dat ik tussen de leeftijd van 18 en 20 een constante en bewuste vereniging bereikt had met de Goddelijke Tegenwoordigheid en dat ik dit HELEMAAL ALLEEN gedaan had, zonder IEMAND'S hulp, zelfs geen boeken. Toen ik een weinig later toevallig Vivekananda's *Raja Yoga* tegenkwam, leek het me werkelijk zo wonderbaarlijk, dat iemand iets aan me kon uitleggen! En het hielp me alleen in enkele maanden te realiseren, wat anders jaren genomen zou hebben.

¹⁰ *Sadhana*: yogische discipline of inspanning.

¹¹ Moeder ontving iedere leerling individueel op zijn verjaardag.

Ik ontmoette een man (ik was misschien 20 of 21 in die tijd), een Indiër, die naar Europa was gekomen en die me over de *Gita* vertelde. Er was een Franse vertaling ervan (een nogal slechte, moet ik zeggen), die hij me adviseerde om te lezen, en toen gaf hij mij de sleutel (ZIJN sleutel, het was zijn sleutel). Hij zei, 'Lees de *Gita* ...' (deze vertaling van de *Gita* was werkelijk niet veel waard, maar het was de enige beschikbare in die tijd --- in die dagen zou ik niet veel hebben begrepen in andere talen; en bovendien waren de Engelse vertalingen even slecht en ... wel, Sri Aurobindo had de zijne nog niet gedaan!). Hij zei, 'Lees de *Gita*, terwijl je weet, dat Krishna het symbool is van de immanente God, de God vanbinnen.' Dat was alles. Lees het met DIE kennis --- met de kennis, dat Krishna de immanente God vertegenwoordigt, de God in je.' Wel, binnen een maand was het helemaal gedaan!

Dus sommige van jullie zijn hier geweest sinds de tijd, dat jullie zuigelingen waren --- alles is aan jullie uitgelegd, het is helemaal aan jullie opgediend op een zilveren schaal (niet alleen met woorden, maar door psychische hulp en op iedere mogelijke manier), je bent op het pad gezet van deze innerlijke ontdekking ... en dan ga je gewoon door met verder drijven: 'Wanneer het komt, zal het komen.' --- Zelfs, wanneer je het zoveel denken bespaart!

Dus dat is, hoe het is.

Maar ik ben helemaal niet ontmoedigd, ik vind het eerder iets om te lachen. Er zijn alleen andere, veel serieuzere dingen; bijvoorbeeld, wanneer je jezelf probeert te misleiden --- dat is niet zo mooi. Men zou katten en koningen niet moeten vermengen. Je zou een kat een kat moeten noemen en een koning een koning --- en menselijk instinct menselijk instinct --- en niet spreken over goddelijke dingen, wanneer zij opperst menselijk zijn, noch te doen alsof je supramentale ervaringen hebt, wanneer je leeft in een schaamteloos gewoon bewustzijn.

Wanneer je jezelf recht in het gezicht kijkt en je ziet, wat je bent, dan zou je toevallig moeten oplossen om ... Maar wat me werkelijk verbaast, is, dat je zelfs geen intense BEHOEFTE lijkt te voelen om dit te doen! 'Maar hoe kunnen we het weten?' Omdat je het WEET, het is je telkens weer verteld, het is in jullie hoofden getrommeld. Jullie WETEN, dat jullie een goddelijk bewustzijn hebben binnenin je. En toch kunnen jullie nacht na nacht gaan slapen, dag na dag spelen, jullie lessen *ad infinitum* doen en nog niet zijn ... geen BRANDEND verlangen en wil hebben om met jezelf in contact te komen! --- Met jezelf, ja, het jou, precies daar, vanbinnen (*beweging naar het centrum van de borstkas*) ... Werkelijk, het is aan mij voorbij!

Zou gauw, als ik het ontdekte --- en niemand vertelde het me, ik vond het uit door ervaring --- zo gauw, als ik ontdekte dat er een ontdekking gemaakt moest worden binnen mijzelf, wel, werd het HET MEEST BELANGRIJKE in de wereld. Het nam voorrang over al het andere.

En, wanneer ik, zoals ik je vertelde, toevallig een boek of een individu tegenkwam, die me alleen een kleine aanwijzing kon geven en me vertellen,

‘Hier, wanneer je zo en zo doet, zal je je pad vinden’ --- Wel, ik ging er in als een cycloon ... en niets had me kunnen stoppen.

En hoeveel jaar zijn jullie allemaal hier geweest, half in slaap? Natuurlijk ben je zo gelukkig om er af en toe aan te denken --- Speciaal, wanneer ik erover met je spreek of soms als je leest. Maar DAT --- dat vuur, die wil, die ploegt door alle barrières, die concentratie, die kan triomferen over ALLES ...

Nu, wie was het, die mij vroeg, wat je zou moeten doen?

(Het kind:) Ik!

Wel, dat is, wat je moet doen, mijn kind. Ik heb het je net verteld

(stilte)

Moeder, wat was het andere, dat U schreef?

Ik dacht, dat iemand mij misschien zou kunnen vragen, ‘Waarom blijft Zij¹² niet, voor jullie eigen bestwil? Omdat Zij hier kwam, omdat U Haar geroepen had, waarom blijft Zij dan niet, voor Uw eigen bestwil?’

Maar niemand vroeg het me.

Vertel ons, Moeder --- we willen het werkelijk weten, Lieve Moeder!

Voor Haar is dit lichaam alleen maar een instrument onder zovele anderen in een eeuwigheid van tijdperken, die nog komen, en voor Haar is haar enige belangrijkheid dat, wat toegekend is door de Aarde en de mensheid --- de mate, tot waar het gebruikt kan worden als een kanaal om Haar manifestatie te bevorderen. Ik vind mijzelf omgeven door mensen, die niet in staat zijn om Haar te ontvangen, dan ben ik voor Haar nogal nutteloos.

Het is erg helder. Ik ben het dus niet, die Haar kan laten blijven. En ik kan Haar zeker niet vragen om te blijven om egoïstische redenen. Bovendien manifesteren al deze Aspecten, al deze Persoonlijkheden zich voortdurend --- maar zij manifesteren zich nooit om een persoonlijke reden. Geen van hen heeft ooit gedacht om mijn lichaam te helpen --- bovendien vraag ik hen niet, omdat dat niet hun doeleinde is. Maar het is meer dan voor de hand liggend, dat, als de mensen om mij heen ontvankelijk waren, Zij zich permanent kon manifesteren, omdat zij Haar konden ontvangen --- en dit zou mijn lichaam enorm helpen, omdat al deze vibraties erdoor zouden lopen. Maar Zij krijgt nooit zelfs een kans om zich te manifesteren --- geen enkele. Ze ontmoet alleen mensen ... die Haar zelfs niet voelen, wanneer Zij er is! Zij merken Haar zelfs niet op, zij zijn zelfs niet gewaar van haar aanwezigheid. Dus hoe kan Zij zich manifesteren onder deze omstandigheden? Ik ga Haar niet vragen, ‘Kom alstublieft en verander mijn lichaam.’ We hebben geen zodanige relatie! Verder zou het lichaam zelf er niet mee eens zijn. Het denkt nooit aan zichzelf,

¹² De Moeder van Ananda of het Creatieve Vermogen's aspect van Vreugde.

het besteedt nooit aandacht aan zichzelf, en bovendien kan het alleen door werk getransformeerd worden.

Ja, zeker ... was er enige ontvankelijkheid geweest, toen Zij naar beneden kwam en was Zij in staat geweest om zich te manifesteren met het Vermogen, waarmee Zij kwam ... Maar ik kan je een ding vertellen: zelfs voor Haar komst, toen ik, met Sri Aurobindo begonnen was om naar beneden te gaan (voor de Yoga) van het mentale vlak naar het vitale vlak, toen we onze yoga naar beneden brachten van het mentale vlak naar het vitale vlak in minder dan een maand (ik was veertig jaar in die tijd --- ik leek niet erg oud, ik zag er uit als minder dan veertig, maar ik was hoe dan ook veertig), na niet meer dan een maand van deze yoga zag ik er precies uit een 18 jarige! En iemand, die me kende en met me in Japan¹³ had verbleven, kwam hier en toen hij me zag, kon hij nauwelijks zijn ogen geloven! Hij zei, 'Maar mijn god, ben jij het?' Ik zei, 'Natuurlijk!'

Alleen, toen we naar beneden gingen van het vitale vlak naar het fysieke vlak, ging dit alles weg --- omdat op het fysieke vlak het werk veel moeilijker is en we moesten zoveel dingen doen, zoveel dingen om te veranderen.

Maar, wanneer een kracht als de Hare zich kon manifesteren en hier ontvangen worden, dan zou het ONSCHATBARE resultaten hebben! ...

Wel, ik vertel je dit alles alleen, omdat ik dacht, dat iemand mij erover zou vragen, maar anders ... Ik heb geen enkele soort relatie met Haar. Zie je, wanneer je dit lichaam beschouwt, dit arme lichaam, het is erg onschuldig: het trekt op geen enkele manier de aandacht naar zichzelf, noch om krachten aan te trekken, noch om helemaal iets te doen, behalve haar werk --- zo goed, als het kan. En zo staat het: haar belang is proportioneel tot haar bruikbaarheid ... en tot de betekenis, die de wereld eraan toekent --- omdat haar actie voor de wereld is .

Maar in en van zichzelf is het alleen een lichaam onder talloze anderen. Dat is alles.

(Naar de leerling, die de microfoon bediende:) Het is nu voorbij.

(Moeder staat op om te gaan, maar terwijl zij vertrekt, zegt zij tegen de kinderen om haar heen:) Wanneer jullie alleen maar een kleine beslissing hadden gemaakt om te proberen je psychische wezen te voelen, dan zou mijn tijd niet verspild zijn.

¹³ W.W. Pearson, een vriend van Rabindranath Tagore, die was gekomen uit Tagore's Ashram in 1923; Moeder had hem ontmoet met Tagore in 1916 in Japan.

Maart 26, 1955

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Maart 26, 1955

Moeder, nog eens kom ik u vragen voor Mahakali's¹⁴ tussenkomst. Na een periode, toen alles veel beter leek, wordt ik weer wakker met onmogelijke morgens, wanneer ik slecht leef, zeer slecht, ver van u, niet in staat om u te roepen en, bovendien, om uw Aanwezigheid te voelen of uw hulp.

Ik weet niet, welke modder rond geroerd wordt in me, maar alles is verduisterd, en ik kan mezelf niet dissociëren van deze vitale golven.

Moeder, zonder Mahakali's genade zal ik nooit in staat zijn om uit deze mechanische grond te komen, om deze oude formaties te verbrijzelen, die altijd hetzelfde zijn, die terug blijven komen. Moeder, ik smeeek u, help me om deze schaal te BREKEN, waarin ik aan het verstikken ben. Bevrijd mij van mijzelf, bevrijd mij *ondanks mijzelf*. Alleen ben ik hulpeloos; soms kan ik u zelfs niet roepen! Moge uw kracht komen en al mijn onzuiverheden verbranden, mijn weerstanden verbrijzelen.

Getekend: Bernard¹⁵

April 4, 1955

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, April 4, 1955

Moeder, gedurende meer dan een jaar ben ik nu dicht bij u geweest en niets, geen werkelijk betekenisvolle innerlijke ervaring, geen teken is gekomen, dat me toestaat om te voelen, dat ik vooruitgegaan ben of hoofdzakelijk om me te laten zien, dat ik op het juiste pad ben. Ik kan zelfs niet zeggen, dat ik gelukkig ben.

¹⁴ Mahakali: de eeuwige Moeder in haar krijger aspect. Zij, die de hoofden scheidt van demonen.

¹⁵ Zodanig was onze oude, betekenisloze naam (behalve voor zijn Duitse wortel: 'harde beer') tot Maart 3, 1957, toen Moeder ons Satprem noemde (degene, die waarlijk liefheeft).

Ik ben niet zo absurd pretentief om het goddelijke de schuld te geven, noch uzelf --- en ik blijf er nogal van overtuigd, dat dit alles mijn eigen schuld is. Ongetwijfeld heb ik niet geweten, hoe ik mij volledig over kan geven in een of ander deel van mijzelf, of ik aspireer niet genoeg of weet hoe ik mijzelf moet 'openen', zoals noodzakelijk. Ook zou ik volledig moeten vertrouwen op het goddelijke om voor mijn voortgang te zorgen en niet bezorgd te zijn over de afwezigheid van ervaringen. Ik heb mezelf daarom afgevraagd, waarom ik zover weg ben van de ware attitude, de oprechte opening en ik zie twee hoofdredenen: aan de ene kant de inherente moeilijkheden in mijn eigen natuur, en aan de andere de uiterlijke condities van deze sadhana. Deze condities lijken niet bij te dragen om me te helpen de moeilijkheden te boven te komen in mijn eigen natuur.

Ik voel, dat ik in cirkels draai en een stap terugneem voor iedere stap voorwaarts. Voorts leidt mijn werk in de Ashram (juist het feit van werken --- want het werk veranderen, zelfs als ik er voor voelde, zou de algehele situatie niet veranderen), mij af van het goddelijke bewustzijn, in plaats van mij te helpen mij nader te trekken naar het goddelijke bewustzijn, of houdt mij tenminste in een oppervlakkig bewustzijn, waarvan ik niet in staat ben om mezelf 'los te weken', zolang als ik bezig ben met brieven schrijven, vertalingen maken, verbeteringen of klassen.¹⁶ Ik weet, dat het mijn eigen fout is, dat ik 'zou' moeten weten, hoe onthecht te zijn van mijn werk en het te doen door te vertrouwen op een dieper bewustzijn, maar wat kan er gedaan worden? Tenzij ik de genade ontvang, kan ik het essentiële niet 'herinneren', zolang als het uiterlijke deel van mijn wezen actief is.

Wanneer ik niet onmiddellijk verdiept ben in het werk, moet ik duizend kleine verleidingen en dagelijkse moeilijkheden het hoofd bieden, die komen van mijn contact met andere wezens en een leven, dat inderdaad in het leven blijft. Hier is zelfs meer het gevoel van een onmogelijke worsteling, en al deze 'kleine' moeilijkheden lijken aan me te knagen, nauwelijks is een gat gevuld, wanneer een ander opent, of dezelfde verschijnt opnieuw, en er is nooit een werkelijke victorie --- men moet constant alles opnieuw beginnen. Tenslotte lijkt het me, dat ik werkelijk *alleen één uur per dag* leef, gedurende de avond 'distributie' op de playground.¹⁷ Het is nauwelijks een leven en nauwelijks een sadhana!

Als consequentie begrijp ik nu veel beter, waarom men in de traditionele yoga al deze moeilijkheden eens en voor altijd 'settelde' en vooral door te ontsnappen aan de wereld, zonder zich te bekommeren om een leven te transformeren, dat zo ontransformeerbaar leek.

Ik ga nu afstand doen van Sri Aurobindo's Yoga, Moeder, want mijn hele leven is er op gebaseerd, maar ik geloof, dat ik andere middelen zou moeten toepassen --- wat is, waarom ik u deze brief schrijf.

¹⁶ Gedurende een lange tijd verzorgde Satprem de correspondentie met buiten, samen met Pavitra, om maar te zwijgen over het redigeren van het Ashram Bulletin, zowel als Moeder's geschriften en gesprekken, vertaling van Sri Aurobindo's werken in het Frans, en klassen houden aan het Ashram's 'International Centre of Education.'

¹⁷ Iedere avond op de Playground passeerden de leerlingen een voor een voor Moeder om symbolische enig voedsel te ontvangen.

Door deze dagelijkse mier-achtige worsteling voort te zetten en door dezelfde verlangens, dezelfde 'afleidingen', iedere dag het hoofd te moeten bieden, lijkt het me, dat ik mijn energie vergeefs verspil. Sri Aurobindo's Yoga, die bedoeld is om het leven te omvatten, is zo moeilijk, dat men er alleen naar toe zou moeten komen na reeds de solide basis tot stand gebracht te hebben van een concrete goddelijke realisatie. Daarom wilde ik u vragen of ik me niet, gedurende een zekere tijd, 'terug zou moeten trekken' naar Almora,¹⁸ bijvoorbeeld, naar Brewster's plaats,¹⁹ om te leven in afzondering, stilte, meditatie, ver weg van mensen, werk en verleidingen, totdat een begin van Licht en Realisatie geconcretiseerd is in me. Als deze solide basis eenmaal verkregen is, zou het makkelijker zijn voor me om mijn werk te hervatten en de worsteling hier voor de ware transformatie van het uiterlijke wezen. Maar om dit uiterlijke wezen te willen transformeren zonder het innerlijke wezen volledig verlicht te hebben, lijkt voor mij *het paard achter de wagen spannen*, of tenminste mijzelf te veroordelen tot een onbarmhartige en eindeloze strijd, waarin de beste van mijn krachten vruchteloos verbruikt worden.

In alle oprechtheid moet ik zeggen, dat, toen ik in Brewster's plaats was in Almora, ik me erg dichtbij die toestand voelde, waarin het Licht vooruit moet springen. Ik begrijp nogal de onvolmaaktheid van dit proces, wat vluchten van moeilijkheden inhoudt, maar dit zou alleen een stadium zijn, een strategische 'terugtrekking', als het ware.

Moeder, dit is geen vitaal verlangen, dat probeert om mij af te leiden van de sadhana, want mijn leven heeft geen andere betekenis dan het goddelijke zoeken, maar het lijkt de enige oplossing te zijn, die enige voortgang zou kunnen brengen en me uit deze *lauwe inzinking* te krijgen, waarin ik dag na dag geleefd heb. Ik kan niet tevreden zijn een uur per dag te leven, wanneer ik u zie.

Ik weet, dat u niet graag schrijft, Moeder, maar zou u niet in een paar woorden kunnen zeggen, of u mijn project goedkeurt of wat ik zou moeten doen? Ondanks al mijn opstanden en ontmoedigingen en weerstanden, ben ik uw kind. O Moeder, help me!

Getekend: Bernard

(Moeder's antwoord)

Mijn geliefd kind,

Het zou zonder twijfel beter zijn om een tijd naar Almora te gaan --- niet te lang, hoop ik, want het is onnodig om te zeggen, hoeveel het werk onderbroken zal worden door dit vertrek ...

¹⁸ In de Himalayas.

¹⁹ Een Amerikaanse artiest, een oude vriend van D.H. Lawrence, en Satprem's vriend.

(Een andere handgeschreven versie)

Mijn geliefd kind,

Je zou naar Almora kunnen gaan, wanneer je denkt, dat het zal helpen om dit omhulsel van het uiterlijke bewustzijn te breken, dat zo obstinaat ondoordringbaar is.

Misschien dat een tijd ver weg zijn van de Ashram je zal helpen om de speciale atmosfeer te voelen, die hier bestaat en die niet ergens anders gevonden kan worden in dezelfde mate.

In ieder geval zullen mijn zegeningen altijd met je zijn om je te helpen om, ten lange leste, deze innerlijke Aanwezigheid te vinden, die alleen vreugde en stabiliteit geeft.

Getekend: Moeder

Juni 9, 1955

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Juni 9, 1955

Moeder, ik kan niet zeggen, dat het nostalgie is voor de buitenwereld, die mij achteruit trekt, noch een of andere gehechtheid aan een 'persoonlijke' vorm van leven, noch zelfs een vitaal verlangen, dat zijn eigen bevrediging zoekt. De oude wereld trekt me niet langer aan, en ik zie helemaal niet, wat ik daar zou moeten doen. Toch staat mij iets in de weg.

Wanneer ik alleen maar een onderscheiden 'fout' kon zien, die mijn pad blokkeert, die ik duidelijk kon aanvallen ... Maar ik voel, dat ik *niet verantwoordelijk* ben, dat het niet mijn persoonlijke fout is, als ik zonder aspiratie gestagneerd blijf. Ik voel als een slagveld van strijdende krachten, die boven mij uitgaan en waartegen ik NIETS kan doen. Oh Moeder, het is geen excuus voor een gebrek aan wil, of tenminste denk ik het niet --- ik voel diepzinnig als een hulpeloos speeltje, volledig hulpeloos.

Wanneer de goddelijke kracht, wanneer uw genade niet tussenbeide komen om deze obscure weerstand te verbrijzelen, die mij naar beneden trekt, ondanks mijzelf, dan weet ik niet, wat er van mij zal worden ... Moeder, ik chanteer u niet, ik druk alleen mijn hulpeloosheid uit, mijn angst.

Gedurende de dag leef ik meer of minder kalm in mijn kleine moeras, maar als de avond en het moment om u te ontmoeten naderbij komt, dan beginnen de krachten, die mij aan de grond pinnen, te razen onder uw druk, en ik voel bij tijden een ondraaglijke scheuring, die brandt en vernauwt in mijn keel, zoals tranen, die niet vergoten kunnen worden. Naderhand herkrijgt de Waarheid bezit van mij --- maar de volgende dag begint alles weer.

Moeder, het is een onmogelijk, absurd, onleefbaar leven. Ik voel, alsof ik geen hand heb in dit wrede kleine spel. Oh Moeder, waarom vertrouwt uw genade dat diepe deel in mij niet, dat zo goed weet, dat u de Waarheid bent? Bevrijd me van deze kwade krachten, omdat, diepzinnig, ik u en u alleen wil. Geef me de aspiratie en de kracht, die ik niet heb. Wanneer u deze Yoga niet voor me doet, zal ik nooit de kracht hebben om door te gaan.

Er is iets, dat VERBRIJZELD moet worden: kan het niet eens en voor altijd gedaan worden zonder voor onbepaalde tijd te blijven hangen? Moeder, ik ben uw kind.

Getekend: Bernard

Moeder, deze brief is een *gebed*.

(Moeder's antwoord)

Juni 11, 1955

Mijn geliefd kind,

Jouw geval is niet uniek; er zijn anderen (en onder de besten en de meest trouwe), die op dezelfde wijze een echt slagveld zijn voor de krachten, die de komst van de waarheid tegenwerken. Zij voelen zich machteloos in deze strijd, treurige getuigen, slachtoffers zonder kracht om te vechten, want dit vindt plaats in dat deel van het fysieke bewustzijn, waar de supramentale krachten nog niet volledig actief zijn, ofschoon ik overtuigd ben, dat zij het spoedig zullen zijn. Ondertussen is de enige remedie om te volharden, om door dit lijden te gaan en geduldig te wachten op het uur van bevrijding.

Terwijl ik je gebed las, bad ik ook, dat het verhoord zal worden.

Met mijn zegen.

Getekend: Moeder

September 3, 1955

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, September 3, 1955

Moeder, het lijkt erop, dat ik gedurende weken telkens tegen mijzelf geknokt heb, alsof ik in een gevangenis zat, en ik er niet uit kan komen. Moeder, ik heb uw Ruimte nodig, uw Licht, om uit deze ommuurde nacht te komen, die me verstikt.

Het maakt niet uit, waar ik me concentreer, in mijn hart, boven mijn hoofd, tussen mijn ogen, ik sla overal tegen een niet toegevend muur; ik weet niet langer, welke weg ik neem, wat ik moet doen, zeggen, bidden om eindelijk van dit alles bevrijd te worden. Moeder, ik weet dat ik niet alle inspanning doe, die ik zou moeten, maar help me om deze inspanning te maken, ik smee om uw genade, ik heb het zo nodig om eindelijk deze solide rots te vinden om op te leunen, deze ruimte van licht, waar ik uiteindelijk toevlucht zou kunnen zoeken. Moeder, open het psychische wezen in me, open me voor uw enige Licht, dat ik zo nodig heb. Zonder uw genade kan ik alleen hopeloos in cirkels draaien. O Moeder, moge ik in u leven.

*Uw kind,
Getekend: Bernard*

September 15, 1955

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, September 15, 1955

Moeder ... plotseling lijkt alles gekristalliseerd te zijn --- alle kleine opstanden, de kleine spanningen, de verkeerde wil en kleinzielige vitale eisen --- die een enkel blok vormen van open vastbesloten weerstand. Ik ben daar bewust van geworden van het begin van mijn sadhana, het denkvermogen heeft het spel geleid --- met het psychische wezen erachter --- en heeft 'me aan de lijn gehouden,' geholpen om alle tegengestelde bewegingen te muilkorven, maar op geen enkel moment, of alleen zeldzaam, heeft het vitale zich overgegeven aan of geopend voor de hogere invloed. De zeldzame keren, dat het vitale participeerde, voelde ik een grote vooruitgang. Maar nu vind ik mezelf tegenover deze solide massa, die 'Nee' zegt en helemaal niet overtuigd is van wat het denkvermogen er aan opgelegd heeft gedurende nu bijna twee jaar.

Moeder, ik ben voldoende ontwaakt om niet te rebelleren tegen Uw Licht en te begrijpen, dat het vitale alleen een deel van mijn wezen is, maar ik ben tot de conclusie gekomen, dat de enige manier om dit vitale te 'overtuigen' is om het niet te forceren of het te verstikken, maar het door haar eigen ervaring te laten gaan, zodat het op zichzelf kan begrijpen, dat het op deze manier niet bevredigd kan worden. Ik voel de behoefte om de Ashram een tijd te verlaten om te zien, hoe ik weg van hier overweg kan --- en om ongetwijfeld te realiseren, dat men alleen hier kan ademen.

Ik heb vrienden in Bangalore, die ik zou willen ontmoeten gedurende twee of drie weken, misschien meer, misschien minder, hoe lang het ook mag nemen om dit vitale te confronteren met haar eigen vrijheid. Ik heb een vitale activiteit nodig, om te bewegen, te zeilen, bijvoorbeeld, om vrienden te hebben ... enz. De behoefte, die ik voel, is precies dat, wat ik probeerde te bevredigen in het verleden door mijn lange bootreizen langs de kust van Bretagne. Het is een soort dorst naar ruimte en beweging.

Anders, Moeder, is er dit blok voor me, dat de hele rest verduistert en *mijn smaak wegneemt* voor alles. Ik zou weg willen gaan, Moeder, maar niet in opstand; moge het een ervaring zijn om doorheen te gaan, die uw goedkeuring ontvangt. Ik zou niet afgesneden van u willen worden door uw misnoegen of veroordeling, want dit zou verschrikkelijk voor me lijken en zou me geen andere toevlucht laten, dan mij onder te dompelen in de ergste excessen om het te vergeten.

Moeder, ik zou willen, dat u mij vergeeft, mij begrijpt en boven alles mij uw Liefde niet ontnemt. Ik zou willen, dat u mij vertelde, dat ik enkele weken mag weggaan en hoe u erover *voelt*. Het lijkt me, dat ik diepzinnig uw kind ben, ondanks dit alles??

Getekend: Bernard

Oktober 19, 1955²⁰

De drie beelden van volledige zelf-overgave aan het Goddelijke:

1. Om zich neer te werpen aan Zijn voeten in een overgave van alle trots, met een volmaakte NEDERIGHEID.
2. Om zijn wezen voor Hem open te vouwen, om zijn lichaam volledig te openen van hoofd tot teen, als een open boek, zijn centra te openen om zo al hun bewegingen zichtbaar te maken in een volledige OPRECHTHEID, die niets toestaat om verborgen te blijven.
3. Om in Zijn armen te nestelen, in Hem te smelten in een teder en absoluut VERTROUWEN.

Deze bewegingen zouden vergezeld kunnen worden door drie formules, afhankelijk van het geval:

4. Moge Uw Wil gedaan worden en niet de mijne.
5. Zoals U wil, zoals U wil ...
6. Ik ben de Uwe in eeuwigheid.

Over het algemeen worden zij, wanneer deze bewegingen op de juiste manier gemaakt worden, gevolgd door een volmaakte identificatie, een oplossing van het ego, terwijl het een sublieme gelukzaligheid teweegbrengt.

Oktober (?) 1955

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Moeder, nadat ik u gezien had, ontving ik een brief van mijn Bangalore vrienden. Zij hebben net een oude Mogul residentie gekocht en tuinen in Hyderabad, dat toebehoorde aan de Nizam ... Zij suggereren, dat hun nieuwe eigendom een bekoorlijke omgeving zou zijn om het boek te schrijven, dat ik graag wilde schrijven gedurende jaren, maar nooit schreef, omdat ik altijd onderweg was. In ieder geval hebben zij het duidelijk gemaakt, dat als ik

²⁰ Notitie, geschreven door Moeder in het Frans.

gewetensbezwaar zou hebben over te lang bij hen te blijven, het gemakkelijk zou zijn voor hen om voor mij enig lucratief werk te vinden, dat niet te tijdrovend zou zijn --- wat mij toe zou staan te schrijven of te doen, wat ik ook zou wensen --- met hun vriend, de Maharajah van Jaipur, of zelfs in Hyderabad.

Dit alles lijkt iets in me aan te steken en ontsteekt veel verleidingen, die corresponderen met zeer diverse, en niet erg bevredigde elementen binnenin mij.

Om het beeld te completeren --- want ik weet niet, welke inspiratie mij dwingt om dit alles in detail aan u bloot te leggen --- ik moet u vertellen, dat deze vrienden opiumgebruikers zijn en dat opium een belangrijke rol gespeeld heeft en doorgaat om een sterke aantrekking uit te oefenen over mij, de aantrekking van vergeetachtigheid.

Dus dat is de situatie. Dit alles is in conflict binnenin mij en des te meer, omdat het nu gebeurt, in mijn huidige toestand van het denkvermogen, die u zo goed kent.

Het lijkt onwaarschijnlijk, dat ik zou weten, hoe weerstand te bieden ... en toch is niets zeker in me, omdat ik gedreven ben om u te schrijven in de hoop op wie weet wat voor wonder, dat mij de weg zou laten zien en mijn hele wezen zou overtuigen.

Moeder, ik zou tegelijkertijd uw kind willen zijn en weg willen gaan!! Dit alles verscheurt me. Waar is de oplossing voor een zodanige onmogelijkheid?

Ik ben nauwelijks waard om uw kind te zijn,

Maar dat is, wat het is.

Getekend: Bernard

Oktober 1955

(Brief aan Moeder van Satprem)

Bangalore

Lieve Moeder, gedurende de drie dagen, dat ik de Ashram verliet, heb ik nooit opgehouden om uw Aanwezigheid te voelen, diep in mijzelf als het enige essentiële ding, het enige solide ding in het midden van al deze vage verschijningen. Terwijl ik steeds meer deze uiterlijke wereld binnenging, leek ik

een wereld binnen te gaan zonder diepte, zonder consistentie, waar alle soorten dingen en wezens fladderden als een erg dunne sluier in de wind; en terwijl ik binnenging in deze weifelende wereld, leek u te groeien binnenin mij met een onweerlegbare zelf-evidentie, als het enige werkelijke ding, mijn enige reden om in deze wereld te zijn --- zonder u verdort alles en verliest zijn Betekenis.

Moeder, ik heb nooit met een zodanige kracht gevoeld, hoeveel u een deel van mij bent, noch hoeveel ik u onomkeerbaar toebehoor. En dit voelde ik niet alleen in mijn denkvermogen of zelfs in mijn hart, maar fysiek. Bovendien leekt het me, gedurende de verscheidene weken, toen ik door deze laatste 'crisis' in de Ashram, lieve Moeder, dat een fysieke verbinding gebouwd werd tussen u en mij. Heb ik het verkeerd? Soms had ik het gevoel, dat u niet hoofdzakelijk 'Moeder' was in de Geest, maar eerder mijn Moeder, alsof u mij werkelijk fysiek in de wereld gebracht had en er niets meer vreemd was in onze relatie. Mijn woorden zijn onhandig, maar u zal weten, hoe de Waarheid achter hen te zien, zelfs wanneer deze Waarheid nog obscuur voor me is.

Ik geloofde, dat ik een spirituele 'fout' had begaan door de Ashram te verlaten. Maar nu lijkt het me, dat deze ervaring noodzakelijk was, want het zet mij vurig in de aanwezigheid van mijn leven's Betekenis en haar diepgaande Werkelijkheid. In zekere zin moest ik mijn aanwezigheid in de Ashram 'objectiveren', het van de buitenkant te zien. Niet, dat ik geloof, dat deze goede of zelfs slechte redenen zijn om mentaal deze vlucht te rechtvaardigen, maar ik zie geen andere reden voor dit vertrek. En ik vind mijzelf hier zonder enige behoefte om het minste verlangen te bevredigen, alsof al deze wereldlijke 'pleziertjes' niet langer wat dan ook in mij ontwaken. De enige ervaring, die ik heb gehad, is opium roken. Eerder vond ik het erg verfijnd en kalmerend, maar deze keer vond ik alleen maagkrampen en een vreugdeloze vlakheid. Het is vreemd, maar ik voel, dat niets nog langer een greep op me heeft en dat de enige mensen, die werkelijk lijken te *leven*, degenen zijn in de Ashram. De anderen, aan de andere kant, pretenderen alleen en zijn allemaal volledig buiten het leven, hoe paradoxaal dat ook mag lijken.

Lieve Moeder, mijn ervaring is voorbij. Zult u mij toestaan om terug te keren naar de Ashram naar het midden van volgende week? Er is geen worsteling of conflict meer in mij, mijn hele wezen, helemaal tot het fysieke, heeft u nodig, wil terugkeren en aspireren om u te dienen --- vreugdevol, vredevol. En ik aspireer niet alleen om u te dienen, maar ook om te *vechten* tegen deze duistere, onwetende en bedrieglijke krachten om zo waardig te zijn voor uw Licht, het ware Licht van mijn wezen. Ik zie geen andere betekenis voor mijn leven, voor al het leven.

Moeder, ik weet nu, wat het woord 'opoffering' betekent. Ik wil mijzelf geheel opofferen aan uw werk, met mijn hart, mijn denkvermogen, mijn lichaam en mijn ziel. Ik behoor onomkeerbaar, zonder voorbehoud aan u toe. Ik weet, dat er niets in de wereld bestaat, dat waard is om geleefd te worden, behalve u. De crisis heeft mij geholpen om helder in mijzelf te zien, en te geloven, dat ik er iets uit verkregen heb. Of misleid ik mijzelf?

Tenslotte zou ik u willen vertellen, hoe dankbaar ik ben, want ik lijk uw hand overal te voelen, uw oneindige begrip, dat mij leidt naar uw Licht, door alle kronkelingen van mijn natuur, terwijl ik er gebruik van maak en het transformeert, het beetje bij beetje verheft in ieder van haar elementen en in de kleinste details. Dank u, Moeder, voor mij u te laten vinden --- en vergeef dit verschrikkelijke kind, die gerebelleerd heeft tegen de kracht van transformatie, zonder twijfel om zo u beter te vinden.

Ik voel mijzelf zoveel uw kind in iedere vezel van mijn wezen. Ja, uw kind.

Getekend: Bernard

(Moeder's antwoord)

Oktober 21, 1955

Mijn lieve kleine, ja, je mag onmiddellijk terugkeren. Ik zal blij zijn om je weer te zien.

Je hebt gelijk, de ervaring was noodzakelijk en het was vruchtbaar.

Je goede brief ... precies, wat ik van je verwachtte, want wat je schrijft is waar; ik voel je ook erg dicht bij me, verbonden door een onverwoestbare verbinding, alsof ik je gevormd had, niet alleen spiritueel, maar ook materieel.

*Ik kijk ernaar uit om je spoedig te zien.
Met al mijn tederheid,
Getekend: Moeder*

Januari (?) 1956

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Moeder, ik roep de Aanwezigheid aan van Mahakali om al mijn WEERSTANDEN te breken, mijn INERTIE, mijn ontmoediging. Eerder pijnlijke schokken dan deze lauwheid! Of waarom ben ik hier anders?

O Moeder, moge de AANWEZIGHEID van Mahakali met mij zijn, moge Zij mijn hele wezen naar de Waarheid, het Licht dwingen. Brandt me, Moeder, als ik niet weet, hoe van u te houden!

Ongedateerd 1956

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Alle artistieke creatie wordt geboren uit een vraag, een conflict, een onenigheid met zichzelf, de mensheid of de kosmos. Welke schilder, welke dichter, welke schrijver heeft niet uit dit conflict het beste van zijn kunst gewrongen, van Michelangelo tot Goya, van Van Gogh tot Rodin, van Villon tot Rimbaud, Baudelaire of Dostoevski? En het werk van de kunst --- het schilderij, de roman of het gedicht --- is een harmonie, die gescheurd is uit deze disharmonie, een overwinning op enige chaos, een antwoord op een vraag, gesteld door de mens --- een metamorfose.

Artistieke creatie hangt af van dat, wat het meest unieke is in de mens, het meest enkelvoudig rekening houdend met andere, en door deze enkelvoudige uniekheid verkrijgt de artiest zijn metamorfose, zijn herschepping van de wereld; hierdoor probeert hij te zoeken om met anderen te communiceren met anderen, zichzelf en de wereld.

Nu probeert Yoga conflicten, problemen en vragen te elimineren. De mens moet dit alles vergeten, ophouden om een vraag te zijn.

Dus, wanneer een antwoord gegeven op iedere vraag, wat blijft er dan voor plaats voor het werk van kunst? Wanneer alles gemetamorfoseerd is door Transcendentie, welke plaats blijft er voor artistieke metamorfose? Wanneer alles allerhoogste harmonie is, kan dan deze harmonie anders uitgedrukt worden dan door stilte, een glimlach, een uitstraling of 'geïnspireerde' poëzie --- waarvan Sri Aurobindo het *enkele* voorbeeld is; toch is zijn poëzie niet genomen van het menselijke niveau, het gaat het menselijke niveau te boven; het komt *ergens anders* vandaan.

Moet artistieke creatie dan ophouden menselijk te zijn; moet het ophouden van mensen afhankelijk te zijn? --- wat dan zou betekenen om zoveel ontegenzeggelijk grote schilders, dichters of schrijvers te weigeren? Moet iemand wachten om open te zijn voor de supramentale vlakken van bewustzijn, voordat men in staat is yoga en artistieke creatie te verzoenen (aangenomen

dat een zodanige verzoening mogelijk is)? En, tot dan, alles smoren, dat het creatieve elan steunt, d.w.z. het individu, het conflict, dat deel van zichzelf, waarvan iedere schepper voelt, dat het het meest zuivere menselijke deel is? Moet men in zichzelf dit spel uitdoven van licht en schaduw, waarvan kunst zijn hoogste accenten onttrekt?

Getekend: Bernard

Januari (?) 1956

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Moeder, ik moet mijzelf ontlasten van alles, dat wringt in mijn hart, en wanneer het Goddelijke ergens bestaat, dan wil ik aan hem mijn diepzinnige walging uitdrukken. Want dit alles is diepzinnig schandalig, absurd en opstandig. Ik weet, dat de externe wereld absurd is en dat de mensen het vergeefs leven, maar de wereld in de Ashram is niet minder absurd, niet minder vergeefs. 'Iemand' lacht ons uit, 'iemand' misleidt ons --- want als er waarlijk een of andere getuige is van deze tragikomedie en als deze hele wereld een 'spel' is, dan is het een wreed spel en is hij een bedrieger, want hij heeft alle kaarten in zijn hand en hij pretendeert, dat hij ons een spel laat spelen, waarin wij onvermijdelijk de verliezers zijn --- een spel, dat wij niet kunnen spelen, want wij zijn hulpeloos miserabel, zonder kracht, zonder licht.

Al onze inspanningen zijn vergeefs en verdrietig ridicuul. Op ieder ogenblik moeten we alles opnieuw beginnen, één stap lijkt ons voorwaarts te leiden, een andere ons achteruit te trekken. We draaien wanhopig in cirkels en soms, in onze duizeligheid, geloven we, dat we glimpen van lichten zien, maar dit zijn alleen de kleine, dansende lichten van onze eigen vermoeidheid, onze eigen zwakheid. Er is geen victorie, er zijn alleen momenten van respijt. Meditatie brengt natuurlijk kalmte en vrede, maar dat doet slaap ook. We zoeken allemaal bevrijding, in liefde, in opium, in actie, in oorlog of in vermogen --- of in Yoga; maar het ene middel is zo vergeefs als het andere. Er is geen werkelijke oplossing, er zijn alleen meer of minder effectieve wegen om gedurende een uur of een dag te vergeten, dat we alleen mensen zijn en hulpeloos.

Het is nogal mogelijk, zelfs nogal waarschijnlijk, dat in een ander uur of een andere dag ik nogal het tegengestelde zou kunnen voelen van wat ik nu schrijf.

Maar de persoon, die ik morgen ben, *ontkent* hem niet, die ik vandaag ben, het maakt hem alleen absurder, ondraaglijker absurd. Degene, die ik nu ben, gedurende een uur misschien, moet zijn walging uitschreeuwen met deze naamloze klucht. Wij zijn marionetten, gekken en ik ben klaar om toe te geven, dat alles alleen een toestand van bewustzijn is --- maar het is nog een gek's toestand van bewustzijn. Morgen's marionet, die om genade zou kunnen vragen om genade van het goddelijke, en in hem geloven, zal nog een marionet zijn, een gepacificeerde en afgetreden marionet --- maar geen minder absurde marionet, die geen minder absurd spel speelt. Ik begrijp diegenen, die overal dynamiet plaatsen ; wanneer zij de dood zoeken, is het, omdat zijn desperaat wilden leven, maar het onmogelijk vonden om te leven. Men kan niet leven, men kan dit ondraaglijke leven alleen op de een of andere manier ontvluchten. Moeder, het is onmogelijk voor een mens om zichzelf recht in het gezicht te kijken op een volledig lucide manier gedurende meer dan vijf minuten --- WANNEER HIJ DAT DEED, ZOU HIJ ZICHZELF VERMOORDEN ... DUS, ik vraag me af, of het goddelijke --- wanneer hij bestaat --- ooit het lijden van de mensheid heeft gekend. Wanneer hij bestaat, waarom geeft hij dan mensen niet de *kracht* om te breken uit deze 'Magische Cirkel', waarin zij zich blijven draaien als gevangenen in een cel. Twaalf jaar geleden, toen ik twintig was, draaide ik in cirkels in een gevangenis in Bordeaux,²¹ terwijl ik op een of andere executie wachtte --- maar ik ben nog dezelfde gevangene. Wanneer ik vooruit ben gegaan gedurende deze twaalf jaren, dan is het in wanhoop, in misère. Dit alles is schandelijk, schandalig, als het goddelijke zou bestaan.

De Ashram verlaten? --- Maar de rest van de wereld is net zo absurd. De mens is absurd, en god --- wanneer hij bestaat --- is een zuivere schande. Moeder, ik ben GECHOCKEERD, en ik voel binnenin me de rebellie en wanhoop van alle mensen, die zeker dit alles verdiend hebben.

Getekend: Bernard

Ongedateerd 1956

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

²¹ Satprem was gearresteerd door de Gestapo in Bordeaux in 1943 voor weerstand bieden aan de Duitse bezetting. Hij werd later naar Buchenwald en Mauthausen gestuurd.

Lieve Moeder, met alle oprechtheid, waartoe ik in staat ben, plaats ik voor u een belangrijk probleem (belangrijk voor mij), zodat u mij zou kunnen helpen het op te lossen. Ik voel, dat ik bij een beslissend keerpunt aan het komen ben, maar iets hindert me om nog verder te gaan.

Mijn hele verleden weegt neer op me, niet door enige hechtingen, want ik heb van NIETS uit het verleden spijt en mijn enige hoop is, wat voor me ligt. Ik heb dit alles nog niet ondergaan als een marionet, het lijkt me zelfs, dat 'ik' het gecreëerd heb, het samengesteld als een boek --- gedurende de laatste vijftien jaar, vanaf de tijd van de concentratiekampen, heb ik bewust mijn ervaringen vermenigvuldigd en ben door een hele reeks opstanden en situaties gegaan om het basismateriaal te verzamelen voor een boek. Terwijl het gebeurt, versmolt de formulering van 'mijn' boek met de zoektocht naar mijn ware Zelf. Nu weet ik, waarnaar ik zocht, maar dit boek is gegroeid met mij, het is hier als een krachtige formatie, die op me drukt en het drukt steeds meer op me, want sinds mijn contact met Sri Aurobindo lijken al mijn ervaringen geladen met betekenis en symboliek. Ik vind uw hand er overal in, en ik kan nu al de klaarblijkelijke toevalligheden verbinden en er een buitengewone noodzakelijkheid uit ziften, die me hier naartoe geleid heeft, dit alles maakt een dicht, levend, levendig boek, dat op me drukt. Ik moet het allemaal uitwerpen, om mijzelf te bevrijden, om dit boek te schrijven.

Ik moet niet alleen dit verleden *liquideren*, maar ook mijn keuze hernieuwen om mijn aanwezigheid hier te versterken --- en ik voel het boek als een inzet, het zal me helpen om mij op mijn weg te zetten op een beslissende manier. Het is een test.

Er is ook nog een andere overweging --- ofschoon als ik mijzelf misleid, verlicht mij dan alstublieft. Ik voel, dat wanneer dit boek succesvol wordt, het anderen zou kunnen dienen en Sri Aurobindo's werk. Want ik had de gelegenheid om concreet veel van de vragen te leven, op de harde manier, die anderen zichzelf afvragen. Dus blijken al mijn voorbije ervaringen een levende demonstratie te zijn van een leer, waarvan Sri Aurobindo de sleutel is. Wat al abstract of filosofisch gezegd is, kan ik zeggen in de vorm van een levende en bewegende roman. Ik voel, dat ik in mezelf het vermogen heb, om deze dingen uit te drukken.

Lieve Moeder, misschien misleid ik mijzelf, maar ik schrijf u expliciet, zodat u me kan verlichten. Ik vertel u al deze dingen niet voor u mijn behoefte om te schrijven te laten goedkeuren, maar om u te laten vertellen, wat *uw wil* is. Ik wil geen 'schrijver' zijn, maar uw kind, uw instrument. Er is alleen iets in me, dat geliquideerd moet worden.

Het probleem doet zich *praktisch* voor, want ik zou een nogal lange periode van ononderbroken werk nodig hebben om van dit alles af te zijn. Toch heb ik dit boek zolang in me gedragen, dat het in ieder detail klaar is --- ik zou het in zes maanden af kunnen maken. Hier ben ik ook teveel bezig met andere dingen om het snel af te maken. Bovendien voel ik de behoefte om mijn aanwezigheid hier opnieuw te definieren vanuit een uiterlijk perspectief. Ik

dacht erover om naar Brewster's loge te gaan in de Himalayas. Daar zou ik enig werk kunnen voortzetten, dat ik met Pavitra gedaan heb. Het lijkt me, dat ik bevrijd terug zou komen en versterkt in mijn doel om hier te zijn.

Lieve Moeder, misleid ik mijzelf? Wat is uw wil? Het is uw wil, die ik wens, niet mijn verlangen, en ik ben zeker, dat u mij de kracht zal geven om uw aanwijzingen te volgen, *wat zij ook mogen zijn*. Verlicht me.

Ik ben uw kind, dankbaar.

Getekend: Bernard

P.S. Kan dit boek U dienen?

Ongedateerd 1956

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Lieve Moeder, hier is wat er bijna iedere avond in mij is gebeurd: ik ben letterlijk een bundel van samengedrukte kracht, die op de een of andere manier niet kan exploderen, noch tot rust komen en oplossen. De zwaarte in mijn borst is zodanig, dat ik met moeite adem, alsof al het bloed in mijn lichaam daar convergeerde, mij bedrukte. In mijn hoofd is de druk bij tijden zo intens, dat ik zelfs mijn ogen niet durf te sluiten of verder te concentreren, want ik voel, dat het zou kunnen barsten. Mijn hele wezen is zo gespannen en gevuld met kracht, dat het lijkt of het *fysiek* zou kunnen breken.

Is het misschien een gevaarlijke toestand? Of is het anders normaal? Ik zou willen weten, of dit gevoel, dat het fysiek zou kunnen bereken een goed teken is of een slecht. Als het een slecht teken is, wat kan er dan gedaan worden?

Er is zeker enige weerstand in me, iets, dat fundamenteel 'Nee' zegt, en ik probeer om mentaal kalm te blijven, niet opstandig, maar diep vanbinnen biedt het weerstand. Ik ben helemaal niet op zoek naar 'vermogens', maar is deze negatieve conditie genoeg om ongelukken af te wenden? Zou u me kunnen verlichten? Wat kan ik doen tegen deze diepgewortelde weerstand?

*Uw kind,
Getekend: Bernard*

P.S. Ik slaap steeds slechter.

Februari 29, 1956²²

DE EERSTE SUPRAMENTALE MANIFESTATIE

(Gedurende de algemene meditatie op Woensdag de 29ste Februari 1956)

Deze avond was de Goddelijke Aanwezigheid, concreet en materieel, daar aanwezig onder jullie. Ik had een vorm van levend goud, groter dan het universum, en ik stond tegenover een massieve gouden deur, die de wereld scheidde van het Goddelijke.

Toen ik naar de deur keek, wist ik en wilde ik, in een enkele beweging van bewustzijn, dat DE TIJD GEKOMEN WAS, en terwijl ik met beide handen een machtige gouden hamer optilde, sloeg ik met een slag, een enkele slag²³ op de deur en de deur werd verbrijzeld in stukken.

Toen stroomde het supramentale Licht en de supramentale Bewustzijn naar beneden op de aarde in een ononderbroken stroom.

²² De volgende tekst werd gegeven door Moeder in zowel Frans als Engels.

²³ Later toegevoegd door Moeder.

Maart 19, 1956²⁴

AGENDA VAN DE SUPRAMENTALE ACTIE OP DE AARDE

Op Maart 19 gedurende de vertalingsklas
zei de innerlijke stem:
'Hou jezelf recht' en het lichaam zat rechtop en hield zichzelf absoluut rechtop
gedurende de volledig klas.

Maart 20, 1956²⁵

(Bij het ontwaken)

De controle over de bewegingen van de wervels, die een lange tijd verloren ging (dat resulteerde in een soort ongevoeligheid en onvermogen om hen met de wil te bewegen), is in grote mate teruggekeerd: het bewustzijn is nogmaals in staat om zichzelf uit te drukken en de rug kan zich erg zichtbaar strekken.

* * *

(Dezelfde dag op het balkon²⁶)

Bijna een volledige strekking, samen met een zeer heldere perceptie van de nieuwe kracht en het vermogen in de cellen van het lichaam.

²⁴ Notitie, geschreven door Moeder in het Frans. In deze periode was Moeder's rug al gebogen. Deze strekking van haar rug lijkt het eerste psychologische effect van de 'Supramentale Manifestatie' van Februari 29, dat misschien de reden is, waarom de Moeder de ervaring noteerde onder de naam 'Agenda van de Supramentale Actie op de Aarde.' Het was de eerste keer, dat Moeder een titel gaf aan dat, wat dit fabuleuze document zou worden van 13 volumes. De ervaring vond plaats gedurende een 'vertalingsklas', toen Moeder, tweemaal per week, de werken van Sri Aurobindo zou vertalen in het Frans voor een groep leerlingen.

²⁵ Notitie, geschreven door Moeder in het Frans.

²⁶ Moeder verscheen dagelijks op haar balkon om ongeveer 6 a.m. om enkele momenten van meditatie te geven voor het begin van het dagelijkse werk.

Maart 21, 1956²⁷

Het tijdperk van Kapitalisme en business is tot een einde aan het komen.

Maar het tijdperk van het Communisme zal ook voorbijgaan. Want Communisme, zoals het gepreikt wordt, is niet constructief, het is een wapen om plutocratie te bestrijden. Maar, wanneer de strijd voorbij is, en de legers ontbonden zijn voor de wens om te werken, dan zal Communisme, dat geen nut meer heeft, getransformeerd worden in iets anders, dat een hogere waarheid zal uitdrukken.

We kennen deze waarheid, en we werken ervoor, zodat het op de aarde zou kunnen heersen.

Ongedateerd 1956

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Lieve Moeder, gedurende vele lange maanden heb ik met mezelf geworsteld in een pijnlijk conflict, en bij tijden heb ik zekere gevaren gevoeld, Tenslotte ging ik binnen mijzelf, in de kalmte, en het leek me, dat ik er goed aan zou doen om een tijd weg te gaan.

Ik had gedacht, dat ik mezelf zou kunnen bevrijden van dit conflict door een boek te schrijven. Maar in feite hoeft het denkvermogen niet bevrijd te worden, of tenminste niet dat alleen, het vitale moet ZICHZELF UITPUTTEN.

Ik geloof, dat ik een heldere mentale perceptie heb van het doel, dat bereikt moet worden, en ik twijfel niet langer aan de spirituele betekenis van mijn leven, maar deze soort mentale volwassenheid komt in conflict met een vitaal, dat te 'jong' is en zichzelf nog niet genoeg heeft uitgeput op de open weg. Hier is de vitale kracht zelfs meer geconcentreerd geworden en niet in staat om zichzelf te bevrijden. Het is ongetwijfeld een vraag van tijd, van ouder worden. Zo is al mijn energie, speciaal gedurende het voorbije jaar, 'negatief' gebruikt, als het ware --- in een inspanning om niet weg te gaan. Deze worsteling lijkt alle positieve inspanning geëlimineerd te hebben, zelfs juist de betekenis van mijn aanwezigheid hier.

²⁷ Notitie, geschreven door Moeder in het Frans.

Deze vitale kracht zoekt niet langer een seksuele vervulling, noch succes in een wereld, waar het niet langer gelooft, maar het moet 'bewegen' om naar buiten te komen. Misschien zouden dingen beter zijn, als ik een beetje zou gaan ademen in de Himalayas? Ik wil niets doen zonder uw akkoord, en wanneer ik weg zou gaan, zou het na de 15de van Augustus zijn.

Lieve Moeder, ik schrijf u dit kalm, zonder opstandigheid; gedurende deze voorbije maanden is dit conflict zo enorm acuut geworden, dat ik mij bij tijden in gevaar voel. Ik plaats dit alles voor u, zodat u me zou kunnen vertellen, wat juist is.

Lieve Moeder, ik wil uw kind blijven, ondanks deze moeilijkheden. Vergeef me voor het in beslag nemen van uw tijd en voor zo armzalig overgegeven te zijn.

Getekend: Bernard

April 4, 1956

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, April 4, 1956

Moeder, twee maanden geleden had ik een heldere mentale perceptie van wat van mij gevraagd werd: om de de rest van mijn leven hier te spenderen. Dit is de bron van mijn moeilijkheden en van de innerlijke hel, waar ik sindsdien altijd doorheen geleefd heb. Iedere keer, dat ik tevoorschijn probeer te komen, is er dit beeld, dat in mij oprijst: uw-hele-leven --- en dit werpt me in een gewelddadig conflict. Toen ik hier kwam, dacht ik om twee of drie jaar te blijven; voor mij was de Ashram een middel tot realisatie, geen doeleinde.

Ik begrijp nu, dat, zolang als mijn hele wezen niet GEACCEPTEERD heeft, dat het zijn leven hier moet eindigen, er geen uitweg is, noch enig 'herstel' mogelijk. Door mijn mentale kracht alleen is deze aanvaarding onmogelijk; ik heb diabolisch in cirkels gedraaid, gedurende deze laatste twee maanden, en het denkvermogen is in competitie met het vitale. Daarom moet een grotere kracht dan de mijne mij helpen accepteren, dat mijn weg hier is. Ik heb u nodig, Moeder, want zonder u ben ik verloren. Ik heb het nodig, dat u mij vertelt, dat de Waarheid van mijn wezen inderdaad hier is en dat ik waarlijk klaar ben om dit pad te volgen. Moeder, ik smeeek u, help me om de waarheid

te zien van mijn wezen, geef me een of ander teken, dat mijn weg hier is en niet ergens anders. Ik smeek u, Moeder, help me om te weten.

Ik had ook een erg heldere gewaarwording, dat u mij in de steek aan het laten was, dat u geen verdere interesse in mij had en ik kon net zo goed doen, waar ik zin in had. Misschien kunt u sommige van mijn innerlijke opstanden niet vergeten, die zo erg gewelddadig geweest zijn? Ben ik helemaal *schuldig*? Is het waar, dat u mij in de steek aan het laten bent?

Ik ben gebroken en geslagen in de diepten van mijn wezen, zoals ik was in mijn vlees in de concentratiekampen. Zal de goddelijke genade medelijden met mij hebben? Kunt u, wilt u mij helpen? Alleen kan ik niets doen. Ik ben in een absolute eenzaamheid, zelfs voorbij alle rebellie, aan juist mijn einde.

Toch houd ik van u, ondanks alles, wat ik ben.

Getekend: Bernard

(Moeder's antwoord)

Mijn kind, ik heb je niet in de steek gelaten, en ik ben bereid om alle revolte te vergeten, uit te wissen.

Mijn hulp is *altijd* met jou.

Getekend: Moeder

April 20, 1956

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, April 20, 1956

Lieve Moeder,

De moeilijkheden van de voorbije weken hebben me geleerd, dat zo gauw als men afdwaalt van het ware bewustzijn, op welke onbeduidende manier ook, dan zou alles kunnen gebeuren, ieder exces, iedere aberratie, iedere onbalans --- en ik heb erg gevaarlijke dingen gevoeld, die om mij heen sluipen. U vertelde me met betrekking tot Patrick²⁸, dat de wet van de manifestatie een wet van vrijheid was, zelfs de vrijheid om verkeerd te kiezen. Deze avond is

²⁸ Een vriend van Satprem's, die krankzinnig stierf in een Japans ziekenhuis in India

het mijn zeer diepe perceptie geweest, dat deze vrijheid virtueel altijd een vrijheid is om verkeerd te kiezen. Ik herberg een grote angst om het ware bewustzijn nogmaals te verliezen. Ik ben gewaar geworden, hoe fragiel alles in me is en dat erg weinig genoeg zou zijn om me mee te slepen.

Daarom Lieve Moeder, kom ik om een grote genade van u te vragen uit de diepten van mijn hart: neem mijn vrijheid in uw handen. Behoed mij om terug te vallen, ver weg van u. Ik plaats deze vrijheid in uw handen. Houd me veilig. Moeder, bescherm me. Schenk mij de genade van op mij letten en van mij volledig in uw handen nemen, als een kind, wiens stappen onzeker zijn. Ik wil deze Vrijheid niet langer. Ik wil u, de Waarheid van mijn wezen. Ik smeeek u om mij te bevrijden van mijn vrijheid om verkeerd te kiezen.

Ik ben uw kind en ik houd van u.

Getekend: Bernard

(Moeder's antwoord)

4.21.1965

Mijn lief kind,

Akkoord --- met heel mijn hart accepteer ik de gift, die je mij geeft, van je vrijheid om verkeerd te kiezen ...

En met heel mijn hart zal ik je altijd helpen de keuze te maken, die recht naar het doel leidt --- dat is, naar je werkelijke zelf.

Met al mijn genegenheid en mijn zegeningen.

Getekend: Moeder

April 23, 1956

Moeder neemt een passage uit Gebeden en Meditaties van September 23, 1914:

De Heer heeft gewild en Gij kon uitvoeren;
Een nieuw Licht zal uitbreken over de aarde.
Een nieuwe wereld zal geboren worden
En de dingen, die beloofd werden, zullen worden vervuld.

En herschrijft als volgt naar haar eigen hand:

29 Februari -- 29 Maart Heer,
Gij hebt gewild en ik voer uit:
Een nieuw licht breekt op de aarde
En de dingen, die beloofd werden, zullen worden vervuld.²⁹

April 24, 1956³⁰

De manifestatie van het Supramentale op de aarde is geen belofte meer, maar een levend feit, een werkelijkheid.

Het is hier aan het werk, en er zal een dag komen, dat de meest blinde, de meest onbewuste, zelfs de meest onwillige, het verlicht zijn om te erkennen.

Ongedateerd 1956

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Lieve Moeder, ik voel intens, bijna pijnlijk, hoeveel al mijn relaties met de uiterlijke wereld VALS zijn, obscuur, onwetend. Zo gauw als ik weg ben van het hart van mijn wezen zijn al mijn acties benaderingen, al mijn contacten met andere wezens zijn troebel, mijn werk zelf wordt bedorven door duizend twijfelachtige kleine motieven. Moeder, ik weet met een verblindende zekerheid --- zelfs als deze zekerheid alleen mentaal is --- dat de enige oplossing is om in contact te komen met mijn ware wezen. Ik weet, dat door

²⁹ Oorspronkelijk Engels.

³⁰ Oorspronkelijk Engels.

het vinden van mijn ware wezen, ik de juiste actie zal vinden, de juiste relaties met de buitenkant, en de waarheid, kennis, vreugde. Ik weet dit nu op een diepgaande manier en niets kan me ooit er weer vanaf keren. Iedere avond komt deze Waarheid fysiek om mij te omarmen. En toch ben ik het iedere morgen half vergeten en ik breng bijna de hele dag door aan de oppervlakte van mijn wezen.

O Moeder, wanneer zal mijn waarheid van de avond mijn waarheid van de dag worden?

Iets MOET in me exploderen en bezit nemen van mijn volledige wezen. Mijn kracht kan dat niet bereiken, maar de uwe. Moeder, ik smeeek u om in mij de deuren te openen van mijn ware wezen. Ik wil niet langer deze valse relatie met de buitenkant, dit leven van benadering. Ik wil *uw* instrument zijn, niet het instrument van dit onwetende en lijdende ego. Moeder, ik vraag alleen het ware, het Licht, dat, wat mijn werkelijke zelf is. Ik heb genoeg gehad, genoeg van dit oppervlakte zelf, dat virtueel al mijn dagen binnendringt.

Moge uw Wil gedaan worden.

Uw kind, dat u wanhopig nodig heeft,

Getekend: Bernard

P. S, Wat is het obstakel?

Ongedateerd 1956

Lieve Moeder, ik voel, dat het goed is om u te vertellen, wat er gisterenavond in mij gebeurd is gedurende distributie, wanneer alleen om mijn oneindige dankbaarheid uit te drukken.

Ten eerste van alles begon ik door te voelen, waar te nemen op een absoluut voor de hand liggende manier, dat het u is en u alleen, die ooit mijn yoga heeft gedaan, dat u alles voor mij heeft gedaan en dat u er voor altijd geweest ben, ieder van mijn stappen begeleidend. Ik voelde lumineus, dat ik zonder u nooit in staat zijn geweest om een enkele stap vooruit te gaan en dat eigenlijk al mijn inspanningen alleen gediend hebben om mij de futiliteiten te leren van mijn inspanningen, als het ware, en mij te leiden naar dit punt van hulpeloosheid, waar ik me totaal moet overgeven in de handen van een grotere Kracht --- in uw handen. En ik voelde zo absoluut, dat u ALLES voor

mij zou doen als ik alleen vertrouwde op uw totaliteit. Het was als een bevrijding, zoals een gewicht, dat u van mijn hart tilde. Het was niet langer een kwestie van proberen om vanbinnen vast te klampen, van duwen en trekken, totdat ik stijf was en pijnlijk vanbinnen; het was genoeg om u te laten handelen.

Toen voelde ik een duale beweging bij mij naar binnengaan, bijna een fysieke beweging, die het ritme volgde van mijn ademhaling, alsof ik elke keer, dat ik ademhaalde, ik iets ontving, en iedere keer, dat ik uitademde, ik mijzelf offerde. En deze duale beweging van ontvangen en offeren leek binnen mij te groeien, alsof het juist de beweging van de wereld was, de ademhaling van de wereld, die ontvangt en zichzelf geeft. En ik nam waar, dat, op een zeker moment, dit ritme kon stoppen, de cirkel zich weer sluiten, de twee ademhalingen verenigen in een lumineuze onbeweeglijkheid. Dan onderscheidde ik vaag --- alsof van ver weg, achter een sluier --- een soort zuiver, briljant wit light, en zag, dat u het was bij het hart van de wereld. En toen voelde ik, hoe wonderbaarlijk het was om in staat te zijn om mezelf te geven. Ik leek het geheim van dualiteit begrepen te hebben, voor de vreugde van offeren, voor de vreugde van liefde. Toen voelde ik, dat ik dingen begon te mentaliseren. In zekere zijn was ik bang om te goed vast te leggen, wat er gebeurde, en ik hield mijzelf naar buiten naar u toe in stilte en liefde, want het leek me, dat ervaring een obstakel kon zijn, een stopplaats, terwijl men altijd verder moet gaan. Toen leek het, dat u daar was --- ik zag u niet precies, maar ik voelde, ik voelde, dat u glimlachte als vanachter een sluier. De distributie eindigde veel te snel, en toen had ik een klas. Maar zelfs deze morgen blijft er een soort vreugdevol vertrouwen bij mij in mijn hart en de behoefte om mijn oneindige dankbaarheid, mijn liefde uit te drukken. Ik behoor u toe, Moeder, met mijn lichaam, mijn leven, mijn denkvermogen.

Ik wens alleen, wat u wenst.

Alles is genade.

*Uw kind,
Getekend: Bernard*

P.S. Wanneer deze soort dingen gebeuren, zou men u dan lastig vallen door er over te schrijven, of eenvoudig tevreden moeten zijn met een innerlijke dankbaarheid?

(Moeder's antwoord)

Het hindert me helemaal niet, en je deed er goed aan om te schrijven. Je ervaring is excellent, en ik was erg blij om het te lezen --- het schijnt als een licht op een nieuwe horizon.

Altijd bij je.

Getekend: Moeder

Mei 2, 1956

(Uittreksel van de Woensdagklas)

Lieve Moeder, u zei 'Het Supramentale is naar beneden gekomen op de aarde.' Wat betekent dit precies? U zei ook, 'De dingen, die beloofd waren, zijn vervuld.' Wat zijn deze dingen?

Oh, werkelijk! Hoe onwetend! Het is al een zo erg lange tijd beloofd, het is gedurende een zo lange tijd gezegd --- niet alleen hier in de Ashram, maar voor altijd sinds het begin van de aarde. Er zijn allerlei soorten voorspellingen geweest, door allerlei soorten profeten. Er is gezegd, 'Er zal een nieuwe hemel zijn en een nieuwe aarde, een nieuw ras zal geboren worden, de wereld zal getransformeerd worden ...' Profeten hebben hierover gesproken in iedere traditie.

U zei, 'Zij zijn vervuld.'

Ja, dan?

Waar is het nieuwe ras?

Het nieuwe ras? Wacht gedurende zoiets als ... een paar duizend jaar of zo, en je zal het zien!

Toen het denkvermogen naar beneden kwam op de aarde, ging er zoiets als een miljoen jaar voorbij tussen de manifestatie van het denkvermogen in de aardeatmosfeer en de verschijning van de eerste mens. Maar het zal sneller gaan deze keer, omdat de mens op iets wacht, hij heeft een vaag idee: hij wacht op de een of de andere manier op de komst van de supermens. Terwijl de apen zeker niet wachtten op de geboorte van de mens, zij hadden er nooit aan gedacht --- om de excellente reden, dat zij waarschijnlijk niet veel denken! Maar de mens heeft erover gedacht en is aan het wachten, dus zal het sneller gaan. Maar sneller betekent waarschijnlijk nog duizenden jaren. We zullen hierover weer spreken over enkele duizenden jaren!

(stilte)

Degenen, die vanbinnen klaar zijn, die open zijn en in contact met de hogere krachten, degenen, die een meer of minder direct persoonlijk contact gehad hebben met het Supramentale Licht en Bewustzijn, zijn in staat om het verschil in de aardeatmosfeer te voelen.

Maar hiervoor ... kan alleen de gelijke de gelijke kennen. Alleen het Supramentale Bewustzijn in een individu kan het Supramentale waarnemen dat handelt in de aardeatmosfeer. Degenen, die om welke reden ook deze perceptie ontwikkeld hebben, kunnen het zien. Maar degenen, die zelfs niet een beetje bewust zijn van hun innerlijke wezens, die het nogal mis zouden hebben om te zeggen, hoe hun zielen eruit zien, zijn zeker niet klaar om het verschil waar te nemen in de aardeatmosfeer. Zijn moeten nogal een weg gaan daarvoor. Want voor degenen, die wiens bewustzijn meer of minder exclusief gecentreerd is in het uiterlijke wezen --- mentaal, vitaal en fysiek --- moeten dingen een absurde of onverwachte verschijning hebben om opmerkzaam te zijn. En dan noemen ze het een wonder.

Maar we noemen het constante wonder geen wonder van de krachten, die tussenbeide komen om de omstandigheden en menselijke naturen te veranderen en die erg verreikende consequenties hebben, want we zien alleen de verschijning, en deze verschijning lijkt nogal natuurlijk. Maar wanneer je in waarheid zou moeten reflecteren op de minste dingen, die gebeuren, dan zou je gedwongen worden om te erkennen, dat het wonderbaarlijk is.

Het is eenvoudig, omdat je er niet op reflecteert en dingen aanneemt om te zijn, zoals ze zijn, wat zij zijn, zonder te vragen, anders zou je iedere dag nogal wat gelegenheden hebben om tegen jezelf te zeggen, 'Maar kijk! Dit is absoluut verbazingwekkend! Hoe gebeurde het?'

Nogal eenvoudig de gewoonte van een zuiver oppervlakkige manier van zien.

Lieve Moeder, wat zou de attitude moeten zijn naar dit Nieuwe Bewustzijn?

Dat hangt er vanaf, wat je ermee wil doen.

Wanneer je er naar wil kijken als een object van nieuwsgierigheid, dan hoef je er alleen naar te kijken om te proberen het te begrijpen.

Wanneer je het je wil later veranderen, dan moet je jezelf openen en streven om vooruit te gaan.

Zullen we collectief of individueel voordeel hebben van deze nieuwe manifestatie?

Waarom vraag je deze vraag?

Omdat veel mensen hier gekomen zijn, en zij vragen, 'Hoe gaan we hier voordeel van krijgen?'

Oh!

En waarom zouden zij er voordeel van hebben? Wat geeft hen het recht om er voordeel van te hebben? Eenvoudig, omdat zij de trein hiernaartoe te komen?

Ik kende enige mensen, die hier een lange tijd geleden kwamen, iets als (Oh, ik herinner het me niet meer, maar nogal een lange tijd geleden!), zeker meer dan 20 jaar geleden: de eerste keer, dat iemand stierf in de Ashram, drukten zij een nogal aanzienlijke ontevredenheid uit: 'Maar ik kwam hier, omdat ik dacht, dat deze yoga mij onsterfelijk zou maken. Wanneer ik nog kan sterven, waarom kwam ik dan hier?'

Wel, dat is hetzelfde. Mensen nemen de trein om hier te komen --- er waren ongeveer honderd en vijftig meer mensen dan gewoonlijk³¹ --- eenvoudig, omdat zij 'voordeel willen hebben.' Maar dit kan precies zijn, waarom zij er geen voordeel van hadden! Omdat Dit [het supramentale bewustzijn] niet gekomen is om mensen op welke manier dan ook voordeel te laten hebben!

Zij vragen of te innerlijke moeilijkheden gemakkelijke teboven gekomen kunnen worden.

Ik zou hetzelfde herhalen. Welke reden en welk recht hebben zij om te vragen, dat dingen gemakkelijker zouden zijn? Wat hebben zij van hun kant gedaan? Waarom zou het gemakkelijker zijn? Om mensen's luiheid en vadsigheid te bevredigen --- of wat?

Omdat, wanneer er iets nieuws komt, we altijd het idee hebben van er voordeel van te hebben.

Nee! Niet alleen in het geval van iets nieuws: in ieder geval is er altijd dit idee van er voordeel van hebben. Dat is echter de beste manier om niets te krijgen.

Wie probeer je voor de gek te houden? Het Goddelijke? ... Dat is bijna niet mogelijk.

Het is hetzelfde met degenen, die vragen om een interview. Ik vertel hen, 'Kijk jullie zijn in grote getale gekomen, en wanneer iedereen me om een interview vraagt, hoe zou ik dan mogelijk genoeg minuten vinden in zo weinig dagen om iedereen te zien? Terwijl jullie hier zijn, zou ik zelfs geen enkele minuut hebben.' Dan werpen zij terug, 'Oh, ik heb ZOVEEL moeite genomen, ik ben van ZOVER weg gekomen, ik ben helemaal uit het Noorden gekomen, ik heb gedurende zoveel uren gereisd --- en heb ik dan geen recht op een interview? Ik antwoord, het spijt 'me', maar je bent niet de enige in die situatie.'

En zo is het --- ruilen, onderhandelen. Wij zijn geen commerciële onderneming, we hebben het duidelijk gemaakt, dat we geen zaken doen.

³¹ Moeder refereert aan de darshan van April 24, 1956. Vier keer per jaar stroomden de bezoekers voor 'darshan' toenemend naar binnen in de Ashram om een voor een voorbij de Moeder te gaan (en eerder langs Sri Aurobindo) om haar zicht te ontvangen.

Het aantal leerlingen neemt nu dag na dag toe. Wat toont dat aan?

Maar onvermijdelijk --- zal het steeds meer toenemen! Daarom kan ik niet doen, wat ik gewoonlijk deed, toen er honderdvijftig mensen in de Ashram waren. Wanneer zij alleen een klein beetje gezond verstand hadden, dan zouden zij begrijpen, dat ik nu niet dezelfde relatie met mensen kan hebben (stel je even voor, 1800 mensen deze laatste dagen!), dus ik kan niet dezelfde relatie hebben met 1845 mensen (exact geloof ik) als met dertig of zelfs honderd. Dat lijkt een gemakkelijke logica om te begrijpen.

Maar zij willen, dat alles zo blijft als het was, zoals je zegt, om de eerste te zijn om 'voordeel te hebben.'

Moeder, toen het denkvermogen naar beneden kwam in de aardeatmosfeer, deed de aap geen enkele moeite om zichzelf te converteren in een mens, is het niet? De Natuur leverde de inspanning. Maar in ons geval ...

Maar de mens gaat zich niet omvormen tot supermens!

Nee?

Probeer maar een beetje (*gelach*) Zie je, iets anders gaat het werk doen.

Dus zijn we ...

Alleen --- ja er is een 'alleen,' ik wil niet zo wreed zijn: NU KAN DE MENS MEEWERKEN. Dat is, hij kan zichzelf aan het proces geven, met goede wil, met aspiratie en helpen tot zijn uiterste. Daarom zei ik, dat het sneller zou gaan. Ik hoop, dat het VEEL sneller zal gaan. Maar zelfs als het veel sneller kan gaan, zal het nog enige tijd nemen!

(stilte)

Kijk. Wanneer jullie allen, die dit gehoord hebben, niet eenmaal, maar misschien honderd keer, die er zelf over gesproken hebben, erover gedacht, erop gehoopt, het gewenst (er zijn enige mensen, die hier alleen gekomen zijn hiervoor, om de Supramentale Kracht te ontvangen en getransformeerd te worden in supermensen, dit is hun doel geweest ...) hoe is het dan, dat jullie ALLEMAAL zulke vreemdelingen waren voor deze Kracht, dat toen het kwam, jullie het zelfs niet voelden?!

Kunnen jullie dit probleem voor mij oplossen? Wanneer jullie de oplossing vinden voor dit probleem, zullen jullie de oplossing voor de moeilijkheid hebben.

Ik spreek niet over mensen van buiten, die er nooit over gedacht hebben, die zich nooit betrokken voelden en die zelfs niet weten, dat er in feite zoiets zou kunnen zijn als het Supramentale om te ontvangen. Ik spreek over mensen, die hun levens gebouwd hebben op deze aspiratie (en ik betwijfel

hun oprechtheid niet voor een minuut), die gewerkt hebben --- sommige van hen gedurende dertig jaar, sommige gedurende vijfendertig jaar, anderen wat minder --- terwijl zij de hele tijd zeiden, 'Wanneer het Supramentale komt ... Wanneer het Supramentale komt ...' Dat was hun refrein: 'Wanneer het Supramentale komt ...' Als consequentie waren zij werkelijk in het beste denkraam, men zou niet gedroomd kunnen hebben over een betere predispositie. Hoe komt het dan, dat hun innerlijke voorbereiding zo ... laat ons zeggen 'onvolledig,' was, dat zij de Vibratie niet onmiddellijk voelden, zo gauw als het kwam, door een schok van identiteit?

Individueel was ieder's doel om zichzelf gereed te maken, om in een meer of minder intieme relatie binnen te gaan met deze Kracht om zo het proces te helpen; of anders, als hij niet kon helpen, tenminste gereed te zijn om de Kracht te herkennen en ervoor te open te zijn, wanneer het zich zou manifesteren. Dan wordt je, in plaats van een vreemd element te zijn in een wereld, waarin je EIGEN innerlijke capaciteit niet gemanifesteerd blijft, plotseling DAT, je gaat direct, volledig, juist in de atmosfeer: de Kracht is hier, overal om je heen, je doordringend.

Wanneer je een beetje innerlijk contact had, dan zou je het onmiddellijk herkennen, denk je het niet?

Wel, in ieder geval was dat het geval voor degenen, die een beetje innerlijk contact hadden; zij herkenden het, zij voelden het, en zij zeiden, 'Ah, daar is het! Het is gekomen! Maar hoe komt het, dat zovele honderden mensen --- niet te vergeten de handvol van degenen, die werkelijk alleen dat wensten, alleen aan dat dachten, hun hele leven daarvoor ingezet --- hoe komt het, dat zij niets voelden? Wat kan dit betekenen?

Het is welbekend, dat alleen de gelijke de gelijke kent. Het is een voor de hand liggend feit.

Er was inderdaad een mogelijkheid om met Ding individueel in contact te komen --- dit was zelfs, wat Sri Aurobindo beschreven had als zijnde de noodzakelijke procedure: een zeker aantal mensen zou het contact binnengaan met deze Kracht door hun innerlijke inspanning en hun aspiratie. We hadden het de opstijging genoemd naar het Supramentale. En ALS en wanneer zij het Supramentale hadden aangeraakt door een innerlijke opstijging (dat is, door henzelf te bevrijden van het materiële bewustzijn), dan zouden zij het SPONTAAN herkend hebben, zo gauw als het kwam. Maar een voorlopig contact was onmisbaar --- wanneer je het nooit aangeraakt had, hoe zou je het dan herkennen?

Zo werkt de universele beweging (ik las dit enige dagen geleden voor jullie): door hun innerlijke inspanning en innerlijke vooruitgang gaan zekere individuen, die de pioniers zijn, de voorlopers, in communicatie met de nieuwe Kracht, die zich moet manifesteren, en zij ontvangen het in zichzelf. En omdat een aantal van roepen, zoals deze, doorstromen, wordt het mogelijk en het tijdperk, de tijd, het moment voor de manifestatie komt. Zo gebeurde het --- en de Manifestatie vond plaats.

Maar toen zouden allen, die gereed waren, het herkend moeten hebben.

Ik haast me om jullie te vertellen, dat sommigen het herkenden, maar zij waren met zo weinig ... Maar voor degenen, die deze vragen stellen, die zelfs de moeite namen om hier te komen, die de trein namen om dit achterover te slaan, zoals je een soft drink achterover slaat, hoe kunnen zij mogelijk wat dan ook voelen, wanneer zij zich helemaal niet voorbereid hebben? Toch praten zij al over voordeel hebben: 'We willen er voordeel van hebben ...'

Bovendien is het goed mogelijk, als zij zelfs een klein beetje oprechtheid hebben (niet teveel, het is vermoeiend!), een klein beetje oprechtheid, (Ik maak grappen), is het goed mogelijk, dat zij een paar goede schoppen krijgen om hen sneller te laten gaan! Het is mogelijk. In feite denk ik, dat dat zal gebeuren.

Maar werkelijk, deze attitude ... deze nogal openlijke commerciële attitude, is gewoonlijk niet erg winstgevend. Wanneer je moeilijkheden hebt, en je aspireert oprecht, is het waarschijnlijk, dat de moeilijkheden verminderen. Laten we het hopen.

(Zich kerend naar een leerling) Dus je kunt hen dit vertellen: wees oprecht en je zult geholpen worden.

Moeder, zeer recent heeft er een tekst gecirculeerd, die zegt, 'Wat zojuist gebeurd is, met deze Victorie, is geen neerdaling, maar een manifestatie. En het is niet langer een hoofdzakelijk individuele gebeurtenis: het Supramentale is naar voren gesprongen in het universele spel.'

Ja, ja, ja! Dat heb ik inderdaad allemaal gezegd. Ik erken het. Zo wat?

Er is gezegd, 'Het supramentale principe is aan het werk ...'

Maar ik heb het net helemaal uitgelegd aan jullie. *(Moeder lacht)* Het is ongelooflijk!

Wat ik een 'neerdaling' noem, is dit: ten eerste klimt het bewustzijn in een opstijging, dan vang je het Ding op en daalt er weer mee neer. Dit is een INDIVIDUEEL gebeuren.

Wanneer dit individuele gebeuren voldoende heeft plaatsgevonden om een meer algemene mogelijkheid tevoorschijn te laten komen, dan is het niet langer een 'neerdaling', maar een 'manifestatie.'

Je zouden het kunnen noemen, zoals je wil, het maakt geen verschil voor me, maar we moeten elkaar begrijpen.

Wat ik een 'neerdaling' noem, vindt plaats in een individueel bewustzijn. Op dezelfde manier spreken we van 'opstijging' (er is werkelijk geen opstijging, er is geen hoog en laag, geen richting: het is allemaal een manier van spreken)

--- we spreken van 'opstijging', wanneer we onszelf voelen opstijgen naar iets, en we noemen het een 'nederdaling', wanneer, nadat we dit ding opgevangen hebben, het naar beneden brengen in onszelf.

Maar, wanneer de deuren geopend zijn en de vloed stroomt binnen, kan het niet langer een 'nederdaling' genoemd worden: het is een Kracht, die zich overal verspreid. Begrepen? ... Ah!

Het maakt me niet uit, welke woorden je gebruikt. Ik sta niet essentieel op mijn woorden, maar ik leg ze uit aan jullie, en het is beter om vooraf het eens te zijn over woorden, want anders is er geen eind aan verklaringen.

Maar nu zou je aan die mensen kunnen antwoorden, die deze verraderlijke vragen stellen, dat de beste manier om wat dan ook te ontvangen is om niet te trekken, maar te geven. Wanneer zij zichzelf willen geven aan het nieuwe leven, wel, dan zal het nieuwe leven bij hen naar binnengaan.

Maar, wanneer zij het leven in zichzelf willen trekken, dan zullen zij de deur sluiten met hun egoïsme.
Dat is alles.

July 29, 1956³²

O Gij, die altijd hier zijt --- aanwezig in alles, wat ik doe, alles, wat ik ben --- niet voor rust aspireer ik, maar UW INTEGRALE VICTORY.

Augustus 10, 1956³³

Mijn Heer, door mij heeft gij de wereld uitgedaagd en alle nadelige krachten zijn opgekomen in protest.³⁴

³² Notitie, geschreven door Moeder in Frans.

³³ Notitie, geschreven in het Engels.

³⁴ In feite, namen volgend op de 'Supramentale Manifestatie' van Februari 29, 1956 al Moeder's fysieke moeilijkheden toe, alsof alle obscuriteiten in het fysieke bewustzijn voortstuwden onder de druk van het nieuwe licht. Dezelfde observatie is van toepassing op de leerlingen, die om Moeder waren en ongetwijfeld op de wereld als een geheel. Een vreemde 'mysterieuze acceleratie' begon een greep te krijgen op de wereld.

Maar Uw Genade wint de victorie.

September 12, 1956³⁵

(Gedurende de Woensdagklas)

... Een supramentale entiteit had mij volledig in bezit genomen.

Iets, een klein beetje groter als ik, zijn voeten waren langer dan mijn voeten en zijn hoofd ging een beetje voorbij mijn hoofd.

... Een solide blok net een rechthoekige basis --- *een rechthoek met een vierkante basis* --- een enkel stuk.

... Een licht, niet als het gouden licht van het Supramentale: eerder een soort fosforescentie. Ik voelde, dat als het nacht was, het *fysiek* zichtbaar geweest zou zijn.

... En het was dichter dan mijn fysieke lichaam: het fysieke lichaam leek voor mij bijna onwerkelijk --- alsof kruimelig --- zoals zand, dat door je vingers loopt.

... Ik zou niet in staat geweest zijn om te spreken, woorden leken zo kleinzielig, nauw, onwetend.

... Ik zag (hoe zal ik het neerzetten?) de successieve voorbereidingen, die plaats vonden in zekere *vooruitlopende* wezens, om dit te bereiken.

... Het voelde, alsof ik verscheidene hoofden had.

... De ervaring van Februari 29 was van een algemene Natuur; maar deze was voor mij bedoeld.

... Een ervaring, die ik nooit had gehad.

... Ik begin te zien, wat het supramentale lichaam zal zijn.

³⁵ Deze tekst werd opgeschreven door een leerling uit het geheugen. Op het oorspronkelijke manuscript, dat ingediend werd voor haar goedkeuring, schreef Moeder, 'Dit verslag is nogal correct,' en Zij tekende de tekst. Woorden, die toegevoegd zijn door Moeder staan cursief weergegeven.

... Ik had een ietwat soortgelijke ervaring in de tijd van de vereniging van *het allerhoogste creatieve principe* met het fysieke bewustzijn. Maar dat was een subtiele ervaring, terwijl dit materieel was --- in het lichaam.

Ik *had* de ervaring niet, ik keer er niet naar: ik *WAS* het.

... En het straalde van me af: myriaden kleine vonken, die iedereen penetreerden --- ik zag hen binnengaan *in ieder van de aanwezigen*.

... Nog een stap.

September 14, 1956

(Brief aan Moeder van Satprem)

Hyderabad, September 14, 1956

Lieve Moeder,

Nauwelijks is er een moment voorbijgegaan, sinds ik weg ben gegaan, dat ik niet aan u gedacht heb, maar ik wilde wachten om op dingen om helder te zijn en gesetteld in me, voor te schrijven, want u heeft klaarblijkelijk andere dingen te doen dan te luisteren naar platonische verklaringen.

Mijn vrienden blijven me vertellen, dat ik niet klaar ben en dat ik, zoals R,³⁶ die zij kenden, ik enige tijd in de maatschappij moest gaan doorbrengen. Zij zeggen, dat mijn idee om naar de Himalayas te gaan, absurd is, en zij adviseren me om terug te keren naar Brazilië gedurende enkele jaren om bij W te blijven ... W is een oudere Amerikaanse miljonair --- de enige 'goede' rijke man, die ik ken --- die mij een erfgenaam wilde maken, als het ware, voor zijn financiële affaire en die mij eerder behandelt als zijn zoon. Hij was nogal teleurgesteld, toen ik terugkwam naar India. Mijn vrienden vertellen me, dat, als ik door een periode moet gaan in de buitenwereld, de beste manier om het te doen is om dichtbij iemand te blijven, die dol op me is, terwijl hij tegelijkertijd een materiële onafhankelijkheid verzekert voor de toekomst.

Deze kwesties van geld interesseren me niet. In feite interesseert me niets, behalve dit iets, dat ik in me voel. De enige vraag voor me is te weten, of ik waarlijk gereed ben voor de Yoga, of dat mijn falen geen teken is van enige onvolwassenheid. Moeder, alleen u kan me vertellen, wat juist is.

³⁶ Een eerdere leerling, die de Ashram verliet, en vervolgens zelfmoord pleegde.

Ik voel een beetje verloren, van u afgesneden. Het idee om naar de Himalayas te gaan is absurd en ik laat het los. Mijn vrienden vertellen me, dat ik zo lang bij hen zou kunnen verblijven, als ik wens, maar dit is bijna geen oplossing; ik vind het niet langer leuk om een boek te schrijven --- niets lijkt me aan te trekken, behalve de bomen in deze tuin en de muziek, die een groot deel van mijn dagen vult. Er is geen andere oplossing dan de Ashram of Brazilië. Alleen u kan me vertellen, wat ik moet doen.

Ik WEET, dat uiteindelijk mijn plaats dichtbij u is, maar is dat mijn plaats op het huidige moment, na al dit falen? Spontaan is het u, die ik wil, alleen u, die het licht vertegenwoordigt en alles, dat werkelijk is in deze wereld; ik kan niemand anders liefhebben, dan u, noch in iets anders geïnteresseerd zijn, dan dit ding in me, maar zal het allemaal niet weer beginnen, als ik eenmaal teruggekeerd ben naar de Ashram? Alleen u weet het stadium, waarin ik ben, wat goed voor me is, wat mogelijk is.

Lieve Moeder, mag ik u nog vragen voor uw Liefde, uw hulp? Want zonder uw hulp is niets mogelijk, en zonder uw liefde heeft niets een betekenis.

Ik voel, dat ik uw kind ben, ondanks al mijn tegenstellingen en falen. Ik houd van u.

Getekend: Bernard

(Moeder's antwoord)

9.19.56

Mijn lief kind,

Wat mij betreft is er geen 'afsnijding' geweest en ik ben niet ernstig geweest ... Mijn gevoelens kunnen niet veranderen, want zij zijn gebaseerd op iets anders dan uiterlijke omstandigheden.

Maar misschien heb je op deze manier gevoeld, omdat je je werk in de Ashram achtergelaten hebt voor een volledig persoonlijke, dat is noodzakelijkerwijze egoïstische reden en egoïsme isoleert iemand altijd van de grote stroom van universele krachten. Daarom neem je ook niet langer mijn liefde helder waar en mijn hulp, die desalniettemin altijd bij je zijn.

Je vroeg me, wat ik zie en of jouw moeilijkheden niet opnieuw zullen verschijnen bij je terugkeer naar de Ashram. Het zou goed kunnen. Wanneer je terugkeert, zoals je heden ten dage bent, zou het heel goed kunnen, dat na een heel korte periode alles weer zal beginnen. Daarom ga ik je iets voorstellen --- maar om het te accepteren, moet je heroïsch zijn en erg vastbesloten in je opoffering voor mijn werk.

Deze mogelijkheid verscheen aan mij, terwijl ik las, wat je schreef over je verblijf in Brazilië met W, de enige 'goede' rijke man, die je gekend hebt. Hier is

mijn voorstel, die ik je nogal zonder meer, spontaan uitdruk, zoals het zichzelf aan mij presenteerde.

Net nu is het werk vertraagd, beknot, beperkt, bijna in gevaar gebracht door de wens voor geld.

Dat, wat je niet zou doen voor jezelf persoonlijk, zou je dat niet doen voor de goddelijke zaak?

Ga naar Brazilië, naar deze 'goede' rijke man, laat hem het belang van ons werk begrijpen, de mate, tot waar zijn fortuin gebruikt zou worden tot het uiterste voor het goede van allen en voor de aarde's verlossing, als hij het zou inzetten, zelfs gedeeltelijk, ter beschikking van onze actie. Win deze victorie over het vermogen van het geld, en door zo te doen, zul je bevrijd worden van al je persoonlijke moeilijkheden. Dan kun je hier terugkeren zonder vrees, en zul je klaar zijn voor de transformatie.

Reflecteer hierop, neem je tijd, vertel me erg ronduit, hoe je je erover voelt en of het voor jouw lijkt, zoals het voor mij doet, om een deur te zijn, die opent naar het pad, dat je eindelijke vrij en sterk terug zal brengen.

Mijn hele affectie is met jou, en mijn zegeningen verlaten je nooit.

Getekend: Moeder

Oktober 7, 1956

Ik huilde naar het Licht en Gij gaf mij kennis.

Z vroeg me, 'Waarom stopte u het niet?'³⁷ Ik antwoordde, 'Waarschijnlijk, omdat ik niet almachtig ben!' Toen stond hij erop: 'Nee, dat is het niet. Ik maak geen onderscheid tussen uw wil en de goddelijke wil ... en ik weet, dat u het ook niet doet. Dus, waarom stopte u het niet?'

En plotseling begreep ik het.

Het was, omdat ik er niet aan gedacht had. Het had zelfs mijn bewustzijn niet aangeraakt. De goddelijke wil is helemaal niet zo, het is geen wil: het is een VISIE, een globale visie, die ziet en ... Nee, het begeleidt niet (te begeleiden suggereert iets vanbuiten, maar er is niets vanbuiten), een

³⁷ Moeder refereert aan een staking door de gesalarieerde werkers van de Ashram, een van de talrijke interne en externe moeilijkheden, die Haar voortdurend aanvielen.

creatieve visie, als het ware; toch heeft zelfs dan het woord 'creëren' hier de betekenis, die we er over het algemeen aan geven.

En wat is de Ashram? (Ik bedoel het niet in de termen van het Universum --- alleen op Aarde) Een spikkel. En waarom zou deze spikkel een speciale behandeling krijgen? ... Misschien als mensen het supramentale gerealiseerd hadden. Maar zijn zij zo bijzonder, dat zij bijzondere behandeling kunnen verwachten? ...

Zoals Sri Aurobindo zegt, mensen zien God als een vergroot mens: hij is de Demiurg, Jehova --- wat ik de 'Heer van Valsheid' noem.

Willekeur. Maar het Goddelijke is niet zo!

Mensen zeggen, Ik heb alles gegeven, ik heb alles opgeofferd. In ruil verwacht ik bijzondere condities --- alles zou mooi, harmonieus, gemakkelijk moeten zijn.

Maar de goddelijke visie is globaal. De mensen in de Ashram willen deze staking niet ... maar hoe zit het met anderen? Zij zijn onwetend, gemeen, vol slechte wil, enz., maar zij volgen op hun eigen manier een pad, en waarom zou God van hen afgenomen moeten worden? Door het feit, dat hun actie tegen de Ashram is? Het is zeker een Genade.

Ik zei, dat ik zelfs geen gedachte had om tussenbeide te komen. Wanneer dingen te slecht dreigden te worden, dan paste ik eenvoudig een kracht toe, zodat het niet te serieus zou worden.

Volledige overgave ... Het is geen zaak van wat klein is aan iets groters, noch het verliezen van iemand's wil in de goddelijke wil; het is een zaak van het VERNIETIGEN van iemand's wil in iets, dat van een andere natuur is.

Wat komt deze menselijke wil vervangen?

Een bewustzijn en een visie. En men is vervuld van vreugde en ...

Ik was vroeger anders (ofschoon van mij werd gezegd, dat ik *niet tussenbeide kwam*); ik handelde, als ik het al deed, om mezelf te verdedigen ... Maar ik begreep zeer snel, dat zelfs dit een reactie van onwetendheid was en dat dingen automatisch recht gezet zouden worden, wanneer iemand bleef in het ware bewustzijn.

Een bewustzijn, dat ziet, en je laat zien.

Daarom gaat het mis, wanneer mensen proberen om mij te dwingen om te handelen: ik ben buiten mijzelf, zogezegd. Zo gauw als ik hier terugkom, met niemand om mij heen, dan zie ik.

Ik heb geroepen om een groter 'pakket' van genade en gevraagd, dat de waarheid van dingen zou zegevieren. We zullen zien, wat er gebeurt.

October 8, 1956

*(Om ongeveer 6 a.m., voordat
Moeder verscheen op het balkon)*

‘Wees altijd op de top van jezelf,
in alle omstandigheden.’

Toen vroeg ik me af, waarom en hoe ik op de top van mijzelf ben. En dit zag ik:

Twee dingen, die parallel waren en gelijktijdig --- dat is, zij zijn altijd samen.

Een --- identiteit met de Oorsprong, die een absolute sereniteit oplegt en een volmaakte onthechting aan de actie.

De andere --- identiteit met de allerhoogste Genade, die alle fouten uitwist en vernietigt, die begaan zijn in de actie door wie dan ook en wat dan ook --- en die alle consequenties van deze fouten vernietigt.

En op het moment, dat ik dit waarnam, zag ik, dat mijn derde attitude in actie, die de wil is voor vooruitgang voor de hele aarde, zowel als voor ieder bijzonder individu, niet op de top van mijn wezen was.

* * *

(later, om 10 a.m.)

Men is nooit anders dan een goddelijke leerling: het Goddelijke van gisteren is alleen een leerling van het Goddelijke van morgen ... Nee, ik spreek niet over een progressieve manifestatie --- dat is veel meer naar beneden.

Wanneer ik op mijn hoogste ben, ben ik al te hoog voor de manifestatie.

Ik ben ver voorbij gegaan van wat ik vanmorgen geschreven heb.

Wat, als de mens te zwaar is, te nauw, te obscuur om u te volgen?

Nee, het is exact het tegengestelde van wat je zegt. Het Goddelijke is in zijn goddelijkheid niet tegengesteld aan zijn eigen gemanifesteerde zelf --- Hij is ver voorbij, voorbij de noodzaak van Genade; Hij neemt zijn unieke en

exclusieve verantwoordelijkheid waar, en alleen Hij en Hij alleen moet veranderen in Zijn Manifestatie, zodat alles zou kunnen veranderen.

* * *

(later, om 1 p.m.)

Zou u tenminste een bloem willen nemen?

Ik wilde deze kleine roos nemen (*'Tederheid voor het Goddelijke'*), want ik beschouw het als de manifestatie, die het dichtst bij de manifestatie is van de goddelijke Liefde. Het is niet geïnteresseerd, spontaan, intiem.

Dit wilde met mij meenemen naar mijn superhemel, als het meest kostbare ding in het menselijke hart.

Oktober 28, 1956

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Oktober 28, 1956

Lieve Moeder, mijn verjaardag is overmorgen, de 30ste. Ik kom om mijn innerlijke situatie voor u te plaatsen, zodat u kan helpen om een beslissing te nemen.

Ik wordt geconfronteerd met dezelfde moeilijkheden als voor mijn vertrek naar Hyderabad, en ik heb dezelfde fouten gemaakt. De hoofdrede voor deze toestand is, dat, aan de ene kant, woorden en ideeën al het vermogen over me verloren lijken te hebben en aan de andere, het vitale elan, dat mij tot dusver leidde, dood is. Dus waarop zal mijn vertrouwen rusten? Ik heb natuurlijk nog enig vertrouwen, maar het is volledig ABSTRACT geworden. Het vitale werkt niet mee, dus ik voel me helemaal verschrompeld, uitgesteld in een leegte, niets lijkt me nog enige richting te geven. Er is geen opstandigheid in me, eerder een leegte.

In deze toestand denk ik onophoudelijke aan mijn woud in Guyana of aan mijn reizen door Afrika en de gloed, die me vulde met het leven in die dagen. Het lijkt of ik mijn doel voor me moet hebben en er naartoe moet lopen. Uiterlijke moeilijkheden lijken mij ook te helpen om mijn innerlijke problemen op te lossen: er is een soort behoefte in me voor de 'elementen' --- de zee, het woud, de woestijn --- voor een milieu, waar ik mee kan worstelen en waardoor ik kan groeien. Hier lijkt ik een dynamisch punt van invloed te missen. Hier, in

de alledaagse routine, lijkt alles in mij uit elkaar te vallen. Zou ik niet naar mijn woud moeten terugkeren in Guyana?

Moeder, ik smeeek u, in de naam van wat dan ook, dat me naar u toe leiden in de eerste plaats, geef me de kracht om te doen, WAT GEDAAN MOET WORDEN. U, die ziet en kan, beslis voor mij. U bent mijn Moeder. Wat mijn tekortkomingen, mijn moeilijkheden ook zijn, ik voel zo diep, dat ik uw kind ben.

Getekend: Bernard

P.S. Wanneer u ziet, dat ik hier moet blijven, plaats dan de noodzakelijke kracht en aspiratie in me. Ik zal u gehoorzamen. Ik wil u gehoorzamen.

(Moeder's antwoord)

10.30.56

Men zou gewaar moeten zijn van de charme van herinneringen. Wat blijft van voorbijge ervaringen, is het effect, dat zij hebben gehad in de ontwikkeling van het bewustzijn. Maar wanneer men probeert om een herinnering te herleven door zichzelf weer in overeenkomstige omstandigheden te plaatsen, realiseert men zich vrij snel, hoe verstoken zij zijn van hun vermogen en charme, omdat zij hun nuttigheid verloren hebben voor vooruitgang.

Je bent nu voorbij het stadium, waarin het maagdelijke woud en de woestijn nuttig kunnen zijn voor je groei. Zij hadden je in contact gebracht met een leven, dat uitgestrekter was dan die van jezelf en zij verwijdden de grenzen van je bewustzijn. Maar nu heb je iets anders nodig.

Tot zover heeft je hele leven gedraaid om jezelf, alles, wat je hebt gedaan, zelfs de meest ongeïnteresseerde of tenminste egoïstische handeling, is gedaan met een zicht op je eigen persoonlijke groei of verlichting. Het is tijd om voor iets anders te leven dan jezelf, iets anders dan je eigen individualiteit.

Open een nieuw hoofdstuk in je bestaan. Leef niet langer voor je eigen realisatie of de realisatie van je eigen ideaal, hoe verheven het ook mag zijn, maar om een eeuwig werk te dienen, dat je individualiteit aan alle kanten transcendeert.

Getekend: Moeder

November 22, 1956

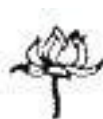
(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, November 22, 1956

Lieve Moeder,

Gedurende weken aan een stuk heb ik al mijn nachten doorgebracht met het bestrijden van slangen. Gisterennacht werd ik aangevallen door drie soorten slangen, ieder giftiger en afschrikwekkender dan de andere???

Getekend: Bernard

December 12, 1956

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, December 12, 1956

Moeder, een brief van W. Hij gaat Brazilië verlaten en trekt zich voorgoed terug uit zaken.

Moeder, wat kan ik doen? Ik voel me absoluut alleen, in een leegte. Wat voor hoop blijft er, omdat niet in staat ben geweest om te integreren in de Ashram? Ik ben doelloos. Ik kom nergens vandaan. Ik ben nergens goed voor.

Ik wilde dichtbij u blijven, en van u houden, maar er is iets in me, dat geen 'Ashram einde' wil. Er is een behoefte in me om te DOEN, te handelen. Maar wat? *Wat?* Moet ik iets doen in het leven?

Gedurende jaren heb ik gedroomd om naar Chinees Turkestan te gaan. Zou ik in die richting moeten gaan? Of naar Afrika?

Ik zie niets, niets. Oh Moeder, ik keer me naar u toe in deze leegte, die me verstikt. Hoor mijn gebed. Vertel me, wat ik moet doen. Geef me een teken. Moeder, u bent mijn enige toevlucht, want wie anders zou me het pad laten zien, dat genomen moet worden, wie anders, dan u, zou van mij houden? Of is het mijn lot om weg te gaan in de nacht?

Vergeef me, Moeder, dat ik zo armzalig van u houd, dat ik mijzelf zo slecht geef. Moeder, u bent mijn enige hoop, de hele rest in mij is opperste wanhoop.

*Uw kind,
Getekend: Bernard*

December 26, 1956

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, December 26, 1956

Moeder, misschien zou het goed zijn, als ik u precies vertelde, wat er gebeurt binnenin me, zo oprecht als ik kan:

Ik voel, dat deze Waarheid van mijn wezen, dit zelf, meest intens gevoeld, onafhankelijk is van enige vorm of instituut. Zover als ik terug kan reiken in mijn bewustzijn, is dit 'ding' er geweest; het dreef me in een vroeg stadium ernaar om mijzelf te bevrijden van mijn familie, mijn religie, mijn land, een professie, huwelijk of de maatschappij in het algemeen. Ik voel dit 'ding' als een soort absolute vrijheid en ik heb binnenin me deze diepzinnige drang gedurende meer dan een jaar gevoeld. Is deze behoefte aan vrijheid verkeerd? En is het toch niet hierdoor, dat het beste in me is opgebloeid?

Dit gebeurt feitelijk in me: ik heb nooit de W. oplossing geaccepteerd, en de oplossing van Somaliland trekt me niet aan. Maar ik voel me aangetrokken tot het idee van Turkestan, zoals ik u al verteld heb, en het is hierdoor:

Tien jaar geleden had ik twee intuïties, waarvan de eerste tot mijn grote verbazing gerealiseerd werd. Het was, dat ik iets belangrijks te doen had in Zuid-Amerika --- en ofschoon ik nooit een zodanige reis voorzien kon hebben, ging ik daarheen. De tweede was, dat ik iets te doen had in Turkestan.

Moeder, dit is het probleem, waaromheen ik wanhopig gedraaid heb in cirkels. Wat is de waarheid van mijn bestemming? Drijft dat me zo sterk om weg te gaan, of wat worstelt tegen mijn vrijheid? Want uiteindelijk wil ik oprecht mijn levenswaarheid vervullen. Wanneer ik ooit een wil gehad heb, dan is het dit: LAAT ZIJN, WAT MOET ZIJN. Moeder, hoe kan ik het werkelijk weten? Is deze drang, deze zeer oude en zeer HELDERE aandrang in me vals??

*Uw kind,
Getekend: Bernard*

Januari 1, 1957

1957

Een groter vermogen dan die van het Kwaad
Kan alleen de victorie winnen.
Geen gekruisigd,
maar een verheerlijkt lichaam
zal de wereld redden.

Januari 18, 1957

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Januari 18, 1957

Lieve Moeder,

He conflict, dat me verscheurt, is tussen dit schaduwachtige deel van een verleden, dat niet wil sterven en het nieuwe licht. Ik vraag me af, of het, eerder dan te ontsnappen naar een of andere woestijn, niet wijzer zou zijn om dit conflict op te lossen door het te objectiveren, door een boek te schrijven, waarover ik met u gesproken heb.

Maar ik zou willen weten, of het werkelijk nuttig is om dit boek te schrijven, of dat het alleen een inferieure taak is, een noodoplossing.

U vertelde me op een dag, dat ik 'nuttig' voor u zou kunnen zijn. Toen kwam ik bij toeval de andere dag deze passage tegen van Sri Aurobindo: 'Iedereen heeft iets goddelijks in zich, iets *van zichzelf*, een kans tot vervolmaking en kracht, in hoe een kleine sfeer dan ook, die God hem aanbiedt om te nemen of te weigeren.'

Zou u me als een gunst kunnen vertellen, wat dit bijzondere ding is, dat nuttig voor u zou kunnen zijn en u kunnen dienen? Als ik alleen zou kunnen weten, wat mijn werkelijke werk in deze wereld is ... Alle conflicterende impulsen in me komen voort uit mijn wezen als een werkeloze kracht, zoals een wezen, wiens plaats nog niet bepaald is .

Wat ziet u in mij, Moeder? Zal ik door schrijven moet bereiken, wat er te bereiken is --- of behoort dit alles nog tot een lagere wereld? Maar als het zo is,

wat voor nut heb ik dan? Als ik ergens goed voor zou zijn, zou het me enige lucht geven om te ademen.

*Uw kind,
Getekend: Bernard*

Maart 3, 1957

(Brief van Moeder aan Satprem)

3.3.57

Ik noem je Satprem (ware liefde), want alleen, wanneer je tot de goddelijke liefde ontwaakt, zul je voelen, dat je liefhebt.

Getekend: Moeder

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, April 9, 1957

Moeder,

Ik zou mezelf aan uw voeten willen werpen en mijn hart voor u openen --- maar ik kan het niet. Ik kan het niet.

Want ik ZIE, dat waar ik nu moet toegeven, het voor mij gedaan zou zijn --- er zou geen alternatief zijn dan voor de rest van mijn dagen in de Ashram te leven. Maar alles in mij komt in opstand bij dat idee. Het idee om als Algemene Secretaris van de Ashram terecht te komen, zoals Pavitra, geeft mij de rillingen. Het is absurd, en ik verontschuldig mij om op deze manier te spreken, Moeder, want ik bewonder Pavitra --- maar ik kan het niet helpen, ik kan het niet doen, ik wil zo niet eindigen.

Gedurende nu meer dan een jaar, ben ik gehypnotiseerd geweest door het idee, dat, wanneer ik toegeef, ik 'veroordeeld' ben om hier te blijven. Vergeef mij nogmaals, dat ik zo absurd spreek, want ik weet natuurlijk, dat het geen 'veroordeling' is; en toch voelt een deel van me, dat het dat zou zijn.

Aldus ben ik zo gespannen, dat ik zelfs mijn ogen niet wil sluiten tijdens de meditatie uit angst om toe te geven. En ik vervall in allerlei soorten dwalingen, die me afschuw inboezemen, eenvoudig, omdat de druk bij tijden te sterk is, en ik letterlijk verstik. Moeder, ik ben niet geknipt om een 'leerling' te zijn.

Ik realiseer me, dat alle vooruitgang, die ik in staat was te maken gedurende de eerste twee jaar, verloren is en ik ben net als tevoren, erger dan ervoor --- alsof of al mijn kracht geruïneerd is, al het geloof in mijzelf ongedaan gemaakt --- in een dergelijke mate, dat ik mijzelf bij tijden vervloek, omdat ik hier bovendien gekomen ben.

Dat is de situatie, Moeder, ik voel diep mijn onwaardigheid. Ik ben het tegengestelde van Satprem, niet in staat om lief te hebben of mijzelf te geven. Alles in me is dicht verzegeld.

Dus wat moet gedaan worden? Ik heb de intentie om uw permissie te vragen om weg te gaan, zo gauw het boek af is (ik ben vastbesloten om het af te maken, want het laat me afkomen van het verleden, dat het vertegenwoordigt). Ik verwacht niets van de wereld, behalve een beetje externe ruimte, in de afwezigheid van een andere ruimte.

Getekend: Bernard

P.S. En toch weet ik, wanneer ik wegga, dat ik hier terug zal moeten komen ... Alles is een paradox, en ik KAN niet uit deze paradox komen.

(Moeder's antwoord)

April 11, 1957

Mijn lief kind,

Ik las je brief gisteren, en hier is het antwoord, dat onmiddellijk naar me kwam. Ik voeg eraan toe, dat niets veranderd is, noch kan veranderen, in mijn relatie met jou, en dat je mijn kind ben en altijd zult blijven --- want dat is de waarheid van mijn wezen.

Hier is, wat ik schreef:

In je onwetendheid creëerde je een fantoom van je bestemming, en toen maakte je uit dit niet bestaande spook een kabouter, waaromheen alle weerstanden van je uiterlijke natuur gekristalliseerd zijn.

Het is een dubbele onwetendheid:

--- in het universum zijn er geen --- kunnen er geen --- twee overeenkomstige bestemmingen zijn.

--- ieder's bestemming wordt onvermijdelijk vervuld, maar hoe dichter men bij het Goddelijke is, hoe meer de bestemming haar goddelijke kwaliteiten aanneemt.

Ik zeg dit alles, zodat je jezelf niet verder hypnotiseert met een of andere denkbeeldige en ongegronde mogelijkheid.

Ik ben altijd met je.

Getekend: Moeder

Ongedateerd 1957³⁸

Wanneer een serieuze beslissing gemaakt moet worden, hoe kan men dan weten in welke richting iemand's ware bestemming kan liggen?

We hebben niet één bestemming, maar verscheidene bestemmingen.

Iedereen heeft het recht om zich weer te verenigen met zijn allerhoogste Oorsprong, wat ook zijn plaats is in de wereldorde --- dat is de gift, die het Goddelijke gegeven heeft aan de materie, en dit is je ware bestemming. En het is een speciale gift, die gegeven is aan de aarde; het bestaat niet in andere werelden. Tegelijkertijd heeft iedereen een bijzondere rol in de manifestatie, die bepaald wordt door de Allerhoogste, maar dezelfde rol kan bestaan op verschillende niveaus, afhankelijk van de graad van evolutie van 'dat', dat binnenin je is. Wanneer 'dat' in je nog erg jong is, zou je realisatie absoluut kunnen zijn en zou je effectief in staat kunnen zijn om je weer te verenigen met de Allerhoogste, maar het gebied van de realisatie in de wereld zal beperkt zijn, erg klein. Langs het verticale vlak zou je in staat kunnen zijn om het Allerhoogste direct aan te raken, ondanks je kleinheid, maar op het horizontale vlak zal de mate van je realisatie oneindig klein zijn. We zouden het voorbeeld kunnen nemen van Maheshwari, de Moeder van Macht en Al-Wijsheid. Dit aspect van de Moeder zal verschillende vormen aannemen, afhankelijk van de graad van evolutie van 'dat' binnenin je: het zou hoofdzakelijk een kleine groepsleider, een koningin, een keizerin kunnen zijn. Ze zal in de groep zowel leider als keizerin zijn, maar het gebied van realisatie zal klaarblijkelijk anders zijn.

³⁸ De volgende conversatie werd genoteerd uit het geheugen. In die tijd werden de conversaties op band opgenomen en Satprem voelde het helaas passend om alle persoonlijke zaken te verwijderen, zodat alleen de 'leer' zou blijven. De 'serieuze beslissing' in kwestie gaat over het verlaten van de Ashram.

Dus langs deze zelfde verticale lijn, die je leidt naar je Goddelijke Oorsprong, zou je verscheidene uiterlijke bestemmingen kunnen hebben, afhankelijk van je toestand van ontwikkeling. De yoga probeert dingen te versnellen, maar dit is niet altijd mogelijk, want sommige psychologische combinaties in het wezen kunnen alleen uitgewerkt worden door ervaring. Deze ervaring kan enige mensenlevens duren, enkele jaren, enkele maanden, een paar minuten.

Wanneer gezien vanuit het allerhoogste bewustzijn is het ontvouwen van alle bestemmingen en alle mogelijkheden van bestemming iets oneindig interessant. Er zijn, bijvoorbeeld, wezens, die beschuldigd worden van megalomanie, omdat zij uitgestrekte projecten en grote ontwerpen hebben, die niet altijd passen binnen de wereld's huidige mogelijkheden. Het vaakst is het een eenvoudig gemis aan beoordeling van hun kant, een gemis van kennis. Zij zijn inderdaad binnengegaan in communicatie met een hogere waarheid, iets, dat waarschijnlijk correspondeert met een toekomstige fase van hun bestemming (wat is, waarom zij zo overtuigd zijn), maar door een gemis aan beoordeling zien zij niet, dat de tijd voor deze waarheid nog niet gekomen is, dat de omstandigheden nog niet gereed zijn, of dat de condities, waarin zij geboren werden, hen verhinderen om uit te voeren, wat zij als waar voelen. Er is een kloof tussen de visie van de waarheid en haar huidige mogelijkheden voor realisatie. Maar deze grote dromen moeten niet gedood worden, want het betekent iets doden van je eigen toekomst. Boven alles moeten we deze afschuwelijke moraliteit van de Filistijnen weigeren, energetisch weigeren, die zegt, dat 'niets ooit' dit platte en vulgaire gezonde verstand *a la* Sancho Panza 'verandert'. Men moet eenvoudig weten, hoe men moet wachten en zijn droom koesteren gedurende een lange tijd.

Om te concluderen zou dit gezegd kunnen worden: in het universum zijn geen twee bestemmingen gelijk --- er kunnen er niet zijn.

Ieder's bestemming wordt onvermijdelijk vervuld, maar hoe dichter men bij het Goddelijke is, hoe meer de bestemming haar goddelijke kwaliteiten aanneemt.

April 22, 1957

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, April 22, 1957

Lieve Moeder,

Het boek is afgemaakt.³⁹ Ik zou het persoonlijk aan u willen geven, wanneer het u niet zou verstoren, wanneer u maar wil.

Uw kind,

Getekend: Satprem

July 3, 1957

(Uittreksel van de Woensdagklas)

Er is mij gevraagd, of we een collectieve yoga doen en wat de condities zijn van een collectieve yoga.

Eerst kan ik jullie vertellen, dat om een collectieve yoga te doen er een collectiviteit moet zijn! ... En ik zou met jullie kunnen spreken over de verschillende condities, die nodig zijn voor een collectiviteit. Maar gisterennacht (*glimlachend*), had ik een symbolische visioen van onze collectiviteit.

Dit visioen vond vroeg in de nacht plaats en maakte mij wakker met een nogal onplezierig gevoel. Toen viel ik terug in slaap en vergat het; maar een korte tijd geleden, toen ik over de vraag nadacht, die mij was gesteld, keerde het terug. Het keerde terug met een grote intensiteit en zo imperatief, dat nu, juist toen ik jullie wilde vertellen, welke soort collectiviteit we willen realiseren, in overeenstemming met het ideaal, dat beschreven is door Sri Aurobindo in het laatste hoofdstuk van *Het Goddelijke Leven* --- een gnostische, supramentale collectiviteit, de enige soort, die Sri Aurobindo's integrale yoga kan doen en fysiek gerealiseerd kan worden in een progressief collectief lichaam, dat steeds goddelijker wordt --- de herinnering van dit visioen zo imperatief werd, dat ik niet kon spreken.

Haar symboliek was erg helder, ofschoon van een nogal familiale natuur, als het ware, en door haar familiariteit onmiskenbaar in haar realisme ... Zou ik je alle details vertellen, dan zou je niet in staat zijn om het te volgen: het was nogal ingewikkeld. Het was een soort (hoe kan ik het uitdrukken?) --- een immens hotel, waar alle aardse mogelijkheden waren gehuisvest in verschillende appartementen. En het was allemaal in een constante toestand van transformatie: delen of volledige vleugels werden plotseling naar beneden gehaald en opgebouwd, terwijl er nog mensen in leefden, zodanig, dat als je ergens wegging in het immense hotel zelf, je het risico liep om niet langer je kamer te vinden, wanneer je er naar terug wilde keren, want het zou neergehaald kunnen zijn, en opnieuw opgebouwd worden volgens een ander

³⁹ L 'Orpailleur.

plan! Het was ordelijk, het was georganiseerd ... toch was er deze fantastische chaos, die ik noemde. En dit alles was een symbool --- een symbool, dat zeker van toepassing is op wat Sri Aurobindo hier⁴⁰ geschreven heeft met betrekking tot de noodzaak van de transformatie van het lichaam, het type transformatie, dat plaats moet vinden, zodat het leven een goddelijk leven wordt.

Het ging als zoiets als dit: ergens in het centrum van dit enorme gebouw, er was een kamer gereserveerd --- zoals het leek in het verhaal --- voor een moeder en haar dochter. De moeder was een dame, een oudere dame, een zeer invloedrijke matrone, die een behoorlijke hoeveelheid autoriteit had en haar eigen inzichten met betrekking tot de hele organisatie. Haar dochter leek het vermogen te hebben van beweging en activiteit, die haar in staat stelde om overal tegelijk te zijn, terwijl zij op hetzelfde moment in haar kamer bleef, die ... wel, een beetje meer dan een kamer was --- het was een soort appartement, dat bovenal de karakteristiek had erg centraal te zijn. Maar zij was voortdurend aan het ruzie maken met haar moeder. De moeder wilde de dingen houden, 'precies, zoals zij waren,' met hun gebruikelijke ritme, wat precies de gewoonte van het neerhalen betekende om het andere op te bouwen, dan dat opgebouwde weer neer te halen om nog een andere te bouwen, om zo het gebouw een verschijning te geven van beangstigende verwarring. Maar de dochter hield hier niet van, en zij had een ander plan. Het meeste van alles wilde zij iets volledig nieuws brengen in de organisatie: een soort superorganisatie, die alle verwarring onnodig zou maken. Tenslotte verliet de dochter de kamer, omdat het onmogelijk voor hen was om een schikking te bereiken, om op een algemene inspectie te gaan ... Zij ging naar buiten, keek naar alles, en wilde toen naar haar kamer terugkeren om over de uiteindelijke maatregelen te beslissen. Maar hier begon iets nogal ... eigenaardigs te gebeuren.

Zij herinnerde zich helder, waar haar kamer was, maar iedere keer als zij zich ertoe zette om daar naar toe te gaan, verdween ofwel de trap of dingen waren zo veranderd, dat zij niet langer haar weg kon vinden. Dus ging zij naar hier en daar, op en neer, zocht, ging naar binnen en naar buiten ... maar het was onmogelijk om haar om de weg naar haar kamer te vinden! Omdat dit alles een fysieke verschijning aannam --- zoals ik zei, een erg familiere en erg algemene verschijning, zoals het altijd is in deze symbolische visioenen --- was er ergens (hoe zal ik het neerzetten?) het hotel's administratiekantoor en een vrouw, die de manager leekte zijn, die alle sleutels had en die wist waar alles verbleef. Dus ging de dochter naar deze persoon en vroeg haar, 'Kunt U de weg naar mijn kamer wijzen?' --- 'Maar natuurlijk! Gemakkelijk!' Iedereen rondom de manager keek naar haar, alsof om te zeggen, 'Hoe kun je dat zeggen?' Zij stond echter op en vroeg met autoriteit om een sleutel --- de sleutel naar de dochter's kamer --- terwijl zij zei, 'ik zal je daar brengen.' En weg ging zij over allerlei paden, maar alles zo gecompliceerd, zo bizar! De dochter volgde erg aandachtig achter haar, zie je, zodat ze haar niet uit het oog verloor. Maar juist als zij bij de plaats zouden zijn aangekomen, waar de dochter's kamer verondersteld was te zijn, verdween plotseling de bestuurster (laat ons haar de bestuurster noemen), zowel de bestuurster als haar sleutel ...

⁴⁰ *The Supramentale Manifestatie*, (Cent. Ed. XVI, p. 33-36)

verdwenen! En het besef van dit verdwijnen was zo acuut, dat ... tegelijkertijd alles verdween!

Dus ... om je te helpen om dit enigma te begrijpen, laat me je vertellen, dat de moeder de fysieke Natuur is, zoals ze is en de dochter is de nieuwe schepping. De bestuurster is het wereld's organiserende bewustzijn, zoals de Natuur het heeft ontwikkeld tot dusver, dat wil zeggen, het meest geavanceerde organiserende besef, dat gemanifesteerd is in de huidige staat van de materiële Natuur. Dat is de sleutel tot de visie.

Natuurlijk wist ik, toen ik ontwaakte onmiddellijk, wat dit probleem op kon lossen, dat zo absoluut onoplosbaar leek. Het verdwijnen van de bestuurster en haar sleutel was een voor de hand liggend teken, dat zij alles bij elkaar niet capabel was om, wat 'het creatieve bewustzijn van de nieuwe wereld' genoemd zou kunnen worden, te leiden naar haar ware plaats.

Ik wist dit, maar ik had het visioen niet van de oplossing, wat betekent, dat het zich nog moet manifesteren; 'dit 'ding' had zich nog niet gemanifesteerd in het gebouw, deze fantastische constructie, ofschoon het juist de modus van bewustzijn is, die deze incoherente schepping zou kunnen transformeren in iets werkelijks, waarlijk ontvangen, gewild en gematerialiseerd, meteen centrum op zijn juiste plaats, een erkende plaats, en met een WERKELIJK effectief vermogen.

(stilte)

De symboliek is er nogal helder in, dat alle mogelijkheden er zijn, maar in wanorde en verwarring. Zij zijn noch gecoördineerd, noch gecentraliseerd, noch verenigd rond de centrale en unieke waarheid en bewustzijn en wil. Dus dit brengt ons terug ... precies naar deze vraag van een collectieve yoga en een collectiviteit, die in staat is om het te realiseren. Wat zou deze collectiviteit moeten zijn?

Het is zeker geen arbitraire constructie van het type, dat door de mens gebouwd is, waar alles hals over kop neergezet wordt, zonder enige orde, zonder werkelijkheid, en dat alleen bij elkaar gehouden wordt door illusoire banden. Hier werden deze banden gesymboliseerd door de hotel,s muren, terwijl zij werkelijk in de gewone menselijke constructies (wanneer we een religieuze gemeenschap nemen, bijvoorbeeld) gesymboliseerd worden door het bouwen van een klooster, een identiteit van kleren, een identiteit van activiteiten, een identiteit zelfs van beweging --- om het preciezer neer te zetten: iedereen draagt hetzelfde uniform, iedereen staat op dezelfde tijd op, iedereen eet hetzelfde, iedereen zegt zijn gebeden samen, enz.; er is een algemene identiteit. Maar natuurlijk blijft er aan de binnenkant de chaos van veel disparate bewustzijnen, waarvan ieder zijn eigen modus volgt, want deze soort groepsidentificatie, die zich helemaal uitstrekt tot een identiteit van geloven en dogma, is absoluut illusoir.

Toch is het een van de meest algemene types van menselijke collectiviteit --- om samen te groeperen, zich te verbinden, te verenigen rond een

algemeen ideaal, een algemene actie, een algemene realisatie, maar op een absoluut kunstmatige manier. In tegenstelling hiermee vertelt Sri Aurobindo ons, dat een ware gemeenschap --- wat hij een gnostische of supramentale gemeenschap noemt --- gebaseerd kan worden op de INNERLIJKE REALISATIE van ieder van haar leden, terwijl ieder zijn werkelijke, concrete eenheid en identiteit realiseert met alle anderen van de gemeenschap; dat wil zeggen, ieder zou zich geen lid moeten voelen, die verbonden is met alle anderen op een arbitraire manier, maar dat allen een zijn in hemzelf. Voor iedereen zouden de anderen zoveel hemzelf moeten zijn als zijn eigen lichaam --- niet op een mentale en kunstmatige manier, maar door een feit van bewustzijn, door een innerlijke realisatie.

(stilte)

Dit betekent, dat, voor te hopen om een zodanige gnostische collectiviteit te realiseren, moet iedereen allereerst (of tenminste beginnen) een gnostisch wezen worden. Het ligt voor de hand, dat het individuele werk de leiding moet nemen en het collectieve werk volgen; maar het feit blijft, dat spontaan, zonder enige arbitraire interventie van de wil, de individuele voortgang beperkt WORDT of GECONTROLEERD, als het ware, door de collectieve toestand. Tussen de collectiviteit en het individu bestaat er een onderlinge afhankelijkheid, waarvan hij niet volledig vrij kan zijn, zelfs als men het probeert. En zelfs hij, die het probeert, in zijn yoga, om zichzelf volledig te bevrijden van de menselijke en aardse toestand van bewustzijn, zou tenminste onbewust gebonden zijn door de toestand van het geheel, die belemmert en TERUGTREKT. Men kan proberen om veel sneller te gaan, men kan proberen om al het gewicht van hechtingen en verantwoordelijkheden weg te laten vallen, maar ondanks alles is de realisatie van zelfs de meest gevorderde of de leider in de mars van de evolutie afhankelijk van de realisatie van het geheel, afhankelijk van de toestand, waarin de aardse collectiviteit blijkbaar is. En dit TREKT terug in een zodanige mate, dat men soms eeuwen moet wachten, totdat de aarde gereed is, voordat het in staat is om te realiseren, wat gerealiseerd moet worden.

Daarom heeft Sri Aurobindo ook ergens anders geschreven, dat een dubbele beweging noodzakelijk is: de inspanning voor individuele vooruitgang en realisatie moet gecombineerd worden met de inspanning om te proberen het geheel te verheffen om het zo in staat te stellen om een vooruitgang te maken, die onmisbaar is voor de grotere vooruitgang van het individu: een massa vooruitgang, als je wil, dat het individu toestaat om een volgende stap voorwaarts te nemen.

En nu begrijp je, waarom ik gedacht had, dat het nuttig zou zijn om enkele meditaties te hebben in het algemeen om te werken aan een algemene atmosfeer, die een beetje meer georganiseerd is dan ... mijn grote hotel van gisterennacht!

Dus de beste manier om deze meditaties te gebruiken (en zij zullen gaan toenemen, omdat we nu ook de 'distributies' gaan vervangen door korte meditaties) is om diep in jezelf te gaan, zo ver als je kunt, en een plaats te

vinden, waar je een atmosfeer van eenheid kan voelen, waarnemen en misschien zelfs creëren, waarin een kracht van orde en organisatie ieder element op zijn ware plaats kan zetten en uit de chaos, die op dit uur bestaat, een harmonieuze wereld naar voren laten stromen.

Juli 18, 1957

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Juli 18, 1957

Lieve Moeder,

Ik heb juist een brief ontvangen van mijn vrienden, die de leiding hebben over de Franse Archeologische Expeditie naar Afghanistan. Zij hebben iemand nodig op hun volgende veld opgravingen (Augustus 15 - December 15) en hebben mij aangeboden om mij mee te nemen, wanneer ik met hen mee wil gaan.

Wanneer ik enige nieuwe ervaring buiten moet hebben, heeft deze het voordeel, dat het kortstondig is en niet ver van India en het is ook een interessant milieu. Het enige nadeel is, dat ik voor de trip zou moeten betalen, zover als naar Kaboel. Maar ik wil niets doen, dat u mishaget of dat u niet werkelijk goedkeurt. In het geval, dat dit voelt als een waardevolle ervaring, dan zou ik aan het begin van Augustus weg moeten gaan.

Ik plaats dit in uw handen, *oprecht*.

Uw kind,
Getekend: Satprem

Ongedateerd 1957

(Brief van Moeder aan Satprem)

Donderdag

Mijn lief kind,

Tegen degenen, die ik heb gezegd, 'Jullie zijn mijn kinderen,' zijn dat altijd, het maakt niet uit, waar zij zijn, of wat zij doen.

Zo zijn jullie altijd zeker, dat jullie altijd mijn kind blijven --- handel voor de rest je hart, en je zult altijd mijn zegen hebben.

Getekend: Moeder

September 27, 1957

*(Een kind's vraag betreffende een visie, waarin
Moeder aan haar verschenen was in een lumineus lichaam)*

Waarom bent u gekomen, zoals wij zijn?

Waarom bent u niet gekomen, zoals u werkelijk bent

Wanneer ik niet gekomen zou zijn, zoals jullie zijn, dan zou ik nooit in staat geweest zijn om dichtbij je te zijn en je te vertellen:

'Word, wat ik ben'

October 8, 1957

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Oktober 8, 1957

Moeder,

Ik kom uw permissie vragen om India te verlaten. Gedurende meer dan een jaar heb ik gevochten om niet weg te gaan, maar dit lijkt de verkeerde strategie te zijn.

Er is geen kwestie van mijn verlaten van het pad --- en ik blijf ervan overtuigd, dat het enige doel van het leven spiritueel is. Maar ik heb dingen nodig, die me helpen op de weg: ik ben nog niet rijp genoeg om alleen van mijn innerlijke kracht af te hangen. En wanneer ik spreek over het woud of een boot, is het niet alleen ter wille van het avontuur of het gevoel van de ruimte, maar ook omdat zij een discipline betekenen. Uiterlijke beperkingen en moeilijkheden helpen me, zij dwingen mij om geconcentreerd te blijven rond het beste in me. In zekere zin is het leven hier te gemakkelijk. Toch is het ook te moeilijk, want men moet afhangen van zijn eigen discipline --- ik heb die kracht nog niet, ik moet geholpen worden door de uiterlijke omstandigheden. Juist de moeilijkheid van het leven in de buitenwereld helpt me om gedisciplineerd te worden, want het dwingt me om al mijn vitale kracht in inspanning te concentreren. Hier is dit vitale gedeelte werkeloos, dus het handelt dwaas, het raakt gespannen aan de leiband.

Ik betwijfel, dat een nieuwe ervaring buiten werkelijk dingen op kan lossen, maar ik geloof, dat het me kan helpen om naar het volgende stadium te komen en mijn innerlijke leven te consolideren. En als u het wil, zou ik binnen een jaar of twee kunnen terugkeren.

Ik zal spoedig de revisie⁴¹ afgemaakt hebben van *Het Goddelijke Leven* en *De Menselijke Cyclus*, dus geloof ik, dat ik het beste gedaan zal hebben op dit moment om u te dienen. Oktober, de 30ste, is mijn verjaardag. Zou ik onmiddellijk daarachter weg kunnen gaan?

Ik wil niet weggaan, omdat in ongelukkig ben met de Ashram, maar omdat ik *ongelukkig ben met mijzelf* en omdat ik mijzelf wil beheersen met andere middelen.

Ik geef u zo weinig liefde, maar ik mijn best geprobeerd, en mijn vertrek is geen verraad.

Uw kind,
Getekend: Satprem

(Moeder's antwoord)

Woensdag, 10.8.57

Mijn lief kind,

Dit is geen antwoord, maar een commentaar.

Er is een vreugde, waarvoor je nog volledig gesloten lijkt: het is de vreugde van DIENEN.

⁴¹ Van Moeder's Franse vertaling van deze twee boeken door Sri Aurobindo.

In waarheid is het enige in de wereld, dat je direct of indirect interesseert, JEZELF.

Daarom voel je je gevangen binnen zulke nauwe, verstikkende grenzen.

Getekend: Moeder

Oktober 17, 1957

(Over vrijheid)

Er zijn allerlei soorten vrijheid --- mentale vrijheid, vitale vrijheid, spirituele vrijheid --- die de vruchten zijn van successieve beheersingen. Maar een volledige nieuwe vrijheid is mogelijk geworden met de Supramentale Manifestatie: het is de vrijheid van het lichaam.

Een van de zeer eerste resultaten van de supramentale manifestatie was om het lichaam een vrijheid te geven en een autonomie, die het nooit tevoren gekend had. En wanneer ik vrijheid zeg, bedoel ik niet een of andere psychologische perceptie of een innerlijke toestand van bewustzijn, maar iets anders en veel beters --- het is een nieuw fenomeen in het lichaam, in de cellen van het lichaam. Voor de eerste keer hebben de cellen zelf gevoeld, dat zij vrij zijn, zij hebben het vermogen om te beslissen. Toen de nieuwe vibraties kwamen en gecombineerd werden met de oude, voelde ik het onmiddellijk en het liet mij zien, dat een nieuwe wereld werkelijk geboorte nam.

In haar normale toestand voelt het lichaam altijd, dat het niet haar eigen meester is: ziekten dringen het binnen, zonder dat zij werkelijk in staat is om hen te weerstaan --- een duizend factoren leggen zichzelf op en voeren er druk op uit. Haar enkele vermogen is het vermogen om zichzelf te verdedigen, om te reageren. Wanneer de ziekte binnen gekomen is, kan het vechten en het teboven komen --- zelfs de moderne wetenschap heeft erkend, dat het lichaam alleen genezen is, wanneer het beslist om genezen te worden; het zijn niet de per se de medicijnen, die genezen, want, wanneer de ziekte tijdelijk onderdrukt wordt door een medicijn zonder de lichaam's wil, dan groeit het ergens anders weer in een af andere andere vorm, totdat het lichaam besloten heeft om genezen te worden. Maar het houdt alleen een defensief vermogen in, het vermogen om te reageren tegen een binnendringende vijand --- het is geen ware vrijheid.

Maar met de supramentale manifestatie heeft iets nieuws plaatsgevonden in het lichaam: het voelt, dat het haar eigen meester is, autonoom, met haar

twee voeten op de grond, als het ware. Dit geeft de fysieke impressie van het hele wezen, dat zich plotseling optrekt, met het hoofd hoog opgetild --- ik ben mijn eigen meester.

We leven eeuwigdurend met een last op onze schouders, iets, dat onze hoofden naar beneden buigt, en we voelen ons getrokken, geleid door alle soorten externe krachten, we weten niet door wie of wat, noch waar naar toe --- dit noemen we Lot, Bestemming. Wanneer we yoga doen, is een van de eerste ervaringen --- de ervaring van de *kundalini*, zoals het hier in India genoemd wordt --- er precies een, waarin het bewustzijn opstijgt, door dit harde 'deksel' hier breekt, bij de kroon van het hoofd, en tenslotte verschijnt je in het Licht. Dan zie je, weet je, beslis je en realiseer je --- moeilijkheden zouden nog kunnen blijven, maar in werkelijkheid is men boven hen. Wel, als het resultaat van de supramentale manifestatie kwam DEZE ervaring in het lichaam. Het lichaam rechte haar hoofd omhoog en voelde haar vrijheid, haar onafhankelijkheid.

Gedurende de griep epidemie, bijvoorbeeld, bracht ik iedere dag door midden tussen mensen, die kiemendragers waren. En op een dag voelde ik duidelijk, dat het lichaam had besloten om deze griep niet te krijgen. Het liet haar autonomie gelden. Zie je, het was geen kwestie van een hogere Wil, die besliste, nee. Het vond niet plaats in het hoogste bewustzijn: het lichaam zelf besliste. Wanneer we ver boven zijn in ons bewustzijn, dan zie je dingen, dan weet je dingen, maar in feite is het, wanneer je eenmaal neerdaalt in de materie, als water, dat door zand loopt. In dit opzicht zijn dingen veranderd, het lichaam heeft een DIRECT vermogen, onafhankelijk van enige uiterlijke tussenkomst. Zelfs, ofschoon het nauwelijks zichtbaar is, beschouw ik het als een zeer belangrijk resultaat.

En deze nieuwe vibratie in het lichaam heeft me toegestaan om het mechanisme te begrijpen van de transformatie. Het is niet iets, dat komt van een hogere Wil, geen bewustzijn, dat zichzelf oplegt aan het lichaam: het is het lichaam, dat zich ontwaakt in de cellen, een vrijheid van de cellen zelf, een absoluut nieuwe vibratie, die wanordes rechtzet --- zelfs wanordes, die bestonden voor de supramentale manifestatie.

Natuurlijk is al dit een geleidelijk proces, maar ik ben hoopvol, dat beetje bij beetje dit nieuwe bewustzijn zal groeien, grond verkrijgen en victorieus de oude krachten van destructie en vernietiging zal weerstaan, en we dachten, dat deze Fataliteit zo onverbiddelijk was.

Oktober 18, 1957

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Oktober 18, 1957

Lieve Moeder,

Deze avond sprak u over de mogelijkheid om het pad te verkorten tot enkele maanden, dagen of uren. En gisteren, toen u sprak met mij over 'de vrijheid van het lichaam,' sprak u over de ervaring van Kundalini, van dit 'breken van het deksel', dat je voor altijd laat verschijnen boven de moeilijkheden in het licht.

Ik heb een praktische methode nodig, *die overeenkomt met mijn huidige mogelijkheden en met resultaten, waartoe ik op dit moment in staat ben*. Ik voel, dat mijn inspanningen verspreid zijn door me soms hier, soms daar te concentreren --- een gevoel, dat ik niet exact weet, wat te doen om door te breken en uit dit alles te gaan. Zou u een of andere bijzondere concentratie willen aanwijzen, waaraan ik me zou kunnen houden, een bijzondere methode, die ik zou navolgen?

Ik ben goed gewaar, dat een soepele attitude aanbevolen wordt in de Yoga, toch lijkt het mij voorlopig, dat *een* goed gedefinieerde methode me zou helpen om vast te houden⁴² --- dit praktische aspect zou me helpen. Ik zal het methodisch doen, obstinaat, totdat het voorgoed breekt.

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

November 12, 1957

De integrale yoga is opgemaakt uit een ononderbroken serie testen, die je moet doorgaan zonder enige voorafgaande aankondiging, waardoor je gedwongen wordt om altijd waakzaam en opmerkzaam te zijn.

Drie groepen onderzoekers voeren deze testen uit. Klaarblijkelijk hebben zij gemeenschappelijks en hun methoden zijn zo verschillend, bij tijden zelfs zo schijnbaar tegengesteld, dat zij niet naar hetzelfde doel lijken te werken en toch completeren zij elkaar, zij werken voor een algemeen doel en ieder is onmisbaar voor het integrale resultaat.

⁴² Deze unieke methode zou de mantra worden, zoals Moeder zelf zou ontdekken.

Deze drie categorieën van testen zijn: degene, die uitgevoerd worden door de krachten van de Natuur, degene, die uitgevoerd worden door de spirituele en goddelijke krachten, en degene, die uitgevoerd worden door de vijandige krachten. Deze laatste is de meest bedrieglijke in zijn verschijning, en een constante staat van waakzaamheid, oprechtheid en nederigheid is noodzakelijk om zo niet gepakt te worden bij verrassing of onvoorbereid.

De meest alledaagse omstandigheden, mensen, de gewone gebeurtenissen van het leven, de meest schijnbaar onbetekenende dingen, behoren allemaal tot een of andere van deze drie categorieën van onderzoekers. In deze aanzienlijk complexe organisatie van testen zijn die gebeurtenissen, die over het algemeen beschouwd worden als de meest belangrijke in het leven, de gemakkelijkste van alle onderzoeken om te ondergaan, want zij vinden je voorbereid en op je hoede. Men struikelt eerder over de kleine kiezelstenen op het pad, want zij trekken geen aandacht.

De kwaliteiten, die meer in het bijzonder vereist zijn voor de testen van de fysieke Natuur zijn uithoudingsvermogen, kneedbaarheid, opgewektheid en onbevreesdheid.

Voor de spirituele tests: aspiratie, vertrouwen, idealisme, enthousiasme en vrijgevigheid en zelfgave.

Voor de tests, die afstammen van de vijandige krachten: waakzaamheid, oprechtheid en nederigheid.

Maar stel je niet voor, dat degenen, die getest zijn aan de ene kant staan en degenen, die testen aan de andere; afhankelijk van de tijden en de omstandigheden zijn we zowel onderzoekers als onderzochten, en het kan zelfs gebeuren, dat we gelijktijdig, juist op hetzelfde moment, de onderzochten zijn als de onderzoeker. En welke voordelen we ook aantrekken, hangt in zowel kwaliteit als kwantiteit af van de intensiteit van onze aspiratie en de alertheid van ons bewustzijn.

Om te concluderen, een uiteindelijke aanbeveling: stel je nooit op als onderzoeker. Want terwijl het goed is om voortdurend te herinneren, dat men misschien door een zeer belangrijke test gaat, is het aan de andere kant extreem gevaarlijk om zich voor te stellen als toevertrouwd om testen toe te passen op anderen, want dat is een open deur voor de meest absurde en schadelijke verwaandheden. Een onwetende menselijke wil beslist deze dingen niet, maar de Allerhoogste Wijsheid.

* * *

Iedere keer, dat een vooruitgang gemaakt moet worden, moet er een test ondergaan worden.

November 13, 1957

Verwijd jezelf zover als de extreme grenzen van het universum --- en er voorbij.

Neem altijd de noodzaak op je van vooruitgang en los hen op in de extase van Eenheid. Dan zal je goddelijk zijn.

Ongedateerd 1957

Wat wordt precies bedoeld met, 'Ik ben met je.' Worden we altijd gehoord, wanneer we bidden of worstelen met een innerlijk probleem --- ondanks onze blunders en onvolmaaktheden, zelfs ondanks onze slechte wil en fouten? En wie luistert er? U, die bij ons is?

Bent u het in uw allerhoogste bewustzijn, een onpersoonlijke goddelijke kracht, de kracht van de yoga, of u, de belichaamde Moeder met uw fysieke bewustzijn --- een persoonlijke aanwezigheid, die werkelijk intiem is voor iedere van onze gedachte en handeling en niet een of andere anonieme kracht? Kunt u vertellen, hoe en op welke manier u aanwezig bent in ons?

Er wordt gezegd, dat Sri Aurobindo en u een en hetzelfde bewustzijn zijn, maar zijn de persoonlijke aanwezigheid van Sri Aurobindo en uw eigen persoonlijke aanwezigheid twee onderscheiden dingen, die ieder een bijzondere rol spelen?

Ik ben met jullie, omdat ik jullie BEN en jullie mij zijn.

'Ik ben met je' betekent een wereld van dingen, want ik ben met jullie op ieder niveau, op ieder vlak, van het allerhoogste bewustzijn tot mijn meest fysieke bewustzijn. Hier in Pondicherry kunnen jullie niet ademen zonder mijn bewustzijn te ademen. Het doordringt de atmosfeer in het subtiel fysieke bijna materieel en breidt zich helemaal uit tot het meer, zeven mijlen weg van hier. Er voorbij kan mijn bewustzijn gevoeld worden in het materiële vitale en dan op het mentale en de andere hogere vlakken overal. Toen ik hier voor de eerste keer kwam, voelde ik Sri Aurobindo's atmosfeer, ik voelde het materieel, tien

mijlen van de kust --- tien nautische mijlen, geen kilometers! Het was erg plotseling, erg concreet, een zuivere en lumineuze atmosfeer, licht, zo licht, dat het je optilt.

Een lange tijd geleden had Sri Aurobindo deze herinnering, waarmee jullie allemaal nogal familiair zijn, overal opgehangen in de Ashram: 'Gedraag je altijd, alsof Moeder naar je keek; omdat zij inderdaad altijd aanwezig is'

Dit is niet hoofdzakelijk een zin, dit zijn niet alleen woorden, het is een feit. Ik ben erg concreet met jullie en degenen met een subtiele visie kunnen me zien.

Over het algemeen gesproken is mijn Kracht hier constant aan het werk, terwijl ik voortdurend de psychologische elementen van je wezen verander om hen in nieuwe relaties te zetten en je diverse facetten van je natuur helder te maken, zodat je zou kunnen zien, wat veranderd, ontwikkeld en geëlimineerd moet worden.

Maar naast dit alles is er een speciale band van affectie tussen jou en mij, tussen allen, die zich gekeerd hebben naar Sri Aurobindo's leer en mij --- en natuurlijk telt afstand niet, je zou in Frankrijk kunnen zijn, aan de andere kant van de wereld, of in Pondicherry, maar deze band blijft precies zo werkelijk en zo levend. Iedere keer is er een roep, iedere keer moet ik iets weten om een kracht uit te zenden, een inspiratie, een bescherming of wat anders dan ook, een soort boodschap komt plotseling naar me, en ik doe, wat nodig is. Klaarblijkelijk komen deze communicaties tot mij op welk moment dan ook, en je hebt me meer dan eens plotseling zien stoppen in het midden van een zin of een of ander werk: het betekent iets, een of andere communicatie komt, dus concentreer ik.

Er is meer dan een band met degenen, die ik geaccepteerd heb als leerlingen, degenen, tegen wie ik 'ja' heb gezegd --- er is een emanatie van mijzelf. Wanneer ook noodzakelijk, verwittigt deze emanatie me over wat er gebeurt. In feite weet ik voortdurend, maar al deze dingen worden niet geregistreerd in mijn actieve geheugen, anders zou ik overstroomd worden --- het fysieke bewustzijn handelt als een filter: dingen worden opgeslagen op een subtiel vlak en blijven daar in latente toestand, eerder als muziek, die stil opgeslagen wordt, en wanneer ik iets moet weten met mijn fysieke bewustzijn, dan sluit ik me aan op dit subtiele vlak en de tape begint te spelen. Dan kan ik dingen zien, hun evolutie en hun huidige resultaat.

En wanneer, om de een of andere reden of een andere, je schrijft om mijn hulp te vragen, en ik antwoord, 'Ik ben met jou,' dan betekent dit, dat de communicatie met jou actief wordt, dat je zelfs gedurende enige tijd in mijn actieve bewustzijn bent --- de tijd, die nodig is.

En deze binding tussen jou en mij wordt nooit doorgesneden. Er zijn mensen, die de Ashram een lange tijd geleden verlieten, in een toestand van revolutie, en toch ga ik door hen te kennen en voor hen te zorgen. Je wordt nooit verlaten.

In waarheid voel ik me voor iedereen verantwoordelijk, zelfs voor de mensen, die ik alleen een seconde in mijn leven ontmoet heb.

Nu weet je, dat Sri Aurobindo en ik altijd een en hetzelfde bewustzijn zijn, een en dezelfde persoon. Alleen, wanneer deze unieke kracht of aanwezigheid gevoeld wordt in je individuele bewustzijn, neemt het verschillende vormen of verschijningen aan, afhankelijk van je temperament, je aspiraties, je behoeften, de bijzondere gieting van je natuur. Je individuele bewustzijn is als een filter, een aanwijzer, als het ware; het maakt een keuze en stelt zich op een mogelijkheid in de oneindigheid van goddelijke mogelijkheden. In waarheid geeft het Goddelijke aan iedereen precies, wat hij van Hem verwacht. Wanneer je gelooft, dat het Goddelijke afstandelijk en wreed is, zal Hij afstandelijke en wreed zijn, omdat het noodzakelijk zou kunnen zijn voor je allerhoogste welzijn om de wraak van God te voelen. Hij zal Kali⁴³ zijn voor de aanbidders van Kali, en zaligheid voor de bhakta.⁴⁴ Hij zal de Al-Kennis zijn van de zoeker naar Kennis, het Transcendente Onpersoonlijke van de illusionist. Hij zal een atheïst zijn voor de atheïst, en de liefde voor de minnaar. Hij zal broederlijk zijn en nabij, een altijd trouwe vriend, altijd behulpzaam, voor degenen, die hem voelen als een innerlijke gids van iedere beweging, in iedere minuut. En als je gelooft, dat hij alles kan uitwissen, zal Hij al je fouten uitwissen, al je dwalingen, onvermoeibaar, en op ieder moment zal je zijn oneindige Genade voelen. In waarheid is het Goddelijke wat je van Hem verwacht in je diepe aspiratie.

En als je eenmaal binnengaat in dit bewustzijn, waar alle dingen gezien worden met een enkele blik, de oneindige veelvuldigheid van de Goddelijke's relatie met mensen, realiseer je je, hoe prachtig alles is, in ieder detail. Je kan ook kijken naar de geschiedenis van de mensheid en zien, hoeveel het Goddelijke zich ontwikkeld heeft, afhankelijk van wat mensen hebben begrepen, verlangd, gehoopt of gedroomd; hoe hij materialistisch was met de materialist, en hoe hij iedere dag groeit, naderbij komt, lumineuzer wordt, terwijl het menselijke bewustzijn zich verwijdt. Iedereen is vrij om te kiezen. De perfectie van deze eindeloze variëteit van relaties tussen de mens en God door de geschiedenis van de wereld heen, is een onuitsprekelijk wonder. Toch is dit alles bij elkaar maar een seconde in de totale manifestatie van het Goddelijke.

Het Goddelijke is met je in overeenstemming met je aspiraties. Dit betekent natuurlijk niet, dat Hij zich buigt naar grillen van je uiterlijke natuur --- ik spreek hier over de waarheid van je wezen. Toch vormt hij zichzelf in overeenstemming met je uiterlijke aspiraties; en wanneer je, als de devoot, afwisselend leeft in vervreemding en omarming, extase en wanhoop, zal het Goddelijke ook vervreemd van je worden of naderbij komen, in overeenstemming met je geloof. Daarom is iemand's attitude extreem belangrijk, zelfs iemand's uiterlijke attitude. Mensen weten niet, hoe juist vertrouwen belangrijk is, hoe vertrouwen een mirakel is --- de schepper van mirakels. Want als je op ieder moment verwacht om opgetild te worden en

⁴³ Kali: het strijder (of vernietiger) aspect van het Goddelijke.

⁴⁴ Bhakta: iemand, die het pas van liefde volgt.

dichter bij het Goddelijke te komen, dan zal Hij komen en je optillen en Hij zal er zijn, erg dichtbij, dichter en dichterbij.

Ongedateerd 1957

DE MOEDER 'S SUTRAS⁴⁵

1. Wees nergens ambitieus voor, pretendeer vooral niets, maar wees op ieder moment het uiterste van wat je kunt zijn.⁴⁶

2. Wat betreft de plaats in de universele manifestatie, kan alleen de Allerhoogste aan je toekennen.

3. De Allerhoogste Heer heeft onontkoombaar de plaats verklaard, die je inneemt in het universele concert, maar wat ook je plaats is, je hebt op dezelfde wijze hetzelfde recht als alle anderen om op te stijgen naar de allerhoogste toppen, helemaal naar de supramentale realisatie.

4. Wat je in de waarheid van je wezen bent, wordt op een onomkeerbare manier verklaard, en niets, noch iemand kan je stoppen om het te zijn; maar het pad, dat je neemt om er te komen, wordt aan je eigen vrije keuze overgelaten.

5. Op de weg van de opstijgende evolutie is iedereen vrij om de richting te kiezen, die hij zal nemen: de snelle en steile klim naar de toppen van de Waarheid, naar de allerhoogste realisatie of zijn rug keren naar de toppen, de gemakkelijke nederdaling naar de eindeloze dwalingen van eindeloze incarnaties.

6. In de loop van de tijd en zelfs in de loop van je huidige leven kun je eens en voor altijd onomkeerbaar een keuze maken, en dan hoef je het alleen te confirmeren bij elke nieuwe gelegenheid; want anders, wanneer je geen definitieve beslissing neemt vanaf het begin, zal je op ieder moment opnieuw moeten kiezen tussen de valsheid en de Waarheid.

7. Maar zelfs in het geval, dat geen onomkeerbare beslissing genomen hebt in het begin, zou het goede fortuin moten hebben om te leven gedurende een van deze onvoorstelbare uren van universele geschiedenis, wanneer de Genade aanwezig is, belichaamd op de aarde, zal Het op zekere exceptionele

⁴⁵ Sutra: Aforisme in Sanskriet

⁴⁶ Deze eerste Sutra was uiteindelijk bestemd om de epigrafie te worden voor Satprem's eerste roman, L 'Orpailleur

momenten de hernieuwde mogelijkheid bieden om een uiteindelijke keuze te maken, die je recht naar het doel zal leiden.

Ongedateerd 1957

(Over voorbij levens)

Wanneer we werkelijk over deze dingen gaan spreken, moeten we over alles spreken, in alle details, want onder de ontelbare ervaringen, die in gedurende bijna tachtig jaren heb gehad, waren velen van een zodanige verscheidenheid en klaarblijkelijk zo tegengesteld, dat in waarheid gezegd kan worden, dat alles mogelijk is. Daarom is iets zeggen over voorbij levens zonder de draad op te pakken, die door alle elementen loopt, de deur openen naar dogmatisme. Op een dag zullen zij zeggen, 'Moeder zei dit, Moeder zei dat ...' en zo worden helaas dogma's geboren.

Dus gegeven de veelvuldigheid van ervaringen en de onmogelijkheid om mijn leven sprekend en schrijvend door te brengen, moet jullie helder begrijpen, dat alles mogelijk is en niet dogmatisch zijn. Desalniettemin kan ik je enkele algemene aanwijzingen geven.

Alleen, wanneer men bewust geïdentificeerd is met zijn goddelijke Oorsprong, kan men met volledige waarachtigheid spreken over een herinnering van vorige levens. Sri Aurobindo spreekt over een progressieve manifestatie van de Geest in de vormen, die het bewoont. Wanneer men toppunt bereikt van deze manifestatie, heeft men een onderdompelend zicht van het pad, dat men al doorkruist heeft, en dat men herinnert.

Maar dat betekent niet herinneren op een mentale manier. Degenen, die claimen, deze of die baron geweest te zijn in de Middeleeuwen, of zo en zo een persoon, die op zo en zo een plaats leefde, gedurende zo en zo een tijd zijn aan het fantaseren; zij zijn eenvoudig slachtoffers van hun eigen mentale verbeeldingen. Want, wat overblijft van vorige levens zijn geen prachtig geïllustreerde klassieken, waarin je jezelf ziet als een grote heer in een kasteel of een victorieuze generaal aan het hoofd van zijn leger --- dat is allemaal fictie. Wat blijft, is de herinnering van de OGENBLIKKEN, toen het psychische wezen tevoorschijn kwam uit de diepten van je wezen en zichzelf openbaarde aan je, met andere woorden, de herinnering van die momenten, waarop je volledig bewust was. De groei van het bewustzijn wordt progressief beïnvloed door de evolutie heen, en de herinnering van vorige levens is over het algemeen beperkt tot de kritische momenten van deze evolutie, tot de grote, beslissende keerpunten, die enige voortgang gemarkeerd hebben in je bewustzijn.

Terwijl je leeft in zodanige minuten van je leven, geef er je helemaal niet om je te herinneren, dat je die of die Heer was en op die en die plaats in die en die tijd --- het is niet de herinnering van je burgerlijke status, die blijft. Integendeel, je verliest het zicht op deze kleinzielige uiterlijke dingen, deze mindere vergankelijke details om zo volledig in lichterlaaie te staan in deze openbaring van de ziel of dit goddelijke contact. En wanneer je deze minuten van je voorbije levens terugroept, dan is de herinnering zo intens, dat het erg dichtbij lijkt, nog levendig --- veel levendiger dan de meeste van de gewone herinneringen van je huidige leven. Bij tijden, wanneer je in dromen het contact binnengaat met zekere vlakken van bewustzijn, zou je ook herinneringen kunnen hebben met dezelfde intensiteit, deze levendige tint, als het ware, zo veel intenser dan de kleuren en dingen van de fysieke wereld. Omdat dit de momenten zijn van het ware bewustzijn, neemt alles een buitengewone uitstraling aan, alles is levendig, alles is opgeladen met een kwaliteit, die onze gewone visie ontwijkt.

Deze minuten van contact met de ziel zijn vaak degene, die een beslissend keerpunt markeren in iemand's leven, een stap voorwaarts; een vooruitgang in bewustzijn, en zij resulteren frequent uit een crisis, een situatie van extreme intensiteit, wanneer een roep naar voren stroomt uit het hele wezen, een roep, die ze sterk is, dat het innerlijke bewustzijn door de onbewuste lagen dringt, die het omwikkelen, en volledig lumineus geopenbaard wordt aan de oppervlakte. Deze erg sterke roep van het wezen kan ook de neerdaling oproepen van een goddelijke emanatie, een individualiteit, een goddelijke aspect, dat zich verenigt met je eigen individualiteit op een gegeven moment om een gegeven werk te doen, om een bijzondere strijd te winnen, om dit of dat uit te drukken. Dan trekt, wanneer het werk volbracht is, deze emanatie zich heel vaak terug. Dus kan het zijn, dat men de herinnering behoudt van de omstandigheden, die deze minuten van openbaring of inspiratie omgeven, men ziet weer een landschap, de kleur van een kledingstuk, dat men droeg, de schaduw van zijn huid, dingen, die om je heen waren op dat bijzondere moment --- dit alles wordt ingeprent op een onuitwisbare manier, met een buitengewone intensiteit, want de details van het gewone leven worden dan ook geopenbaard in hun ware intensiteit, hun ware totaliteit. Het bewustzijn, dat zich in je openbaart, openbaart tegelijkertijd het bewustzijn in dingen. Deze details kunnen soms helpen om de periode te reconstrueren, waarin je leefde of de daden, die tot stand gebracht waren, het land vermoeden, waar je leefde, maar het is ook nogal gemakkelijk om iemand's inbeeldingen te fantaseren en verkeerd te nemen voor de werkelijkheid.

Je zou echter niet moeten concluderen, dat alle herinneringen van vorige levens refereren aan momenten van grote crisis, belangrijke missies of openbaringen. Soms zijn ze erg eenvoudige, transparante minuten, wanneer een volmaakte en integrale harmonie van het wezen uitgedrukt wordt. En deze zouden kunnen corresponderen met volledig onbetekenende uiterlijke situaties.

Maar buiten dingen, die om je heen waren in die minuut, blijft er buiten die minuut van contact met je psychische wezen niets over. Wanneer eenmaal het bevoorrechte moment voorbijgegaan is, zinkt het psychische wezen terug in zijn innerlijke slaperigheid en het hele uiterlijke leven vervaagt in een monotoon grijs, dat geen spoor achterlaat. In feite gebeurt iets van hetzelfde fenomeen in de loop van je huidige leven: buiten die exceptionele momenten, wanneer je op het hoogtepunt bent van je mentale, vitale of zelfs psychische wezen, lijkt de rest van je bestaan te vervagen in een oninteressante, saaie tonaliteit en het maakt heel weinig uit, of je op deze plaats geweest bent of op enige andere, of dat je eerder dit gedaan hebt dan een andere. Wanneer je plotseling naar je leven probeert te kijken om haar essentie te verzamelen --- om twintig of dertig of veertig jaar achter je te tuilen --- zul je twee of drie beelden zien, die spontaan voor je springen, en zij zijn de drie minuten van je leven, maar de hele rest vervaagt. Een spontane keuze en een ontzaglijke eliminatie vindt zo plaats in je bewustzijn. Dit geeft je een idee van wat gebeurt met betrekking tot vorige levens: een keuze van enkele speciale momenten, en een immense eliminatie.

Natuurlijk zijn iemand's vroege levens nogal rudimentair en blijft er weinig van hen over, een paar verspreide herinneringen. Maar, hoe meer je vooruitgaat in bewustzijn, en hoe meer het psychische wezen zich bewust associeert met de uiterlijke activiteiten, hoe overvloediger, coherent en precies de herinneringen worden --- toch is ook hier de herinnering, die blijft, dat van het contact met de ziel, en soms van de dingen, die geassocieerd worden met de psychische openbaring --- niet de burgerlijke status, noch de altijd veranderende omgeving. En dit verklaart, waarom de zogenaamde herinneringen van dierlijke levens deel hebben aan de hoogste fantasieën; in dieren is de goddelijke vonk te diep begraven om bewust aan de oppervlakte te komen en geassocieerd te worden met het uiterlijke leven. Men moet een totaal bewust wezen worden, in alle delen van het wezen, en totaal verenigd met zijn goddelijke oorsprong, voordat men waarlijk kan zeggen, dat men zijn vorige levens herinnert.

December 13, 1957

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, December 13, 1957

Lieve Moeder, dit rijst op uit mijn ziel: ik voel iets in me, dat werkeloos is, iets, dat probeert om zichzelf uit te drukken in het leven. Ik wil als een ridder zijn, uw ridder, en op zoek gaan naar een schat, die ik naar u terug zou kunnen

brengen. De wereld heeft alle zin verloren van de wonderbaarlijke, hele schoonheid van dit Avontuur, deze queeste, die bekend was bij de ridders van de Middeleeuwen. Dit roept zo meedogenloos in me, deze behoefte aan een queeste in de wereld en aan een prachtig Avontuur, die tegelijkertijd een avontuur van de ziel zouden zijn. Hoe wens ik, dat de twee dingen, innerlijk en uiterlijk, VERENIGD zouden worden, dat de vreugde van de actie, van de open weg en de queeste om te helpen om te ziel te laten opbloeien, dat zij als een gebed van de ziel zouden zijn, dat uitgedrukt wordt in het leven. De ridders van de Middeleeuwen wisten dit. Misschien is het allemaal kinderachtig en absurd midden in deze 20ste eeuw, maar dit is, wat ik voel, dit, wat me sommeert om weg te gaan --- niets iets aan de basis, niet iets middelmatig, alleen de behoefte van iets in me om vervuld te worden. Als ik alleen maar een mooie schat voor u terug kon brengen!

Daarna zou ik misschien rijper zijn om het alledaagse leven van de Ashram te accepteren, en weten, hoe ik mezelf beter kan geven.

Moeder, ik voel dit alles erg sterk; ik heb uw hulp nodig om het ware pad te volgen van mijn wezen en deze nieuwe uiterlijke cirkel te volgen, wanneer u ziet, dat het vervuld moet worden. Ik voel sterk, dat er iets in me blijft om te DOEN. Begeleid me lieve Moeder.

*Uw kind,
Getekend: Satprem.*

December 21, 1957

S 'Anderdaags vertelde u me, dat om dingen te weten, u plugt in het subtiele vlak, en dan ontrolt het als een taperecorder. Hoe werkt dit precies?

Er is een hele gradatie van vlakken van bewustzijn, van het fysieke bewustzijn tot mijn stralende bewustzijn op het allerhoogste niveau, dat, wat de Wil kent van de Allerhoogste. Ik hou al deze vlakken van bewustzijn voor me, die simultaan, gecoördineerd werken en ik handel op ieder vlak, terwijl ik de informatie verzamel, die past bij ieder vlak, zodat ik de integrale informatie heb van dingen. Dus, wanneer ik een beslissing moet nemen met betrekking tot een van jullie, plug ik direct in je vanaf dat niveau van het allerhoogste bewustzijn, dat de diepe waarheid ziet van je wezen. Maar tegelijkertijd wordt mijn beslissing, als het ware, gevormd door de informatie, die me gegeven wordt door andere vlakken van het bewustzijn en in het bijzonder door het fysieke bewustzijn, dat handelt als een recorder.

Dit fysieke bewustzijn slaat alles op, wat het ziet, al je reacties, je gedachten, alle feiten --- zonder voorkeur, zonder vooroordeel, zonder persoonlijke wil. Niets ontsnapt eraan. Haar werk is bijna mechanisch. Daarom weet ik, wat ik moet vertellen of vragen, in overeenstemming met de integrale waarheid van je wezen en zijn huidige mogelijkheden. Gewoonlijk ziet het fysieke bewustzijn in de normale mens de dingen niet, zoals zij zijn, om drie redenen: door onwetendheid, door voorkeur, en door een egoïstische wil. Je kleurt, wat je ziet, elimineert, wat je mishaagt. In het kort zie je alleen wat je verlangt om te zien.

Nu had ik recent een nogal treffende ervaring: er gebeurde een tegenstrijdigheid tussen mijn fysieke bewustzijn en het bewustzijn van de wereld. In sommige gevallen produceerden beslissingen, die gemaakt werden in het Licht en de Waarheid, onverwachte resultaten, omwentelingen in het bewustzijn van anderen, die noch voorzien waren, nog verlangd, en ik begreep het niet. Hoe hard ik het ook probeerde, ik kon het niet begrijpen --- en ik benadruk dit woord 'begrijpen.' Tenslotte moest ik mijn hoogste bewustzijn verlaten en mijzelf naar beneden trekken in het fysieke bewustzijn om uit te vinden, wat er gebeurde. En daar, in mijn hoofd, zag ik, wat een kleine barstende cel leek, en plotseling begreep ik het: het opslaan was defectief geweest. Het fysieke bewustzijn had verwaarloosd om zekere van je lagere reacties te registreren. Het had niet kunnen zijn door voorkeur of door persoonlijke wil (deze dingen werden lang, lang geleden geëlimineerd uit mijn bewustzijn). Maar ik zag, dat dit meest materiële bewustzijn reeds volledig doordrongen was met de transformerende supramentale waarheid, en het kon niet langer het ritme volgen van het normale leven. Het was veel meer afgestemd op het ware bewustzijn dan de wereld! Ik kon het onmogelijk de schuld te geven van het achterblijven; integendeel, het was naar voren, te ver naar voren! Er was een discrepantie tussen het ritme van de transformatie van mijn wezen en het wereld's eigen ritme. De supramentale actie op de wereld is langzaam, het handelt niet direct --- het handelt door infiltratie, door de verschillende lagen te doorkruisen, en de resultaten zijn langzaam om naar voren te komen. Dus moest ik me gewelddadig naar beneden trekken om op de anderen te wachten.

Men moet bij tijden weten, hoe niet te weten.

Deze ervaring liet me nogmaals de noodzaak zien om volledig nederig te zijn voor de Heer. Het is niet genoeg om hoofdzakelijk naar de hoogten op te stijgen, naar de etherische vlakken van bewustzijn: deze vlakken moeten ook neerdalen in de materie en het verlichten. Anders wordt niets werkelijk gedaan. Men moet het geduld hebben om de communicatie tot stand te brengen tussen het hoge en het lage. Ik ben als een storm, een orkaan --- wanneer ik naar mijzelf zou luisteren, zou ik naar de toekomst scheuren en alles zou gaan vliegen! Maar dan zou er niet langer enige communicatie zijn met de rest.

Men moet het geduld hebben om te wachten.

Nederigheid, een volmaakte nederigheid, is de conditie voor alle realisatie. Het denkvermogen is zo zelfbewust. Het denkt, dat het alles weet, alles begrijpt.

En wanneer het ooit handelt door idealisme om een zaak te dienen, dat er nobel voor lijkt, dan wordt het zelfs nog arroganter en meer intransigent, en het is bijna onmogelijk om het te laten zien, dat nog iets hogers zou kunnen zijn voorbij zijn nobele opvattingen en zijn grote altruïstische of andere idealen. Nederigheid is de enige remedie. Ik spreek niet over nederigheid, zoals opgevat door zekere religies, met deze God, die zijn schepselen kleineert, en hen alleen op hun knieën wil zien zitten. Toen ik nog een kind was, bracht deze soort nederigheid me in opstand, en ik weigerde om te geloven in een God, die zijn schepselen wil kleineren. Ik bedoel niet die soort nederigheid, maar eerder de erkenning, dat men niet weet, dat men niets weet, en dat er iets kan zijn voorbij wat in het heden voor ons verschijnt als het meest ware, het meest nobele of niet geïnteresseerde. Ware nederigheid bestaat in zichzelf voortdurend refereren aan de Heer, in alles voor Hem plaatsen. Wanneer ik een slag ontvang (en er zijn er nogal wat in mijn sadhana), mijn onmiddellijke, spontane reactie, als een veer, is om mijzelf voor Hem te werpen en te zeggen 'Gij, Heer.' Zonder deze nederigheid zou ik nooit in staat geweest zijn om iets te realiseren. En ik zeg alleen 'ik' om mezelf begrepen te maken, maar in feite betekent 'ik' de Heer door dit lichaam, zijn instrument. Wanneer je DEZE soort nederigheid begint te leven, betekent het, dat je dichterbij de realisatie aan het komen bent. Het is de conditie, het startpunt.

* * *

*(Notitie, geschreven door Moeder in connectie met de conversatie van
December 21, 1957)*

Juist aan de top een constant visie van de Allerhoogste's wil.

In de wereld een globale visie van wat gedaan moet worden.

Individueel, op ieder moment en in iedere omstandigheid, de visie 'van de waarheid van het moment, van de omstandigheid, van het individuele.

In het externe bewustzijn, de onpersoonlijke en mechanische opname van wat er gebeurt en van wat de mensen zijn en de dingen, die bestaan uit zowel het gebied van actie en de beperkingen, die opgelegd zijn aan deze actie. De opname is ingeboren automatisch en mechanisch, zonder enige soort evaluatie, zo objectief als mogelijk.

Ongedateerd 1957

(Notitie van Moeder aan Satprem)

Binnen zichzelf
vindt men
de Pretontaine.⁴⁷

⁴⁷ *Pretontaine*: naam van de boot, waarop Satprem alleen rond de wereld wilde zeilen.

Januari 1, 1958

(Uittreksel van de Woensdagklas)

O Natuur, Materiële Moeder,
Gij hebt gezegd, dat gij mee zult werken
en er is geen grens
aan de pracht van deze medewerking.

(Boodschap van Januari 1, 1958)

Lieve Moeder, zult u deze jaar's boodschap uitleggen?

Er is niets uit te leggen. Het is een ervaring, iets, dat plaatsvond, en toen het plaatsvond, heb ik het opgeschreven; en het gebeurde toevallig, dat het juist plaatsvond, toen ik iets moest opschrijven voor het nieuwe jaar (dat in die tijd het volgende jaar was, dat het jaar is, dat vandaag begint). Toen ik me herinnerde, dat ik iets moest schrijven --- niet daardoor maar simultaan --- kwam deze ervaring, en toen ik het opschreef, realiseerde ik me, dat het ... de boodschap voor dit jaar was!

(Moeder leest de notatie van haar ervaring)

Gedurende een van onze klassen (*Oktober 30, 1957*), sprak ik van de onbeperkte overvloedigheid van de Natuur, deze onvermoeibare Schepster, die een veelvuldigheid van vormen aanneemt, hen samen mengt, hen weer scheidt en hen hervormt, hen weer ongedaan maakt, hen weer vernietigt, om verder te gaan naar altijd nieuwe combinaties. Zoals ik zei, het is een enorme smeltkroes. Dingen worden erin gekarnd en op de een of andere manier verschijnt er iets; wanneer het defectief is, wordt het erin teruggeworpen en wordt er iets anders uitgenomen ... Een vorm, twee vormen of honderd vormen maken voor haar geen verschil; er zijn duizenden en duizenden vormen --- en een jaar, honderd jaar, duizend jaar, miljoenen jaren, wat voor verschil maakt het? De eeuwigheid ligt voor haar! Zij geniet nogal van zichzelf en heeft geen haast. Wanneer je haar spreekt over doordrukken of zich door een of ander deel van haar werk te haasten, is haar antwoord altijd hetzelfde: 'Maar waarvoor? Waarom? Geniet je er niet van?'

In de avond, toen ik je deze dingen vertelde, identificeerde ik me volledig met de Natuur en ik ging binnen in haar spel. En deze beweging van identificatie bracht een antwoord voort, een nieuwe soort intimiteit tussen de Natuur en mijzelf, een lange beweging van altijd dichterbij trekken, dat culmineerde in een ervaring, die op November 8 kwam.

De Natuur begreep het plotseling. Zij begreep, dat dit nieuwgeboren Bewustzijn niet probeert om haar te weigeren, maar haar volledig wil omarmen. Zij begreep, dat deze nieuwe spiritualiteit niet apart staat van het leven, niet vreesachtig terugdeinst voor de geweldige rijkheid van haar beweging, maar

aan de andere kant al haar facetten wil integreren. Zij begreep, dat het supramentale bewustzijn niet hier is om haar te verminderen, maar om haar compleet te maken.

Toen kwam van de allerhoogste Werkelijkheid dit commando: 'Ontwaak, O Natuur, tot de vreugde van samenwerking.' En plotseling haastte de hele Natuur zich naar voren in een immense omgrenzing van vreugde, terwijl zij zei: 'Ik accepteer het! Ik zal samenwerken!' En tegelijkertijd kwam er een kalme, absolute kalmte, om deze vruchtbodem, dit lichaam, toe te staan om te ontvangen en bevatten zonder te breken en zonder iets te verliezen van de Vreugde van de Natuur, die zich door aan het haasten was in een beweging van dankbare herkenning, zoals een overweldigende vloed. Zij accepteerde, zij zag --- met de hele eeuwigheid voor haar --- dat dit supramentale bewustzijn haar volmaakter zou vervullen en een nog grotere kracht opleggen aan haar beweging en meer rijkdom, meer mogelijkheden aan haar spel.

En plotseling hoorde ik, alsof zij weerklonken uit alle hoeken van de aarde, deze grote noten, die soms in het subtiële fysieke gehoord worden --- eerder als die van Beethoven's Concert in D --- die komen op momenten van grote vooruitgang, alsof vijftig orkesten tegelijkertijd uitbarstten zonder een enkele tegenstrijdige noot, om de vreugde te laten horen van deze nieuwe communicatie van de Natuur en de Geest, de ontmoeting van oude vrienden, die, na een lange scheiding, elkaar nogmaals vinden.

Toen kwamen deze woorden: 'O Natuur, Materiële Moeder, gij hebt gezegd, dat gij zult samenwerken, en er is geen grens aan de pracht van deze samenwerking.'

En de stralende gelukzaligheid van deze pracht werd waargenomen in een volmaakte vrede.

Zo was de geboorte van deze jaar's boodschap.

(Toen gaf Moeder commentaar)

Ik moet een ding toevoegen: we moeten de betekenis van deze ervaring niet verkeerd interpreteren en ons inbeelden, dat van nu af aan alles plaats zal vinden zonder moeilijkheden of altijd in overeenstemming met onze persoonlijke verlangens. Het is niet op dit niveau. Het betekent niet, dat wanneer we niet willen, dat het regent, het niet zal regenen! Of, wanneer we willen, dat een of andere gebeurtenis plaats zal vinden in de wereld, het onmiddellijk plaats zal vinden, of dat alle moeilijkheden vernietigd zullen worden en alles als een sprookje zal zijn. Zo is het niet. Het is iets diepzinniger. De Natuur heeft in haar spel van krachten de nieuw gemanifesteerde Kracht geaccepteerd en heeft het opgenomen in haar bewegingen. Maar, zoals altijd vinden de bewegingen van de Natuur plaats op een schaal, die oneindig ver boven de menselijke schaal uitgaat en onzichtbaar is voor het gewone menselijke bewustzijn. Het is meer van een innerlijke, psychologische mogelijkheid, die geboren is in de wereld, dan een spectaculaire verandering in de aardse gebeurtenissen.

Ik noem dit, omdat je geneigd zou zijn om te geloven, dat sprookjes gerealiseerd gaan worden op aarde. De tijd is nog niet gekomen.

(stilte)

We moeten nogal wat geduld hebben en een zeer wijde en een zeer complexe visie om te begrijpen, hoe dingen werken.

(stilte)

De wonderen, die plaats vinden, zijn niet, wat literaire wonderen genoemd zouden kunnen worden, want zij vinden niet plaats in sprookjesboeken. Zijn zijn alleen zichtbaar voor een zeer diepzinnige visie van dingen --- zeer diepzinnig, zeer veelomvattend, zeer snel.

(stilte)

Je moet eerst in staat zijn om de methoden en de middelen van de Genade te volgen om zijn actie te volgen. Je moet eerst in staat zijn om niet verblind te blijven om de diepere waarheid van dingen te zien.

Ongedateerd 1958⁴⁸

- 1) Het Goddelijke alleen is waar --- de hele rest is valsheid.
- 2) Het Goddelijke alleen is waar --- de hele rest is illusie.
- 3) Het Goddelijke alleen is leven --- de hele rest is het koninkrijk van de dood.
- 4) Het Goddelijke alleen is Licht --- de hele rest is semi-obscuriteit..
- 5) Het Goddelijke alleen is liefde --- de hele rest is zelfzuchtige sentimentaliteit.

En toch is het Goddelijke overal, in de onwetende mens, zowel als in de wijze.

En toch is het goddelijke overal, in de zondaar, zowel als in de heilige.

⁴⁸ Notitie, geschreven door Moeder in het Engels.

Januari 22, 1958

Het is een dwaling om Vreugde en Gelukzaligheid te verwarren. Zij zijn twee verschillende dingen. Niet alleen zijn hun vibraties verschillend, maar hun kleuren zijn verschillend. De kleur van Gelukzaligheid is blauw, een helder zilverachtig blauw (het blauw van de Ashram vlag), erg lumineus en transparant. En het heeft een passieve en frisse kwaliteit, die opfrist en verjongd.

Terwijl Vreugde een gouden roze kleur is, een bleek goud met een tintje rood, een erg bleek rood. Het is actief, warm, versterkend, intensiverend. De eerste is lieflijkheid, de tweede is tederheid.

En Zaligheid --- wat ik spontaan Zaligheid noem --- is een synthese van beiden. Het wordt gevonden juist in de hoogten van het supramentale bewustzijn, in een diamanten licht, een ongekleurd sprankelend licht, dat alle kleuren bevat. Vreugde en Gelukzaligheid vormen twee zijden van een driehoek, die Zaligheid als zijn apex heeft.

Zaligheid bevat koelte en warmte, passiviteit en activiteit, rust en actie, lieflijkheid en tederheid, alles tegelijkertijd. Goddelijke tederheid ... is iets, dat erg verschilt van lieflijkheid --- het is een hevige aanval van vreugde, een vibratie, die zo sterk is, dat het lichaam voelt, dat het zal barsten, zo wordt het gedwongen om te verwijden.

Het diamanten licht van Zaligheid heeft het vermogen om alle vijandige krachten te smelten. Niets kan het weerstaan. Geen bewustzijn, geen wezen, geen vijandige wil kan het naar zich toe trekken zonder onmiddellijk opgelost te worden, want het is het Goddelijke licht in zijn zuivere scheppende vermogen.

Januari 25, 1958⁴⁹

(Met betrekking tot Pakistan)

⁴⁹ Notitie, geschreven door Moeder in het Engels (met een vleugje ironie, dat zo doet denken aan Sri Aurobindo).

Het is nogal evident, dat door de een of andere reden --- of misschien helemaal geen reden --- het Allerhoogste Zich erover heeft bedacht.

Ongedateerd 1958

Wanneer de vijandige krachten degenen om me heen willen aanvallen, maar er niet in slagen om hen openlijk vijandig te maken voor Sri Aurobindo's werk of om hen zich persoonlijk tegen me te laten keren, gebruiken zij altijd dezelfde tactiek, met hetzelfde argument: 'Je zou alle innerlijke realisaties kunnen hebben, die je wil, 'zeggen zij, 'de mooiste ervaringen, die mogelijk zijn binnen de ashram muren, maar wat de buitenwereld betreft, is je leven verspild, verloren. Er is een kloof, die je nooit zult overbruggen, tussen je innerlijke ervaring en een concrete realisatie in de wereld.'

Dit is het nummer een argument van de vijandige krachten. Ik ken het goed --- gedurende miljoenen jaren heb ik hen hetzelfde steeds weer horen zeggen en iedere keer ontmasker ik hen. Het is een leugen, het is DE leugen. Alles, dat probeert een scheiding te bewerkstelligen tussen de Aarde en de Geest, alles, dat de innerlijke ervaring scheidt van de goddelijke realisatie in de wereld is goed voor hun doeleinde. Maar juist het tegenovergestelde is waar! De innerlijke realisatie is de sleutel tot de uiterlijke realisatie. Hoe kun je mogelijk het ware kennen, dat je moet realiseren in de wereld, zolang als je de waarheid van je wezen niet bezit?

Februari 3, 1958

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Februari 3, 1958

Lieve Moeder,

Wat u me vandaag heeft verteld in de avond, heeft me verbijsterd achtergelaten. Ik had besloten om mijn eigen weg te hebben, maar nu bid ik om waarachtig te zijn.

Ik zou u willen vertellen, dat 'ik blijf,' erg eenvoudig, omdat iets in me dat wil, maar ik ben bang om een beslissing te nemen, die ik niet in staat zou kunnen zijn te houden. Een kracht, die anders is dan de mijne, is noodzakelijk. In het kort moet u het willen doen voor me, om een woord te uiten, dat me waarlijk zou helpen begrijpen, dat ik hier moet blijven. Schenk me de genade om me te helpen en me te verlichten. Ik zou willen beslissen zonder voorkeur, in gehoorzaamheid aan de enkele Waarheid en in overeenstemming met mijn werkelijke mogelijkheden.

Ik heb een lange brief ontvangen van de Swami,⁵⁰ die in essentie zegt, dat ik in staat zou moeten zijn om hier met u te realiseren, wat ik moet realiseren, maar hij weigert niet om me met hem mee te nemen, wanneer ik volhard in mijn intentie.

Moeder, ik plaats dit alles *oprecht* in uw handen.

Ik ben uw kind.

Getekend: Satprem

Februari 3, 1958

(De volgende ervaring werd later voorgelezen aan de Woensdagklas op 2.19.58)

Tussen de wezens van de supramentale wereld en de mensen bestaat er bij benadering dezelfde kloof als tussen mensen en dieren. Enige tijd geleden had ik de ervaring van de identificatie met dierlijk leven, en het is een feit, dat dieren ons niet begrijpen; hun bewustzijn is zo samengesteld, dat we hen bijna volledig ontwijken. En toch heb ik huiselijke dieren gekend --- katten en honden, maar speciaal katten --- die een bijna yogische inspanning maakten om ons te begrijpen. Maar wanneer zij over het algemeen ons zien leven en handelen, begrijpen ze het niet, zij ZIEN ONS niet, zoals we zijn en zij lijden door ons. Wij zijn een constant enigma voor hen. Alleen een zeer klein deel van hun bewustzijn is met ons verbonden. En het is voor ons hetzelfde, wanneer we proberen te kijken naar de supramentale wereld. Alleen, wanneer de verbinding van het bewustzijn gebouwd is, dan zullen we het zien --- en zelfs dan zal alleen dat deel van ons wezen, dat de transformatie heeft ondergaan, in staat zijn om het te zien, zoals het is --- Anders zouden de twee

⁵⁰ Een Sannyasin, een rondwalende monnik, die Satprem enkele weken later zou ontmoeten in Ceylon, op Februari 27, en die hem zou initiëren als een Sannyasin. Alle correspondentie van deze periode is onfortuinlijk verloren gegaan.

werelden zo gescheiden blijven als de dierlijke wereld en de menselijke wereld.

De ervaring, die ik had op Februari 3 bewijst dit. Ervoor had ik een individueel, subjectief contact gehad met de supramentale wereld, terwijl op Februari 3 daar op een concrete manier ging wandelen --- zo concreet als ik gewoon was om te gaan wandelen in Parijs in voorbije tijden --- in een wereld, die OP ZICHZELF BESTAAT, voorbij alle subjectiviteit.

Het is als een brug, die gebouwd wordt tussen twee werelden.

Dit is de ervaring, zoals ik het onmiddellijk erna dicteerde:

(stilte)

De supramentale wereld bestaat op een permanente manier, en ik ben daar permanent in een supramentaal lichaam. Ik had hier vandaag bewijs van, toen mijn aardse bewustzijn daar naar toe ging en daar bewust bleef tussen twee en drie uur in de middag: ik weet nu, dat, om de twee werelden te laten verenigen in een constante en bewuste relatie, een intermediaire zone ontbreekt tussen de bestaande fysieke wereld en de supramentale wereld, zoals het bestaat. Deze zone moet nog gebouwd worden, zowel in het individuele bewustzijn als in de objectieve wereld, en het wordt gebouwd. Toen ik eerder gewoon was om te spreken over de nieuwe wereld, die geschapen wordt, sprak ik over deze intermediaire zone. En op overeenkomende wijze, wanneer ik aan 'deze' kant ben --- dat is, in de werkelijkheid van het fysieke bewustzijn --- en ik zie het supramentale vermogen, het supramentale licht en de supramentale substantie, die voortdurend de materie doordringen, ik zie en neem deel aan de constructie van deze zone.

Ik vond mijzelf op een immens schip, dat een symbolische representatie is van de plaats, waar dit werk uitgevoerd wordt. Dit schip, zo groot als een stad, is grondig georganiseerd, en het had zeker reeds voor een nogal lange tijd gefunctioneerd, want haar organisatie was volledig ontwikkeld. Het is de plaats, waar mensen, die bestemd waren voor het supramentale leven, getraind werd. Deze mensen (of tenminste een deel van hun wezen) hadden reeds een supramentale transformatie ondergaan, omdat het schip zelf en alles, wat aan boord was, noch materieel, noch subtiel-fysiek, noch vitaal, noch mentaal was: het was een supramentale substantie. Deze substantie zelf was van het meest materiële supramentale, de supramentale substantie, die het dichtst bij de fysieke wereld is, het eerste om te manifesteren. Het licht was een mengsel van rood en goud, dat een uniforme substantie vormen van lumineus oranje. Alles was als dat --- het licht was zoals dat ---, de mensen waren als dat --- alles had deze kleur, in variërende tinten, echter, die dingen in staat stelde om onderscheiden te worden van andere. De algemene indruk was die van een schaduwloze wereld: er waren tinten, maar geen schaduwen. De atmosfeer was vol vreugde, kalmte, orde; alles werkte gladjes en stil. Tegelijkertijd kom ik alle details zien van het onderwijs, de training in alle domeinen, waardoor de mensen aan boord voorbereid worden.

Dit immense schip was juist gearriveerd bij de kust van de supramentale wereld, en een eerste lichting van mensen, die bestemd waren om toekomstige inwoners van de supramentale werelden te worden, stond op het punt om te ontschepen. Alles was gearrangeerd voor deze eerste landing. Een zeker aantal erg lange wezens werd geposteerd op de werf. Zij waren geen menselijke wezens en nooit tevoren waren zij mensen geweest. Noch waren zij permanente inwoners van de supramentale wereld. Zij waren gedelegeerd van vanboven en daar geposteerd om de landing te controleren en te overzien. Ik had de leiding over dit alles, sinds het begin en in alle opzichten. Ik zelf had alle groepen voorbereid. Ik stond op de brug van het schip, ik riep de groepen een voor een naar voren en liet hen ontschepen op de kust. De lange wezens, die daar geposteerd waren, leken degenen te beoordelen, die aan het ontschepen waren, terwijl zij degenen, die klaar waren om naar de kust te gaan, toelieten en degenen terug te sturen, die het niet waren en die door moesten gaan met hun training op het schip. Terwijl ik daar stond en naar iedereen keek, werd dat deel van mijn bewustzijn, dat van hier kwam, extreem geïnteresseerd: het wilde alle mensen zien, identificeren, om te zien, hoe zij veranderd waren en om uit te vinden, wie onmiddellijk genomen werden, zowel als degenen, die moesten blijven en doorgaan met hun training. Na een tijd, terwijl ik aan het observeren was, begon ik te voelen, dat ik teruggetrokken werd en dat mijn lichaam wakker gemaakt werd door een bewustzijn of een persoon van hier⁵¹ --- en in mijn bewustzijn protesteerde ik: 'Nee, nee, nog niet! Ik wil zien, wie daar is!' Ik keek naar dit alles en merkte het op met intense interesse ... Het ging zo door, totdat, plotseling, de klok hier drie begon te slaan, dat me gewelddadig terug trok. Er was een gewaarwording van een plotselinge val in mijn lichaam. Ik kwam terug met een schok, maar omdat ik zeer plotseling teruggeroepen was, was al mijn herinnering nog intact. Ik bleef rustig en stil, totdat ik de hele ervaring terug kon brengen en het behouden.

De natuur van de objecten op dit schip was niet die, die we op aarde kennen; de kleren, bijvoorbeeld, waren niet gemaakt van stof, en dit, dat op kleding leek, werd niet gefabriceerd --- het was een deel van het lichaam, gemaakt van dezelfde substantie, die verschillende vormen aannam. Het had een soort plasticiteit. Wanneer een verandering gemaakt moest worden, werd het niet gedaan door een kunstmatig of uiterlijk middel, maar door een innerlijke werking, door een werking van het bewustzijn, die de substantie haar vorm gaf of verschijning. Het Leven creëerde haar eigen vormen. Er was EEN ENKELE substantie in alle dingen; het veranderde de natuur van haar vibratie in overeenstemming met de behoeftes of nuttigheden.

Degenen, die teruggezonden werden voor meer training, waren niet van een uniforme kleur; hun lichamen leken plekken te hebben van grijsachtige ondoorzichtigheid, een substantie, die leek op de aarde substantie. Zij waren saai, alsof zij niet helemaal doordrongen waren van het licht of helemaal getransformeerd. Zij waren niet overal, zoals dit, maar op plaatsen.

De lange wezens op de kust hadden niet dezelfde kleur, zij hadden tenminste niet deze oranje tint; zij waren bleker, transparanter. Behalve voor

⁵¹ Een van de mensen nabij de Moeder hadden haar inderdaad uit haar ervaring getrokken.

een deel van hun lichaam, alleen de omtrek van hun vormen kon gezien worden. Zij waren erg lang, zij leken geen skeletstructuur te hebben, en zij konden elke vorm aannemen in overeenstemming met hun behoeften. Alleen van hun middel naar hun voeten hadden zij een permanente dichtheid, die niet gevoeld werd in de rest van hun lichaam. Hun kleur was veel bleker en bevatte erg weinig rood, het grensde eerder aan goud, of zelfs wit. De delen van witachtig licht waren doorzichtig, zij waren niet absoluut transparant, maar minder dicht, subtieler dan de oranje substantie.

Juist toen ik teruggeroepen werd, toen ik zei, 'Nog niet ...', had ik een snelle glimp van mijzelf, van mijn vorm in de supramentale wereld, was ik een mengsel van wat deze lange wezens waren en de wezens aan boord van het het schip. Het bovenste deel van mijzelf, speciaal mijn hoofd, was hoofdzakelijk een silhouet van witachtige kleur met een oranje franje. Hoe meer het de voeten benaderde, hoe meer de kleur leek op die van de mensen op het schip, of met andere woorden, oranje; hoe meer het ging naar de top, hoe doorschijnender en wit het was, en het rode vervaagde. Het hoofd was alleen een silhouet met een briljante zon in zijn centrum; Eruit kwamen stralen van licht naar buiten, die de actie van de wil waren.

Wat betreft de mensen, die ik aan boord van het schip zag, herkende ik hen allen. Sommigen waren hier in de Ashram, sommigen kwamen van ergens anders, maar ik kende hen ook. Ik zag iedereen, maar terwijl ik me realiseerde, dat ik niet iedereen zou herinneren, toen ik terugkwam, besloot ik om geen namen te geven. Het is bovendien niet noodzakelijk. Drie of vier gezichten waren duidelijk zichtbaar, en toen ik hen zag, begreep ik het gevoel, dat ik hier gehad had, op aarde, terwijl ik in hun ogen keek: er was een zodanige buitengewone vreugde ... Over het geheel waren de mensen jong; er waren erg weinig kinderen, en hun leeftijden waren rond veertien of vijftien, maar zeker niet onder tien of twaalf (ik bleef niet lang genoeg om alle details te zien). Er waren geen zeer oude mensen, met de uitzondering van enkelen. De meeste van de mensen, die naar de kust gegaan waren, waren van middelbare leeftijd --- weer behalve enkelen. Verscheidene keren voor deze ervaring zijn zekere individuele gevallen al onderzocht op een plaats, waar mensen, die capabel zijn om gesupramentaliseerd te worden, onderzocht worden; ik had toen enkele verrassingen, die ik opgeschreven had --- ik vertelde het zelfs enige mensen. Maar degenen, die vandaag ontscheept zijn, zag ik erg onderscheiden. Zij waren van een middelbare leeftijd, noch jonge kinderen, noch oudere mensen, met alleen een paar zeldzame uitzonderingen en dit kwam nogal overeen met wat ik verwachtte. Ik besloot om niets te zeggen, om geen enkele naam te geven. Omdat ik niet tot het eind bleef, zou het onmogelijk voor me zijn om een exact beeld te tekenen, want het was noch absoluut helder, noch volledig. Ik wil geen dingen zeggen tegen sommigen en hen niet zeggen tegen anderen.

Ik kan zeggen, dat het criterium of de beoordeling EXCLUSIEF gebaseerd was op de substantie, die de mensen samenstelde --- of zij nu volledig tot de supramentale wereld of niet, of zij gemaakt waren van deze zeer speciale substantie. Het aangenomen criterium was noch moreel, noch psychologisch. Het is waarschijnlijk, dat hun lichamelijke substantie het resultaat was van een

innerlijke wet of een innerlijke beweging, die in die tijd niet betwijfeld werd. Het is tenminste nogal helder, dat de waarden verschillend waren.

Toen ik terugkwam, samen met de herinnering van de ervaring, wist ik, dat de supramentale wereld permanent was, dat mijn aanwezigheid daar permanent is en dat alleen een missende verbinding nodig is om het bewustzijn en de substantie toe te staan zich te verbinden --- en deze verbinding wordt gebouwd. In die tijd was mijn indruk (een indruk, die nogal lang bleef, bijna de hele dag) van een extreme relativiteit --- nee, niet precies dat, maar een indruk, dat de relatie tussen deze wereld en de andere het criterium volledig verandert, waarmee dingen geëvalueerd worden of beoordeeld. Dit criterium heeft niets mentaal over zich, en het gaf het vreemde innerlijke gevoel, dat zoveel dingen, die we als goed en slecht beschouwen, werkelijk niet zo zijn. Het was erg helder, dat alles afhing van de capaciteit van dingen en van hun vermogen om de supramentale wereld uit te drukken of in relatie ermee te zijn. Het was zo volledig verschillend, bij tijden zelfs tegengesteld aan onze gewone manier van kijken naar dingen! Ik herinner me een klein ding, dat we gewoonlijk als slecht beschouwen ... feitelijk, hoe grappig het was om te zien, dat het iets uitstekend was! En andere dingen, die die we als belangrijk beschouwen, waren daar nogal onbelangrijk! Of het nu zus of zo was, maakte geen verschil. Wat erg voor de hand liggend was, is dat onze waardering van wat goddelijk of niet goddelijk is, niet correct is. Ik lachte zelfs over zekere dingen ... Ons gebruikelijke gevoel over wat tegen het goddelijke is, lijkt kunstmatig, gebaseerd op iets, dat onwaar is, niet levend (bovendien lijkt, wat we hier leven noemen, levenloos in vergelijking met die wereld); in ieder geval zou dit gevoel gebaseerd moeten zijn op onze relatie tussen de twee werelden en in overstemming met of deze dingen deze relatie makkelijker of moeilijker maken. Dit zou zo onze evaluatie volledig veranderen van wat ons dichterbij het Goddelijke brengt of wat ons van Hem wegneemt. Met mensen zag ik ook, dat wat hen helpt of hen tegenhoudt om supramentaal te worden, erg verschillend is van wat onze gewone morele noties zich voorstellen. Ik voelde alleen, hoe ... belachelijk we zijn.

(Dan spreekt Moeder tot de kinderen)

Er is een vervolg op dit alles, wat als het resultaat is in mijn bewustzijn van de ervaring van Februari 3, maar het lijkt prematuur om het nu te lezen. Het zal verschijnen in de April uitgave [van het Bulletin] als een vervolg hierop.

Maar een ding --- en ik wil dit punt voor je benadrukken --- dat nu voor mij het meest essentiële verschil lijkt tussen onze wereld en de supramentale wereld (en alleen na er bewust naar toegegaan te zijn, met het bewustzijn, dat gewoonlijk hier werkt, scheen dit bewustzijn aan mij in wat zijn enormiteit genoemd kan worden): alles hier, behalve wat vanbinnen gebeurt en op een erg diep niveau, leek absoluut kunstmatig voor me. Niet een van de waarden van het gewone fysieke leven is gebaseerd op de waarheid. Juist, zoals we kleren moeten kopen, het aan elkaar naaien, het dan aan moeten trekken om ons aan te kleden, zo moeten we op gelijke wijze dingen van buitenaf nemen en hen dan in onze lichamen plaatsen om onszelf te voeden. Want voor alles is ons leven kunstmatig.

Een waar, oprecht, spontaan leven, zoals in de supramentale wereld, is een naar voren springen van dingen door het feit van een bewuste wil, een vermogen over de substantie, die deze substantie vormt in overeenstemming met wat we beslissen, dat het zou moeten zijn. En hij, die dit vermogen heeft en deze kennis, kan verkrijgen, wat hij ook wil, terwijl hij, die het niet heeft, geen kunstmatige middelen heeft om te krijgen, wat hij verlangt.

In het gewone leven is ALLES kunstmatig. Afhankelijk van de kans van je geboorte of omstandigheden heb je een meer of minder hoge positie of een meer of minder comfortabel leven, niet omdat het de spontane, natuurlijke en oprechte uitdrukking is van je manier van zijn of van je innerlijke behoefte, maar omdat het toeval van leven's omstandigheden je in contact geplaatst heeft met deze dingen. Een absoluut waardeloze man zou in een zeer hoge positie kunnen zijn, en een man, die prachtige capaciteiten van schepping en organisatie zou kunnen hebben, zou zichzelf zwoegend kunnen vinden in een nogal beperkte en inferieure positie, terwijl hij een geheel nuttig individu zou kunnen zijn, wanneer de wereld oprecht zou zijn.

Deze kunstmatigheid, deze onoprechtheid, dit complete gemis, dat voor mij zo schokkend leek, dat ... men zich afvraagt, hoe, in een wereld, zo vals als deze, we enige waarheidlievende evaluatie van dingen kunnen bereiken.

Maar in plaats van me bedroefd, somber, opstandig, ontevreden te voelen, had ik eerder het gevoel, waarover we aan het eind spraken: van een zodanige ridicule absurditeit, dat ik gedurende verscheidene dagen gegrepen was door een oncontroleerbaar gelach, wanneer ik ook dingen en mensen zag. Zo een ontzaglijk gelach, zo absoluut onverklaarbaar (behalve voor mij), door de belachelijkheid van deze situaties.

Toen ik jullie uitnodigde op een reis in het onbekende, een reis van avontuur,⁵² wist ik juist niet, hoe waar mijn woorden waren! En ik kan degenen, die klaar waren om in te schepen in dit avontuur, beloven, dat zij enige verbazingwekkende ontdekkingen zullen doen.

Februari 1958

(Enkele dagen na de ervaring van Februari 3 had Moeder een andere ervaring, die leek op een voortzetting ervan)

Iedereen draagt met hem, in zijn atmosfeer, wat Sri Aurobindo de 'Censors' noemt; in zekere zijn zijn zij de permanente afgevaardigden van de

⁵² Zie Vragen en Antwoorden (Juli 10, 1957).

vijandige krachten. Hun rol is om iedere daad, iedere gedachte, de minste beweging van het bewustzijn, genadeloos te bekritisieren en de meest verborgen motieven van je gedrag voor je te plaatsen, je aan de minste lagere vibratie bloot te stellen, die je klaarblijkelijk zuiverste of hoogste gedachten of daden vergezellen.

Het is hier geen kwestie van moraliteit. Deze heren zijn geen moraliserende vertegenwoordigers, hoewel ze heel goed weten, hoe ze gebruik moeten maken van moraliteit! En wanneer zij omgaan met een scrupuleus geweten, kunnen zij het meedogenloos lastigvallen, er iedere minuut tegen fluisteren, 'Je had dit niet moeten doen, je had dat niet moeten doen, je had zo en zo niet moeten doen, zo en zo zeggen; nu heb je alles geruïneerd, je hebt een onherstelbare fout gemaakt, kijk alleen maar, hoe nu alles onherstelbaar verloren is door de fout, die je maakte.' Zij kunnen zelfs het bewustzijn in bezit nemen van sommige mensen: je jaagt de gedachte weg en vrrm! --- twee minuten later komt het terug! Je jaagt het weer weg, maar het blijft nog op je hameren.

En iedere keer, dat je enige vooruitgang gemaakt hebt of naar een hoger niveau bent overgegaan, zetten ze je terug in de aanwezigheid van alle acties van je verleden en laten je in enkele maanden, enkele dagen of enkele minuten al deze testen weer doorgaan op een hoger niveau. En het helpt niet om de gedachte opzij te borstelen, terwijl je zegt, 'Oh, ik weet het!' en er een kleine mantel over werpt om het niet te zien. Je moet het hoofd bieden en veroveren, je bewustzijn met licht vullen, onwrikbaar zijn, berustend, zonder een enkele vibratie in de cellen van het lichaam, en dan lost de aanval op.

De andere dag zei u in uw supramentale ervaring, dat morele waarden al hun betekenis verloren hebben.

Maar onze opvattingen over Goed en Kwaad zijn zo belachelijk! Onze ideeën van wat dichtbij het Goddelijke is of ver van het Goddelijke zijn zo absurd! De ervaring van de andere dag [Februari 3] was nogal een openbaring voor me en ik kwam er volledig veranderd uit. Ik begreep plotseling een grote hoeveelheid dingen uit het verleden --- zekere acties, delen van mijn leven, die onverklaarbaar gebleven waren --- in waarheid is het kortste pad van het ene punt naar het andere niet de rechte lijn, die we ons voorstellen!

En de hele tijd, die de ervaring duurde, een uur (een uur van DAT is lang!), was ik in een buitengewoon vrolijke, bijna beschonken toestand ... Het verschil tussen de twee bewustzijnstoestanden is zodanig, dat, wanneer we in de ene zijn, de andere onwerkelijk lijkt als een droom. Toen ik terugkwam, was ik eerst geslagen door de futiliteit van het leven hier: onze kleinzielige opvattingen lijken zo komisch, zo belachelijk ... We zeggen, dat zekere mensen gek zijn, maar hun gekkigheid is misschien een grote wijsheid vanuit het supramentale gezichtspunt, en hun gedrag is misschien erg dichtbij de waarheid van dingen --- ik spreek niet over de obscure krankzinnige, die een of andere hersenaandoening heeft gehad, maar over veel andere onbegrijpelijke gekke mensen, de lumineuze gekke mensen: zij hebben gewild om te snel over de grens te springen en de rest volgde niet.

Wanneer men kijkt naar de wereld van mensen vanuit het supramentale bewustzijn, dan is de dominante karakteristiek een gevoel van vreemdheid, van kunstmatigheid --- een wereld, die absurd is, omdat het kunstmatig is. Deze wereld is vals, omdat haar materiële verschijning helemaal de diepzinnige waarheid niet uitdrukt van dingen. Er is, alsof een discrepantie tussen de verschijning en wat vanbinnen ligt. Dus zou een mens met een goddelijk vermogen, diep in hem, zich op het uiterlijke vlak in de situatie van een slaaf kunnen bevinden. Het is ongerijmd! Terwijl in de supramentale wereld de wil direct handelt op de substantie en de substantie is gehoorzaam aan deze wil. Wanneer je jezelf wil kleden, neemt de substantie, waarin je leeft, onmiddellijk de vorm aan van kleding om je te bedekken. Wanneer je wil bewegen van een plaats naar een andere, is je wil voldoende om je te dragen zonder dat je enig soort vehikel of kunstmatig middel nodig hebt. Dus het schip, bijvoorbeeld, in mijn ervaring had geen behoefte aan enig mechanisme, wat dan ook, om te bewegen. Toen het nodig was om te ontschepen, vormde de werf zich door zichzelf. Toen ik wilde, dat de groepen naar de kust gingen, wisten degenen, die het moesten doen, automatisch, zonder dat ik enig woord hoefde te zeggen, en zij kwamen in de juiste orde. Alles vond plaats in stilte, er was geen behoefte om te spreken om begrepen te worden; maar aan boord van het schip gaf de stilte niet de kunstmatige uitdrukking, die het hier geeft. Hier moeten we, wanneer we stilte willen, onze monden dichthouden: stilte is het tegenovergestelde van geluid. Daar was de stilte levendig, levend, actief en veelomvattend, begrijpelijk.

De absurditeit hier bestaat uit alle kunstmatige middelen, die gebruikt moeten worden. Iedere imbeciel heeft meer vermogen, wanneer hij meer middelen heeft, waarmee de noodzakelijke kunstgreep verkregen kan worden. Terwijl in de supramentale wereld, hoe meer men bewust is en in contact met de waarheid van dingen, hoe meer autoriteit de wil heeft over de substantie. De autoriteit is een ware autoriteit. Wanneer je kleren wil, moet je het vermogen hebben om hen te maken, een werkelijk vermogen. Wanneer je dit vermogen niet hebt, wel, dan blijf je naakt. Er zijn geen kunstmatige middelen om te compenseren voor dit gebrek aan vermogen. Hier is niet eenmaal in miljoenen keer de autoriteit de uitdrukking van iets, dat waar is. Alles is kolossaal stupide.

Toen ik terug naar beneden kwam ('terug naar beneden kwam' is bij wijze van spreken, want het is noch laag, noch hoog, noch vanbinnen, noch vanbuiten, het is ... ergens), het nam me enige tijd om het weer in orde te brengen. Ik herinner me zelfs, dat ik tegen iemand zei, 'Nu gaan de terug in onze gewone stupiditeit.' Maar ik begreep veel dingen, en ik kwam daarvandaan terug met een beslissende kracht. Nu weet ik, dat onze manier van dingen zien hier, onze kleinzielige morele waarden, niets te maken hebben met de waarden van de supramentale wereld.

Ongedateerd 1958

Voor mij is de subtiële fysieke wereld veel werkelijker dan deze vervormde wereld, maar om het te zien, moet je daar bewust zijn, terwijl mensen effecten willen krijgen, die hen de indruk geven van het prachtige of het wonderbaarlijke en zij willen, dat het subtiële fysieke zichtbaar wordt in de materiële wereld, ONDANKS de valsheid. Wat het grote verschil maakt voor het gewone fysieke bewustzijn, is dit: het wil in contact komen daarmee, ondanks de valsheid, terwijl de universele wet is om uit de valsheid te komen en dat zal waar voor je worden.

Voor mij is deze subtiële wereld veel werkelijker dan de materiële wereld --- veel waardere, veel tastbaarder, concreter, werkelijker --- maar voor anderen in deze wereld moeten zij om te geloven in de subtiële werelden, ofwel een of ander begin van ervaring hebben, of anders moeten zij toestemmen om vertrouwen te hebben en zeggen 'OK, ze zeggen, dat het zo is, daarom moet het zo zijn.' Anders willen zij, om overtuigd te zijn, dat de waarheid gemanifesteerd wordt in een wereld van valsheid, ondanks de valsheid. Hun attitude is zoals dit: 'Wij zijn gewillig om toe te geven, dat het mogelijk is, dat het werkelijk is, maar zolang als het zich hier niet gemanifesteerd heeft, geloven we nogal niet in.'

Refereert u aan de supramentale wereld?

Het is op alles van toepassing: ieder waar ding in de wereld, alle sprookjeswonderen inbegrepen. Dingen, die wonderbaarlijk lijken voor het fysieke bewustzijn, gebeuren op een helemaal verschillende manier, maar zij lijken er inderdaad wonderbaarlijk voor, omdat zij inderdaad niet afhangen van enige fysieke processen. Zoals ik gezegd heb,⁵³ is er om te reizen van de ene plaats naar de andere, geen noodzaak voor enig transportmiddel, om onszelf te voeden is het niet noodzakelijk om externe dingen in het lichaam te doen, om onszelf te kleden hebben we geen noodzaak om kleding aan te trekken, enz. ... Het spel van krachten is de spontane expressie van de Waarheid en van de ware Wil, de ware visie.

De vraag blijft: voor degenen, die het hebben gezien en voor wie dingen op deze manier gebeurd zijn (zoals het kleine kind, bijvoorbeeld, die met feeën speelde), is het, dat zij binnengaan in dit bewustzijn en dan herinneren, wanneer zij het verlaten, of is het, dat deze toestand zich hier werkelijk manifesteert? Voor mij is dit nog een vraag.

Omdat deze ervaring vaak gebeurt met mensen met een simpel hart en denkvermogen, realiseren zij zich nogal mogelijk niet, dat zij gedurende een tijd geleefd hebben in een ander bewustzijn en in een andere wereld en dan teruggekomen zijn naar een gewone conditie, waar zij het andere ding herinneren. Voor hen zien zij het verschil niet.

⁵³ Ervaring van het 'Supramentale Schip.'

Februari 15, 1958

Gisterenavond had ik een visioen van wat deze supramentale wereld kon worden, wanneer mensen niet voldoende waren voorbereid. De verwarring, die momenteel op aarde bestaat, is niets in vergelijking met wat plaats zou kunnen vinden. Stel je voor, dat iedere krachtige wil het vermogen heeft om materie te transformeren, zoals het wil! Wanneer het besef van collectieve eenheid niet groeide in proportie met de ontwikkeling van vermogen, dan zou het resulterende conflict nog acuter en chaotischer zijn dan onze materiële conflicten.

Februari 25, 1958

(Over lijden)

Deze oppervlakte dingen zijn niet dramatisch. Zij lijken voor me steeds meer op zeepbellen, speciaal sinds Februari 3.

Sommige mensen komen om me te zien in opperste wanhoop, in tranen, in wat zij verschrikkelijk moreel lijden noemen; wanneer ik ze zo zie, verschuif ik licht de naald in dat deel van mijn bewustzijn, dat jullie allemaal bevat, en wanneer zij weg gaan, zijn ze volledig opgelucht. Het is precies als een kompasnaald --- ik verschuif licht de naald in mijn bewustzijn, en het is over. Natuurlijk keert het later door gewoonte terug. Maar dit zijn hoofdzakelijk zeepbellen.

Ik heb ook lijden gekend, maar er was altijd een deel van me, dat wist, hoe zichzelf terug te houden en afzijdig te houden.

Het enige in de wereld, dat nu nog ondraaglijk is voor me, is fysieke achteruitgang, fysiek lijden, de lelijkheid, het onvermogen om deze capaciteit van schoonheid uit te drukken, die inherent is in elk wezen. Maar ook dit zal op een dag veroverd worden. Ook hier zal het vermogen op een dag komen om de naald een beetje te verschuiven. Men moet alleen hoger klimmen in het bewustzijn: hoe dieper je in de materie wil afdalen, hoe hoger je moet opstijgen in het bewustzijn.

Het zal tijd nemen. Sri Aurobindo was zeker juist, toen hij sprak over enkele eeuwen.

Februari 1958

Gisterenmorgen, toen ik een brief las van A.H., begreep ik de Christelijke symboliek. Het zou kunnen, dat sommige mensen het begrijpen ... Hoe dan ook, ik begreep het ... Het is extreem metafysisch. Ik volgde het idee vanuit een metafysisch gezichtspunt langs de lijnen van wat we gisteren zeiden: deze toegewijde 'dwaling', die de wereld toestond om te worden, wat het is. Maar aan de extreme grens blijft er altijd de vraag, 'Hoe is het mogelijk?' Ik zag dit niet langer met het denkvermogen.

Ik kwam tot de conclusie, dat, van een praktisch standpunt, de oplossing is, dat het deel van de mensheid, die deze Dwaling uitdrukt in haar leven en haar bewustzijn, zou ... of om het op een andere manier neer te zetten, dat deel van de mensheid, van het menselijke bewustzijn, dat in staat is om zich te verenigen met het Supramentale en zichzelf te bevrijden, zal volledig getransformeerd worden. Deze mensheid beweegt zich naar een toekomstige werkelijkheid, die nog niet uitgedrukt is in haar uiterlijke vorm. Terwijl het deel van de mensheid, dat dichterbij de eenvoud van het dier of van de Natuur is, opnieuw geabsorbeerd zal worden door de Natuur en volledig opnieuw geassimileerd. De mogelijkheid van een mentaal bewustzijn, dat perversie toestaat --- dat mentale perversie een zodanig ondraaglijk iets maakt --- zal vernietigd worden. Het zal verdwijnen. Deze dingen zullen er niet langer zijn.

In het visioen ging ik veel dieper in deze gedachte. Ik zag alle stadia, maar nu zie ik ze niet langer. Ik kan het niet langer uitleggen --- er was plotseling een visioen, dat het idee begreep van verzoening en verlossing. Het werd niet geformuleerd in woorden. Ook het idee, dat alleen een daad van geloof in een goddelijke interventie kon ... was het middel van verlossing. Dit was het idee van verlossing. Ik begreep Christus en geloof in Christus. Ik begreep het, en het was niet alleen uniek van toepassing op het Christendom of de oorspronkelijke zonde. Ik begreep, wat de oorspronkelijke zonde en verlossing door geloof in Christus betekende.

Maart 7, 1958

(Brief aan Moeder van Satprem)

Kataragama, Maart 7, 1958

Lieve Moeder,

Sinds mijn vertrek heb ik uw Kracht continue gevoeld, bijna constant. En ik voel een oneindige dankbaarheid, dat u daar ben, en dat deze draad van u naar mij mij geankerd houdt aan iets in deze wereld. Eenvoudig weten, dat u bestaat, dat u daar bent, dat ik een doel heb, een centrum --- vult me met oneindige dankbaarheid. In een straat in Madras had ik, de dag, nadat ik wegging, plotseling een schrijnende ervaring: ik voelde, dat, wanneer 'dat' niet in me zou zijn, ik in stukken zou vallen op de stoep, ik zou verbrokkelen, niets zou er overblijven, niets. En deze ervaring blijft. Zoals een litanie blijft iets zich in me bijna onophoudelijk herhalen, 'Ik heb je nodig, je nodig, ik heb alleen u, u alleen in de wereld. U bent mijn hele heden, mijn hele toekomst, ik heb alleen u ...' Moeder, ik leef in een toestand van behoefte, zoals honger.

Onderweg stopte ik bij J en E's plaats. Zij leven als inheemse vissers, in lendendoeken, in een kokosnootbos bij de zee. De plaats is buitengewoon mooi, en de zee vol van regenboog-getint koraal. En plotseling, binnen vierentwintig uur, realiseerde ik me een oude droom --- of eerder 'reinigde' ik mijzelf van een oude en vasthoudende droom, die van leven op een eiland in de Stille Oceaan als een eenvoudige visser. En plotseling zag ik in een flits, dat dit soort leven volledig een centrum mist. Je 'drijft' in een nergens. Het dompelt je onder in een soort hogere inertie, een verlichte inertie, en je verliest alle ware substantie.

Wat mij betreft, ik ben volledig buiten mijn element in dit nieuwe leven, alsof ik ontworteld was uit mijzelf. Ik leef in een tempel, in het midden van pujas,⁵⁴ met witte as op mijn voorhoofd, blootvoets gekleed als een Hindoe, op cement slapend in de nacht, terwijl ik onmogelijke curry's eet, met enige goede zonnebrand om het koken te completeren. En daar ben ik, me klampend aan u, want als u er niet was, zou ik instorten, zo absurd zou alles zijn. U bent de enige werkelijkheid --- hoeveel keer heb ik dit herhaald tegen mijzelf, als een litanie! Apart van dit houdt ik het fysiek aardig vol. Maar vanbinnen en vanbuiten is er niet over dan u. Ik heb u nodig, dat os alles. Moeder, deze wereld is zo gruwelijk leeg. Ik voel werkelijk, dat ik zou verdampen, als u er niet zou zijn. Wel, zonder twijfel had ik door deze ervaring moeten gaan ... Misschien zal ik in staat zijn er een of ander boek aan te onttrekken, dat voor u van nut kan zijn. We zijn als kinderen, die veel beelden nodig hebben om te begrijpen, en een paar goede schoppen om onze volledige stupiditeit te realiseren.

De Swami moet spoedig weer op weg gaan, door Ceylon, rond Maart 20 of 25. Dus zal ik met hem gaan ronddwalen tot Mei, in de richting van het begin

⁵⁴ *Puja*: Hindoe tempel ceremonie

van Mei zal hij terugkeren naar India. Ik hoop, dat ik dan mijn les geleerd zal hebben en het goed geleerd te hebben. Inwendig heb ik begrepen, dat alleen u er bent --- maar deze probleemkinderen aan de oppervlakte moet men eens en voor altijd de lijn laten trekken.

Lieve Moeder, ik heb haast om voor u te werken. Zult u me nog willen? Moeder, ik heb u nodig, ik heb u nodig. Ik zou u een absurde vraag willen vragen: Denkt u aan me? Ik heb alleen u, u alleen in de wereld.

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

* * *

(Moeder's antwoord)

Maart 11, 58

Mijn lief kind,

Het is goed, zeer goed --- in waarheid vindt alles plaats, zoals verwacht, als het beste verwacht. En ik ben hier zo gelukkig voor.

Op je vraag antwoord ik: Ik denk niet aan je, *ik voel je*; je bent met mij, ik ben met jou, in het licht ...

Je plaats is hier leeg gebleven; jij alleen kan het opvullen, en het wacht op je terugkeer, wanneer het moment komt.

... ..

Zo gauw als de 'probleemkinderen' aan de oppervlakte ook hun les geleerd zullen hebben, hoeft je me alleen de datum te laten weten van je terugkeer en je zult welkom zijn.

Altijd en overal met je

Getekend: Moeder.

April 3, 1958

(Brief aan Moeder van Satprem)

Kataragama, April 3, 1958

Lieve Moeder,

Ik was aan het wachten op dingen, die goed gevestigd in mij zouden zijn, voor u weer te schrijven. Een belangrijke verandering is gebeurd: het lijkt, dat iets in me 'geklikt' heeft --- wat Sri Aurobindo de 'centrale wil' noemt, misschien --- en ik leef letterlijk in de obsessie van de goddelijke realisatie. Dit is, wat ik wil, niets anders, het is het enige doel in in het leven, en ik heb uiteindelijk begrepen (niet met het hoofd), dat de uiterlijke realisatie in de wereld de consequentie zal zijn van de innerlijke realisatie. Dus herhaal ik duizend keer per dag, 'Moeder, ik wil uw instrument zijn, ik wil zelfs meer bewust uw waarheid, uw licht uitdrukken. Ik wil zijn, wat u wil, zoals u wil, wanneer u het wil. Er is in mij nu een soort noodzaak voor perfectie, een wil om het ego te vernietigen, een werkelijk begrip, dat uw instrument worden tegelijkertijd het vinden betekenen van de volmaakte overvloed van iemand's persoonlijkheid. Dus leef ik in een bijna constante staat van aspiratie, ik voel uw kracht voortdurend, of bijna zo, en als ik enkele minuten 'afgeleid' ben, ervaar ik een leegte, een ongemak, dat me naar u terugroept.

En tegelijkertijd zag ik, dat u het bent, die alles doet, u, die aspireert in me, u, die de vooruitgang wil, en dat alles, dat 'ik' zelf ben in deze affaire, een scherm is, een weerspanning obstakel. O Moeder, breek dit scherm, opdat ik geheel transparant voor u zou kunnen zijn, opdat uw transformerende kracht alle geheime uithoeken in mijn wezen mag zuiveren, dat er niets over mag blijven dan u en u alleen. O Moeder, moge mijn hele wezen een levende uitdrukking zijn van uw licht, uw waarheid.

Moeder, uit de diepten van mijn wezen bied ik u een enkel gebed: moge ik uw steeds volmaaktere instrument zijn, een zwaard van licht in uw handen. Oh, om uit dit ego te komen, dat alles kleineert, alles vermindert, om er uit tevoorschijn te komen! Alles is valsheid erin.

En ik, die niets begreep van liefde, begin te wantrouwen, wie Satprem is. Moeder, uw genade is oneindig, het heeft me overal in mijn leven vergezeld.

We zijn nog in Kataragama, en we zullen pas naar boven gaan naar noords Ceylon, naar Jaffna, rond de 15de, dan terugkeren naar India naar het begin van Mei, wanneer de visumproblemen gesetteld zijn. Alleen in India, in de tempel van Rameswaram, kan ik de oranje mantel ontvangen. Ik leef hier als een sannyasin, maar ik ben gekleed in het wit, zoals een Hindoe. Het is een strak leven, niets meer. Ik heb echter gezien, dat waarheid niet ligt in strakheid, maar in een verandering van bewustzijn. (Verlangen vindt altijd een middel om zich te verschansen in erg kleine details en in zeer kleinzielige en stupide, ofschoon goed gewortelde aviditeiten.)

Moeder, ik zie alle middelmatige kleinzieligheid, die uw goddelijke werk in de weg staat. Vernietig mijn kleinheid en neem me in u op. Moge ik oprecht zijn, integraal oprecht.

Met oneindige dankbaarheid ben ik uw kind.

Getekend: Satprem

P.S. Mijn systeem is niet in volmaakte conditie, als gevolg van dit absurd gespijsde voedsel, en het rivierwater, dat voor alles gebruikt wordt.

(Moeder's antwoord)

Sri Aurobindo Ashram, 4.10.58

Mijn lief kind,

Met grote vreugde zal ik je ontvangen, wanneer je terugkeert in Mei.

We moeten samen veel werk doen, omdat ik alles gehouden heb voor je terugkeer.

Ik probeer zo dicht mogelijk bij je te zijn, als MATERIEEL mogelijk is om je lichaam te helpen om victorieus de test te doorstaan.

Ik wil, dat het voor altijd uit dit gehumeurde komt, boven alle aanvallen.

Moge de vreugde van lumineuze liefde met je zijn.

Tot we ontmoeten,

Getekend: Moeder

Ongedateerd 1958

(Betreffende een van haar commentaren op de Dhammapada, in het hoofdstuk 'De Duizend,' merkt Moeder op:)

Dit alles lijkt nogal dogmatisch.

Iedere keer wordt alleen EEN aspect van de kwestie beschouwd, terwijl, om werkelijk accuraat te zijn, ALLES gezegd zou moeten worden. Het zou

benadrukt moeten worden, dat dit alleen EEN gezichtspunt is en dat er ook alle anderen zijn. Maar mensen ... dat doet hen overlopen! Zij vinden het niet leuk, zij zijn gelukkiger, wanneer zij zich kunnen vastklampen aan iets solide.

Mei 1, 1958

Deze dagen heb ik iedere mogelijke ervaring in het lichaam, de een na de andere. Gisteren en deze morgen ... oh, deze morgen!

Ik zag daar (centrum van het hart) de Meester van Yoga; hij was niet verschillend van me, maar desalniettemin zag ik hem en hij leek zelfs licht doordrongen met kleur. Wel, hij doet alles, hij beslist alles, hij organiseert alles met een bijna mathematische precisie en in de kleinste details --- alles.

Om de goddelijke wil te doen --- ik heb de sadhana gedurende een lange tijd gedaan, en ik kan zeggen, dat geen dag voorbij gegaan is, dat ik de Goddelijke's wil niet gedaan heb. Maar ik wist niet, wat het was! Ik leefde in alle innerlijke werkelijkheden, van de subtiële fysieke tot de hoogste regionen, toch wist ik niet, wat het was ... Ik moest altijd luisteren, dingen refereren, aandacht geven. Nu, niet meer --- zaligheid! Er zijn geen problemen meer, en alles wordt in een zodanige harmonie gedaan! Zelfs wanneer ik mijn lichaam zou moeten verlaten, zou ik in zaligheid zijn! En het zou op de best mogelijke manier gebeuren.

Ik begin nu pas te begrijpen, wat Sri Aurobindo in *De Synthese van Yoga* geschreven heeft! En het menselijke denkvermogen, het fysieke denkvermogen lijkt zo stupide, zo stupide!

Mei 10, 1958

Deze morgen keek ik plotseling naar mijn lichaam (ik kijk er normaal niet naar --- ik ben er in --- aan het werk), ik keek naar mijn lichaam en zei tegen mijzelf, 'Laten we zien, wat een getuige over dit lichaam zou zeggen?' --- de getuige, waarover Sri Aurobindo in *De Synthese van Yoga* spreekt. Niet erg opmerkelijk. Dus ik formuleerde het zo (*Moeder leest een geschreven notitie*):

‘Dit lichaam heeft noch de onbetwiste autoriteit van een god, noch de onverstoorbare kalmte van de wijze.’

Dus, wat dan?

‘Het is vooralsnog een leerling in de supermensheid.’

Dat is alles wat het probeert te zijn.

Ik zag en begreep erg goed, dat ik door concentratie het de attitude had kunnen geven van de absolute autoriteit van de eeuwige Moeder. Toen Sri Aurobindo me vertelde, ‘Je bent Zij,’ schonk hij tegelijkertijd aan mijn lichaam deze attitude van absolute autoriteit. Maar, terwijl ik de innerlijk visie had van deze waarheid, hield ik me erg weinig bezig met de onvolmaaktheden van het fysieke lichaam --- ik maakte me er niet druk over, ik gebruikte het alleen als een instrument. Sri Aurobindo deed de sadhana voor dit lichaam, dat alleen voortdurend open moest blijven voor zijn actie.⁵⁵

Naderhand, toen hij wegging en ik de Yoga zelf moest doen, om in staat te zijn zijn fysieke plaats in te nemen, had ik de attitude van een wijze aan kunnen nemen, wat ik deed, omdat ik in een ongeëvenaarde toestand van kalmte was, toen hij wegging. Terwijl hij zijn lichaam verliet en de mijne binnenging, vertelde hij mij, ‘Je zult doorgaan, je zult helemaal naar het einde van het werk gaan.’ Toe legde ik een kalmte op aan dit lichaam --- de kalmte van een volledige onthechting. En ik had zo kunnen blijven.

Maar op een bepaalde manier houdt absolute kalmte terugtrekking uit de actie in, dus moest er een keuze gemaakt worden tussen de ene of de andere. Ik zij tegen mijzelf, ‘Ik ben noch exclusief dit, noch exclusief dat.’ En in feite is het doen van Sri Aurobindo’s werk het Supramentale realiseren op aarde. Dus begon ik dat werk en in feite was dat het enige, wat ik van mijn lichaam vroeg. Ik vertelde het, ‘Nu zul je alles rechtzetten, wat niet in orde is en geleidelijk deze intermediaire supermensheid realiseren tussen de mens en het supramentale wezen of, met andere woorden, wat ik de supermens noem.’

En dit heb ik gedurende de laatste acht jaar gedaan en zelfs veel meer, gedurende de laatste twee jaar, sinds 1956. Nu is het het werk van iedere dag, iedere minuut.

Daar ben ik. Ik heb de onbetwiste autoriteit van een god afgezworen, ik heb de onwrikbare kalmte van een wijze afgezworen ... om een supermens te worden. Ik heb alles daarop geconcentreerd.

We zullen zien.

Ik leer om te werken. Ik ben alleen een leerling, eenvoudig een leerling --- ik ben de handel aan het leren!

⁵⁵ Deze laatste zin werd later door de Moeder in schrift toegevoegd.

* * *

(Spoedig daarna)

In een aanzienlijk aantal mensen biedt hun lichaam, het fysiek lichaam, weerstand.

De moeilijkheid is groter voor de Westerlingen dan voor de Indiërs. Het is, alsof hun substantie doordrenkt was in valsheid. Het gebeurt ook bij de Indiërs natuurlijk, maar over het algemeen is de valsheid veel meer in het vitale, dan in het fysieke --- omdat, alles welbeschouwd, het fysiek gebruikt is door lichamen, die behoren bij verlichte wezens. De Europese substantie lijkt doordrenkt de zijn met rebellie; in de Indiase substantie wordt deze opstandigheid onderworpen aan een invloed van overgave. De andere dag vertelde iemand me over Europeanen, waarmee hij correspondeert, en ik zei, 'Maar vertel hen om te lezen, te leren, de *Synthese van Yoga* te volgen! --- het leidt je recht naar het pad.' Waarop hij antwoordde, 'Oh, maar het staat vol van gepraat over overgave, overgave, altijd overgave ... ' en zij moeten er niets van hebben.

Zij moeten er niets van hebben! Zelfs, wanneer het denkvermogen het accepteert, weigeren het lichaam en het vitale. En wanneer het lichaam weigert, weigert het met de halsstarrigheid van een steen.

Is het niet het gevolg van de lichaam's onbewustheid?

Nee, het is van minuut tot minuut bewust, het is bewust van haar eigen valsheid! Het is bewust van deze wet, van die wet, van deze derde wet, die vierde wet, deze tiende wet --- alles is een 'wet.' 'We zijn onderworpen aan fysieke wetten: dit zal zo en zo een resultaat produceren, als je dat doet, dit zal gebeuren, enz.' Oh! Het ruikt het! Ik ken het goed. Ik ken het erg goed. Deze wetten ruiken naar valsheid. In het lichaam hebben we geen vertrouwen in de goddelijke Genade, geen, geen, geen! Degenen, die geen tapasya⁵⁶ hebben ondergaan, zoals ik het heb, zeggen, 'Ja, al deze innerlijke, morele dingen, gevoelens, psychologie, dat is allemaal erg goed; we willen het Goddelijke en we zijn klaar om ... Maar niettemin zijn materiële feiten materiële feiten, zij hebben hun concrete werkelijkheid, bovendien is een ziekte een ziekte, voedsel is voedsel en alles, wat je doet heeft een consequentie, en wanneer je ... ben' --- bah, bah, bah, bah, bah!

We moeten begrijpen, dat het niet waar is --- het is niet waar, het is valsheid, dit alles is loutere valsheid. Het is NIET WAAR, het is niet waar!

Als we alleen maar het Allerhoogste konden accepteren in onze lichamen, wanneer we de ervaring hadden, die ik enkele dagen geleden had⁵⁷ : de allerhoogste Kennis in actie, samen met de volledige vernietiging van alle

⁵⁶ *Tapasya*: yogische discipline of ascese.

⁵⁷ Mei 1, 1958.

voorbij en toekomstige consequenties. Iedere seconde heeft zijn eigen eeuwigheid en zijn eigen wet, die de wet is van de absolute waarheid.

Toen ik deze ervaring had, begreep ik, dat ik alleen een maand geleden nog imbeciliteiten van bergafmeting aan het uiten was. Ik lachte tot het punt, dat ik bijna degenen goedkeurde, die zeggen, 'Maar hoe dan ook besluit de Allerhoogste niet het aantal suikerklontjes, dat je in je koffie doet! Dat zou het projecteren zijn van je eigen manier van zijn op de Allerhoogste.' Maar dat is een Himalayaanse imbeciliteit! Het is een stupiditeit, de denkvermogen's pretentieuze stupiditeit, dat zichzelf projecteert op het goddelijke leven en zich inbeeldt, dat het goddelijke leven zich conformeert aan zijn eigen projectie.

De Allerhoogste beslist niet: Hij weet. De Allerhoogste wenst niet: Hij ziet. En zo is het eeuwig voor ieder duizendste van een seconde. Dat is alles. En het is alleen de ware conditie.

Ik weet, dat de ervaring, die ik de andere dag had, nieuw is en dat ik de eerste persoon op aarde was om het te hebben. Maar het is het enige, dat waar is. En de hele rest ...

Ik begon mijn sadhana bij de geboorte, zonder te weten, dat ik het aan het doen was. Ik ben er gedurende mijn hele leven mee doorgegaan, wat gedurende bijna tachtig jaar betekent (zelfs, ofschoon het gedurende misschien de eerste drie of vier jaar van mijn leven alleen iets was, dat roerde in mijn onbewustheid). Maar ik begon een opzettelijke, bewuste sadhana ongeveer op de leeftijd van tweeëntwintig of drieëntwintig, op voorbereide grond. Ik ben nu meer dan tachtig jaar oud. Ik heb nergens anders aan gedacht, dan dat, ik heb niets anders gewild, dan dat, ik had geen interesse in het leven, en ik heb nooit gedurende een enkele minuut vergeten, dat ik DAT wilde. Er waren geen perioden van herinneren en vergeten: het was continu, onophoudelijk, dag en nacht, vanaf de leeftijd van vierentwintig --- en ik had deze ervaring voor de eerste keer ongeveer een week geleden! Dus zeg ik, dat mensen, die haast hebben, mensen, die ongeduldig zijn, arrogante stommelingen zijn.

... Het is een harde weg. Ik probeer het zo comfortabel mogelijk te maken, maar desalniettemin is het een harde weg. En het is voor de hand liggend, dat het niet anders kan zijn. Je wordt geslagen en bestookt, totdat je het begrijpt. Totdat je in de toestand bent, waarin alle lichamen jouw lichaam zijn. Maar op dat punt begin je te lachen! Je was beduusd erdoor, gekwetst erdoor, je leed onder dit of dat --- maar hoe belachelijk lijkt het nu! En niet alleen het hoofd, maar ook het lichaam vindt het belachelijk!

(stilte)

... maar het is zo diep geworteld: alle reacties van het lichaamsbewustzijn zijn zo, met een soort inkrimping bij het idee om een hoger vermogen tussenbeide te laten komen.

(stilte)

Vanaf het positieve gezichtspunt ben ik ervan overtuigd, dat we het eens zijn over het resultaat, dat verkregen moet worden, dat is een integrale en niet gereserveerde opoffering --- in liefde, kennis en actie --- aan de Allerhoogste EN AAN ZIJN WERK. Ik zag aan de Allerhoogste en aan zijn werk, omdat opoffering aan de Allerhoogste niet genoeg is. Nu zijn we hier voor de supramentale realisatie, dat wordt van ons verwacht, maar om het te bereiken, moest onze opoffering volledig zijn, niet gereserveerd, absoluut integraal. Ik geloof, dat je dit hebt begrepen --- met andere woorden, dat je de wil hebt om het te realiseren.

Vanaf het negatieve gezichtspunt --- ik bedoel de moeilijkheden, die teboven gekomen moeten worden --- is een van de meest serieuze obstakels, dat het onwetende en vervalsende uiterlijke bewustzijn, het gewone bewustzijn, alle zogenaamde fysieke wetten, oorzaken en consequenties legitimeert, alles dat de wetenschap fysiek en materieel ontdekt heeft. Dit alles is een onbetwistbare werkelijkheid voor het bewustzijn, een werkelijkheid, die onafhankelijk blijft en absoluut, zelfs in het gezicht van de eeuwige goddelijke Werkelijkheid.

En het is zo automatisch, dat het onbewust is.

Wanneer het een kwestie van beweging is, zoals boosheid, verlangen, herken je, dat zij verkeerd zijn en moeten verdwijnen, maar wanneer materiële wetten de kwestie zijn --- wetten van het lichaam, bijvoorbeeld, haar behoeften, haar gezondheid, haar verzorging, al deze dingen --- dan hebben zij een zodanige solide, compacte, gevestigde en concrete werkelijkheid, dat het absoluut onbetwistbaar lijkt.

Wel, om in staat te zijn om dat te helen, wat van alle obstakels het grootste is (Ik bedoel de gewoonte om het spirituele leven aan een kant te plaatsen en het materiële leven aan de andere, van erkenning van het recht van materiële wetten om te bestaan), moet men een resolutie maken om nooit enige van deze bewegingen te legitimeren, tegen elke prijs.

Om in staat te zijn om het probleem te zien, zoals het is, is het absoluut onmisbaar, als een eerste stap, om uit het mentale bewustzijn te gaan, zelfs uit de mentale transcriptie (in het hoogste denkvermogen) van de supramentale visie en waarheid. Een ding kan niet gezien worden, zoals het is, in zijn waarheid, behalve in het supramentale bewustzijn, en wanneer je het probeert uit te leggen, begint het onmiddellijk te ontsnappen, omdat je verplicht bent om het een mentale formulering te geven.

Wat mij betreft, zag ik het alleen in de tijd van de ervaring,⁵⁸ en als een resultaat van deze ervaring. Maar het is onmogelijk om zelfs de ervaring zelf te formuleren en hoe meer ik trachtte het te formuleren, hoe meer het vervaagde, ontsnapte.

⁵⁸ Mei 1, 1958

Bijgevolg dat je, wanneer je je niet herinnert, dat je de ervaring gehad hebt, in dezelfde conditie gelaten wordt als tevoren, maar met het verschil, dat je nu weet, je kunt weten, dat deze materiële wetten niet corresponderen met de waarheid --- dat is alles. Zij corresponderen helemaal niet met de waarheid, dus bijgevolg moet je, wanneer je trouw wil zijn aan je aspiratie, op geen enkele manier dat alles legitimeren. Je moet eerder zeggen, dat het een zwakte is, waaraan we op het moment lijden, voor een tussenliggende periode --- het is een zwakte en een onwetendheid --- want het is werkelijk een onwetendheid (dit is niet alleen maar een woord): het is onwetendheid, het is niet het ding, zoals het is, zelfs met betrekking tot onze huidige materiële lichamen. Daarom zullen we niets legitimeren. Wat we zeggen, is dit --- het is een zwakte, die voorlopig doorstaan moet worden, tot we eruit komen, maar we ERKENNEN dit alles NIET als een concrete werkelijkheid. Het heeft GEEN concrete werkelijkheid, het heeft een valse werkelijkheid --- wat we concrete werkelijkheid noemen, is een valse werkelijkheid.

En het bewijs --- ik heb het bewijs, omdat ik het zelf ervaren heb --- is, dat vanaf de minuut, dat je in het andere bewustzijn bent, het ware bewustzijn, al deze dingen, die zo werkelijk lijken, zo concreet, ONMIDDELLIJK veranderen. Er zijn een aantal dingen, zekere materiële condities van mijn lichaam --- materieel --- die onmiddellijk veranderden. Het duurde niet lang genoeg om alles te laten veranderen, maar sommige dingen veranderden en keerden nooit meer terug. Met andere woorden, wanneer dit bewustzijn constant gehouden zou worden, dan zou het een eeuwigdurend mirakel zijn (wat we een mirakel zouden noemen vanaf ons gewone gezichtspunt), een fantastisch en eeuwigdurend mirakel! Maar vanaf het supramentale gezichtspunt zou het helemaal geen mirakel zijn, het zou het meest normale van dingen zijn.

Daarom moeten we, wanneer we de supramentale actie niet willen dwarsbomen door een obscure, inerte en obstinate weerstand, eens en voor altijd toegeven, dat geen van deze dingen gelegitimeerd zouden moeten worden.

Mei 11, 1958

Een van de dingen, die me het meest het gevoel geeft van het miraculeuze is, wanneer deze obscure menigten⁵⁹ --- werkelijk tamasische⁶⁰ wezens, in feite,

⁵⁹ Moeder refereert aan haar "Darshan", wanneer Zij vier keer per jaar verscheen op haar balkon, hoog boven de verzamelde massa leerlingen en bezoekers op de straat beneden. De "darshan dagen" waren Februari 21, April 24, Augustus 15 en November 24

⁶⁰ Tamas: in Indiase psychologie, inertie en obscuriteit.

met huilende kinderen, hoestende mensen --- wanneer dat alles daar verzameld is, en dan plotseling ... stilte.

Iedere keer, als dat gebeurt, heb ik werkelijk het gevoel van een mirakel! Ik zeg onmiddellijk, 'Oh, Heer! Uw genade is oneindig!

* * *

Iets nogal curieus vond plaats gedurende een recente meditatie. Ik herinner me niet precies wanneer, maar het was in de tijd, dat er veel bezoekers waren, want de binnenplaats was vol. Na misschien niet meer dan een minuut hoorde ik een onderscheiden stem, die rechts van mij kwam, 'OM' zeggen, zo als dat. En toen een tweede keer, 'OM.' Wat een impact had dat op mij! Ik voelde hier een emotie (gebaar naar het hart), zoals ik het gedurende jaren en jaren en jaren niet gevoeld heb. En alles, alles, alles was gevuld met licht, met kracht --- het was absoluut prachtig. Het was een invocatie, en gedurende de hele meditatie was de Aanwezigheid luisterrijk.

Ik zei tegen mijzelf, 'Wie zou dat hebben kunnen doen?' Ik was niet zeker, of ik het alleen gehoord had, dus ik vroeg. Het antwoord was, 'Maar het was het schip, dat vertrok!' Er was werkelijk een schip, dat vertrokken was gedurende de avond⁶¹ --- dat is ter ondersteuning van degenen, die zeiden, dat het een schip was. Maar voor mij was het IEMAND, omdat ik iemand daar voelde en ik dacht, Oh! Wanneer iemand in de gloed van zijn ziel dat zei in deze ... wat ik een atheïstische stilte zou kunnen noemen. Omdat mensen hier zo bang zijn om de traditie te volgen, om slaaf te zijn van de oude dingen, zodat zij alles wegwerpen, wat dichtbij of veraf op een religie lijkt.

Het was erg vreemd, omdat mijn eerste reactie er een was van verbijstering: hoe kan het, dat iemand ... ik was werkelijk verbijsterd gedurende een fractie, zelfs geen fractie van een seconde. En toen ...

In ieder geval, wanneer het geen mens was, wanneer het een schip was, dan zei het schip het! Omdat het DAT was --- het was dat, het was niets anders dan een invocatie. En het resultaat was fantastisch!

Mensen dachten onmiddellijk, 'Oh, het is het schip!' Wel, zelfs als het het schip was, was het het schip, dat OM zei!

En toen vroeg ik me af, 'Wanneer we de mantra zouden moeten herhalen, die we de andere dag hoorden⁶² (*Om Namo Bhagavateh ...*) gedurende de half uur meditatie, wat zou dan gebeuren?

Wat zou gebeuren?

En deze dingen handelen op mijn lichaam. Het is vreemd, maar het stremt iets: al het cellulaire leven wordt een solide, compacte massa, in een

⁶¹ De wateren buiten Pondicherry dienen nu en dan als een haven.

⁶² Gedurende een Indiase film over *Dhruva*, waarin deze manna gedurende een lange tijd gezongen werd. Deze film werd getoond op de Ashram Playground op April 29, 1958.

ontzaglijke concentratie --- met een enkele vibratie. Het wordt zo hard als een diamant, een enkele massieve concentratie, alsof alle cellen van het lichaam ... hadden.

Ik werd er stijf van. Toen de woudscene⁶³ voorbij was, was ik zo stijf, dat ik zo was (gebaar): een enkele massa.

Mei 17, 1958

In feite geloof ik, wanneer ik zelf volmaakt ben, dat de hele rest automatisch volmaakt zal worden. Maar het lijkt niet mogelijk om volmaakt te worden zonder dat er een begin is van realisatie van de andere kant. Dus gaat het zo door, stotend van de ene kant naar de andere, en we gaan strompelend verder als een dronken man!

Mei 30, 1958

(Over vijandige krachten)

Ik heb opgemerkt, dat in tenminste negenennegentig gevallen uit honderd het een excuus is, dat mensen aan zichzelf geven. Ik heb gezien, dat praktisch in het geval van bijna alle mensen, die me schrijven, terwijl ze zeggen, 'Ik word gewelddadig aangevallen door vijandige krachten,' het een excuus is, dat zij geven. Het betekent, dat zekere dingen in hun natuur zich niet willen overgeven, dus geven zij de schuld aan de vijandige krachten.

Eigenlijk is mijn neiging steeds meer naar iets, waar de rol van deze vijandige krachten gereduceerd wordt tot die van onderzoeker --- wat betekent, dat zij hier zijn om de oprechtheid te testen van je spirituele queeste. Deze elementen hebben een werkelijkheid in hun actie en voor het werk --- dit is hun grote werkelijkheid --- maar, wanneer je voorbij een zeker gebied gaat, wordt het allemaal duister in een zodanige mate, dat het niet langer zo goed

⁶³ In dezelfde film.

gedefinieerd is, zo onderscheiden. In de occulte wereld, of eerder, wanneer je naar de wereld kijkt vanuit een occult gezichtspunt, zijn deze vijandige krachten zeer werkelijk, hun actie is erg werkelijk, nogal concreet, en hun attitude naar de goddelijke realisatie is positief vijandig; maar zo gauw, als je voorbij dit gebied gaat en de spirituele wereld binnengaat, waar er niet langer iets anders dan het Goddelijke in alle dingen en waar er niets niet goddelijk is, dan worden deze 'vijandige krachten' deel van het totale spel en kunnen niet langer 'vijandige krachten' genoemd worden': het is alleen een attitude, die zij aangenomen hebben --- of preciezer is het alleen een attitude, die aangenomen is door het Goddelijke in zijn spel.

Dit hoort weer tot de dualiteiten, waarover Sri Aurobindo spreekt in *De Synthese van Yoga*, deze dualiteiten, die weer geabsorbeerd worden. Ik weet niet of hij juist over deze in het bijzonder sprak; ik denk het niet, maar het is hetzelfde. Het is weer een zekere manier van zien. Hij heeft geschreven over de Persoonlijk - Onpersoonlijke dualiteit, Ishwara-Shakti, Purusha-Prakriti ... maar er is er nog een: Goddelijk en anti- goddelijk.

Juni 6, 1958

Het is allemaal hetzelfde, maar het woord realisatie kan gereserveerd worden voor iets, dat duurzaam is, dat niet slijt. Omdat alles op aarde vervaagt --- alles vervaagt, niets blijft. In deze betekenis is er nooit een realisatie geweest, want alles vervaagt. Niets is ooit permanent. En ik ken mijzelf: ik doe de sadhana in een galop, als het ware; nooit zijn twee ervaringen identiek, noch gebeuren zij op dezelfde manier. Zo gauw iets gevestigd is, begint het volgende onmiddellijk. Het zou lijken te vervagen, maar het vervaagt niet; het is eerder de basis, waarop het volgende gebouwd wordt.

* * *

Deze morgen had ik, terwijl ik op het balkon was, een interessante ervaring: de ervaring van mensen's inspanning in alle vormen en door alle tijdperken om het Goddelijke te benaderen. En het leek steeds wijder te groeien, zodat alle vormen en alle wegen van het Goddelijke benaderen, die gepoogd zijn door de mens, bevat zouden worden in het huidige Werk.

Het werd gerepresenteerd door een soort beeld, waarin ik zo uitgestrekt was als het Universum, en ieder weg van het Goddelijke benaderen was als een klein beeld, dat de karakteristieke vorm bevatte van deze benadering. En dit was mijn indruk: Waarom beperken mensen altijd, beperken zichzelf? Nauw. Nauw, nauw! Zij begrijpen het alleen, wanneer het nauw is.

Neem alles! Neem alles in je op. En dan zal je het beginnen te begrijpen --- je zal beginnen.

* * *

In 1910 had ik deze soort omkering van bewustzijn, waar ik de andere avond over sprak --- dat is, het eerste contact met het hogere Goddelijke --- En het veranderde volledig mijn leven.

Vanaf dat moment was ik verder bewust, dat alles, wat men doet, de uitdrukking is van de inwonende Goddelijke Wil. Maar het is de Goddelijke Wil **JUIST IN HET CENTRUM** van jezelf, ofschoon gedurende een tijd er een activiteit bleef in in het fysieke denkvermogen. Maar dit werd twee of drie dagen, nadat ik Sri Aurobindo voor de eerste keer zag in 1914, verstild en het begon nooit meer opnieuw. Stilte settelde zich. En het bewustzijn werd gevestigd boven het hoofd.

In de eerste ervaring [van 1910] werd het bewustzijn gevestigd in de psychische diepten van het wezen en uit die houding werd het gevoel uitgestuurd van niet langer iets anders doen dan wat het Goddelijke wenste --- het was het bewustzijn, dat de goddelijke Wil almachtig was en dat er niet langer een persoonlijke wil was, ofschoon er nog enige mentale activiteit was en alles stil gemaakt moest worden. In 1914 was het verstild en het bewustzijn werd gevestigd boven het hoofd. Hier (*het hart*) en hier (*boven het hoofd*) is de verbinding constant.

Sluit het ene het andere uit?

Zij bestaan gelijktijdig, het is hetzelfde. Wanneer je waarlijk bewust begint, dan realiseer je je, dat het afhangt van de soort activiteiten, die je moet doen. Wanneer je een zeker soort werk doet, verzamelt de Kracht zich in het hart om naar buiten te stralen, en wanneer je een ander soort werk doet, concentreert de Kracht zich boven het hoofd om naar buiten te stralen, maar de twee zijn niet apart: het centrum is hier of daar, afhankelijk van wat je moet doen.

Wat betreft de laatste ervaring,⁶⁴ kan ik niet met zekerheid zeggen, dat niemand het ooit gehad heeft, omdat iemand als Ramakrishna, zodanige individuen, het gehad kunnen hebben. Maar ik ben er niet zeker van, want toen ik deze ervaring had (niet van de goddelijke Aanwezigheid, die ik al lange tijd in de cellen had gevoeld, maar de ervaring, dat **ALLEEN** het Goddelijke handelt in het lichaam, dat Hij het lichaam is **GEWORDEN**, terwijl Hij toch de hele tijd zijn karakter van de goddelijke alwetendheid en almachtigheid behield) wel, de hele tijd, dat het actief zo bleef, was het absoluut onmogelijk om de **MINSTE** kwaal in het lichaam te hebben, en niet alleen in het lichaam, maar **IN ALLE OMGEVENDE MATERIE**. Het was, alsof ieder object gehoorzaamde zonder zelfs te hoeven beslissen om te gehoorzamen: het was automatisch. Er was een goddelijke harmonie in **ALLES** (het vond plaats in mijn badkamer

⁶⁴ Mei 1, 1958.

boven om zeker te demonstreren, dat het bestaat in de meest triviale dingen), in alles, constant. Dus, wanneer dat gevestigd is op een permanente manier, dan KAN er NIET LANGER ziekte zijn, het is onmogelijk. Er kunnen niet langer ongelukken zijn, er kunnen niet langer ziekten zijn, er kunnen niet langer wanordes zijn, en alles zou moeten harmoniseren (waarschijnlijk op een progressieve manier), juist zoals dat geharmoniseerd was: alle objecten in de badkamer waren vol van een vreugdevol enthousiasme --- alles gehoorzaamde alles.

Omdat het de eerste ervaring was, begon het licht te vervagen, toen ik contact begon te hebben met mensen; maar ik had werkelijk het gevoel, dat het een eerste ervaring was, nieuw op aarde. Want ik heb altijd een absolute identiteit ervaren van de wil met de goddelijke Wil sinds 1910, het heeft me nooit verlaten. Dat is het niet, het is IETS ANDERS. Het is MATERIE, DIE GODDELIJK WORDT. En het kwam werkelijk met het gevoel, dat dit voor het eerst op aarde gebeurde. Het is moeilijk om het met zekerheid te zeggen, maar Ramakrishna stierf aan kanker en nu dat ik de er ervaring gehad heb, weet ik op een ABSOLUTE manier, dat dit onmogelijk is. Wanneer hij beslist had om te gaan, omdat het Goddelijke wilde, dat hij ging, dan zou het een ordelijk vertrek geweest zijn, in totale harmonie en met een totale wil, terwijl deze ziekte een middel van wanorde is.

Is deze ervaring van Mei 1 gerelateerd aan de Supramentale Manifestatie van 1956? Is het een supramentale ervaring?

Het is het resultaat van de neerdaling van de supramentale substantie in de Materie. Alleen deze substantie --- wat het in de fysieke Materie geplaatst heeft --- zou het mogelijk gemaakt kunnen hebben. Het is een nieuwe gisting. Vanuit materieel standpunt verwijderd het van de fysieke Materie haar tamas, de zwaarte van de onbewustheid, en vanuit het psychologische standpunt, zijn onwetendheid en zijn valsheid. Materie wordt subtiel gemaakt. Maar het is zeker alleen als een eerste ervaring gekomen om te laten zien, hoe het zal zijn.

Het is waarlijk een toestand van absolute alwetendheid en almachtigheid in het lichaam, die alle vibraties eromheen verandert.

Het is waarschijnlijk, dat de grootste weerstand in de meest bewuste wezens zal zijn, als gevolg van een gebrek aan mentale ontvankelijkheid, als gevolg van het denkvermogen zelf, dat wil, dat dingen doorgaan (zoals Sri Aurobindo geschreven heeft), in overeenstemming met zijn eigen modus van onwetendheid. Zogenaamde inerte materie is veel gemakkelijk responsief, veel meer --- het biedt geen weerstand. En ik ben er van overtuigd, dat onder planten, bijvoorbeeld, of onder dieren, de respons veel sneller zal zijn dan onder mensen. Het zal moeilijker zijn om te handelen op een zeer georganiseerd denkvermogen; wezens, die leden in een volledig gekristalliseerd, georganiseerd mentaal bewustzijn, zijn zo hard als steen! Het biedt weerstand. Volgens mijn ervaring volgt, wat onbewuste wil is, veel gemakkelijker. Het was een heerlijkheid om het water uit de kraan te zien

stromen, het mondwater in de fles, het glas, de spons --- het had allemaal een zodanige sfeer van vreugde en instemming! Er was veel minder ego, zie je, het is geen bewust ego.

Het ego wordt steeds bewuster en opstandig, terwijl het wezen zich ontwikkelt. Zeer primitieve, zeer eenvoudige wezens, kleine kinderen zullen het eerst antwoorden, omdat zij geen georganiseerd ego hebben. Maar deze grote mensen! Mensen, die aan zichzelf gewerkt hebben, die zichzelf beheerst hebben, die georganiseerd zijn, die een ego van staal gemaakt hebben, voor hen zal het moeilijk zijn.

Tenzij zij aan dit alles voorbijgaan en genoeg spirituele kennis hebben om in staat te zijn om het ego zich te laten overgeven ... in welk geval de realisatie natuurlijk veel groter zal zijn --- het zal veel moeilijker zijn om tot stand te brengen, maar het resultaat zal veel vollediger zijn.

Toen u deze ervaring had van Februari 3, 1958 [het supramentale schip], leek de visie van uw gebruikelijke bewustzijn, dat niettemin een Waarheidsbewustzijn is, niet langer helemaal waar voor u. Zag u dingen, die u nooit tevoren had gezien, of zag u dingen op een andere manier?

Ja, men gaat een andere wereld binnen.

Dit bewustzijn hier is waar in relatie tot deze wereld, zoals het is, maar de andere ... is iets, dat volledig anders is. Een aanpassing is noodzakelijk voor de twee om aan te raken, anders springt men van de ene naar de andere. En dat dient geen doel. Een progressieve passage moet tussen de twee gebouwd worden. Dit betekent, dat een heel aantal treden van bewustzijn ontbreken. Het bewustzijn hier moet zich bewust verbinden met het bewustzijn daar, wat een veelvoud van trappen betekent, die gaan van de ene naar de andere. Dan zullen we in staat zijn om progressief op de rijzen, en het geheel zal oprijzen.

De actie ervan zal ietwat soortgelijk zijn aan wat beschreven is in het Laatste Oordeel, dat een volledig symbolische uitdrukking is van iets, dat ons laat onderscheiden tussen wat behoort tot de wereld van valsheid, die bestemd is om te verdwijnen en wat behoort tot deze zelfde wereld van onwetendheid en inertie, maar transformeerbaar is. De ene zal naar een kant gaan en de andere naar de andere kant. Alles, wat transformeerbaar is, zal steeds meer doordrongen worden met deze substantie en dit nieuwe bewustzijn in een zodanige mate, dat het ernaar op zal rijzen en dienen als een verbinding tussen de twee, maar dat alles behoort tot niet corrigeerbaar tot de valsheid en onwetendheid zal verdwijnen. Dit werd ook geprofeteerd in de Gita: tussen wat wij de vijandige en anti-goddelijke krachten noemen, zullen degenen, die in staat zijn om getransformeerd te worden, verheven worden en weggaan naar een nieuw bewustzijn, terwijl alles, dat onherroepelijk in duisternis is of behoort bij een kwade wil, vernietigd zal worden en verdwijnen uit het Universum. En een heel deel van de mensheid, dat liever te... ijverig gereageerd heeft op deze krachten, zal zeker met hen verdwijnen. En dit wordt uitgedrukt in dit concept van het Laatste Oordeel.

Juni 1958

(Ten tijde van het publiceren van de volgende conversatie van Maart 19, 1958 in het Ashram 'Bulletin,' voegde Moeder zekere commentaren toe, die direct een invloed hebben op de voorgaande conversatie over het Laatste Oordeel, en Zij nam een volledige passage op van de conversatie van het eind van Februari 1958 over hetzelfde object.)

Een ding lijkt helder: de mensheid heeft een zodanige gegeneraliseerde toestand van spanning bereikt --- spanning in inspanning, spanning in actie, spanning in het dagelijkse leven --- met een zodanige excessieve superactiviteit, een zodanige algehele rusteloosheid, dat de soort als een geheel een punt bereikt lijkt te hebben, waar het ofwel door de weerstand moet barsten en vooruit stromen naar een nieuw bewustzijn, of anders terug zinken in een kloof van obscuriteit en inertie.

Deze tensie is zo totaal en zo gegeneraliseerd, dat iets klaarblijkelijk moet breken. Het kan zo niet doorgaan. Toch is dit alles een zeker teken, dat een nieuw principe van kracht, bewustzijn en vermogen geïnfundeerd is in de materie en juist door haar druk deze acute toestand geproduceerd heeft. Buitenwaarts zouden we kunnen verwachten om de oude gewoonlijke middelen te zien, die de Natuur gebruikt, wanneer zij ook een omwenteling wil voortbrengen; maar hier is er een nieuw fenomeen, dat evident alleen zichtbaar is in geselecteerde enkelen, ofschoon zelfs deze enkelen wijdverspreid genoeg zijn --- dit fenomeen is niet gelokaliseerd op een punt of een plaats in de wereld, want de tekenen kunnen gevonden worden in ieder land, overal op aarde: de wil om een nieuwe, een hogere, een opstijgende oplossing te vinden, een inspanning om vooruit te stromen naar een uitgestrektere, meer allesomvattende perfectie.

Zekere ideeën over een meer algemene, meer extensieve, meer collectieve natuur, als het ware, worden uitgewerkt en zijn aan het werk in de wereld. En de twee gaan samen: een grotere en meer volledige mogelijkheid van destructie en een inventiviteit, die ongeremd de mogelijkheid van een catastrofe vergroot, en catastrofe, die veel massiever zou zijn, dan het ooit geweest is en tegelijkertijd de geboorte, of eerder de manifestatie van veel hogere en meer veelomvattende ideeën en willen, die, wanneer zij gehoord worden, een uitgestrektere, meer extensieve, meer complete en meer volmaakte oplossing zullen brengen dan ervoor.

Deze worsteling, dit conflict tussen de constructieve krachten van een opstijgende evolutie, van een toenemend perfecte en goddelijke realisatie en de steeds meer destructieve krachten --- krachtig destructief, krachten van een

oncontroleerbare gekheid --- wordt meer voor de hand liggend, onmiskenbaar zichtbaar, en het is een soort race of strijd, van wie het eerste zijn doel zal bereiken. Alle vijandige, anti-goddelijke krachten, deze krachten van de vitale werelden, lijken neergedaald te zijn op de aarde en gebruiken het als hun gebied van actie; en tegelijkertijd is ook een nieuwe, hogere, krachtigere spirituele kracht op de aarde neergedaald om er een nieuw leven op te brengen. Dit levert een meer bittere, gewelddadige en zichtbare strijd, maar ook klaarblijkelijk meer beslissend, waarom wij zouden kunnen hopen om een vroege oplossing te bereiken.

Er was een tijd, niet zo erg lang geleden, toen mensen's spirituele aspiratie gekeerd was naar een stille, inactieve vrede, onthecht van alle dingen van deze wereld, een ontwijking van het leven om de worsteling te vermijden, precies om boven de strijd te rijzen, om bevrijd te worden van de inspanning. Het was een spirituele vrede, waar, samen met het ophouden van spanning, strijd en inspanning, lijden in al haar vormen ook ophield, en dit werd beschouwd als de ware en unieke uitdrukking van het spirituele en goddelijke leven. Dit werd beschouwd als de goddelijke genade, goddelijke bijstand, goddelijke interventie. En zelfs nu, in dit tijdperk van angst, spanning en hypertensie, wordt deze soevereine vrede van alle hulp het best ontvangen, het meeste welkom, de bevrijding, waarom gevraagd en op gehoopt werd. Voor velen is het nog het ware teken van de goddelijke interventie, van de goddelijke genade.

In feite moet je, wat je ook wenst te realiseren, beginnen door deze volmaakte en onveranderbare vrede tot stand te brengen --- het is de noodzakelijke basis voor ieder werk; maar tenzij je aan een exclusieve of persoonlijke en egoïstische bevrijding denkt, kan je daar niet stoppen. Er is nog een ander aspect aan de goddelijke genade, het aspect van progressie, die victorieus zal zijn over alle obstakels, het aspect, dat de mensheid zal voortstuwen naar een nieuwe realisatie, de deuren openen naar een nieuwe wereld, niet alleen een geselecteerde enkeling in staat stellen om voordeel te hebben van de goddelijke realisatie, maar door hun invloed, hun voorbeeld en hun vermogen een nieuwe en betere conditie te brengen aan de rest van de mensheid.

Het opent vistas van realisatie in de toekomst en reeds voorziene mogelijkheden, waardoor een volledige sectie van de mensheid, doe bewust of onbewust open is voor de nieuwe krachten, opgetild zal worden, als het ware, naar een hoger, harmonieuzer, volmaakter leven ... en zelfs als individuele transformaties niet toelaatbaar zijn, noch mogelijk in alle gevallen, dan zal er tenminste een soort verheffing zijn van het geheel, een harmonisatie van alles, een nieuwe orde in staat stellen, een nieuwe harmonie, die gevestigd moet worden en de angst voor wanorde en de huidige strijd moet verdwijnen en vervangen worden door een orde, die de harmonieuze werking van het geheel zal toestaan.

Er zullen andere consequenties zijn, die door tegengestelde middelen zullen neigen om de perversie en lelijkheid uit te wissen, die gecreëerd is in

het leven, als gevolg van de interventie van het denkvermogen, een hele reeks van deformaties, die lijden, misère, morele armoede verergerd hebben, een hele zone van smerige en weerzinwekkende ellende, die een volledig deel van het menselijke leven zo afschuwelijk maakt. Dat moet verdwijnen. Dat maakt de mensheid in veel opzichten oneindig inferieur aan het dierlijke leven, met haar eenvoud en haar natuurlijke spontaniteit, en dat ondanks alles harmonieus is. Lijden onder dieren is nooit miserabel en gemeen, zoals het in een volledig deel van de mensheid geperverteerd is door een geestesgesteldheid, die exclusief gekeerd is naar egoïstische behoeften.

Men moet er boven rijzen, doorstromen naar het Licht en de Harmonie, of terug zinken naar beneden in de eenvoud van een gezond, niet geperverteerd dierlijk leven.

(Na een moment van stilte voegt Moeder toe)

Maar degenen, die niet opgetild kunnen worden, die weigeren vooruit te gaan, zullen automatische het mentale bewustzijn verliezen en terugvallen in een onmenselijke toestand.

Ik zal jullie vertellen over een ervaring, die je zal helpen om het beter te begrijpen. Het was een korte tijd na de ervaring van Februari 3, en ik was nog in een toestand, waarin de dingen van de fysieke wereld so veraf, zo absurd leken. Een groep bezoekers vroeg me toestemming om me te groeten, en zij kwamen op een avond naar de playground. Zij waren rijke mensen --- dat , zij hadden meer geld, dan zij nodig hadden om te leven. Er was een vrouw in een sari. Zij was erg dik, en haar sari was zo gearrangeerd, dat het haar lichaam verborg. Toen zij zich voorover boog om mijn zegeningen te ontvangen, viel een hoek van haar sari open, wat een deel van haar lichaam blootlegde, een blote buik. Een enorme buik. Het kwam als een schok voor me ... Er zijn deze zwaarlijvige mensen, die helemaal niet weerzinwekkend zijn, maar daar zag ik plotseling de perversie, de verrotting, die deze buik verborg. Het was als een enorm abces, dat hebzucht, ondeugd, verdorvenheid van smaak, smerig verlangen uitdrukte, dat bevrediging zoekt, zoals geen dier zou doen, grof, en bovenal pervers. Ik zag de perversie van een verdorven denkvermogen, dat geplaatst is in dienst van de meest basale lusten. Toen sprong in een flits iets uit me naar voren, een gebed, zoals een Veda: 'O Heer, dit moet verdwijnen!'

Men kan goed begrijpen, dat die fysieke misère of de ongelijke verdeling van wereld's rijkdom verholpen kan worden. Men kan denken aan economische of sociale oplossingen, die dat alles kunnen verhelpen, maar deze bijzondere misère, deze mentale misère, deze vitale perversie --- dit kan niet veranderen, dat WIL NIET veranderen. En degenen, die bij deze soort mensheid behoren, zijn alvast veroordeeld tot desintegratie.

De betekenis van is precies dit: de perversie, die met het denkvermogen begon.

Dat deel van de mensheid , van het menselijke bewustzijn, dat in staat is om zich te verenigen met het Supramentale en zichzelf te bevrijden, zal

volledig getransformeerd worden. Het zal bewegen naar haar toekomstige werkelijkheid, die vooralsnog niet uitgedrukt is in de uiterlijke vorm; het deel, dat erg dicht bij de eenvoud van het dier is, dicht bij de Natuur, zal weer geabsorbeerd worden door de Natuur, en grondig opnieuw geassimileerd. Maar dat gecorrumpeerde deel van het menselijke bewustzijn, dat door zijn verkeerde gebruik van het denkvermogen deze perversie toelaat, zal vernietigd worden.

Dat soort van de mensheid behoort tot een vruchteloze poging --- en zal geëlimineerd worden, zoals zoveel andere abortieve soorten, die verdwenen zijn in de loop van de universele geschiedenis.

Zekere profeten in het verleden hadden deze apocalyptische visie, maar zoals gewoonlijk werden dingen vermengd, en samen met hun visie van de apocalyps hadden zij geen visie van de supramentale wereld, die zal komen om het instemmende deel van de mensheid zal verheffen en deze fysieke wereld transformeren. Om echter hoop te geven aan degenen, die geboren zijn in dit geperverteerde deel van het menselijke bewustzijn, werd verlossing door geloof onderwezen: degenen, die geloof hebben in de opoffering van het Goddelijke in de Materie, zullen automatisch gered worden, in een andere wereld --- alleen geloof, zonder begrip, zonder intelligentie. Zij zagen de supramentale wereld nooit, noch zagen zij, dat de grote Opoffering van het Goddelijke in de Materie die is van een involutie, die zal leiden naar de volledige openbaring van het Goddelijke in de Materie zelf.

June 1958 (?)⁶⁵

Wij bereiden op aarde het verbindingspunt voor, dat punt van communicatie en verbinding tussen het mentale en aardse menselijke bewustzijn en het supramentale en bovenmenselijke Bewustzijn. Het is een hele intermediaire wereld, die uitgewerkt wordt, een nieuwe schepping, die zich manifesteert en materialiseert.

Om hier op aarde gerealiseerd te worden, moet deze schepping de reeds bestaande materiële middelen en vermogens benutten, maar op een nieuwe manier, aangepast aan de nieuwe behoeften. Een van de meest essentiële vermogens is het financiële vermogen

⁶⁵ Notitie, geschreven door Moeder.

Juni 22, 1958⁶⁶

Vraag geen vragen over de details van het materiële bestaan van dit lichaam: zij zijn op zichzelf niet interessant en moeten geen aandacht trekken.

Gedurende dit hele leven, wetend of niet wetend, ben ik geweest, wat de Heer wilde, dat ik zou zijn, ik heb gedaan, wat de Heer wilde, dat ik deed. Alleen dat is belangrijk.

Juli 2, 1958

Ramdas⁶⁷ moet een voortzetting zijn van de lijn van Chaitana, Ramakrishna, enz. ...

(stilte)

Een onderwerp voor deze avond ...

Iets, dat ik nooit volledig gezegd heb. Aan de ene kant is er de attitude van degenen, in gisterenavond's film⁶⁸ : God is alles. God is overal, God is in hem, die je slaat (zoals Sri Aurobindo schreef --- 'God maakte me goed met een slag, zal ik Hem vertellen: O Machtige Ene, ik vergeef je je kwaad en wreedheid, maar doe het niet nog een keer!'), een attitude, die, wanneer het uitgebreid wordt tot zijn ultieme conclusie, de wereld accepteert, zoals het is: de wereld is de volmaakte uitdrukking van de goddelijke Wil. Aan de andere kant is er de attitude van progressie en transformatie. Maar daarvoor moet je erkennen, dat er dingen zijn in de wereld, die niet zijn, zoals ze zouden moeten zijn.

In De Synthese van Yoga zegt Sri Aurobindo, dat dit idee van goed en slecht, van zuiver en onzuiver een notie is, die nodig is voor actie; maar de puristen, zoals Chaitanya, Ramakrishna en anderen, zijn het er niet mee eens. Zij zijn het er niet mee eens, dat het onmisbaar is voor actie. Zij zeggen eenvoudig: je aanvaarding van actie als een noodzakelijk iets is tegengesteld aan je perceptie van het Goddelijke in alle dingen.

⁶⁶ Notitie, geschreven door Moeder in het Engels.

⁶⁷ *Ramdas*: een yogi uit Noordwest India, die het pad van liefde volgde (*bhakti*). Zijn hele yoga bestond uit het herhalen van de naam *Ram*. Hij stichtte de Anand-ashram in Kanhargad, Kerala. Hij werd geboren in 1884 en stierf in 1963.

⁶⁸ *Bishnupriya*, een Bengalese film.

Hoe kunnen de twee verzoend worden?

Ik herinner me, dat ik hier eens over probeerde te spreken, maar niemand volgde me, niemand begreep het, dus drong ik niet aan. Ik liet het open en volgde het niet verder op, want zij konden niets ontcijferen of enige betekenis vinden in wat ik aan het zeggen was. Maar nu zou ik een erg eenvoudig antwoord kunnen geven: Laat de Allerhoogste het werk doen. Hij moet vooruitgang maken, niet jij!

Ramdas overweegt helemaal niet, dat de wereld, zoals het is, goed is

Nee, maar ik ken al deze mensen, ik ken hen grondig! Ik ken Chaitanya, Ramakrishna grondig. Zij zijn volkomen familiair voor me. Het maakt het niet uit. Dit zijn mensen, die leven met een zeker gevoel, die een volledig concrete ervaring hebben en leven in deze ervaring, maar zij geven er helemaal niet om, of hun formatie --- zij hebben het zelfs niet gekristalliseerd, zij laten het zo, vaag --- dingen bevat, die wederzijds tegengesteld zijn, omdat zij hen, in verschijning, verzoenen. Zij brengen helemaal geen vragen op, zij hebben geen behoefte aan een absoluut heldere visie; hun gevoel is absoluut helder, en dat is genoeg voor hen. Ramakrishna was zo; hij zei de meest tegengestelde dingen zonder er in het minst om te geven, en zij zijn alle exact en gelijkelijk waar.

Maar de heldere visie, die Sri Aurobindo had, waar alles op zijn plaats is, waar tegenstellingen niet langer bestaan --- zij zweefden nooit naar die hoogte. Dit was het, deze werkelijk kristallijne, volmaakte supramentale visie, zelfs vanuit het standpunt van begrip en kennis. Zij gingen nooit zover.

(Spoedig daarna)

Ieder element, laat ons zeggen, ieder individueel element (Zelfs, ofschoon het niet precies zo is), is op zijn plaats, of de Genade nu handelt op het individu of op de collectiviteit.

Wanneer de Genade op de collectiviteit handelt, wordt ieder ding, ieder element, ieder principe op zijn plaats gezet als het resultaat van een karmische logica in de universele beweging. Dit geeft ons de indruk van wanorde en verwarring, als we het zien.

Wanneer de Genade handelt op het individu, geeft het aan ieder de maximale positie, in overeenstemming met wat hij is en wat hij gerealiseerd heeft.

En dan is er de super-genade, als het ware, die werkt in enkele exceptionele gevallen, die je niet plaats in overeenstemming met wat je bent, maar in overeenstemming met wat je zal gaan worden, wat betekent, dat de universele kosmische positie verder is dan de individu's progressie.

En dan zou je je stil moeten houden en op je knieën vallen.

Juli 5, 1958

Ik heb juist aan Z mijn programma uitgelegd om uit de huidige moeilijkheden te komen,⁶⁹ en ik denk, dat als hij niet besloten heeft, dat ik volledig gek ben, het komt, omdat hij een immens respect voor mij heeft! Maar er is altijd in deze gevallen een zodanige vreugde in me, een zodanige exaltatie: alle cellen dansen, enz. Het vereist een formidabel vermogen om zo te blijven (een gebaar van soliditeit): er is een zodanig verlangen in de keel om te zingen!

* * *

S bracht me een foto (genomen op 2.21.58 gedurende de Darshan). Een heilige met een halo! (Moeder lacht spottend.)

De ogen zijn leuk.

Ja, ik herinner het me. Het was aan het eind van de Darshan, en ik was in me aan het herhalen, 'Heer, Heer, Heer, Heer ...' Maar woordeloos. Het kwam zo (*gebaar*) en ging ver, ver, ver, ver! Het is allemaal hier (*beweging om het hoofd*). En dat (*Moeder wijst op haar kin*) is vastberadenheid (maar er had hier een beetje meer licht op de kin moeten zijn!), de realiserende wil.

Dat is het: de capaciteit om een ABSOLUUT ontvankelijke passiviteit te zijn -- zoals dat --- in TOTALE stilte en overgave, en tegelijkertijd hier, daar, een ONHERLEIDBARE, ALMACHTIGE wil met een totaal vermogen om te effectueren, alle weerstanden te verbrijzelen. Beiden simultaan, zonder dat de ene de andere hindert, in dezelfde vreugde --- dat is het GROTE geheim! De harmonisatie van tegengestelden, in vreugde en overvloed, ALTIJD, ALTIJD, voor alle problemen: dat is het geheim.

Juli 6, 1958

Deze morgen vroeg ik mijzelf de vraag, 'staat geld werkelijk onder Natuur's controle?' Ik zal het moeten zien ... Omdat voor mij persoonlijk zij alles in overvoed geeft.

⁶⁹ Met betrekking tot de Ashram's financiële moeilijkheden.

Toen ik jong was, was ik zo straatarm, zo arm als het kon zijn! Als een artiest moest ik soms uitgaan in de maatschappij (zoals artiesten gedwongen zijn te doen). Ik had lakleren laarzen, die gebarsten waren ... en ik verfde ze, zodat het niet zichtbaar was! Dit is om je te vertellen in welke toestand is was --- straatarm. Dus op een dag, in een etalage, zag ik een erg mooie petticoat, die toen veel in de mode was, met kant en linten, enz. (Het was in die dagen de mode om lange rokken te hebben, die op de voer sleepten, en ik had geen petticoat, die bij zulke dingen konden passen --- ik gaf er niet om, het maakte me niet in het minste uit, maar, omdat de Natuur me verteld had, dat ik alles zou hebben, wat ik nodig had, wilde ik een experiment doen.) Dus zei ik, 'Wel, ik zou heel graag een petticoat hebben, die bij deze rokken past.' Ik kreeg er vijf van! Zij kwamen van alle kanten!

En zo is het altijd geweest. Ik heb nooit om iets gevraagd, maar als ik bij toeval tegen mijzelf zeg, 'Hmm, zou het niet leuk zijn om dat te hebben,' stromen bergen van hen binnen! Dus maakte ik vorig jaar een experiment, ik vertelde de Natuur, 'Luister, mijn kleintje, je zegt, dat je mee zult werken, je vertelde me, dat ik nooit iets tekort zou komen. Wel dan, om het op een niveau van gevoelens te brengen, het zou werkelijk leuk zijn, het zou me vreugde geven (in de stijl van Krishna's vreugde), om VEEL geld te hebben om alles te doen, wat ik graag wil doen. Het is niet, dat ik dingen wil laten toenemen voor mijzelf, nee; je geeft me meer, dan ik nodig heb. Maar om enig plezier te hebben, om in staat te zijn om vrij te geven, om dingen vrij te doen,, om vrij uit te geven --- Ik vraag je om mij een crore rupees⁷⁰ te geven voor mijn verjaardag.

Zij deed niets! Niets, absoluut niets: een volledige weigering. Weigerde zij of was er niet toe in staat? Het kan dat zijn ... Ik zag altijd, dat geld onder de controle was van een asurische kracht. (Ik spreek over valuta, 'cash'; ik wil geen zaken doen. Wanneer ik probeer zaken te doen, slaagt het over het algemeen erg goed, maar dat bedoel ik niet. Ik spreek over cash.) Ik heb haar nooit die vraag gesteld.

Zie je, dit is, hoe het gebeurde: er is deze Ganesh⁷¹ ... We hadden een meditatie (dit was meer dan dertig jaar geleden) in de kamer, waar nu 'Voorspoed'⁷² wordt uitgedeeld. Er waren acht of tien van ons, geloof ik. We waren gewend om zinnen te maken met bloemen; ik arrangeerde de bloemen, en iedereen maakte een zin met de verschillende bloemen, die ik daar neergezet had. En op een dag, toen het onderwerp van voorspoed en rijkdom opkwam, dacht ik (ze zeggen altijd, dat Ganesh de god van geld is, van fortuin, van de wereld's rijkdom), dacht ik, 'Is dit hele verhaal van de god met een olifantenslurf niet hoofdzakelijk veel menselijke verbeelding?' Daarna mediteerden we. En wie zou ik daar zien binnenwandelen en zichzelf parkeren voor me dan een levend wezen, absoluut levend en lumineus, met een zo lange slurf ... en glimlachend! Dus toen zei ik in mijn meditatie, 'Ah! Dus het is

⁷⁰ Ongeveer een miljoen dollars.

⁷¹ Ganesh: een god met het hoofd van een olifant; de zoon van Parvati, de Goddelijke Moeder.

⁷² De kamer, waar, op iedere eerste van de maand, Moeder aan de discipelen hun behoeften van de maand distribueerde.

waar, dat u bestaat!' --- 'Natuurlijk besta ik! En je kunt me vragen, wat je ook wenst vanuit een monetair standpunt, natuurlijk, en ik zal het aan je geven!'

Dus vroeg ik het. En gedurende ongeveer tien jaar stroomde het binnen, zoals dit (gebaar van stortvloeden). Het was ongelooflijk. Ik zou vragen, en bij de volgende Darshan, of afhankelijk een maand of verscheidene dagen later, was het daar.

Toen kwam de oorlog en alle moeilijkheden, die een ontzaglijke toename van mensen en uitgave bracht (de oorlog kostte een fortuin --- alles, tegen elke prijs, tien keer zo duur dan ervoor), en plotseling, afgelopen, niets meer. Niet exact niets, dan een dun klein straatje. En toen ik er om vroeg, kwam het niet. Dus op een dag legde ik de vraag voor aan Ganesh door zijn beeld (!), ik vroeg hem, 'Wat over je belofte?' --- 'Ik kan het niet doen, het is teveel voor me; mijn middelen zijn te beperkt!' --- 'Ah' Ik zei tegen mijzelf (lachend), 'Wat een pech!' En ik rekende niet langer op hem.

Op een keer vroeg iemand zelfs Santa Claus! Een jong Moslim meisje, die speciaal gesteld was op 'Vader Kerstmis' --- Ik weet niet, waarom, omdat het zelfs geen deel was van haar religie! Zonder een woord te zeggen tegen me, riep zij Santa Claus en vertelde hem, 'Moeder gelooft niet in je; je zou Haar een gift moeten geven om te bewijzen aan Haar, dat je bestaat. Je kunt het Haar met Kerstmis geven.' En het gebeurde! ... Ze was erg trots.

Maar het gebeurde zo alleen die ene keer. En wat Ganesha betreft, was dat het einde ervan. Dus toen vroeg ik het aan de Natuur. Het nam haar een lange tijd om te accepteren om mee te werken. Maar wat het geld betreft, zal ik haar erover moeten vragen; want voor mij persoonlijk gaat het nog steeds door. Ik denk, 'Hmm, zou het niet leuk zijn om een polshorloge, als die, te hebben.' en ik krijg er twintig van! Ik zei tegen mijzelf, 'Wel, als ik dat had ...' en ik krijg dertig van hen! Dingen komen binnen voor me van alle kanten, zonder dat ik er zelfs een woord over uit --- ik vraag zelfs niet, zij komen gewoon. De eerste keer, dat ik hier kwam en sprak met Sri Aurobindo over wat er nodig was voor het Werk, vertelde hij mij (hij schreef het ook naar me), dat voor de zekere verwerving van het Werk, we drie vermogens nodig zouden hebben: een was het vermogen over gezondheid, de tweede was het vermogen over bestuur, en de derde was het vermogen over geld.

Gezondheid hangt natuurlijk af van de sadhana, maar zelfs dat is niet zo zeker: er zijn andere factoren. Wat betreft de tweede, het vermogen over bestuur, keek Sri Aurobindo ernaar, bestudeerde het, overwoog het zeer zorgvuldig en vertelde het mij uiteindelijk, 'Er is alleen een manier om dit vermogen te hebben: het is om het bestuur TE ZIJN. Men kan individuen beïnvloeden, men kan de wil aan hen overbrengen, maar hun handen zijn gebonden. In een bestuur is er geen individu, noch zelfs verscheidene, die almachtig zijn en die dingen kunnen beslissen. Men moet zelf het bestuur zijn en het de gewenste oriëntatie geven.'

Voor de laatste, voor het geld, vertelde hij mij, 'Ik weet nog steeds niet precies, waar het van afhangt.' Toen ging ik op een dag in trance met dit idee

in gedachte, en na een zekere reis kwam ik ik op een plaats, zoals een onderaardse grot (dat betekent, dat het in het onderbewuste is, of misschien zelfs in het onbewuste), dat de bron was, de plaats en het vermogen over geld. Ik stond op het punt om deze grot binnen te gaan (een soort innerlijke grot), toen ik, opgerold en rechtop, een immens serpent zag, als een geheel zwarte python, formidabel, even groot als een huis met zeven verdiepingen, die zei, 'Je kan niet voorbijgaan!' --- 'Waarom niet? Let me passeren!' --- 'Ikzelf zou je doorlaten, maar als ik het deed, zouden 'zij' mij onmiddellijk vernietigen,' --- 'Wie, dan zijn die "zij" ?' --- 'Zijn zijn de asurische vermogens, die heersen over geld. Zij hebben mij hier neergezet om de ingang te bewaken, precies, zodat je niet naar binnen zou kunnen gaan.' --- 'En wat zou iemand het vermogen geven om binnen te gaan?' Toen vertelde hij me zoiets, als dit: 'Ik hoorde (dat is, hijzelf had geen speciale kennis, maar het was iets, dat hij gehoord had van zijn meesters, degenen, die over hem heersten), ik hoorde, dat hij, die een totaal vermogen over de menselijke impulsen heeft (niet hoofdzakelijk in zichzelf, maar een universeel vermogen --- dat is, een vermogen, dat hem in staat stelt om dit overal te beheersen, onder alle mensen) het recht zal hebben om binnen te gaan.' Met andere woorden, deze krachten zouden niet in staat zijn om te voorkomen, dat hij binnengaat.

Een persoonlijke realisatie is erg gemakkelijk, het is helemaal niets; Een persoonlijke realisatie is een ding, maar het vermogen om het onder alle mensen te beheersen --- dat is, om zulke bewegingen met de wil overal te controleren en beheersen --- het nogal een andere. Ik geloof niet, dat deze ... conditie vervuld is. 'Wanneer wat het serpent zegt, waar is en wanneer dit werkelijk is, wat deze vijandige krachten overwint, die heersen over geld, wel dan is het nog niet vervuld.

Het is vervuld tot op zekere hoogte --- maar het is verwaarloosbaar. Het is conditioneel, beperkt: in een geval werkt het; in een andere niet. Het is nogal problematisch. En natuurlijk moet het, waar aardse wezens bij betrokken zijn (ik zeg niet universeel, maar in ieder geval aards), wanneer het iets is, waarbij de aarde betrokken is, volledig zijn, daar kunnen het geen benaderingen zijn.

Daarom is het een zaak tussen de asura's⁷³ en de menselijke soort. Zichzelf te transformeren is de enige oplossing voor de menselijke soort --- met andere woorden, het vermogen om te heersen over de menselijke soort wegscheuren van de asurische krachten.

Zie je, de menselijke soort is deel van de Natuur, maar Sri Aurobindo heeft uitgelegd, dat vanaf het moment, dat het denkvermogen zich in de mens uitdrukte, het hem in een relatie met de Natuur bracht, die erg verschillend is van de relatie, die alle lagere soorten met haar hebben. Alle lagere soorten, helemaal tot de mens, staan volledig onder de beheersing van de Natuur. Zij laat hen doen, wat ook, dat zij wil, en zij kunnen niets doen zonder haar instemming. Terwijl de mens begint te handelen en te leven als een gelijke; niet als een gelijke in termen van vermogen, maar vanuit het standpunt van bewustzijn (hij begint het zo te doen, omdat hij de capaciteit heeft om te

⁷³ *Asura*: de demonen of duistere krachten van het mentale vlak.

studeren en de Natuur's geheimen uit te vinden). Hij is niet superieur aan haar, verre ervan, maar hij staat op gelijke voet. En zo heeft hij verkregen --- dit is een feit --- hij heeft een zeker vermogen gekregen van onafhankelijkheid, dat hij onmiddellijk gebruikte om zichzelf onder de invloed te plaatsen van de vijandige krachten, die niet aards zijn, maar buitenaards.

Ik spreek over de aardse Natuur. Door hun mentale vermogen had de mens de keuze en de vrijheid om pacten te sluiten met deze buitenaardse krachten. Er is een hele vitale wereld, die niets met de aarde te maken heeft het is volledig onafhankelijk of voorgaand aan het aarde's bestaan, het is zelf-bestaand --- wel, zij hebben het hier beneden gebracht! Zij hebben gemaakt ... wat we zien! En, omdat dit het geval is ... Is dit, wat de aardse Natuur me vertelde: 'Het ligt voorbij mijn controle.'

Dus, dat alles in overweging genomen, kwam Sri Aurobindo tot de conclusie, dat alleen het supramentale vermogen ... (Moeder brengt haar handen naar beneden), zoals hij zei, in staat zal zijn om te heersen over alles. En wanneer dat gebeurt, zal alles voorbij zijn --- de Natuur inbegrepen. Gedurende een lange tijd rebelleerde de Natuur (Ik heb er vaak over geschreven). Ze placht te zeggen, 'Waarom heb je een zodanige haast? Het zal op een dag gedaan worden.' Maat toen was er vorig jaar die buitengewone ervaring.⁷⁴ En het was door die ervaring, dat ik haar vertelde, 'Wel, nu we het over eens zijn, geef me enig bewijs, ik vraag je om enig bewijs --- doe het voor me.' Zij verroerde zich niet, absoluut niets.

Misschien is het een soort van ... ik kan het nauwelijks een intuïtie noemen, maar een soort voorvoelen van dit idee, dat mensen laat zeggen 'zijn ziel aan de duivel verkopen,' dat geld een kwaadaardige kracht is, dat dit inkrimpen produceert aan het deel van allen, die een spiritueel leven willen leiden --- maar wat dat betreft, zij krimpen voor alles, niet alleen voor geld!

Misschien zou het niet noodzakelijk zijn om dit vermogen over alle mensen te hebben, maar in ieder geval zou het groots genoeg zijn om op te massa te handelen. Het is waarschijnlijk, dat wanneer een zekere beweging eenmaal tot op zekere hoogte beheerst is, dan zal, wat de massa doet of niet doet (deze hele menselijke massa, die nauwelijks, nauwelijks zelfs tevoorschijn gekomen is in het mentale bewustzijn), nogal irrelevant worden. Zie je, de massa is nog onder de grote heerschappij van de Natuur. Ik refereer naar de mentale mensheid, hoofdzakelijk mentaal, die het denkvermogen ontwikkelde, maar het misbruikte en onmiddellijk het verkeerde pad opging --- als eerste.

Er is niets over te zeggen, omdat het eerste, dat gedaan werd door de goddelijke krachten, die emaneerden voor de Schepping, het nemen van het verkeerde pad was!⁷⁵ Dat is de oorsprong, het zaad van deze wonderbaarlijke geest van onafhankelijkheid --- de ontkenning van overgave, met andere woorden. De mens zei, 'Ik heb het vermogen om te denken; ik zal er mee doen,

⁷⁴ De ervaring van Natuur's medewerking (November 8, 1957).

⁷⁵ Feitelijk, in overeenstemming met de traditie, waren de eerste goddelijke krachten, die emaneerden voor de schepping, de Asura's, die veranderden in demonen. De goden werden later geschapen om de wanorde te herstellen, die veroorzaakt was door de demonen.

wat ik wil, en niemand heeft het recht om tussenbeide te komen. Ik ben vrij, ik ben een onafhankelijk wezen, ON_AF_HAN_KE_LIJK! Dus zo staan de zaken: wij zijn allemaal onafhankelijke wezens!

Maar gisteren in feite, keek ik (met al deze mantra's en deze gebeden en deze hele vibratie, die neergedaald is in de atmosfeer, die een constante roep creëert in de atmosfeer), en ik herinnerde de oude bewegingen en hoe alles nu veranderd is! Ik dacht ook aan de oude disciplines, waarvan een is om te zeggen, 'Ik ben Dat.'⁷⁶ Er werd mensen verteld om te zitten in meditatie en te herhalen, 'Ik ben Dat,' om een identificatie te bereiken. En het leek me zo verouderd, zo kinderachtig, maar tegelijkertijd een deel van het geheel. Ik keek, en het leek me zo absurd om in meditatie te zitten, en te zeggen, 'Ik ben Dat!' 'Ik,' wat is dit 'Ik', dat Dat is; wat is dit 'Ik', waar is het? ... Ik probeerde het te vinden, en ik zag een klein, microscopisch punt (om het te zien zou bijna een gigantisch instrument nodig zijn), een klein, obscuur punt in een im-men-si-teit van Licht, en dat kleine punt was het lichaam. Tegelijkertijd zag ik --- het was een absoluut tegelijkertijd --- de Aanwezigheid van de Allerhoogste als een zeer, zeer, ZEER immens Wezen, waarbinnen 'Ik' was in aan attitude van ... ('Ik' was alleen een gewaarwording, zie je), een attitude ... (*gebaar van overgave*), zoals dit. Er waren geen grenzen, maar toch voelde men tegelijkertijd de vreugde van doordrongen, omgeven te worden en in staat te zijn om voor onbepaalde tijd te verwijden, verwijden, verwijden --- het hele wezen te verwijden, van het hoogste bewustzijn tot het meest materiële bewustzijn. En dan, tegelijkertijd, naar dit lichaam kijken en iedere cel zien, iedere atoom, die vibreert met een goddelijke, stralende Aanwezigheid met al zijn Bewustzijn, al zijn Vermogen, al zijn Wil, al zijn Liefde --- alles, alles, werkelijk --- en een vreugde! Een buitengewone vreugde. En het ene verstoorde het andere niet, niets was tegengesteld en alles werd tegelijkertijd gevoeld. Dat was, toen ik zei, 'Maar waarlijk! Dit lichaam moest oefening hebben, die het gehad heeft, gedurende meer dan zeventig jaar om in staat te zijn om dat alles te dragen, zonder het uit te schreeuwen of te dansen of op te springen of wat het dan ook mag zijn!' Nee, het was kalm (het was opgetogen, maar het was erg kalm), en het bleef in controle over haar bewegingen en haar woorden. Ondanks het feit, dat het werkelijk leefde in een andere wereld, kon het klaarblijkelijk normaal handelen, als gevolg van deze inspannende oefening in zelfbeheersing door de REDE --- door de rede --- over het hele wezen, die het getemd heeft, en het een zodanig samenhangend vermogen vermogen heeft gegeven, dat het in de ervaring kan ZIJN. Ik kan deze ervaring LEVEN, en tegelijkertijd antwoorden op met de meest beminlijke glimlach op de meest idiote vragen!

En dan eindigt het altijd op dezelfde manier, door een lofzang op de actie van de genade: 'O, Heer! U bent waarlijk wonderbaarlijk! Alle ervaringen, die ik nodig gehad heb om door te gaan, heeft U me gegeven, alle dingen, die ik nodig had, om dit lichaam gereed te maken, heeft U me laten doen, en altijd met het gevoel, dat U het was, die het me liet doen' --- en met de universele afkeuring van de hele rechtgeaarde mensheid!

⁷⁶ So 'ham, de traditionele mantra van het Vedantische pad, dat verklaart, dat de wereld een illusie is.

Juli 1958

Om deze Yoga te doen, moet men tenminste enige besef van schoonheid van schoonheid. Zonder dat, mist men een van de meest belangrijke aspecten van de fysieke wereld.

Er is de schoonheid van de ziel, een waardigheid van de ziel --- het is iets, waarvoor ik erg gevoelig ben, iets, dat me beweegt en een groot respect in me wekt, altijd.

Een schoonheid van de ziel?

Ja, het toont zich door het gezicht, deze soort waardigheid, schoonheid, harmonie van een integrale realisatie. Wanneer de ziel doorschijnt in het fysieke, legt het deze waardigheid op, deze schoonheid, deze statigheid, de statigheid, die komt van het Tabernakel zijn. Dus, zelfs dingen, die geen bijzondere schoonheid hebben nemen een zin van eeuwige schoonheid aan, van DE eeuwige schoonheid.

Op deze manier heb ik gezichten zien veranderen van het ene extreme naar het andere in een flits. Iemand, die deze soort schoonheid, harmonie, dit besef van goddelijke waardigheid had in het lichaam en plotseling komt de perceptie van het obstakel of de moeilijkheid, dan het besef van het verkeerde, van onwaardigheid --- er is een plotselinge vervorming in de verschijning, een soort decompositie van de kenmerken! En toch is het hetzelfde gezicht. Het vindt plaats in een flits, het is beangstigend. Dit soort afzichtelijkheid van kwellen, van degradatie (het is exact, wat in de religies uitgedrukt wordt als 'de kwellen van de zonde'), het verandert je gezicht onherkenbaar! Zelfs kenmerken, die prachtig zijn in zichzelf, worden beangstigend --- en zij zijn dezelfde kenmerken, dezelfde persoon.

Dus zag ik, hoe verschrikkelijk het besef van zonde is, hoeveel het behoort tot de wereld van valsheid.

Juli 19, 1958

Een perzik zou moeten rijpen aan de boom; het is een vrucht, die geplukt zou moeten worden, wanneer de zon er op staat. Juist, wanneer de zon er op valt, kom je langs, plukt het en bijt er in. Dan is het absoluut paradijs.

Er zijn twee zodanige stukken fruit --- perziken en gouden groene pruimen. Het is hetzelfde voor beiden. Je moet hen warm van de boom nemen, er in bijten, en je wordt gevuld met de smaak van het paradijs.

Iedere vrucht zou op een speciale manier gegeten moeten worden.

In hart en nieren is dit het symbool van het aardse Paradijs en de boom van Kennis: door te bijten in de vrucht van de Kennis verliest men de spontaniteit van beweging en begint te objectiveren, leren, ter discussie te stellen. Dus zo gauw als zij van het fruit aten, waren zij vol zonde.

Ik zag, dat iedere vrucht op zijn eigen manier gegeten moet worden. Het wezen, dat leeft volgens zijn eigen natuur, zijn eigen waarheid, moet spontaan de juiste manier vinden om dingen te gebruiken. Wanneer je leeft volgens de waarheid van je wezen, hoef je geen dingen te leren: je doet ze spontaan, volgens de innerlijke wet. Wanneer je oprecht je natuur volgt, spontaan en oprecht, dan ben je goddelijk. Zo gauw als je denkt en naar jezelf kijkt, hoe je handelt en begint te twifelen, dan ben je vol zonde.

Mensen's bewustzijn heeft de hele Natuur gevuld met het idee van zonde en alle misère, die het brengt. Dieren zijn helemaal niet ongelukkig op de manier, zoals wij dat zijn. Helemaal niet, helemaal niet, behalve --- zoals Sri Aurobindo zegt --- diegenen, die gecorrumpeerd zijn. Diegenen, die gecorrumpeerd zijn, zijn diegenen, die met mensen leven. Honden hebben het besef van zonde en schuld, want hun hele aspiratie is om op de mens te gelijken. De mens is de god. Vandaar dat er veinzerij, hypocrisie is: honden liegen. Maar mensen bewonderen dat. Zij zeggen, 'Oh!Hoe intelligent zijn zij!'

Zij hebben hun goddelijkheid verloren.

De menselijke soort is werkelijk op een punt in de spiraal, die niet erg mooi is.

Maar is hond niet bewuster, meer ontwikkeld dan een tijger, of hoger in de spiraal --- dat is, dichterbij het Goddelijke?

Het is geen kwestie van bewust zijn. We zouden het nooit moeten vergeten --- niet gedurende een seconde zouden we het moeten vergeten. Hij is overal, in alles; en in een onbewuste, maar spontaan, daarom oprechte manier, alles, wat bestaat onder het mentale bewustzijn is goddelijk, zonder mengsel, met andere woorden, het bestaat spontaan en daarom in harmonie met zijn natuur. De mens met zijn denkvermogen heeft het idee van schuld geïntroduceerd. Natuurlijk is hij veel bewuster! Daar is geen twijfel aan, het is een feit, ofschoon,

wat we bewustzijn noemen (wat 'we' het noemen, dat is, wat de mens bewustzijn noemt) het vermogen is om dingen te objectiveren en mentaliseren. Het is niet het ware bewustzijn, maar het is, wat mensen bewustzijn noemen. Dus volgens de menselijke modus is het voor de hand liggend, dat de mens veel bewuster is dan het dier, maar de mens brengt zonde binnen en perversie, die niet bestaat buiten deze toestand, die we 'bewust' noemen --- wat in feite niet bewust is, maar hoofdzakelijk in mentaliseren van dingen en in de bekwaamheid om hen te objectiveren.

Het is een opstijgende curve, maar een curve, die weg wijkt van het Goddelijke. Dus natuurlijk moet men veel hoger klimmen om een hoger Goddelijk te vinden, omdat het een bewust Goddelijk is, terwijl de anderen spontaan en instinctief goddelijk zijn, zonder er bewust van te zijn. Al onze morele noties van goed en kwaad, dat alles, zijn, wat we over de schepping geworpen hebben met met ons vervormde en geperverteerde bewustzijn. Wij hebben het uitgevonden.

Wij zijn het vervormende intermediair tussen de zuiverheid van het dier en de goddelijke zuiverheid van de goden.

Juli 21, 1958

Menselijke wezens weten niet, hoe energie te behouden. Wanneer iets gebeurt --- een ongeluk of een ziekte, bijvoorbeeld --- en zij om hulp vragen, wordt een dubbele of drievoudige dosis energie gezonden. Wanneer zij toevallig ontvankelijk zijn, ontvangen zij het. De energie wordt om twee redenen gegeven: om orde te herstellen uit de wanorde, die veroorzaakt is door het ongeluk of ziekte, en een transformerende kracht op te leggen om de bron te repareren of veranderen van de ziekte of het ongeluk.

Maar in plaats van de energie op deze manier te gebruiken, gooien zij het er onmiddellijk uit. Zij beginnen rond te roeren, werken, spreken ... Zij voelen vol energie en werpen er alles uit! Zij kunnen niets houden. Zo natuurlijk, omdat de energie niet gestuurd werd om zo verspild te worden, maar voor innerlijk gebruik, zij voelen absoluut vlak, verlopen. En het is universeel. Zij weten niet, zij weten niet, hoe deze beweging te maken --- om naar binnen te keren, om de energie te gebruiken (niet om het te houden, het houdt niet), om het te gebruiken om de schade te repareren, die het lichaam is aangedaan en om diep naar binnen te gaan om de reden te vinden voor dit ongeluk of deze ziekte, en het daar te veranderen door een aspiratie, een innerlijke

transformatie. In plaats daarvan beginnen zij gelijk met spreken, rond te roeren, te reageren, dit of dat te doen!

In feite voelt de immense majoriteit van menselijke wezens, dat zij alleen leven, wanneer zij hun energie verspillen. Anders lijkt het niet voor hen, dat zij leven.

Geen energie verspillen betekent het gebruiken voor het doeleinde, waarvoor het gegeven was. Wanneer energie gegeven wordt voor transformatie, voor de sublimering van het wezen, moet het daarvoor gebruikt te worden; wanneer energie gegeven wordt om iets te herstellen dat onderbroken is in het lichaam, moet het daarvoor gebruikt worden.

Wanneer natuurlijk speciaal werk gegeven wordt aan iemand, samen met de energie om dit werk te doen, is het erg goed, zolang als het gebruikt wordt voor het doeleinde, waarvoor het gegeven wordt.

Maar, zo gauw als een mens zich energetisch voelt, snelt hij onmiddellijk in actie. Of anders beginnen degenen, die het besef niet hebben om iets nuttigs te doen, te roddelen. En nog erger, degenen, die geen controle over zichzelf hebben, worden intolerant en beginnen te argumenteren! Wanneer iemand tegen hun wil ingaat, voelen zij zich vol energie en zij nemen dat foutief voor een 'godgelijke toorn'!

Juli 23, 1958

In de uiteindelijk analyse, terwijl hij de wereld ziet, zoals het is en bedoeld lijkt om onherstelbaar te zijn, heeft het menselijke intellect beslist, dat het universum een dwaling moet zijn van God en dat de manifestatie of de schepping zeker het resultaat is van een verlangen, het verlangen om te manifesteren, zichzelf te kennen, ervan te genieten. Dus het enige om te doen om zo spoedig mogelijk een einde te maken aan deze dwaling door te weigeren te klampen aan het verlangen aan verlangen en zijn fatale consequenties.

Maar de Allerhoogste Heer antwoordt, dat de komedie nog niet volledig uitgespeeld is, en Hij voegt toe: 'Wacht op het laatste bedrijf; je zult ongetwijfeld van gedachten veranderen.'

July (?) 1958

Waarom, door welk mechanisme, verkwisten mentale formuleringen een ervaring en het het hoofddeel laten verliezen van actie op het bewustzijn?

Veronderstel, bijvoorbeeld, dat je een verkeerde beweging wil herstellen en, als het resultaat van een genade, wordt de Kracht gezonden voor dit doeleinde en begint te handelen op het bewustzijn. Dan, wanneer je het naar je toetrekt, als het ware, om te proberen het te formuleren, verlies je de concentratie, verspreid je en verdrijf je het.

Maar dat is niet alles; het simpele feit van tegen een andere persoon spreken opent je voor alles, wat van die persoon kan komen. Een uitwisseling vindt altijd plaats. Zijn nieuwsgierigheid, zijn obscuriteit, zijn goede of soms zelfs zijn slechte zal tussenbeide komen, veranderen, vervormen.

Terwijl, wanneer je wil spreken over je ervaring met je guru en hij toestemt om te luisteren, zal het betekenen, dat hij zijn kracht, zijn kennis, zijn ervaring TOEVOEGT aan de werking van de Kracht en het helpt zijn bewerkstelling.

Maar bestaat de schade, die door de formulering, nog?

Ja, maar hij repareert het.

Augustus 7, 1958

Het is erg moeilijk om beiden tegelijkertijd te beheren: de transformatie van het lichaam en zorg dragen voor de mensen. Maar wat kan ik doen? Ik vertelde Sri Aurobindo, dat ik het werk zou doen, en ik doe het --- ik kan alles niet zo maar achterlaten.

Wanneer ik denk aan de tijd, die hatha yogis wijden aan het werk op het lichaam --- zij doen niets anders, dan dat; zij doen niets anders, dan dat de hele tijd, totdat zij een zeker punt bereikt hebben. Dat is in feite de reden, waarom Sri Aurobindo er niets van wilde: hij vond, dat het veel tijd kostte voor een nogal mager resultaat.

* * *

Dag en nacht onderzoek ik alles, wat getransformeerd moet worden ... Ik kan je verzekeren, dat er genoeg werk is!
Vannacht had ik veel dromen (niet werkelijk dromen, maar ...); ik was gewoon om ze erg interessant te vinden, omdat zij me zekere indicaties gaven, allerlei

soorten dingen, maar toen ik het allemaal nu zag, zei ik tegen mijzelf, 'Mijn God! Wat een verspilling van tijd! In plaats daarvan kon ik leven in een supramentaal bewustzijn en dingen zien.' Dus gedurende de nacht maakte ik een besluit om dit alles ook te veranderen. Mijn nachten moeten veranderen. Ik ben mijn dagen al aan het veranderen; nu moeten mijn nachten veranderen. Maar dan moet al dit onderbewuste in de Materie, dit alles, ook allemaal veranderen! Er is geen keuze, er moet aandacht aan gegeven worden.

Wanneer je aan dit werk gezet bent, is het een zodanig formidabele taak! Maar wat kan ik doen?

Augustus 8, 1958

Het is opmerkelijk, dat dingen, die je begrepen hebt in je bewustzijn ... opnieuw verschijnen als problemen om opgelost te worden in de cellen van het lichaam.

In de cellen zijn beide dingen er. Het lichaam is overtuigd van de goddelijke Aanwezigheid overal, dat alles Goddelijk is --- het leeft er in; en tegelijkertijd krimpt het door zekere contacten! Ik zag dat deze morgen, beide dingen tegelijkertijd, en ik zei, 'Heer, ik weet helemaal niets!'

Daar (*gebaar boven het hoofd*), is alles opgelost, ik zou boeken kunnen schrijven, hoe dit of dat op te lossen, hoe de synthese gemaakt is, enz., maar hier (*het lichaam*) ... ik leef deze synthese strompelend. De twee co-existeren, maar het is nog niet DAT (*gebaar, handen samengeknepen, omhoog gericht*).

Welke problemen komen op! Wanneer er een plaag was of cholera, bijvoorbeeld, zou dan de supramentale Kracht in de cellen, de supramentale realisatie, in staat zijn om de orde te herstellen uit de wanorde, die de epidemie toestaat om er te zijn? Ik bedoel niet op individueel niveau --- wanneer je individueel in een zeker bewustzijn bent, kun je onaangeraakt blijven --- daar spreek ik niet over, ik spreek onpersoonlijk, als het ware.

We weten niets. We geloven, dat we het weten, maar zo gauw als het een kwestie van dat (*het lichaam*) is, weten we niets. Zo gauw als we in het subtiele fysieke zijn, weten we alles, we leven in zaligheid --- maar hier, weten we niets, niets, absoluut niets.

Augustus 9, 1958

Wanneer menselijke liefde onvermengd van voren zou komen, zou het al-krachtig zijn. Jammer genoeg is er in de menselijke liefde net zoveel ZELF liefde, als liefde voor de beminde; het is geen liefde, die je jezelf laat vergeten.

De goden van de Purana zijn evident nogal wat slechter dan menselijke wezens, zoals we zagen in die film s'anderdaags⁷⁷ (en het verhaal was absoluut waar). De goden van het Bovenmentale zijn oneindig meer egocentrisch --- het enige, dat voor hen telt, is hun vermogen, de mate van hun vermogen. De mens heeft bovendien een psychisch wezen, dus heeft hij bijgevolg ware liefde en compassie --- waarin zijn superioriteit over de goden ligt. Het werd helder, erg helder uitgedrukt in deze film, en het is zeer waar.

De goden zijn foutloos, want zij leven volgens hun eigen natuur, spontaan en zonder beperking; het is hun goddelijke weg. Maar, wanneer men kijkt vanuit een hoger gezichtspunt, wanneer men een hogere visie heeft, een visie van het geheel, dan hebben zij minder kwaliteiten dan de mens. In deze film was het bewezen, dat door hun capaciteit van liefde en zelfgave de mensen evenveel vermogen kunnen hebben dan de goden, en zelfs meer --- wanneer zij geen egoïsten zijn, wanneer zij hun egoïsme teboven kunnen komen.

De mens is zeker dichterbij het Allerhoogste dan de goden. Mits hij de noodzakelijke condities vervult, kan hij naderbij zijn --- hij is het niet automatisch zo, maar hij kan het zijn, hij heeft het vermogen, de potentie om het te zijn.

Augustus 12, 1958

Mijn lief kind,

Achter alle verschijningen en goddelijke entiteiten ben ik altijd dicht bij je aanwezig, en mijn liefde omhult je.

Ik heb mijn werk opzij gezet en ik zal blij zijn om het met je te doen na je terugkeer.

⁷⁷ *Anusuya*: vrouw van de Rishi Atri en begiftigd met een grote innerlijke kracht. In haar echtgenoot's afwezigheid kwamen drie goden (Brahma, Vishnu en Shiva), vermomd als brahmins en vroegen haar iets te eten. Toen weigerden zij te eten, tenzij zij hen naakt bedienden. Omdat zij brahmins waren, kon zij hen niet wegsturen zonder hen te voeden, dus veranderde zij hen door haar innerlijke vermogen in baby's en bediende hen naakt. De film werd vertoond op de Ashram Playground op Augustus 5, 1958.

Mijn zegeningen verlaten je nooit.

Getekend: Moeder

Augustus 29, 1958

(Notitie, die geschreven was door Moeder na een ervaring, die zij had gedurende een playground meditatie, toen Swami J.J. aanwezig was. Met deze Swami reisde Satprem in de Himalayas om een tantrische initiatie⁷⁸ te ontvangen)

De mantra, die geschreven is op op ieder van de souvenirs⁷⁹ van de Himalayas, heeft een sterk vermogen om de Allerhoogste Moeder aan te roepen.

Bij de Donderdagavond meditatie verscheen hij als de 'Guru van Tantrische Initiatie,' vergroot en gezeten op een symbolische representatie van de krachten en rijkdommen van de materiële Natuur (in het midden van de playground, links van mij), en hij deed iets in mijn hand, dat voor mij voldoende materieel was om de vibraties fysiek te voelen, en het had een groot realiserend vermogen. Het was een soort lumineuze en erg levendige globe, die ik in mijn handen hield gedurende de hele meditatie.

S, die voor me zat, vroeg me naderhand spontaan, wat ik in mijn handen had gehouden, gedurende de meditatie, en zij beschreef het zo: 'Het was rond, erg zacht en zoals een maan.'

⁷⁸ Satprem zou later het gezelschap verlaten van deze Swami en een grondige tantrische discipline volgen met een andere guru, die voortaan X genoemd zal worden in de *Agenda*.

⁷⁹ De Swami, bracht verschillende objecten en souvenirs terug uit de Himalayas, die hij aanbood aan de Moeder.

Augustus 30, 1958

(In de aanwezigheid van Pavitra en Abhay Singh,⁸⁰ vertelt Moeder over een visioen, die ze gedurende de nacht had gehad)

Het was net vier uur in de morgen en het maakte me wakker. Het was precies, zoals dit ... Ik was klaarblijkelijk in mijn badkamer, en ik moest de deur openen tussen de badkamer en Sri Aurobindo's kamer; op het moment, dat ik mijn hand op de deurknop legde, wist ik met een absolute zekerheid, dat destructie op me wachtte achter de deur. Het had de vorm of beeld van die grote indringers van India, diegenen, die neer gedoken waren op India en alles vernielden in hun kielzog ... Maar het was alleen een indruk.

Dus de deur moest geopend worden en ik ... voelde en zei, 'Heer, moge uw wil gedaan worden.' Ik opende de deur en erachter was Z⁸¹ in dezelfde kleren, die hij draagt, als hij rijdt en hij leunde tegen een van die grote tractorbanden --- of misschien hield zij ze tegelijkertijd vast. Ik was zo verbluft, dat ik ontwaakte. Het duurde enige tijd om in staat te zijn om te begrijpen, wat het zou kunnen betekenen, en naderhand ... Zelfs nu weet ik het nog steeds niet ... Wat was ik? Was ik India, of was ik de wereld? ... Ik weet het niet. En wat vertegenwoordigde Z? ... Het was imperatief en helder, zo positief en absoluut, als het kon zijn: de zekerheid, dat destructie achter de deur was, dat was onvermijdelijk. En het had de vorm van die grote Tartaarse of Mongoolse invallers, die mensen, die uit het Noorden kwamen en India binnenvielen, die alles plunderden ... Zo was het. Maar wat Z. daar deed, weet ik niet. Wat vertegenwoordigt hij? ... De eerste impuls was om aan Abhay Sing te vertellen, 'Verbied hem om met de tractor te rijden.'

(Pavitra:) Wat hield hij in zijn handen, Moeder?

Enorme banden ... Hij stond daar, zo, met een majestueuze houding. Hij droeg zijn witte kleding, die lange pyjama ...

(Abhay Sing:) Gisteren reed hij de stationcar voor de bezoekers.

Heeft die ook grote banden?

(Pavitra:) Een beetje groter dan jeepbanden.

Nee, het kwam tot hier (gebaar naar de top van het hoofd). Het leek een tractorband te zijn, maar het had niet de zware tred, die tractorbanden hebben.

(Abhay Sing:) Er zijn tractorbanden zonder tred.

Ah! Zo ... Hij stond, en het kwam tot hier (zelfde gebaar). Dus moest het een tractorband geweest zijn. Wat zou het vertegenwoordigen, hij, en de tractor? ...

⁸⁰ De leerling, die het Ashram 'Atelier' bestuurde: een mechanische werkplaats, onderhoudsgarage, automobielservice, enz.

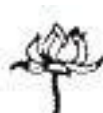
⁸¹ Een jonge leerling, die werkte in het Atelier.

Ik weet het niet ... Het was niet persoonlijk, zie je --- ik bedoel dit lichaam. Het had daar niets mee te maken.

(Pavitra:) De industrialisatie van India?

(stilte)

Ik weet het niet.

September 1958

(Fragment van een conversatie met betrekking tot de vertaling in het Frans van Sri Aurobindo's aforismen: '... Kennis is zo veel van de waarheid, gezien in een verstoord medium, als het denken kan bereiken door te grijpen; Wijsheid, wat het oog van de goddelijke visie ziet in de geest.' Moeder vergelijkt de Waarheid met een zuiver wit licht, en gaat dan door:)

... Maar dit wit is precies samengesteld uit alle kleuren. Dus, wanneer je iets waarneemt, is er, in plaats van het als wit te zien, een zeker aantal kleuren, die je waarneming volledig ontgaan: je ziet rood, groen, geel, blauw of iets anders, maar het wordt niet wit, omdat sommige kleuren ontbreken. Dit is een erg goed beeld. Het verstoorde milieu kan het geheel niet waarnemen, het neemt alleen gedeeltelijk waar --- niet gedeeltelijk de delen van een volledig geheel, maar een mengsel van iets, dat eraan ontsnapt in zijn volledigheid, omdat het milieu ongeschikt is om de totaliteit te manifesteren of uit te drukken of zelfs waar te nemen.

Deze kleur metafoor is nogal afdoende.

De waarheid is als een nieuw samengesteld wit licht, want het bevat alles, wat er is, maar het milieu is ongeschikt om alle elementen te manifesteren of alle kleuren --- en er kan gezegd worden, dat de besten ontsnappen. Dus, in plaats van een wit licht te zien, zie je een aantal kleuren van iets, waarvan ze betrokken zijn.

Sri Aurobindo heeft het met opzet zo vaag mogelijk neergezet: 'zoveel van de waarheid ..., als het denkvermogen bereikt.' Het moet in een zo vage vorm neergezet worden als mogelijk is --- alle precisie is vervalsend. Ik zocht gedurende een uur, en ik heb het niet gevonden. Ik zette 'autant de la vérité ... que le mental peut saisir' neer. 'Autant' is niet elegant, het is nauwelijks Frans, maar ik denk, dat het de enige manier is om het neer te zetten, die niet vals is (ik geloof het, tenzij je iets beters hebt om te suggereren). Maar in ieder geval

is, wat je zegt, onacceptabel; je kunt geen 'la partie ou la portion de la vérité' neerzetten --- het is geen deel, het is helemaal geen deel.

*Dan zouden we kunnen zeggen 'ce que': 'La Connaissance est ce que, de la vérité vue dans un milieu déformé, le mental peut saisir ...'*⁸²

(Moeder stemt toe)

⁸² Uiteindelijk vertaling: '... La Connaissance est ce qu' en tâtonnant le mental peut saisir de la vérité vue dans un milieu déformé; la Sagesse, ce que l'oeil de la vision divine voit en l'esprit.'

September 16, 1958

Ik zou erg graag een 'ware mantra' hebben.

Ik heb een hele voorraad mantra's; zij zijn allemaal spontaan gekomen, nooit uit het hoofd. Zij sprongen spontaan naar voren, zoals van de Veda wordt gezegd, dat het naar voren gesprongen is.

Ik weet niet, wanneer het begon --- een erg lange tijd geleden, voor ik hier kwam, ofschoon sommige kwamen, toen ik her was. Maar in mijn geval waren ze altijd erg kort. Bijvoorbeeld, toen Sri Aurobindo hier in zijn lichaam was, kwam het op ieder moment, bij iedere moeilijkheid, voor alles, altijd, zoals dit: 'Mijn Heer!' --- eenvoudig en spontaan --- 'Mijn Heer!' En ogenblikkelijk werd het contact tot stand gebracht. Maar sinds Hij weg is gegaan, is het gestopt. Ik kan het niet langer zeggen, want het zou als 'Mijn Heer, Mijn Heer!' zeggen zijn tegen mijzelf.

Ik had een mantra in het Frans, voordat ik naar Pondicherry kwam. Het was *Dieu de bonté et de miséricorde* ... [God van lieflijkheid en genade], maar wat het betekent, wordt meestal niet begrepen --- het is een volledig programma, een universeel programma. Ik ben deze mantra blijven herhalen sinds het begin van de eeuw, het was de mantra van opstijging, van realisatie. Heden ten dage komt het niet op dezelfde manier, het komt eerder als een herinnering. Maar het was opzettelijk, zie je. Ik zei altijd *Dieu de bonté et de miséricorde*, omdat ik zelfs dan begreep, dat het Goddelijke is en het Goddelijke in alle dingen is en alleen wij een onderscheid maken tussen wat Goddelijke is en niet.

Mijn ervaring is, dat we individueel in relatie zijn met dat aspect van het Goddelijke, dat niet noodzakelijk het meeste in overeenstemming is met onze naturen, maar dat het meest essentiële is voor onze ontwikkeling of het meest noodzakelijke voor onze actie. Voor mij was het altijd een kwestie van actie, omdat, persoonlijk, individueel, iedere aspiratie voor persoonlijke ontwikkeling zijn eigen vorm had, zijn eigen spontane expressie, dus gebruikte ik geen enkele formule. Maar zo gauw als er de minste kleine moeilijkheid in actie was, sprong het naar voren. Alleen lang naderhand merkte ik op, dat het geformuleerd op een zekere manier --- ik zou het uiten zonder zelfs te weten, wat de woorden waren. Maar het kwam zo: *Dieu de bonté et de miséricorde*. Het was, alsof ik van de actie alle aspecten wilde elimineren, die niet deze waren. En het duurde gedurende ... ik weet het niet, meer dan twintig of vijfentwintig jaar van het leven. Het kwam spontaan.

Alleen recent werd het contact volledig fysiek, het hele lichaam was in grote opwindung, en ik merkte op, dat andere zinnen spontaan aan toegevoegd werden aan *Dieu de bonté et de miséricorde*, en ik schreef ze op. Het sprong naar voren uit toestanden van bewustzijn --- geen woorden.

Seigneur, Dieu de bonte et de misericorde
Seigneur, Dieu d'unite souveraine

*Seigneur, Dieu de beaute et d'harmonie
Seigneur, Dieu de puissance et de realisation
Seigneur, Dieu d'amour et de compassion
Seigneur, Dieu du silence et de la contemplation
Seigneur, Dieu de lumiere et de connaissance
Seigneur, Dieu de vie et d'immortalite Seigneur,
Dieu de jeunesse et de progres
Seigneur, Dieu d'abondance et de plenitude
Seigneur, Dieu de force et de sante.*

Heer, God van lieflijkheid en genade
Heer, God van soevereine eenheid
Heer, God van schoonheid en harmonie
Heer, God van vermogen en realisatie
Heer, God van liefde en compassie
Heer, God van stilte en contemplatie
Heer, God van licht en kennis
Heer, God van leven en onsterfelijkheid
Heer, God van jeugd en vooruitgang
Heer, God van onbekrompenheid en overvloed
Heer, God van sterkte en gezondheid

De woorden kwamen naderhand, alsof zij gesuperponeerd waren op de toestanden van bewustzijn, op hen geënt. Sommige van de associaties lijken onverwacht, maar zij waren de exacte uitdrukking van de toestand van bewustzijn in hun orde van ontvouwen. Zij kwamen de een na de andere, alsof het contact probeerde om vollediger te worden. En de laatste was als een triomf. Zo gauw als ik eindigde met schrijven (bij schrijven wordt alles nogal plat), was de aandrang van binnen nog levend en het gaf me het besef van een alles veroverende Waarheid. En de laatste mantra sprong naar voren:

Seigneur, Dieu de la Verite victorieuse!

Heer, God van de victorieuze Waarheid!

Als een triomf. Maar ik schreef die niet op, omdat ik mijn indruk niet wilde bederven.

Natuurlijk zouden deze dingen niet gepubliceerd moeten worden. We kunnen ze opslaan in deze *Agenda van de Supramentale Manifestatie* voor later. Later, wanneer de Victorie gewonnen is, zullen we zeggen, 'Wanneer je de curve wil zien ...'

Maar wat zal er nu gaan komen? Ik hoor constant de Sanskriet mantra:

OM NAMO BHAGAVATEH⁸³

Het is er, helemaal om me heen; het grijpt alle cellen vast en zij springen onmiddellijk naar voren in een opstijging. En Narada 's mantra ook:

⁸³ De eerste syllabe van NAMO wordt uitgesproken met een korte 'a,' zoals in *nahmo*. Het laatste woord wordt uitgesproken als BHA-GAH-VA-TEH.

Narayana, Narayana ...

(het is eigenlijk een Commando, dat betekent: nu zul je doen, wat je wil), Maar het komt niet uit het hart.

Wat zal het zijn?

Het zal eenvoudig plotseling naar voren springen in een flits, en het zal erg krachtig zijn. Alleen vermogen kan iets doen. Liefde verdwijnt als water, dat door zand loopt: mensen blijven gelukkig ... en niets beweegt! Nee, vermogen is nodig --- zoals Shiva, roerend, karnend ...

Wanneer ik deze mantra heb, zal ik, in plaats van deze hallo en goedendag te zeggen, dat zeggen. Wanneer ik hallo zeg, goedendag zeg, betekent het 'Hallo, de Aanwezigheid is hier, het Licht is hier.' 'Goedendag: ik ga niet weg, ik blijf hier.'

Maar, wanneer ik deze mantra heb, geloof ik, dat iets zal gebeuren.

(stilte)

Op dit moment is van alle formules of mantra's de ene, die het meest direct werkt op dit lichaam, die alle cellen aangrijpt en onmiddellijk dit doet (vibrerende beweging), de Sanskriet mantra: OM NAMO BHAGAVATEH.

Zo gauw als ik zit voor meditatie, zo gauw als ik een stille minuut heb om te concentreren, begint het altijd met deze mantra, en er is een respons in het lichaam, in de cellen van het lichaam: zij beginnen allemaal te vibreren.

Dit is, hoe het is gebeurd: Y was juist teruggekeerd en hij bracht een koffer vol dingen mee, waarmee hij doorging om ze aan me te laten zien, en zijn opwindung maakte strakke, strakke kleine golven in de atmosfeer, die mijn hoofd pijn deden; het maakte ... in ieder geval was het onplezierig. Toen ik wegging, net nadat dat gebeurd was, zat ik neer en ging zo (*gebaar van wegvegen*) om het te laten stoppen, en onmiddellijk begon de mantra.

Het steeg op van hier (Moeder wijst de zonnevlecht aan), zoals dit: Om Namō Bhagavateh OM NAMO BHAGAVATEH OM NAMO BHAGAVATEH. Het was formidabel. Gedurende een volledig kwartier van een uur, dat de meditatie duurde, was alles gevuld met Licht! In de diepere tonen was het gouden brons (op het keelniveau was het bijna rood) en in de hogere tonen was het een soort opaal wit licht: OM NAMO BHAGAVATEH, OM NAMO BHAGAVATEH, OM NAMO BHAGAVATEH.

s 'Anderdaags (ik was in mijn badkamer boven), kwam het; het greep mijn volledige lichaam aan. Het steeg op dezelfde manier op, en alle cellen waren aan het beven. En met een zodanig vermogen! Dus ik stopte alles, alle beweging, en ik liet het groeien. De vibratie ging door met uitbreiden, altijd verwijdend, terwijl het geluid zelf expandeerde, expandeerde, en alle cellen

van het lichaam werden gegrepen door een intensiteit van aspiratie ... alsof het hele lichaam aan het zwellen was --- het werd overweldigend. Ik voelde, dat het allemaal zou barsten.

Ik begreep diegenen, die zich van alles terugtrekken, om dat volledig te leven.

En het had een zodanig transformerend vermogen! Ik voelde, dat wanneer het doorging, er iets zou gebeuren, iets als een verandering in het evenwicht van de lichaam's cellen.

Jammer genoeg was ik niet in staat om door te gaan, omdat ... Ik heb geen tijd, het was net voor de balkon darshan en ik zou te laat gaan komen. . Iets vertelde me, 'Dat is voor de mensen, die niets te doen hebben.' Toen zei ik, 'Ik behoor bij mijn werk,' en ik trok me langzaam terug. Ik zette de remmen erop, en de actie werd afgebroken. Maar wat blijft is, dat, wanneer ik ook deze mantra herhaal ... begint alles te vibreren.

Dus ieder moet iets vinden, dat individueel op hemzelf handelt. Ik spreek alleen over de actie op het fysieke vlak, omdat mentaal, vitaal, in alle innerlijke delen van het wezen, de aspiratie altijd, altijd spontaan is. Ik refereer alleen aan het fysieke vlak.

Het fysieke lijkt opener te zijn voor iets, dat repetitief is --- de muziek, bijvoorbeeld, die we op Zondagen spelen, die drie reeksen van gecombineerde mantra's heeft. De eerste is die van Chandi, geadresseerd aan de universele Moeder:

*Ya devi sarvabhuteshu matirupena sansthita
Ya devi sarvabhuteshu shaktirupena sansthita
Ya devi sarvabhuteshu shantirupena sansthita
Namastasyai namastasyai namastasyai namo namah*

De tweede is geadresseerd aan Sri Aurobindo (en ik geloof, dat ze mijn naam aan het einde gezet hebben). Het neemt de mantra op, waar ik over sprak:

*Om namo namah shrimirambikayai
Om namo bhagavateh shriaravindaya
Om namo namah shrimirambikayai.*

En de derde is geadresseerd aan Sri Aurobindo: 'Gij zijt mijn toevluchtsoord.'

Shriaravindah sharanam mama.

Iedere keer, als deze muziek wordt gespeeld, produceert het hetzelfde effect op het lichaam. Het is vreemd, alsof alle cellen aan het verwijden waren, met een gevoel, dat het lichaam grote aan het worden is ... Het wordt allemaal verwijd, alsof gezwollen met licht --- met kracht, veel kracht. En deze muziek lijkt spiralen te vormen, zoals lumineuze linten van wierookrook, wit (niet transparant, letterlijk wit) en zij stijgen op en op. Ik zie altijd hetzelfde: het

begint in de vorm van een vaas, die dan zwelt als een amfora en hogerop convergeert om op te bloeien als een bloem.

Dus voor deze mantra's hangt alles af van wat je er mee wil doen. Ik heb de voorkeur voor een korte mantra, speciaal, wanneer je zowel talrijke als spontane herhalingen wil maken --- een of twee woorden, drie op zijn hoogst. Omdat je in staat moet zijn om hen in alle gevallen te gebruiken, wanneer een ongeval staat te gebeuren, bijvoorbeeld. Het moet opspringen zonder denken, zonder roepen: het zou spontaan naar voren moeten springen uit het wezen, als een reflex, exact als een reflex. Dan heeft de mantra de volle kracht.

Voor mij worden op de dagen, wanneer ik geen speciale bezigheden heb of moeilijkheden (dagen, die ik normaal zou kunnen noemen, wanneer ik normaal ben), alles wat ik doe, alle bewegingen van dit lichaam, alles, alle woorden, die ik uit, alle gebaren, die ik maak, vergezeld van en opgehouden door of bekleed, als het ware, met deze mantra:

OM NAMO BHAGAVATEH ... OM NAMO BHAGAVATEH ...

Alles, de hele tijd, de hele tijd, de hele tijd.

Dat is de normale toestand. Het creëert een atmosfeer van een intensiteit, die bijna materiëler is dan het subtiele fysieke; het is als ... bijna als de fosforescerende stralingen van een medium. En het heeft een hele actie, een hele grote actie: het kan een ongeval voorkomen. En het vergezelt je de hele tijd, de hele tijd.

Om de aspiratie vol te houden --- om te herinneren. We springen zo gemakkelijk in vergeetachtigheid. Om een soort automatisme te creëren.

Heb je geen mantra's, die naar je toe gekomen zijn, die je een levendiger gevoel geven? ... Zijn er lange mantra's?

Ja, er zijn lange. En hij⁸⁴ heeft me geen enkele mantra van de Moeder gegeven, dus ... Zij bestaan, maar hij heeft me er geen gegeven ... Ik weet het niet, zij hebben niet veel effect op me. Het is iets, dat erg mentaal is.

Daarom zou het uit je naar voren moeten springen.

(stilte)

Deze ene, deze mantra, OM NAMO BHAGAVATEH, kwam naar me toe na enige tijd, want ik voelde ... wel, ik zag, dat ik een mantra nodig had voor mijzelf, dat is, een mantra, doe gelijkluidend is met wat dit lichaam in de wereld moet doen. En juist toen kwam het.⁸⁵ Het was waarlijk een antwoord voor een behoefte, die zichzelf had laten voelen. Dus, als je de behoefte voelt --- niet daar, niet in je hoofd, maar hier (*Moeder wijst op het centrum van haar hart*),

⁸⁴ De tantrische Swami.

⁸⁵ De verschillende mantra's of gebeden, die tot Moeder kwamen en die zij groepeerde onder het hoofdstuk Gebed van het Bewustzijn van de Cellen, zijn opgenomen als een addendum aan de *Agenda van 1959*.

zal het komen. Op een dag zal je de woorden horen, of zij zullen aan je hart ontspringen ... En wanneer dat gebeurt, moet je eraan vasthouden.

September 19, 1958

Iets, wat de moderne wereld volledig vergeten is, is het besef van het heilige.

‘Ik heb altijd sinds mijn kindertijd mijn tijd doorgebracht met mijzelf te sluieren’: de ene sluier over een andere sluier, om zo onzichtbaar te blijven. Want om mij te zien zonder de ware attitude is de overkoepelende zonde. In ieder geval ‘zonde’ in de zin, zoals Sri Aurobindo het definieert --- wat betekent, dat dingen niet langer op hun plaats zijn.

Oktober 1, 1958

(Moeder spreekt over een ervaring, die zij had gedurende de Woensdagklas op de Playground:)

Het was zo sterk, zo sterk, dat het werkelijk onuitdrukbaar was. Het negatieve verwijderhek van het niet langer een individu zijn, of, met andere woorden, de oplossing van het ego, vond lang geleden plaats en vindt nog vaak plaats, het ego verdween volledig. Maar dit was een positieve ervaring van zijn ... niet alleen een universum in haar totaliteit, maar iets anders --- onuitspreekbaar, maar toch concreet, absoluut concreet! Onuitsprekelijk⁸⁶ --- en toch volkomen concreet: de goddelijke Persoon voorbij het Onpersoonlijke.

De ervaring duurde alleen enkele minuten. En toen kende ik alle woorden ... al onze woorden zijn leeg. Maar de omstandigheden waren zodanig, dat ik moest spreken ...

⁸⁶ Later voegde Moeder toe: ‘Omdat ik niet alles zeg; wanneer ik in die toestand ben is er een lethargie van uitdrukking!’

Oktober 4, 1958

Bereiken al onze vibraties u of moeten zij een speciale intensiteit hebben?

Het moet sterk genoeg zijn om me uit mijn concentratie of mijn activiteit te trekken. Wanneer ik wist, wanneer je je concentreert of je *puja*⁸⁷ doet, dan zou ik me in je kunnen afstemmen zou ik meer weten; anders is mijn innerlijke leven te ... ik ben binnenwaarts helemaal niet passief, zie je, ik ben erg actief, dus ik ontvang gewoonlijk jullie vibraties niet, tenzij ze zich aan me opdringen of wanneer ik op voorhand besloten heb om aandachtig te zijn voor wat komt van van iemand of een ander. Ik weet, dat op een gegeven moment iets gaat gebeuren, dan open ik een deur, als het ware. Maar het is moeilijk om over deze dingen te spreken.

Toen je bijvoorbeeld wegging op je reis,⁸⁸ bijvoorbeeld, maakte ik een specifieke concentratie voor alles goed te laten gaan, zodat niets ongunstigs met je zou gebeuren. Ik heb zelfs een formatie gemaakt en vroeg om een constante, speciale hulp voor je. Toen vernieuwde ik mijn concentratie iedere dag, wat is, hoe ik begon op te merken, dat je me erg regelmatig aanriep. Ik Zag je iedere dag, iedere dag, met een erg regelmatige precisie. Het was iets, dat zich aan me opdrong, maar zich alleen opdrong, omdat ik initieel een formatie had gemaakt, die je volgde.

Voor mensen, hier in de Ashram, is mijn werk niet hetzelfde. Het is meer als een soort atmosfeer, die zich overal naar uitbreidt --- en zeer bewuste atmosfeer --- die ik laat werken voor iedereen volgens zijn behoefte. Ik hoef geen speciale actie te hebben voor iedere persoon, tenzij iets mijn speciale aandacht nodig heeft. Wanneer ik in je zou afstemmen, terwijl je aan het reizen was, dan zag ik je beeld duidelijk voor me verschijnen, alsof je naar me aan het kijken was, maar nu dat je hier teruggekeerd ben, zie ik het niet langer. Ik ontvang eerder een gewaarwording of een indruk; en omdat deze gewaarwording en indrukken ontelbaar zijn, is het eerder als een element onder vele. Het dringt zich niet langer aan me op op een zodanig onderscheiden manier, noch verschijnt het voor me op dezelfde manier, als een helder beeld van jezelf, alsof je iets wilde weten.

Zo gauw als ik alleen ben, dan ga ik een erg diepe concentratie binnen, --- een toestand van bewustzijn, een soort universele activiteit. Is het diep? Wat is het? ... Het is ver voorbij alle mentale regionen, ver, ver voorbij, en het is constant. Zo gauw als ik alleen ben of ergens rust, is dat, hoe het is.

s 'Anderdaags, toen ik in deze toestand van bewustzijn was, had ik het visioen, dat ik je vertelde. Ik voelde, dat ik getrokken werd, dat iets aan me trok,

⁸⁷ Puja: ceremonie, invocatie of evocatie van een god (in dit geval een tantrisch ritueel).

⁸⁸ Toen de leerling een Sannyasin werd en reisde in de Himalayas met een tantrische Swami.

en probeerde mijn aandacht te trekken. Ik voelde het erg sterk. Dus ik opende mijn ogen, mijn mentale ogen (de fysieke ogen blijven geopend of gesloten, het maakte hoe dan ook geen verschil; wanneer ik geconcentreerd ben, bestaan dingen op het fysieke vlak niet langer), ik opende opzettelijk mijn denkvermogen's ogen, want dat is, waar ik ik mijzelf aangetrokken voelde en ik had dit visioen, waarover ik je vertelde. Iemand probeerde mijn aandacht te trekken, me iets te vertellen. Het heeft iemand nodig, die nogal krachtig is, met een zeer groot vermogen van concentratie, om dat te doen --- er zijn zeker nogal wat mensen hier en ergens anders, die dat proberen te doen, toch voel ik niets.⁸⁹

In het uiterlijke, praktische domein zou ik plotseling aan iemand kunnen denken, dus weet ik, dat deze persoon aan me denkt of me roept. Toen je wegging op je trip, creëerde ik een speciale verbinding, zodat, wanneer je me ooit, op ieder moment, riep voor wat dan ook, ik het onmiddellijk zou weten, en ik bleef oplettend en alert. Maar ik doe dat alleen in uitzonderlijke gevallen. Over het algemeen gesproken blijven dingen, wanneer ik deze verbinding gemaakt heb, binnenkomen en binnenkomen en binnenkomen en binnenkomen, en het antwoord gaat er automatisch uit, hier of daar of daar of daar --- honderden en honderden dingen, die ik niet in mijn geheugen houd, omdat het werkelijk beangstigend zou zijn. Ik houd deze dingen niet in mijn bewustzijn; het is eerder een werk, dat automatisch gedaan wordt.

Toen je me vroeg of X⁹⁰ aan me dacht, consulteerde ik mijn atmosfeer en ik zag, dat het waar was, dat zelfs vele malen per dag X's gedachten kwamen. Dus weet ik, dat hij zich concentreert op me, of iets: het gaat eenvoudig door me heen, en ik beantwoord het automatisch. Maar ik besteed niet in het bijzonder aandacht aan X, tenzij je me de vraag stelt over hem, in welk geval ik mij opzettelijk op hem afstel, dan observeer en bepaal, of het zus is of zo. Terwijl dit visioen s'anderaags iets was, dat zichzelf aan me opdrong; ik was helemaal in een ander gebied, in mijn innerlijke contemplatie, mijn concentratie --- een erg sterke concentratie --- toen ik gedwongen werd om in contact te treden met dit wezen, wiens visioen ik had en die klaarblijkelijk een erg krachtig wezen was. Nadat hij me verteld had, wat hij moest vertellen, ging hij weg op een erg bijzondere manier, helemaal niet plotseling, zoals de meeste mensen verschijnen en verdwijnen, helemaal net zo. Toen ik hem voor het eerst zag, was er een levende vorm --- het wezen zelf was er --- maar bij het weggaan (waarschijnlijk om het effect te zien, om uit te vinden, of hij er werkelijk in geslaagd was om zichzelf begrepen te maken), liet hij een soort beeld van zich achter. Naderhand vervaagde dit beeld en het liet alleen een silhouet achter, een omtrek, toen verdween het helemaal, en liet alleen een indruk achter. Dat was het laatste, dat ik zag. Dus hield ik mijn indruk en onderzocht het om exact uit te vinden, wat er bij betrokken was; dit alles was opgeborgen en toen was het voorbij. Ik begon weer opnieuw met mijn concentratie.

⁸⁹ In dit visioen verscheen de overleden tantrische guru van de guru, die Satprem initieerde, aan de Moeder in een donkerblauw licht en 'drong' zichzelf aan haar 'op' om haar zekere dingen te vertellen.

⁹⁰ De leerling's tantrische guru.

Ik draag iedereen opzettelijk in mijn actieve bewustzijn voor het werk, en ik doe het werk bewust; maar de mate, waarin mensen in de wereld, of degenen, die hier zijn in de Ashram, bewust zijn hiervan, of resultaten ontvangen, hangt van hen af, ofschoon niet exclusief.

s'Anderdaags, bijvoorbeeld, had ik, ofschoon ik niet langer herinner, wanneer precies (ik vergeet alles opzettelijk) --- maar het was in het laatste gedeelte van de avond --- een nogal lange activiteit met betrekking tot de hele realisatie van de Ashram, in het bijzonder in de gebieden van onderwijs en kunst. Ik was klaarblijkelijk dit gebied aan het inspecteren om te zien, hoe dingen daar waren, dus zag ik natuurlijk een zeker aantal mensen, hun werk en hun innerlijke toestanden. Sommigen zagen mij, en op dat moment had ik een visioen van mij. Het is waarschijnlijk, dat velen in slaap waren en niets opmerkten, maar sommigen zagen me werkelijk. De volgende morgen, bijvoorbeeld, vertelde iemand, die in het theater werkt, dat zij een prachtig visioen gehad had van mij, waarin ik met haar gesproken had, haar gezegend had, enz. Dit was haar manier om het werk te ontvangen, dat ik gedaan had. En deze soort dingen gebeuren steeds meer, waarin mijn actie het bewustzijn in anderen steeds sterker ontwaakt.

Natuurlijk is de ontvangst altijd onvolledig of gedeeltelijk gemodificeerd; wanneer het door de individualiteit gaat, wordt het vernauwd, een persoonlijk iets. Het lijkt onmogelijk voor iedereen om een bewustzijn te hebben, dat uitgestrekt genoeg is om de dingen in hun volledigheid te zien.

U zei, dat onze manier van uw werk ontvangen of er bewust van worden niet 'exclusief' afhangt van ons. Wat bedoelt u?

Het hangt af van de vooruitgang in het bewustzijn. Hoe meer de actie gesupramentaliseerd is, hoe meer haar ontvangst wordt OPGELEGD aan het bewustzijn van iedereen. De actie's vooruitgang maakt het steeds ontvankelijker, ONDANKS ieders conditie. Het milieu beperkt en verandert klaarblijkelijk --- vervormd --- wat het ontvangt, maar de kwaliteit van het Werk handelt op deze ontvankelijkheid en legt zichzelf er aan op op een steeds efficiëntere en aanmatigendere manier.

Er is een onderlinge afhankelijkheid tussen de individuele vooruitgang en de collectieve vooruitgang, tussen dat, wat werkt, en dat, waaraan gewerkt wordt. Het gaat zo door (gebaar van grijpen), en terwijl het ene vooruitgaat, gaat het andere vooruit. De vooruitgang boven verhaast niet alleen de vooruitgang beneden, maar brengt de twee naderbij, en verandert zo de afstand in de relatie; dat is, de afstand zal niet hetzelfde blijven, de ratio tussen de vooruitgang hier en de vooruitgang boven zal niet altijd identiek blijven.

De vooruitgang boven volgt een zeker traject, en in sommige gevallen neemt de afstand toe, in anderen neemt het af (ofschoon op het geheel de afstand relatief onveranderd blijft), maar mijn gevoel is, dat de collectieve ontvankelijkheid zal toenemen, terwijl de actie toenemend gesupramentaliseerd wordt. En de noodzaak voor een individuele ontvankelijkheid --- met alle vervormingen en veranderingen en beperkingen --- zal in belangrijkheid

afnemen, terwijl de supramentale invloed haar vermogen toenemend oplegt. Deze invloed zal zichzelf opleggen op een zodanige manier, dat het niet langer onderworpen is aan de defecten in ontvankelijkheid.

(Kort daarna met betrekking tot de ervaring van Woensdag, Oktober 1: de goddelijke Persoon voorbij het Onpersoonlijke)

Eerder had ik de negatieve ervaring van de verdwijning van het ego, van de eenheid van de Schepping, waar alles, dat scheiding impliceert, verdween --- een ervaring, die ik persoonlijk negatief zou noemen. De laatste Woensdag, terwijl ik sprak (en daarom kon ik aan het einde niet langer mijn woorden vinden), leek ik plotseling dit negatieve fenomeen verlaten te hebben en binnengegaan in de positieve ervaring: de ervaring van de Allerhoogste Heer te ZIJN, de ervaring, dat niets bestaat dan de Allerhoogste Heer --- alles is de Allerhoogste Heer, er is niets anders. En op dat moment was het gevoel van dit oneindige van dit oneindige vermogen, dat geen limiet heeft, dat niets kan beperken, zo overweldigend, dat alle functies van het lichaam, van deze mentale machine, die woorden laat komen, dit alles was ... ik kon niet langer Frans spreken. Misschien hadden de woorden in het Engels naar me toe kunnen komen --- waarschijnlijk, omdat het gemakkelijker was voor Sri Aurobindo om zich in het Engels uit te drukken en zo moet het gebeurd zijn: het was het deel, dat belichaamd was in Sri Aurobindo (het deel van de Allerhoogste, dat belichaamd was in Sri Aurobindo voor zijn manifestatie), dat de ervaring had. Dit verenigde zich met de Oorsprong en veroorzaakte de ervaring --- ik was er goed gewaar van. En dat is waarschijnlijk, waarom zijn transcriptie door Engelse woorden gemakkelijker zou zijn dan door Franse woorden (want op deze momenten zijn zodanige activiteiten zuiver mechanisch, eerder als automatische machines). En natuurlijk liet de ervaring iets achter. Het liet een besef van een vermogen, dat niet langer werkelijk 'gekwalificeerd'⁹¹ kon worden. En het was gisterenavond.

De moeilijkheid --- het is zelfs geen moeilijkheid, het is alleen een soort voorzorg, die genomen wordt (automatisch in feite) om te ... Het volume van de Kracht, bijvoorbeeld, dat uitgedrukt moet worden in de stem, was te groot voor het spraakorgaan. Dus moest ik een beetje aandachtig zijn --- dat is, er moest een soort filtering zijn in de meest uiterlijke uitdrukking, anders zou de stem gekraakt zijn. Maar dit wordt niet gedaan door de wil en de rede, het is automatisch. Toch voel ik dat ... de capaciteit van de Materie om te bevatten en uit te drukken, neemt toe met een fenomenale snelheid. Maar het is progressief, het kan niet onmiddellijk gedaan worden. Er zijn vaak mensen geweest, wiens uiterlijke vorm brak, omdat de Kracht te sterk was; wel, ik kan duidelijk zien, dat het gedoseerd wordt. Bovendien is het exclusief de zorg van de Allerhoogste Heer, ik geef er niet om --- het is mijn zorg niet en ik geef er niet om --- Hij maakt de noodzakelijke aanpassingen. Dus komt het progressief, beetje bij beetje, zodat geen fundamentele onevenwichtigheid gebeurd. Het geeft de indruk, dat iemands hoofd zo enorm zwelt, dat het zal barsten! Maar, wanneer er dan een moment van stilte is, dan past het zich aan; geleidelijk past het zich aan.

⁹¹ We geloven, dat Moeder het woord 'gekwalificeerd' in de zijn van beperken, limiteren of modificeren of veranderen --- een onbeperktbaar Vermogen.

Men moet alleen voorzichtig zijn om het 'besef van het Ongemanifesteerde' voldoende aanwezig te houden, zodat de verscheidene dingen --- de elementen, de cellen en dat alles --- tijd hebben om zich aan te passen. Het besef van het Ongemanifesteerde, of met andere woorden, om terug te stappen in het Ongemanifesteerde.⁹² dit is, wat allen, die ervaringen gehad hebben, gedaan hebben, zij hebben altijd geloofd, dat er geen mogelijkheid van aanpassing was, dus verlieten zij hun lichaam en gingen weg.

* * *

(Naar het einde van de conversatie over geld:)

Geld behoort aan degene, die het uitgeeft; dat is een absolute wet. Je kunt geld opstapelen, maar het behoort je niet toe, tot je het uitgeeft. Dan heb je de verdienste, de glorie, de vreugde, het plezier van het uitgeven!

Geld is bedoeld om te circuleren. Wat constant zou moeten blijven is de progressieve beweging van een toename in aarde's productie --- een altijd uitbreidende progressieve beweging om aarde's productie te vergroten en het bestaan op de aarde te verbeteren. De materiële verbetering van het aardse leven en de groei van aarde's productie moeten doorgaan met uitbreiden, vergroten en niet dit dwaze papier of dit inerte metaal, dat vergaard is en levenloos.

Geld is niet bedoeld om geld te genereren; geld zou een toename in productie moeten genereren, een verbetering in de condities van het leven en een vooruitgang in het menselijke bewustzijn. Dat is het ware gebruik. Wat ik een verbetering in het bewustzijn noem, een vooruitgang in het bewustzijn, is alles, dat onderwijs in al haar vormen kan leveren --- niet zoals het over het algemeen begrepen wordt, maar zoals we het hier begrijpen: onderwijs in kunst, onderwijs in ... van het onderwijs van het lichaam, van de meest materiële vooruitgang, tot het spirituele onderwijs en vooruitgang door yoga, het hele spectrum, alles, dat de mensheid leidt naar haar toekomstige realisatie. Geld zou moeten dienen om dat te vergroten en om de materiële basis te vergroten voor de aarde's vooruitgang, het beste gebruik van wat de aarde kan geven --- haar intelligente gebruik, geen gebruik, dat verspilt en energie verliest. Het gebruik, dat energieën toestaat om aangevuld te worden.

In het universum is er een onuitputbare bron van energie, die vraagt om aangevuld te worden; Wanneer je weet, hoe je er mee om moet gaan, wordt het aangevuld. In plaats van het leven weg te laten lopen en de energieën van onze aarde en er iets droogs en inert van te maken, moeten we de oefening kennen om de energie constant aan te vullen. En dit zijn niet alleen maar woorden. Ik weet, hoe het gedaan moet worden, en de wetenschap is in het proces om het grondig uit te vinden --- het heeft het het meest bewonderenswaardig uitgevonden. Maar in plaats van het te gebruiken om menselijke passies te bevredigen, in plaats van te gebruiken, wat de

⁹² De uitgestrektheid voorbij de schepping of de kosmische manifestatie, de solide basis, waarop de hele rest zich kan ontplooien.

wetenschap gevonden heeft, zodat mensen elkaar effectiever kunnen vernietigen, dan zij momenteel kunnen, moet het zijn om de aarde te verrijken: om de aarde te verrijken, om de aarde rijker en rijker te maken, actiever, genereus, productief, en om al het leven te laten groeien naar haar maximale efficiëntie. Dit is het ware gebruik van geld. En wanneer het niet zo gebruikt wordt, is het een gebrek --- een 'kortsluiting' en een gebrek.

Maar hoeveel mensen weten het op deze manier te gebruiken? Erg weinig, wat is, waarom zij onderwezen moeten worden. Wat ik 'onderwijzen' noem, is te laten zien, het voorbeeld geven. Wij willen het voorbeeld zijn van waar leven in de wereld. Het is een uitdaging, die ik plaats voor de hele financiële wereld: ik vertel hen, dat zij in het proces zijn om de aarde te vernietigen en te ruïneren met hun idiote systeem; en met zelfs minder dan zij nu spenderen voor nutteloze dingen --- hoofdzakelijk voor iets opblazen, dat geen inherent leven heeft, dat alleen een instrument zou moeten zijn in de dienst van het leven, dat geen werkelijkheid in zichzelf heeft, dat alleen een middel is, en geen doeleinde (zij maken een doeleinde van iets, dat alleen een middel is) --- wel dan, in plaats van er een doeleinde van te maken, zouden zij er het middel van moeten maken. Met wat zij tot hun beschikking hebben, zouden zij kunnen ... oh, de aarde zo snel kunnen transformeren! Transformeer het, breng het in contact, waarlijk in contact met de supramentale krachten, dat het leven overvloedig zou maken en, inderdaad, constant hernieuwd --- in plaats van vernietigd te worden, gestagneerd, verschrompeld: een toekomstige maan. Een dode maan.

We worden verteld, dat in enkele miljoenen of biljoenen jaren zal de aarde een of andere soort maan worden. De beweging zou tegengesteld moeten zijn: de aarde zou steeds meer een luisterrijke zon worden, maar een zon van leven. Geen zon, die brandt, maar een zon, die verlicht --- een stralende glorie.

Ongedateerd 1958

(Wat betreft Financiën⁹³)

Geld is een kracht en zou geen individueel bezit moeten zijn, niet meer dan lucht, water of vuur.

Om te beginnen, de vernietiging van erfenis.

* * *

⁹³ Notitie, geschreven door Moeder in het Frans. De titel is van haar.

Financieel vermogen is de materialisatie van een vitale kracht, die veranderd wordt in een van de grootste vermogens van actie: het vermogen om verwerven aan te trekken, en toepassen.

Zoals alle andere vermogens, moet het in dienst gesteld worden van het Goddelijke.

Oktober 6, 1958

Wanneer ik niet in mijn lichaam ben, heb ik allerlei soort contacten, contacten van verschillende typen. En het is niet iets, dat van te voren beslist wordt, het is niet gewild, het is zelfs niet uitgedacht, het wordt eenvoudig ... geobserveerd.

Zekere relaties zijn volledig binnenin me, volledig. Het is geen relatie tussen individuen, maar een relatie tussen toestanden van zijn --- wat betekent, dat er met hetzelfde individu veel verschillende relaties kunnen zijn. Wanneer het een enkel geheel was ... maar ik ben er nog niet zeker van, dat er een enkele persoon is met wie de relatie globaal is.

Er zijn dus delen, die volledig in me zijn, volledig --- er is geen verschil; zij zijn mijzelf. Er zijn andere delen, waarmee ik bewust ben van een uitwisseling --- een zeer familiale, zeer intieme uitwisseling. En er zijn delen buiten me, waarmee ik nog steeds relaties heb, niet helemaal als vreemden, maar meer als bekenden; het is nog noodzakelijk om te reacties te observeren om het juiste te doen. En de ratio tussen verschillende delen is natuurlijk verschillend, afhankelijk van de verschillende individuen.

* * *

(De leerling klaagt over zijn moeilijkheden)

Moeilijkheden worden exclusief naar ons gezonden om de realisatie volmaakter te maken.

Iedere keer, dat we proberen om iets te realiseren en we op een weerstand stuiten of een obstakel, of zelfs een dwaling --- wat een dwaling schijnt te zijn --- zouden we moeten weten, zouden we NOOIT moeten vergeten, dat het exclusief, absoluut, is om de realisatie volmaakt te maken.

Dus deze gewoonte van serviliteit, van ontmoedigd te zijn, of zelfs op gemak verkeerd voelen of zichzelf misbruiken, zeggende, 'Ik heb het weer gedaan ...' Dit alles is absolute gekkigheid.

Zeg eerder eenvoudig, 'We weten niet, hoe dingen te doen, zoals zij gedaan zouden moeten worden, wel dan, laat ze voor ons gedaan worden en laat komen, wat zou willen!' Als we alleen zouden kunnen zien, hoe alles, dat er als een moeilijkheid, een mislukking of een obstakel uit ziet, er eenvoudig is om ons te helpen om de realisatie volmaakter te maken.

Wanneer we dit eenmaal weten, wordt alles gemakkelijk.

Oktober 10, 1958

(De leerling vraagt om te weten, wat hij moet doen en wat zijn plaats is in het universum)

In alle religieuze en speciaal occulte initiaties, wordt het ritueel van de verschillende ceremonieën in ieder detail voorgeschreven; alle woorden geprononceerd, alle gebaren, die gemaakt worden, hebben hun belangrijkheid, en de minste inbreuk op de regel, de kleinste fout begaan, kan fatale consequenties hebben. Het is hetzelfde in het materiële leven --- wanneer men de initiatie in de ware manier van leven, dan zou men het fysieke bestaan kunnen transformeren.

Wanneer we het lichaam beschouwen als de tabernakel van de Heer, dan wordt de medische wetenschap, bijvoorbeeld, het inleidende ritueel zijn van de dienst van de tempel, en doktoren van alle soorten zijn de functionerende priesters in de verschillende rituelen van aanbidding. Dus de medische wetenschap is werkelijk een priesterschap en zou zodanig behandeld moeten worden.

Hetzelfde kan gezegd over de fysieke cultuur en over alle wetenschappen, die betrekking hebben op het lichaam en haar werkingen. Wanneer het materiële universum beschouwd wordt als het uiterlijke omhulsel en de manifestatie van het Allerhoogste, dan kan er over het algemeen gezegd worden, dat alle fysieke wetenschappen rituelen zijn van aanbidding.

We komen altijd naar hetzelfde terug: de absolute noodzaak van volmaakte oprechtheid, volmaakte eerlijkheid en een besef van waardigheid van alles, dat we zo doen, dat we het zouden kunnen doen, zoals het gedaan moet worden.

Als we waarlijk, volmaakt alle details zouden kunnen weten van de ceremonie van het leven, de aanbidding van de Heer in het fysieke leven, dan zou het prachtig zijn --- te weten, en niet langer te dwalen, nooit meer te dwalen. Om de ceremonie zo volmaakt uit te voeren als de initiatie.

Om het leven volkomen te kennen ... Oh, er is iets erg interessants in dit opzicht! En het is vreemd, maar deze bijzondere kennis herinnert me aan een van mijn Sutra's⁹⁴ (die ik voorgelezen heb, maar niemand begreep het, of begreep het alleen vaag, 'zoals dat'):

'De Allerhoogste Heer heeft onontkoombaar de plaats verklaard, die je inneemt in het universele concert, maar wat deze plaats ook is, je hebt gelijkelijk het recht als alle anderen om op te stijgen naar de allerhoogste toppen, helemaal naar de supramentale realisatie.'

Er is iemand's positie in de universele hiërarchie, wat iets onontkoombaar is --- het is de eeuwige wet --- en er is de ontwikkeling in de manifestatie, dat een onderwijs is; het is progressief en gedaan van binnen het wezen. Het is opmerkelijk, dat om een volmaakt wezen te worden, deze positie --- wat het ook is, verklaard sinds alle eeuwigheid, een deel van de eeuwige Waarheid --- zich moet manifesteren met de grootst mogelijke perfectie als een resultaat van de evolutionaire groei. Het is de verbinding, de vereniging van de twee, de eeuwige positie en de evolutionaire realisatie, die het totale en perfecte wezen zullen maken, en de manifestatie, zoals de Heer het gewild heeft sinds het begin van alle eeuwigheid (dat helemaal geen begin heeft!).

En om de cyclus compleet te maken, kan men onderweg niet stoppen op enig vlak, zelfs niet het hoogste spirituele vlak, noch het vlak, dat het dichtste bij de materie is (zoals het occulte vlak in het vitale, bijvoorbeeld). Men moet helemaal neerdalen in de materie, en deze perfectie in de manifestatie moet een materiële perfectie zijn, want anders is de cyclus niet compleet --- wat verklaart, waarom diegenen, die willen vluchten om de goddelijke Wil te realiseren verdwaald zijn. Wat gedaan moet worden, is exact het tegenovergestelde! De twee moeten op een perfecte manier gecombineerd worden. Daarom zijn alle eerlijke wetenschappen, de wetenschappen, die oprecht beoefend worden, eerlijk, met een wil om te kennen, moeilijke paden zijn --- maar toch zulke zekere paden voor de totale realisatie.

Het brengt zeer interessante dingen naar boven. (Wat ik nu ga zeggen, is erg persoonlijk en kan bijgevolg niet gebruikt worden, maar het kan hoe dan ook behouden worden:)

Er zijn twee parallelle dingen, die, van een eeuwig en allerhoogst gezichtspunt, van identiek belang zijn, daar zij beiden gelijkelijk essentieel zijn om de realisatie een ware realisatie te laten zijn.

⁹⁴ Zie *Agenda* 1957, p.119.

Aan de ene kant is er, wat Sri Aurobindo --- die, als de Avatar het allerhoogste Bewustzijn en Wil op aarde vertegenwoordigde -- verklaarde, dat ik was, dat is, de allerhoogste universele Moeder; en aan de andere kant is er, wat ik aan het realiseren ben in mijn lichaam door de integrale sadhana.⁹⁵ Ik zou de allerhoogste Moeder en geen enkele sadhana doen, en feitelijk, deed Sri Aurobindo, zolang hij in zijn lichaam was, de sadhana, en ik ontving de effecten. Deze effecten werden automatisch tot stand gebracht, maar hij was degene, die het deed, niet ik --- ik was hoofdzakelijk de brug tussen zijn sadhana en de wereld. Alleen, toen hij zijn lichaam verliet, was ik gedwongen om de sadhana zelf op te nemen; ik moest niet alleen doen, wat ik eerder deed --- een brug zijn tussen zijn sadhana en de wereld --- maar ik moest zelf met de sadhana verder gaan. Toen hij wegging, gaf hij de verantwoording over aan mij voor wat hijzelf gedaan had in zijn lichaam, en ik moest het doen. Dus deze beide dingen zijn er. Soms overheerst de ene, soms de andere (ik bedoel niet successievelijk in de tijd, maar ... het hangt van het moment af), en zij proberen het te combineren in een totale en perfecte realisatie: het eeuwige, onuitsprekelijke en onveranderbare bewustzijn van de Sadhak van de integrale Yoga, die streeft in een opstijgende inspanning naar een altijd toenemende progressie.

Hieraan is een groeiende initiatie toegevoegd in de supramentale realisatie, wat (ik begrijp het nu goed) de perfecte vereniging is, van wat van boven komt en van wat van beneden komt, of met andere woorden, de eeuwige positie en de evolutionaire realisatie.

Toen --- en dit wordt nogal amusant zoals leven's spel --- Afhankelijk van ieder's natuur en positie en bias, en omdat menselijke wezens erg beperkt zijn, erg gedeeltelijk, en niet in staat tot een globale visie, zijn er degenen, die geloven, die vertrouwen hebben, of aan wie de Goddelijke Moeder geopenbaard wordt door Genade, die deze soort relatie hebben met de eeuwige Moeder --- En er zijn degenen, die zelf ondergedompeld zijn in de sadhana, die het bewustzijn hebben van een ontwikkelde sadhak en daarbij dezelfde relatie hebben met mij, als iemand heeft met wat zij over het algemeen een 'gerealiseerde ziel' noemen. Zodanige personen beschouwen mij als het prototype van de Guru, die een nieuwe weg wijst, maar de anderen hebben deze relatie niet van sadhak tot Guru (Ik neem de twee extremen, maar er zijn natuurlijk alle mogelijkheden ertussen), zij zijn alleen in contact met de eeuwige Moeder en in de eenvoud van hun harten verwachten zij, dat Zij alles voor hen zal doen. Wanneer zij volmaakt zouden zijn in deze attitude, dan zou de eeuwige Moeder alles voor hen doen --- in feite doet Zij alles, maar omdat zij niet volmaakt zijn, kunnen zij het niet volledig ontvangen. Maar de twee paden zijn erg verschillend, de twee soorten relaties zijn erg verschillend; en omdat we allemaal leven volgens de wet van uiterlijke dingen, in een materieel lichaam, is er een soort verveling, een bijna geïrriteerd misverstand, tussen diegenen, die dit pad volgen (niet bewust en opzettelijk, maar spontaan), die deze relatie hebben van het kind met de Moeder, en diegenen, die deze andere relatie hebben van de sadhak met de Guru. Dus creëert het een heel spel, met een oneindige diversiteit van tinten.

⁹⁵ *Sadhana*: yogische discipline. *Sadhak*: zoeker.

Maar dit alles is nog in afwachting, op de weg naar de realisatie, progressief naar voren bewegend, Daarom kunnen wij, tenzij we de uitkomst kunnen zien, niets begrijpen. We raken verward. Alleen, wanneer we de uitkomst zien, de uiteindelijke realisatie, alleen wanneer we *daar* AANGERAAKT hebben, zal alles begrepen worden --- dan zal het zo helder en eenvoudig zijn, als het kan zijn. Maar ondertussen zijn mijn relaties met verschillende mensen erg grappig, opperst amusant!

Diegenen, die, wat ik zou noemen, de meer 'uiterlijke' relatie hebben, vergeleken met de andere (ofschoon het niet werkelijk zo is) --- de relatie van yoga , of sadhana --- beschouwen de anderen als bijgelovig; en de anderen, die vertrouwen OF perceptie hebben, of de Genade om begrepen te hebben, wat Sri Aurobindo bedoelde (misschien zelfs voor te weten, wat hij zei, maar in ieder geval, nadat hij het gezegd heeft), beschouwen de anderen als onwetende ongelovigen! En er zijn allerlei gradaties ertussen, dus wordt het werkelijk nogal grappig!

Het opent buitengewone horizonten; wanneer je dit eenmaal begrepen hebt, heb je de sleutel --- je hebt de sleutel tot vele, vele dingen: de verschillende posities van ieder van de verschillende heiligen, de verschillende realisaties en ... het lost alle incoherenties op van de verscheidene manifestaties op aarde.

Bijvoorbeeld deze kwestie van Vermogen --- HET Vermogen --- over Materie. Diegenen, die me waarnemen als de eeuwige, universele Moeder en Sri Aurobindo als de Avatar, zijn verbaasd, dat ons vermogen niet absoluut is. Zij zijn verbaasd, dat we niet hoofdzakelijk hoeven te zeggen, 'Laat het zoals dit zijn' om het zoals 'dit' te laten zijn. Dit komt, omdat, in de integrale realisatie, de vereniging van de twee essentieel is: een vereniging van het vermogen, dat voortgaat van de eeuwige positie en het vermogen, dat voortgaat van de sadhana door de evolutionaire groei. Evenzo, hoe is het, dat diegenen, die zelfs de toppen bereikt hebben van yogische kennis (Ik dacht aan de Swami), hun toevlucht moeten nemen tot goden of halfgoden om in staat te zijn om dingen te realiseren? --- Omdat zij zich inderdaad verenigd hebben met zekere hogere krachten en entiteiten, maar het was niet bepaald sinds het begin van de tijd, dat zij dit bijzondere wezen waren. Zij werden niet geboren als dit of dat, maar door evolutie verenigden zij zich met een latente mogelijkheid in zichzelf. Iedereen draagt het Eeuwige in zichzelf, maar men kan zich alleen bij Hem voegen, wanneer men de volledige vereniging gerealiseerd heeft van het latente Eeuwige met het eeuwige Eeuwige.

En ... dit verklaart alles, absoluut alles: hoe het werkt, hoe het functioneert in de wereld.⁹⁶ Ik zei tegen mijzelf, 'Maar ik heb geen vermogens, ik heb geen vermogens!' Verscheidene dagen geleden zei ik, 'Maar alles welbeschouwd, WEET ik, WIE daar is, ik weet het, hoe komt het toch ... ? Daar, daar boven

⁹⁶ Moeder voegde toe: 'Het mooiste gedeelte van de ervaring ontbreekt ... Wanneer ik probeer om iets te formuleren op een te precieze manier, dan verdampen alle uitgestrektheden van de ervaring. De hele wereld wordt geopenbaard in haar hele organisatie tot in de kleinste details --- maar *alles* tegelijkertijd --- hoe kan het uitgelegd worden? Het is niet mogelijk'

(het niveau van het hoofd), is het allemaal krachtig, niets kan weerstand bieden --- maar hier ... het is niet effectief.'

Dus, diegenen, die vertrouwen hebben, zelfs een onwetende, maar werkelijk vertrouwen (het kan onwetend zijn, maar desalniettemin is het werkelijk), zeggen, 'Wat! Hoe kunt u geen vermogens hebben?' ... Omdat de sadhana nog niet voorbij is.

De Heer zal zijn universum alleen bezitten, wanneer het universum bewust de Heer geworden is.

Oktober 17, 1958

(Moeder brengt met zich de voortzetting van de eerste zeven Sutra's, die door haar, waarschijnlijk in 1957, geschreven zijn.⁹⁷)

Zij zijn in twee groepen.

De eerste groep eindigt met een helpende hand aan diegenen, die een verkeerde keuze (!) gemaakt hebben:

7) Maar zelfs in het geval, dat je niet de onherroepelijke beslissing gemaakt hebt aan het begin, zou je dan het goede geluk hebben om de leven gedurende deze onvoorstelbare uren van universele geschiedenis, wanneer de Genade aanwezig is, belichaamd op aarde, dan zal Het op zekere bijzondere momenten, de hernieuwde mogelijkheid bieden om een uiteindelijke keuze te maken, die je recht naar het doel zal leiden.

8) Alle verdeling in het wezen is een onoprechtheid.

9) De grootste onoprechtheid is om een afgrond uit te houwen tussen iemand's lichaam en de waarheid van iemand's wezen.

10) Wanneer een afgrond het ware wezen van het fysieke wezen scheidt, vult de Natuur het onmiddellijk op met alle vijandige suggesties, waarvan de dodelijkste angst is en de verderfelijke twijfel.

Ik schreef dat, voor het lezen van Sri Aurobindo's aforisme over 'de wachters van de Natuur.'⁹⁸ Ik vond het erg interessant en ik zei tegen mijzelf,

⁹⁷ Zie p. ??

⁹⁸ 'Wanneer de mensheid alleen een glimp opving van welke oneindige genietingen, welke volmaakte krachten, welke lumineuze bereiken van spontane kennis, welke wijde kalnten van ons wezen op ons liggen te wachten in de landstreken, die onze dierlijke evolutie nog niet veroverd heeft, zouden zij allemaal vertrekken en nooit rusten,

‘wel! Dat is precies, wat tot mij kwam!’

Er is er nog een (maar het is niet de laatste:)

11) Laat aan niets toe, nergens, om de waarheid van je wezen te ontkennen: dat is oprechtheid.

Oktober 25, 1958

(Wat betreft de leerling's tantrische guru)

Wanneer X zijn puja doet, zie ik duidelijk een beeld van de Moeder, die hij aanroept --- ik zie haar neerdalen.

Iedereen is in aanraking met de universele uitdrukking van een aspect of een wil of een modus van de Allerhoogste, en wanneer men er naar aspireert, komt dit met een buitengewone plasticiteit. En wanneer dat gebeurt, wordt ik zelfs de Getuige (niet de getuige op de manier van de Purusha⁹⁹ : een getuige, die veel ... oneindiger en eeuwiger is dan de Purusha). Ik zie, wat antwoordt, waarom het antwoordt, hoe het antwoordt. Zo weet ik, wat mensen willen (niet hier beneden, noch zelfs in hun hoogste aspiratie). Ik zie het zelfs, wanneer mensen zelf niet langer bewust zijn --- of eerder, nog niet bewust (voor mij is het 'niet langer,' maar hoe dan ook ...), wanneer zij nog niet ergens zijn van deze identificatie. Zelfs dan zie ik het.

Het is interessant.

Zij doen pujas voor al deze krachten of godheden, maar het is niet ... het is niet de hoogste Waarheid. Wat Sri Aurobindo de ware 'overgave' noemde, de overgave aan de Allerhoogste, is een waarheid, die die van enkel vertrouwen op zichzelf.

En dat brengt altijd complicaties naar binnen, conflicten. Ik was verrast, dat de atmosfeer [van de Ashram] gevuld is met conflicten, als hij hier is --- maar dat is de reden.¹⁰⁰

Waarom zijn de mensen niet bewust van deze identificatie, terwijl zij het hebben in een deel van hun wezen?

voordat deze schatten verkregen hadden. Maar de weg is smal, de deuren zijn moeilijk te forceren, en er zijn angst, wantrouwen en scepticisme, wachters van de Natuur, die verbieden om onze voet af te keren van minder gewone weiden.' (Cent. Ed. Vol. XVII p. 79)

⁹⁹

¹⁰⁰ De occulte atmosfeer van tantrische pujas roepen krachten aan, die niet samenvallen met de volledig verschillende atmosfeer en de volledig verschillende attitude van de supramentale Yoga.

Tussen het uiterlijke bewustzijn en het diepste bewustzijn zijn er waarlijk gaten --- die 'ontbrekende schakels' zijn tussen de toestanden van zijn en die gebouwd moeten worden, maar zij weten niet hoe zij het moeten doen. Dus de eerste reactie, wanneer zij naar binnen gaan, is paniek! Zij voelen, dat zij in de nacht vallen, in nietsheid, in niet-wezen!

Ik had een Deense vriend, een artiest, met wie dit gebeurde. Hij wilde, dat ik hem leerde om uit zijn lichaam te gaan. Hij had interessante dromen, dus dacht hij, dat het waardevol zou zijn om daar bewust naar toe te gaan. Ik hielp hem om er 'uit te gaan' - maar het was beangstigend! ... Toen hij droomde, bleef een deel van zijn bewustzijn inderdaad actief, en er bleef een soort verbinding tussen zijn actieve deel en zijn uiterlijke wezen, dus herinnerde hij sommige van zijn dromen, maar het was alleen een erg gedeeltelijk fenomeen. Om uit je lichaam te gaan, betekent, dat je geleidelijk moet gaan door ALLE toestanden van het wezen, wanneer je het systematische wil doen. Maar al in het subtiële fysieke was het bijna niet geïndividualiseerd, en zo gauw hij iets verder ging, was er niet langer iets! Het was ongevormd, niet bestaand.

Dus gaan zij zitten (er wordt hen verteld om naar binnen te gaan, om in zichzelf te gaan), en zij raken in paniek! --- Natuurlijk voelen zij dat zij ... dat zij verdwijnen, er is niets! Er is geen bewustzijn.

November 2, 1958

Gisterenavond dacht ik, 'Mijn god! Wanneer ik moet ...' Individueel, met deze of die, door de besten te selecteren, zou ik ergens kunnen komen, maar dit ... deze massa.¹⁰¹ De Swami vertelde me dat --- hij vertelde het me onmiddellijk na zijn eerste meditatie (collectieve meditatie op de Ashram Playground), hij vertelde me, 'Het *spul is niet goed!*' (*Moeder lacht*)

Ik legde geen nadruk op de zaak.

Dit alles bij elkaar stelt een collectieve entiteit samen, en het individu is er in verloren. Wanneer ik met deze persoon of die persoon individueel moest omgaan, zou het verschillend zijn. Maar alles bij elkaar, hen allemaal samen nemen als een collectieve entiteit, wel het is niet briljant.

¹⁰¹ Moeder refereert aan de Ashram als een collectieve entiteit.

November 4, 1958

(Betreffende; de Agenda van augustus 9, 1958 over de goden van de Puranas)

De goden van de Puranas zijn genadeloze goden, die alleen vermogen respecteren en niets hebben van de ware liefde, liefdadigheid of diepzinnige goedheid, die het Goddelijke in het menselijke bewustzijn geplaatst hebben --- en die psychisch compenseren voor alle uiterlijke defecten. Zij hebben zelf hier niets van, zij hebben geen psychisch wezen.¹⁰² De Puranische goden hebben geen psychisch wezen, zij handelen volgens hun vermogen. Zij worden alleen beperkt, wanneer hun vermogen niet al-krachtig is, dat is alles.

Maar wat vertegenwoordigt Anusuya?¹⁰³

Zij is een portret van de ideale vrouw volgens de Hindoe opvatting, de vrouw, die haar echtgenoot aanbidt als een god, wat betekent, dat zij de Allerhoogste in haar echtgenoot ziet. En zo was deze vrouw krachtiger dan alle goden van de Puranas, juist, omdat zij de deze psychische capaciteit van totale zelfgave had; en haar vertrouwen in de Allerhoogste's aanwezigheid in haar echtgenoot gaf haar veel meer vermogen dan dat van alle goden.

Het verhaal, dat in de film verteld werd, is dit: Narada had, zoals gewoonlijk, plezier. (Narada is een halfgod met een goddelijke positie --- dat is, hij kan communiceren met mensen en goden, zoals hij wil, en hij dient als een intermediair, maar dan wil hij plezier hebben!) Dus was hij ruzie aan het maken met een van de godinnen, ik herinner niet langer welke, en hij vertelde haar ... (Ah, yes! De ruzie was met Saraswati.) Saraswati vertelde hem, dat kennis veel grootser is dan liefde (veel grootser, omdat het krachtiger is dan liefde), en hij antwoordde haar, 'je weet niet, waar je over praat! (Moeder lacht) Liefde is veel krachtiger dan kennis.' Dus daagde zij hem uit, zeggende, 'Wel dan, bewijs het me.' --- 'Ik zal het je bewijzen,' antwoordde hij. En het hele verhaal begint hier. Hij begon een hele verwikkeling op aarde alleen om zijn punt te bewijzen.

Het was alleen een filmverhaal, maar hoe dan ook, de drie vrouwen van de Trimurti --- dat is, de gemalin van Brahma, de gemalin van Vishnu en de echtgenoot van Shiva --- bundelden krachten (!) en probeerden allerlei dingen om Narada van zijn stuk te brengen. Ik herinner me niet langer de details van het verhaal ... Oh ja, het verhaal begint zo: een van de drie --- ik geloof, dat het

¹⁰² In Sri Aurobindo's en Moeder's terminologie betekent 'psychisch' of 'psychisch wezen' de ziel of het deel van de Allerhoogste in de mens, dat evolueert van leven naar leven, totdat het een volledig zelfbewust wezen wordt. De ziel is een speciale capaciteit of genade van menselijke wezens op aarde.

¹⁰³ De film op Augustus 5.

Shiva's gemalin was, Parvati (zij was trouwens de ergste!) --- was haar puja aan het doen. Shiva was in meditatie, en zij begon haar puja voor hem te doen; ze gebruikte een olielamp voor de puja en de lamp viel naar beneden en verbrandde haar voet. Dus kwam Shiva onmiddellijk uit zijn meditatie en zei tegen haar, 'Wat is het, Devi?' (gelach) Zij antwoordde, 'Ik verbrandde mijn voet!' Toen zei Narada, 'Ben je niet beschaamd om wat je hebt gedaan? --- om Shiva uit zijn meditatie te laten komen, eenvoudig omdat je een kleine verbranding aan je voet hebt, die zelfs geen pijn kan doen, omdat je onsterfelijke bent!' Ze werd woedend en viel uit naar hem, 'Laat me zien, dat het anders kan zijn!' Narada antwoordde, 'Ik ga je laten zien, wat het is om werkelijk van iemand's echtgenoot te houden --- je weet er niets van!'

Dan komt het verhaal van Anusuya en haar echtgenoot (die waarlijk een echtgenoot is ... en erg goede man, maar wel, alles welbeschouwd geen god!), die sliep met zijn hoofd rustend op Anusuya's knieën. Zij hadden hun puja beëindigd (zij beiden waren aanbidders van Shiva), en na hun puja was hij aan het rusten, slapen, met zijn hoofd op Anusuya's knieën. Ondertussen waren de goden neergedaald op aarde, in het bijzonder deze Parvati, en zij zagen Anusuya zo. Toen riep Parvati uit, 'Dit is een goede gelegenheid!' Niet ver weg brandde een kookvuur. Met haar vermogen stuurde zij het vuur, dat naar beneden rolde over Anusuya's voeten --- dat haar liet schrikken, omdat het pijn deed. Het begon te branden; geen schreeuw, geen beweging, niets ... omdat zij haar echtgenoot niet wilde wekken. Maar zij begon Shiva aan te roepen (Shiva was daar). En omdat zijn Shiva aanriep (het is prachtig in het verhaal), omdat zij Shiva aanriep, begon Shiva's voet te branden! (*Moeder lacht*) Toen liet Narada Shiva aan Parvati zien: 'Kijk, wat je aan het doen ben; je verbrandt je echtgenoot's voet! 'Dus maakte Parvati het tegengestelde gebaar en het vuur werd uitgemaakt.

Zo ging het.

Prachtig.

Oh, het verhaal was de hele tijd erg prachtig. Er was het ene na het andere, het ene na het andere, en altijd was het vermogen van Anusuya groter dan het vermogen van de goden. Ik vond dat verhaal erg leuk.

Het eindigde in een ... (Oh, het verhaal was erg lang; het duurde drie uur!) Maar werkelijk, het was helemaal prachtig. Prachtig op de manier, waarop het liet zien, dat de oprechtheid van liefde krachtiger is dan al het andere.

Als ik het helemaal aan je zou moeten vertellen, dan zou er geen einde aan komen, maar hoe dan ook, je krijgt het idee.

* * *

(Kort erna brengt de leerling het onderwerp naar voren van Augustus 9, waar Moeder gezegd had, dat de goden 'nogal erger waren dan menselijke wezens')

Er zou gezegd moeten worden, dat we spreken over de Puranische goden, omdat de Christenen, bijvoorbeeld, niet begrijpen, wat dit kan betekenen. Zij hebben een volledig verschillende opvatting over de goden. Het zou echter van toepassing kunnen zijn op de oude Griekse mythologie.

Nee, niet uniek. Het zou van toepassing kunnen in veel andere gevallen. Zelfs, als de Christenen het niet kunnen begrijpen, zijn er veel anderen, die het zullen!

Diegenen, die een beetje gelezen hebben en die iets anders weten dan hun kleine sleur, zullen het begrijpen. .

Er is iets, dat overeenkomt tussen de Puranische goden en de goden van de Grieken of de Egyptische mythologie. De goden van de Egyptische mythologie zijn verschrikkelijke wezens ... Zij snijden mensen's hoofden af, scheuren hun vijanden in stukken! ...

De Grieken waren ook niet altijd zachtmoedig!

In Europa en in de moderne Westerse wereld wordt gedacht, dat al deze goden --- de Griekse goden en de 'heidense' goden, zoals zij genoemd worden --- menselijke fantasieën zijn, dat zij geen werkelijke wezens zijn. Om het te begrijpen, moet men weten, dat zij werkelijke wezens zijn. Dat is het verschil. Voor Westerlingen zijn zij alleen een verduisterd beeld van de menselijke verbeelding en corresponderen niet met iets, dat werkelijk is in het universum. Maar dat is een grove fout.

Om de werken te begrijpen van het universele leven, en zelfs die van het aardse leven, moet men weten, dat in hun eigen werkelijkheden dit allemaal levende wezens zijn, ieder met hun eigen onafhankelijke werkelijkheid. Zo zouden bestaan, zelfs als de mens niet zou bestaan! De meeste goden bestonden voor de mens.

Zij zijn wezens, die behoren bij de progressieve schepping van het universum en die zelf gepresideerd hebben over haar formatie van de meest etherische of subtiele regionen tot de meest materiële regionen. Zij zijn een neerdaling van de goddelijke scheppende Geest, die kwam om het onheil te repareren ... in het kort, om te repareren, wat de Asura's gedaan hadden. De eerste makers schiepen wanorde en duisternis, een onbewustheid, en dan wordt er gezegd, dat er een tweede 'afstamming' was van makers om dat kwaad te repareren, en de goden daalden geleidelijk neer door de werkelijkheden, die ooit --- men kan niet zeggen dichter, omdat het niet werkelijk dicht is, noch kan men werkelijk zeggen materieel, omdat materie, zoals wij het kennen, niet op dat niveau bestaat --- door steeds concretere substanties.

Al deze zones, deze vlakken van werkelijkheid, ontvingen verschillende namen en waren geassocieerd op verschillende manieren, volgens occulte scholen, volgens verschillende tradities, maar er is een essentiële gelijkenis en wanneer we ver genoeg teruggaan in de verscheidene tradities, verschilt bijna

niets, behalve woorden, afhankelijk van het land en de taal. De beschrijvingen zijn nogal overeenkomend. Bovendien is voor diegenen, die de ladder opklimmen --- of, met andere woorden, een menselijk wezen, dat, door zijn occulte kennis, uit een van zijn 'lichamen' gaat (ze noemen het 'sheats' in het Engels) en binnengaat in een subtieler lichaam --- om te HANDELEN in een subtieler lichaam --- enzovoort, twaalf keer (je laat ieder lichaam uit een meer materieel lichaam komen, terwijl je het meer materiële lichaam in haar corresponderende zone laat, en dan weggaat door opvolgende uitredingen), wat zij gezien hebben, wat zij ontdekt hebben, en gezien door hun opstijging --- of zij nu occultisten zijn van het Westen of occultisten van het Oosten --- voor het grootste deel analoog in beschrijving. Zij hebben er verschillende woorden aan gegeven, maar de ervaring is zeer analoog.

Er is de hele traditie van de Chaldeeërs, en er is ook de Vedische traditie, en er was zeer zeker een traditie, die voorafging aan beiden, die opsplitste in de twee takken. Wel, al deze occulte ervaringen zijn hetzelfde geweest. Alleen de beschrijving verschilt, afhankelijk van het land en de taal. Het verhaal van de schepping wordt niet verteld vanuit een metafysisch of psychologisch gezichtspunt, maar vanuit een objectief gezichtspunt, en dit verhaal is zo werkelijk als onze verhalen over historische perioden. Het is natuurlijk niet alleen een manier van zien, maar het is een even legitieme manier als de andere, en in ieder geval erkent het de concrete werkelijkheid van al deze goddelijke wezens. Zelfs nu vertonen de ervaringen van de Westerse occultisten en die van het Oosten grote gelijkenissen. Het enige verschil is in de manier, waarop zij uitgedrukt worden, maar de manipulatie van de krachten is hetzelfde.

Ik leerde alles door Theon. Waarschijnlijk was hij ... Ik weet niet, of hij Russisch was of Pools (een Russische of een Poolse Jood), hij heeft nooit gezegd, wie hij werkelijk was of waar hij geboren was, noch zijn leeftijd of wat dan ook.

Hij had twee namen aangenomen: de ene was Arabische naam, die hij had aangenomen, toen hij zijn toevlucht nam in Algerije (ik weet niet om welke reden). Nadat hij met Blavatsky gewerkt had en een occulte sociëteit gesticht had in Egypte, ging hij naar Algerije en daar noemde hij zichzelf voor het eerst 'Aia Aziz' (een woord van Arabische oorsprong, dat 'de geliefde' betekent). Toen, wanneer hij zijn *Cosmic Review* begon op te zetten en zijn 'kosmische groep', noemde hij zich Max Theon, wat de allerhoogste God(!), de grootste God betekent! En niemand kende hem met enige andere naam dan deze twee --- Aia Aziz en Max Theon.

Hij had een Engelse vrouw.

Hij zei, dat hij de initiatie in India had ontvangen (hij kende een beetje Sanskriet en de Rig Veda grondig), En toen formuleerde hij een traditie, die hij de 'kosmische traditie' noemde en die hij claimde ontvangen te hebben --- ik weet het niet --- van een traditie, die voorafging aan die van de Kabbala en de Vedas. Maar er waren veel dingen (Mevrouw Theon was de helderziende, en

zij ontving visioenen; oh, zij was prachtig!), veel dingen, die ikzelf gezien had en gekend, voordat ik hen kende, die toen verwezenlijkt werden.

Dus ik ben er persoonlijk van overtuigd, dat er inderdaad een traditie was, die voorafging aan deze beide tradities, die een kennis bevatte, die erg dicht bij een integrale kennis kwam. Er is zeker een gelijkenis in de ervaringen. Toen ik hier kwam en Sri Aurobindo zekere dingen vertelde, die ik wist vanuit een occult standpunt, vertelde hij mij, dat ze volledig tantrisch waren --- en ik wist niets in die tijd, absoluut niets, noch de Vedas, noch de Tantras.

Dus zeer waarschijnlijk was er een traditie, die aan beiden voorafging. Ik heb herinneringen (voor mij zijn het altijd dingen, die ik GELEEFD heb), zeer heldere, zeer onderscheiden herinneringen van een tijd, die zeker ZEER voorafging aan de Vedische tijden en aan de Kabbala, aan de traditie van de Chaldeeërs.

Maar nu is er alleen een zeer klein aantal mensen in het Westen, die weten, dat het niet hoofdzakelijk subjectief of fantasierijk is (het resultaat van een meer of minder tomeloze verbeelding), en dat het correspondeert met een universele waarheid.

Al deze regionen, al deze werkelijkheden zijn gevuld met wezens, die apart bestaan in hun eigen werkelijkheden, en wanneer je ontwaakt en bewust bent, op een gegeven vlak --- bijvoorbeeld, wanneer je, terwijl je uit een meer materieel lichaam gaat, ontwaakt je op een hoger vlak --- kun je dezelfde relatie hebben met de dingen en de mensen van dat vlak, als met de dingen en mensen van de materiële wereld. Met andere woorden, er bestaat een volledig objectieve relatie, die niets te maken heeft met je eigen idee van dingen. Natuurlijk wordt de gelijkenis steeds groter, hoe dichter je bij de materiële wereld betrokken bent en er is zelfs een moment, wanneer een regio direct kan handelen op de andere. In ieder geval vind je, in wat Sri Aurobindo de 'koninkrijken van het bovenmentale' noemt, een concrete werkelijkheid, die volledig onafhankelijk is van je persoonlijke ervaring; wanneer je ook er naar terugkomt, vind je weer dezelfde dingen, met enige verschillen, die gebeurd kunnen zijn GEDURENDE JE AFWEZIGHEID. En je relaties met de wezens daar zijn identiek aan degene, die je hebt met fysieke wezens, behalve dat zij flexibeler zijn, soepeler, en directer (bijvoorbeeld, er is een capaciteit om de uiterlijke vorm te veranderen, de zichtbare vorm, volgens je innerlijke toestand), maar je kunt een afspraak maken met iemand, naar een ontmoeting komen, en hetzelfde wezen vinden met alleen zekere verschillen, die gebeurd kunnen zouden --- maar het is absoluut concreet, met absoluut concrete resultaten.

Je moet echter tenminste enige ervaring hebben van deze dingen om hen te begrijpen. Anders zullen, wanneer je overtuigd bent, dat dit alles alleen een menselijke gril is of mentale formaties, wanneer je gelooft, dat deze goden zo en zo een vorm hebben, omdat mensen het zich voorgesteld hebben --- zoals met al degenen, die zeggen, dat God geschapen is naar het beeld van een mens alleen in het menselijke denken bestaat --- alle zodanige mensen het niet begrijpen, het zal absoluut ridicuul voor hen lijken, een soort gekte. Je

moet het onderwerp een beetje leven, een beetje aanraken, om te weten, hoe concreet het is.

Natuurlijk weten kinderen nogal veel --- wanneer zij niet bedorven zijn. Er zijn veel kinderen, die nacht na nacht naar dezelfde plaats en doorgaan met een leven te leven, dat zij daar begonnen zijn. Wanneer deze faculteiten niet bedorven zijn met de leeftijd, dan kunnen zij in iemand behouden blijven. Er was een tijd, toen ik speciaal geïnteresseerd was in dromen en ik naar dezelfde plaats kon terugkeren en hetzelfde werk voortzetten, dat ik daar begonnen was, iets bezoeken, bijvoorbeeld, of op iets toe te zien, een of andere werk van organisatie of een of andere ontdekking of onderzoek; je gaat naar een zekere plaats, juist, zoals ergens naar toe gaat in het leven, dan rust je een tijdje, dan ga je terug en begint weer --- je neemt je werk op, juist, waar je het achtergelaten hebt, en je gaat door. Je merkt ook op, dat er dingen zijn, die volledig onafhankelijk van je zijn, zekere variaties, die helemaal niet door jou gecreëerd waren en die automatisch gebeurden gedurende je afwezigheid.

Maar dan moet je deze ervaringen zelf LEVEN; je moet zelf zien, je moet hen leven met voldoende oprechtheid om te zien (door oprecht en spontaan te zijn), dat zij onafhankelijk zijn van enige mentale formaties. Omdat men de tegengestelde lijn kan nemen en een intensieve kan maken van de manier, waarop mentale kunnen handelen op gebeurtenissen --- wat erg interessant is. Maar dat is een ander gebied. En deze studie maakt je erg voorzichtig, erg verstandig, omdat je op gaat merken, in hoeverre je jezelf kan misleiden. Daarom moet zowel de ene als de andere, de mentale formatie en de occulte werkelijkheid bestudeerd worden om te zien, wat het ESSENTIELE verschil is tussen hen. De ene bestaat in zichzelf, volledig onafhankelijk van wat we erover denken, en de andere ...

Dat was een genade. Mij was iedere ervaring gegeven zonder IETS te weten van waar alles over ging --- mijn denkvermogen was absoluut ... blank. Er was geen actieve correspondentie in het formatieve denkvermogen. Ik wist alleen NADERHAND over wat er gebeurd was of de wetten, die deze gebeurtenissen besturen, toen ik nieuwsgierig was in onderzocht om uit te vinden, waar het mee relateerde. Toen vond ik het uit. Maar anders wist ik het niet. Dus dat was een helder bewijs, dat deze dingen volledig bestonden buiten mijn verbeelding of denken.

Het gebeurt niet erg frequent in deze wereld. En daarom lijken deze ervaringen, die anders nogal natuurlijk lijken, nogal voor de hand liggend, ... extravagante grillen te zijn voor mensen, die niets weten.

Maar als je dit transponeert op Frankrijk, op het Westen, zouden mensen, tenzij je frequent occulte kringen bezoekt, naar je kijken met ... En achter je rug zouden zij zeggen, 'Die persoon is getikt!'

* * *

(Later vraagt de leerling aan Moeder om een of andere verheldering over het "essentiële verschil" tussen de occulte werkelijkheid en mentale formaties)

Wanneer je eenmaal op dit gebied gewerkt hebt, realiseer je je, dat wanneer je een onderwerp bestudeert hebt, wanneer je mentaal iets begrepen hebt, het een speciale tonaliteit geeft aan de ervaring. De ervaring zou nogal spontaan en oprecht zijn, maar het eenvoudige feit van dit onderwerp gekend te hebben en van het bestudeerd te hebben, geeft een bijzondere tonaliteit; aan de andere kant, wanneer je niets geleerd hebt over het onderwerp, wanneer je helemaal niets weet, wel, wanneer de ervaring komt, is de notering ervan volledig spontaan en oprecht. Het kan meer of minder adequaat zijn, maar het is niet het resultaat van een eerdere mentale formatie.

Wat gebeurde in mijn leven is, dat ik nooit dingen bestudeerde of kende, tot NA het hebben van de ervaring --- alleen DOOR de ervaring en omdat ik het wilde begrijpen, zou ik dingen bestuderen, die er betrekking op hadden.

Het was hetzelfde voor visioenen over voorbij levens. Ik wist NIETS, wanneer ik de ervaring zou hebben, zelfs niet de mogelijkheid van voorbij levens, en alleen na het hebben van de ervaring, zou ik de kwestie bestuderen en, bijvoorbeeld, zelfs historische feiten verifiëren, die in mijn visioen gebeurd waren, maar waar ik geen voorafgaande kennis had.

* * *

(Dan vraagt de leerling over details bij het uitgaan van ieder successief lichaam in de volgende, meer subtiële)

Er zijn subtiële lichamen en subtiële werelden, die corresponderen met deze lichamen; het is, wat de psychologische methode 'toestanden van bewustzijn' noemen, maar deze toestanden van bewustzijn corresponderen werkelijk met werelden. Het occulte proces bestaat uit gewaar worden van deze verscheidene innerlijke toestanden van zijn, van subtiële lichamen, en van hen voldoende beheersen om in staat te zijn om de ene successievelijk uit de andere te laten komen. Want er is een hele hiërarchie van toenemende subtiliteiten --- of afnemende, afhankelijk van de richting --- en het occulte proces bestaat uit een subtieler lichaam uit een dichter lichaam laten komen, enzovoort, helemaal naar de meest etherische regionen. Je gaat eruit door successieve uittredingen in steeds subtielere lichamen of werelden. Iedere keer is het eerder als overgaan naar een andere dimensie. In feite is de vierde dimensie van de natuurkundigen alleen de wetenschappelijke transcriptie van een occulte kennis.

Om een andere vergelijking te maken zou gezegd kunnen worden, dat het fysieke lichaam het centrum is --- het is het meest materiële en het meest gecondenseerde, zowel als het kleinste --- en de subtielere lichamen overlappen toenemend de limieten van dit centrale fysieke lichaam, zij gaan erdoorheen en strekken zich steeds verder uit, zoals water, dat verdampt door een poreuze vaas, die er een soort stoom helemaal omheen creëert. En hoe subtieler het is hoe meer haar uitbreiding neigt om te versmelten met dat van het universum: je wordt eindelijk universeel. Het is een volledig concreet

proces, dat de onzichtbare werelden een objectieve ervaring maakt en je zelfs toestaat om in die werelden te handelen.

Ongedateerd 1958

Wanneer je uitgetreden gedurende de slaap en bewust in de vitale wereld, kun je een vitaal leven, dat zo bewust is als het fysieke leven. Ik heb mensen gekend, die deze capaciteit hadden en die zo intens geïnteresseerd zijn in hun ervaringen in de vitale wereld en wanneer je daar een zeker vermogen bezit, zijn de omstandigheden wonderbaarlijk, oneindig gevarieerder en mooier dan in de fysieke wereld.

Veronderstel, bijvoorbeeld, dat je erg moe bent en rust nodig hebt. Wanneer je weet, hoe je jezelf uit moet laten treden en bewust de vitale wereld binnen te gaan, dan zal je daar een gebied vinden als een wonderbaarlijk maagdelijke woud met alle prachten van een rijke en harmonieuze vegetatie, prachtige spiegels van water en een atmosfeer, die zo gevuld is met deze levende levendige vitaliteit van de planten!

Er is een zodanig leven daar, een zodanige schoonheid, zoveel rijkdom en overvloed, dat je vol kracht ontwaakt en met een absoluut prachtig gevoel van energie, zelfs, wanneer je daar een minuut blijft.

En het is zo objectief, zo concreet! Ik heb mensen daarheen meegenomen, zonder hen te vertellen, waar het allemaal over ging, en zij waren in staat de plaats exact te beschrijven, zoals ik het zou doen.

Er zijn regionen, zoals die --- niet erg veel, maar enkele.

Aan de andere kant zijn er veel onplezierige plaatsen in de vitale wereld, waar het beter is om niet naar toe te gaan. Diegenen, die gemakkelijk kunnen leren om uit hun lichaam te gaan, zouden zo moeten doen met nogal wat voorzichtigheid. Ik heb dit nooit aan veel mensen kunnen leren, want als zij het alleen zouden doen, zou het betekenen, dat ik heb achterlaat, soms zonder bescherming, voor ervaringen, die extreem schadelijk kunnen zijn.

De vitale wereld is een wereld van extremen. Wanneer je, bijvoorbeeld, een tros druiven eet in de vitale wereld, voel je je zo verzadigd, dat je gedurende zesendertig uur zonder honger kan blijven. Maar je kunt ook tegen dingen aanlopen en plaatsen binnengaan, die alle energie uit je wringen binnen een minuut en je bij tijden ziek of zelfs invalide.

Ik kende een absoluut exceptionele vrouw¹⁰⁴ vanuit occult gezichtspunt, die precies een zodanig ongeluk had in de vitale wereld. Terwijl zij iemand probeerde los te wringen, die zij waardeerde, van de wezens van de vitale wereld, ontving zij een zodanige klap op een oog, dat zij het verloor.

Zonder zover te gaan, zou het kunnen gebeuren, dat je ongevallen tegenkomt in de vitale wereld, die een spoor nalaten gedurende uren na het ontwaken.

November 8, 1958

Ik vond een boodschap voor de 1ste Januari ... Het was nogal onvoorzien. Gisterenmorgen dacht ik, 'Desalniettemin moet ik een boodschap vinden, maar wat?' Ik was absoluut ... zoals dat, neutraal, niets. Toen merkte ik gisteravond in de klas (*van Vrijdag, November 7*), dat deze kinderen, die een hele week hadden om hun vragen voor te bereiden op de tekst er geen enkele gevonden hadden! Een verschrikkelijke lethargie! Een totaal gemis aan interesse. En toen ik geëindigd was met spreken, dacht ik bij mijzelf, 'Maar wat IS er in deze mensen, die nergens anders in geïnteresseerd zijn, dan in hun persoonlijke kleine zaken' Dus begon ik neer te dalen in hun mentale atmosfeer, op zoek naar het kleine licht, van dat, wat antwoordt ... En het trok trok me letterlijk naar beneden alsof in een gat, maar op een zodanige materiële manier, mijn hand, die op de leuning van de stoel was, begon naar beneden te slippen, mijn andere hand ging zo (*naar de grond*), mijn hoofd ook! Ik dacht, dat het mijn knieën zou raken!

En ik had de indruk ... Het was geen indruk --- ik zag het. Ik was aan het neerdalen in een kloof tussen twee steile rotsen, rotsen, die gemaakt leken te zijn van iets, dat harder is dan basalt, ZWART, maar tegelijkertijd metaalachtig, met zulke scherpe kanten --- het leek, dat hoofdzakelijk een aanraking je zou verscheuren. Het leek eindeloos en bodemloos, en het bleef nauwer worden, steeds nauwer, steeds nauwer, als een trechter, zo nauw, dat er bijna geen ruimte was --- zelfs niet voor het bewustzijn --- om doorheen te gaan. En de bodem was onzichtbaar, een zwart gat. En het ging naar beneden, naar beneden, naar beneden, zo, zonder lucht, zonder licht, behalve voor een soort glinstering, die me in staat stelde om de rotsranden te onderscheiden. Zij leken steil uitgesneden, zo scherp ... Uiteindelijk, toen mijn hoofd mijn knieën begon te raken, vroeg ik mezelf, 'Maar, wat is er op de bodem hiervan ... dit gat?'

En zo gauw als ik uitgebracht had, 'Wat is er op de bodem van dit gat?', leek ik een veer aangeraakt te hebben, die juist in de dieptes was --- een veer, die ik niet zag, maar die onmiddellijk handelde met een ontzaglijk vermogen ---

¹⁰⁴ Madame Theon

en het wierp me terstond omhoog, slingerde me uit de kloof in ... (armen uitgestrekt, bewegingsloos) een vormloze, onbepaalde uitgestrektheid, die oneindig comfortabel was --- niet precies warm, maar het gaf een gevoel van gemak en van een oneindige warmte.

En het was al-krachtig, met een oneindige rijkdom. Het had geen ... nee, het had geen enkele soort vorm, en het had geen grenzen (natuurlijk wist ik, omdat ik ermee geïdentificeerd was, dat er noch een grens, noch een vorm was). Het was alsof (omdat het niet zichtbaar was), alsof deze uitgestrektheid gemaakt was van talloze, onwaarneembare punten --- punten, die geen plaats innamen (er was geen besef van ruimte), die van diep warm goud waren --- maar dit is alleen een gevoel, een transcriptie. En dit alles was absoluut LEVEND, levend met een vermogen, dat oneindig leek. En toch bewegingsloos.

Het duurde nogal enige tijd, gedurende de rest van de meditatie.

Het leek een hele rijkdom van mogelijkheden te bevatten, en dit alles, dat vormloos was, had het vermogen om vorm te worden.

Op dat moment vroeg ik mezelf af, wat het betekende. Later vond ik het natuurlijk uit, en uiteindelijk deze morgen zei ik tegen mijzelf, 'Ah, dus dat is het! Het kwam naar me toe om me mijn boodschap te geven voor het nieuwe jaar!' Toen schreef ik de ervaring over --- het kan natuurlijk niet beschreven worden, want het was onbeschrijflijk; het was een psychologische fenomeen en de en de vorm, die het aannam, was alleen een manier om de psychologische toestand aan zichzelf te beschrijven. Hier is, wat ik neerschreef, klaarblijkelijk op een mentale manier, en ik denk erover om het als mijn boodschap te gebruiken.

Er was een aarzeling in de uitdrukking, dus bracht ik het papier en ik wil, dat wij samen beslissen over de uiteindelijke tekst.

Ik heb niets beschreven. Ik heb alleen een feit verklaard (*Moeder leest*):

'Juist op de bodem van de onbewustheid, het hardst en rigide eb nauw en verstikkend, sloeg ik op een almachtige veer, die me terstond omhoog wierp in een vormloos, onbepaald Uitgestrekte, generator van de hele schepping.'

En het is weer nog een bewijs. De ervaring was absoluut ... het Engelse woord *genuine* (*oprecht*) zegt het.

Oprecht en spontaan?

Ja, het was geen gewilde ervaring, want ik had niet beslist, dat ik dit zou doen. Het correspondeerde niet met een innerlijke attitude. In een meditatie kan men beslissen, 'Ik zal hierover mediteren of daarover of over iets anders --- ik zal dit doen of dat.' Voor meditatie heb ik gewoonlijk een soort innerlijke (of hogere) perceptie van wat gedaan moet worden, en ik doe het. Maar zo was het niet. Ik

had beslist: niets, niets te beslissen, om 'zoals dat' te zijn (*gebaar van naar boven keren*).

En toen gebeurde het.

Plotseling, terwijl ik sprak (het was, terwijl ik sprak), voelde ik, 'Wel, kan er werkelijk iets gedaan worden met zulk materiaal?' Toen voelde ik nogal natuurlijk, toen ik gestopt was met spreken, oh! --- dat er aan me getrokken werd. Toen begreep ik het. Omdat ik mijzelf de vraag had gesteld, 'Maar wat GEBEURT er achter al deze vormen? ...' Ik kan niet zeggen, dat ik geërgerd was, maar ik zei tegen mijzelf, 'Wel, dit moet werkelijk een beetje opgeschud worden!' En juist, toen ik klaar was, trok iets aan me --- het trok me uit mijn lichaam, ik werd letterlijk uit mijn lichaam getrokken.

En toen, naar beneden in dit gat ... ik zie nog steeds, wat ik toen zag, deze kloof tussen de twee rotsen. De lucht was niet zichtbaar, maar op de rotspunten zag ik ... iets als een reflectie van een glinstering --- een glinstering --- die kwam van 'iets' verders, wat (*lachend*) de lucht moet zijn geweest! Maar het was onzichtbaar. En terwijl ik neerdaalde, alsof ik naar beneden gleed over het oppervlak van deze kloof, zag ik de rotsranden; en het waren werkelijk zwarte rotsen, alsof uitgesneden met een beitel, sneden, die zo vers waren, dat zij glinsterden, met randen, zo scherp als messen. Er was er een hier, een daar, een andere daar, overal, overal. En ik werd getrokken, getrokken, getrokken, ik ging naar beneden, en naar beneden en naar beneden --- er kwam geen eind aan, en het werd steeds bedrukkender.¹⁰⁵ het ging naar beneden en naar beneden ...

En dus volgde het lichaam fysiek. Mijn lichaam is geleerd om tot zekere hoogte de innerlijke ervaring uit te drukken. Er is in het lichaam de lichaamskracht of de lichaamsvorm of de lichaamsgeest (volgens de verschillende scholen draagt het een verschillende naam), en dit verlaat het lichaam het laatste, wanneer men doodgaat, wat gewoonlijk een periode van zeven dagen duurt om weg te gaan.¹⁰⁶ Met speciale training kan het een bewust leven verkrijgen --- onafhankelijk en bewust --- tot een zodanige graad, dat het niet alleen in een toestand van trance (in trance gebeurt het regelmatig, dat men kan spreken en bewegen, wanneer men licht getraind of onderwezen is), maar zelfs in een catalepsie toestand kan het geluiden produceren en zelfs het lichaam laten bewegen. Dus door training begint het lichaam slaapwandelen capaciteiten te krijgen --- maar geen gewoon slaapwandelen, maar het kan een autonoom leven leiden.¹⁰⁷ Dit vond plaats, gisteravond was het zo --- ik was uit mijn lichaam gegaan, maar mijn lichaam nam deel. En toen werd ik

¹⁰⁵ Later zei Moeder, 'verstikkend, smorend.'

¹⁰⁶ Later verklaarde Moeder verder: 'Wanneer iemand uitgetreden is, houdt de lichaamsgeest een verbinding met het wezen, dat eruit gegaan is, en wat eruit gegaan is, heeft er een vermogen over --- wat precies is, waarom men niet volledig dood is! Het wezen, dat eruit gegaan is, heeft ook het vermogen om het lichaam te laten bewegen.'

¹⁰⁷ Later verklaarde Moeder: 'Ik bedoel geen autonome wil (het wezen, dat eruit gegaan is, heeft het vermogen om het lichaam te laten bewegen), het heeft alleen door training de capaciteit verkregen om de wil uit te drukken van het wezen, waarmee het een relatie heeft behouden door deze verbinding van de lichaamsgeest, die alleen verbroken wordt na de dood.'

naar beneden getrokken: mijn hand, die op de arm van de stoel was geweest, gleed naar beneden, toen de andere hand, toen raakte mijn hoofd bijna mijn knieën! (Het bewustzijn was ergens anders, ik zag het van buitenaf --- het was niet, dat ik niet wist, wat ik aan het doen was, ik zag het van buitenaf.) Dus zei ik, 'In ieder geval moet dit ergens stoppen, omdat, als het doorgaat, zal mijn hoofd (lachend) op de grond *liggen!*' En ik dacht, 'Maar wat is er op de bodem dit gat? ...

Nauwelijks waren deze woorden geformuleerd, toen ik daar was, op de bodem van het gat! En het was absoluut, alsof daar een enorme, machtige veer was, en toen ... (*Moeder slaat op de tafel*) vrrrm! Ik werd uit de afgrond geworpen in de uitgestrektheid. Mijn lichaam zat onmiddellijk rechtop, hoofd omhoog, de beweging volgend. Wanneer iemand had gekeken, zou hij dit gezien hebben: in een enkele sprong, vrrrm! Rechtop, tot het maximum, mijn hoofd omhoog.

En ik volgde dit alles zonder het in het minst te objectiveren; ik was niet gewaar van wat het was, noch van wat er gebeurde, noch van helemaal geen verklaring, niets. Ik was 'zoals dat' Ik leefde het, dat is alles. De ervaring was absoluut spontaan. En na deze nogal ... pijnlijke nederdaling, foei! --- was er een soort supercomfort. Ik kan het niet anders uitleggen, een *gemak*¹⁰⁸ maar een gemak ... tot het opperste. Een volmaakte immobiliteit in een besef van eeuwigheid --- maar met een buitengewone INTENSITEIT van beweging en leven! Een innerlijke intensiteit, niet gemanifesteerd, het was vanbinnen, autonoom. En bewegingsloos (wanneer er een buitenkant geweest was, dan zou het bewegingsloos geweest zijn in relatie daarmee) en het was in een leven ..., dat zo onmeetbaar was, dat het alleen metaforisch uitgedrukt kan worden als oneindig. En met een intensiteit, een VERMOGEN, een kracht ... en een vrede --- de vrede van de eeuwigheid. Een stilte, een kalmte, een VERMOGEN, dat tot ALLES ... in staat was. Alles.

En ik was het me niet aan het inbeelden, noch objectiveren. Ik leefde het met gemak --- en het duurde tot het einde van de meditatie. Toen het geleidelijk begon te vervagen, stopte ik met de meditatie en ging weg.

Later, nadat ik terugkeerde (*naar de Ashram*), Vroeg ik me af, 'Wat was dat? Wat betekent het?' Toen begreep ik het.

Dat is alles.

Nu ga ik het helder opschrijven. Breng me een stuk papier.

(Moeder begint haar boodschap opnieuw te kopiëren)

'Juist op de bodem van de hardste eb rigide onbewustheid ... ' Omdat over het algemeen de onbewustheid precies de impressie geeft van iets, dat amorf, vormloos, saai en grijs is (wanneer ik eerder de zones binnenging van de onbewustheid, was dat het eerste, dat ik tegenkwam). Maar dit was een onbewustheid ... het was hard, rigide, GESTREMD, alsof gestremd om

¹⁰⁸ Oorspronkelijk Engels

weerstand te bieden: alle inspanning glijdt eraf, raakt het niet aan, kan er niet in doordringen. Dus zet ik, ' ... hardst en rigide en nauw' (het idee van iets, dat je samendrukt, samendrukt, samendrukt) 'en verstikkend' --- ja, verstikkend is het woord.

Dat was mijn gevoel.

Ik denk niet, dat ik me vergis, want er was een zodanige super overvloedig gevoel van vermogen, van warmte, van goud ... Het was geen vloeistof, het was zoals poederen. En ieder van deze dingen (zij kunnen geen vlekjes of fragmenten genoemd worden, noch zelfs punten, tenzij je het begrijpt in de mathematische zin, een punt, die geen ruimte inneemt) was iets, dat gelijkwaardig was aan een mathematische punt, maar zoals levend goud, een poeieren van warm goud. Ik kan niet zeggen, dat het sprankelend was, ik kan niet zeggen, dat het donker was, noch was het ook gemaakt van licht: een veelvuldigheid van kleine punten van goud, niets dan dat. Zij leken mijn ogen ogen, mijn gezicht aan te raken ... en met een zodanig inherent vermogen en warmte --- het was een pracht! En toen, tegelijkertijd, het gevoel van een overvloed, de VREDE van een almacht ... Het was rijk, het was vol. Het was beweging op zijn uiterste, oneindig sneller, dan alles, wat men zich kan voorstellen, en tegelijkertijd was het absolute vrede, volmaakte kalmte.

(Moeder hervat haar boodschap)

Ik wil het woord niet neerzetten ... In plaats van generator van alle schepping neer te zetten, 'zet ik 'van de nieuwe schepping ...' Oh, maar dan wordt het absoluut overweldigend! Het is DAT, in feite. Het is dat. Maar is het tijd om dat te zeggen? Ik weet het niet ... Generator van de nieuwe schepping ...

November 11, 1958

(Moeder arriveert met een nieuwe verandering in haar boodschap voor Januari 1, 1959: in plaats van 'een almachtige veer, dat me terstond naar boven wierp in een vormloos, onbeperkt Uitgestrekte, generator van de nieuwe wereld,' plaatst Moeder 'een vormloos, onbeperkt Uitgestrekte, dat vibreert met de zaden van een nieuwe wereld')

De objectivering van de ervaring kwam progressief, zoals altijd bij me gebeurt. Wanneer ik de ervaring heb, ben ik absoluut 'blanco,' zoals een nieuwgeboren baby, naar wie dingen precies 'als dat' komen. Ik weet niet, wat er gebeurt, en ik verwacht niets. Hoeveel tijd heeft het me gekost om dit te leren!

Er is geen voorafgaand denken, voorafgaande kennis, voorafgaande wil: al deze dingen bestaan niet. Ik ben alleen als een spiegel, die de ervaring ontvangt, het eenvoud van een klein kind, dat het leven leert. Zo is het. En het is de gift van de Genade, waarlijk de Genade: in het aangezicht van de Genade wordt de eenvoud van het kind alleen geboren. En het is spontaan zo, maar ook opzettelijk; met andere worden, gedurende de ervaring ben ik erg voorzichtig om niet naar mijzelf te kijken, terwijl ik de ervaring heb, zodat geen voorgaande kennis tussenbeide komt. Ik kijk alleen naderhand. Het is geen mentale constructie, noch komt het van iets hogers dan het denkvermogen (het is zelfs geen kennis door identiteit, die me dingen laat zien); nee, het lichaam (wanneer de ervaring in het lichaam is) is ... zoals dat, wat in het Engels *blank* (blanco) wordt genoemd. Alsof het net geboren is, alsof het met de ervaring geboren is.

En alleen beetje bij beetje, wordt deze ervaring geplaatst in de aanwezigheid van enige voorgaande kennis. Zo komen haar verklaring en haar evaluatie langzamerhand naar voren.

Het is onmisbaar, als men niet arbitrair wil zijn.

Dus in feite is alleen de uiteindelijke bewoording correct, maar vanuit het gezichtspunt van het 'historische' ontvouwen is het interessant om de doorgang te observeren. Het was precies hetzelfde fenomeen voor de Supramentale Manifestatie. Deze beide dingen, de ervaring van November 7 en van het Supramentale gebeurden op dezelfde manier, identiek. Ik WAS de ervaring, en niets anders. Niets dan de ervaring op het moment, dat het gebeurde. En alleen langzaam, terwijl ik eruit kwam, onderzochten de voorgaande kennis, de voorgaande ervaringen de hele accumulatie van wat eerder was gekomen, het in zette het op zijn plaats.

Daarom bereik ik tastend progressief een verbale uitdrukking; dit is geen letterlijk tasten --- het is gericht op precies te zijn, specifiek en beknopt tegelijkertijd.

Wanneer ik iets schrijf, verwacht ik niet, dat mensen het begrijpen, maar ik probeer de minste vervorming van de ervaring of het beeld te voorkomen in deze soort 'krimping' naar uitdrukking.

Wat is deze veer?

De veer? Het betekent precies dit: in de diepste diepten van de Onbewustheid is de allerhoogste veer, die ons het Allerhoogste laat aanraken. Het is alsof het Allerhoogste ons het Allerhoogste aan laat raken.: dat is de almachtige veer. Wanneer je juist de bodem bereikt van de Onbewustheid, raak je het Allerhoogste aan.

Dus dat is het kortste pad!

Niet het kortste pad! Voor mij was het al moeilijk om de bodem te raken van de Onbewustheid, maar voor anderen zou het een eeuwigheid duren

Het is iets, wat overeenkomt met wat Sri Aurobindo geschreven heeft in 'A God's Labour.'

Was het het Allerhoogste juist op de bodem van de Onbewustheid, die u direct omhoog wierp naar het Allerhoogste.

Ja. Omdat juist op de bodem van het Onbewuste het Allerhoogste er is. Het is hetzelfde idee, dat de hoogste hoogte de diepste diepte aanraakt. Het universum is als een cirkel --- het wordt vertegenwoordigd door een serpent, die in zijn staart bijt, terwijl zijn hoofd zijn staart aanraakt. Het betekent, dat de allerhoogste hoogte de meest materiële materie aanraakt, zonder enige tussenliggende. Ik heb dit al verscheidene keren gezegd. Maar dat was de ervaring. Ik wist niet, wat er gebeurde. Ik verwachtte niets en ... het was wonderbaarlijk --- in een enkele sprong sprong ik op! Als iemand zijn ogen open had gehad, verzeker ik je, dat hij had moeten lachen: ik was voorover gebogen, zoals dit, steeds meer, steeds meer, steeds meer, mijn hoofd zou net mijn knieën aanraken, toen plotseling --- vrrrm! Recht, recht omhoog, mijn hoofd rechtop in een enkele sprong!

Maar, zo gauw als je het wil uitdrukken, ontsnapt het als water, dat door je vingers loopt; de hele vloeibaarheid raakt verloren, het verdampt. Een nogal vage, poëtische of artistieke uitdrukking is veel waardier, veel dichterbij de waarheid --- iets, dat wazig, nevelachtig, ongedefinieerd is. Iets, dat niet geconcretiseerd is als een rigide mentale uitdrukking --- deze rigiditeit, die het denkvermogen helemaal tot beneden in de Onbewustheid geïntroduceerd heeft.

Dit visioen van de Onbewustheid ... (Moeder *blijft gedurende een moment staren*) het was de MENTALE Onbewustheid. Omdat het beginpunt mentaal was. Een speciale Onbewustheid --- rigide, hard, weerspanning --- met alles, dat het denkvermogen in ons bewustzijn heeft gebracht. Maar het was veel erger, veel erger dan een zuivere mentale Onbewustheid! Een 'gementaliseerde' Onbewustheid, als het ware. Al deze rigiditeit, deze hardheid, deze nauwheid, deze vastheid --- een VASTHEID --- komt van de aanwezigheid van het denkvermogen in de schepping. Toen het denkvermogen nog niet gemanifesteerd was, was de Onbewustheid niet zo! Het was vormloos en had de plasticiteit van iets, dat vormloos is --- de plasticiteit is verdwenen.

Het is een verschrikkelijk beeld van de Denkvermogen's actie in de Onbewustheid.

Het heeft de Onbewustheid agressief gemaakt --- het was eerder niet zo. Agressief, weerspanning, OBSTINAAT. Dat was er eerder niet.

Ja, dat is het. Het was geen 'oorspronkelijke' Onbewustheid. Met alles, wat het denkvermogen binnengebracht heeft, op de manier van OPPOSITIE --- van weerstand, hardheid, rigiditeit.

Het zou interessant zijn om dit te noemen.

Omdat het startpunt precies was om te kijken in de mentale onbewustheid van deze mensen. Het was de mentale Onbewustheid. Wel, de mentale Onbewustheid WEIGERT om te veranderen --- wat niet waar is van de andere: de andere is niets, het bestaat niet, het is op geen enkele manier georganiseerd, het heeft geen manier van zijn, terwijl deze een GEORGANISEERD Onderbewuste is --- georganiseerd door een beginnende mentale invloed. Honderd keer slechter.

Dit is een zeer interessant punt om op te merken.

Het is niet de ervaring, die ik eenmaal eerder had, van de oorspronkelijke Onbewustheid. De ervaring, die ik deze deze keer had, is van de Onbewustheid, die de invloed heeft ondergegaan van het Denkvermogen in de schepping. Het is geworden ... Het is een VEEL groter obstakel geworden dan ervoor. Ervoor had het zelfs niet het vermogen om weerstand te bieden, het had niets, het was waarlijk onbewust. Nu is het een Onbewustheid, die georganiseerd is in haar weigering om te veranderen!

Het was een zeer nieuwe ervaring.

Daar zijn we.

En deze almachtige veer is het perfecte beeld van wat er aan het gebeuren is --- wat moet gebeuren, wat zal gebeuren --- VOOR IEDEREEN: plotseling wordt men vooruitgeworpen in de uitgestrektheid.

November 14, 1958

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, November 14, 1958

Moeder,

Ik voel vermomd.¹⁰⁹ Ik walg van hypocrisie --- Ik heb veel fouten, maar niet die.

Dus geloof ik, dat het beter voor me zou zijn om weg te gaan.

¹⁰⁹ Als gevolg van de mantel van de sannyasi.

Door middel van mijn vrienden in Hyderabad kan ik in contact komen met enige mensen, die zaken doen in de wouden van de Belgische Congo. Ik wil daar heen gaan, alleen en ver van alles.

Maar er is altijd de ellendige vraag van geld. Ik moet weggaan en voor de reis betalen. Daarna zal ik het aankunnen. In ieder geval maakt allemaal niet uit voor me; ik ben nergens meer bang voor.

Het lijkt me, dat hoe eerder ik wegga, hoe beter, vanwege deze hypocrisie, die ik verafschuw.¹¹⁰

Getekend: Satprem

(Moeder's antwoord)

Vrijdagavond, November 14, 1958

Satprem,

Men geneest hypocrisie niet door naar beneden te trekken, wat al boven is --- maar om naar boven te heffen, wat nog beneden is. Om toe te geven aan een impuls van opstand is een nederlaag en een lafheid, die onwaardig is voor een ziel als de jouwe.

Ontvlucht de werkelijkheid niet, zie het moedig onder ogen en draag de victorie naar huis.

Mijn liefde is met je.

Getekend: Moeder

November 15, 1958

(Betreffende een ervaring, die Moeder had op November 13 met betrekking tot leerling's moeilijkheden)

Waarlijk gesproken komt men waarschijnlijk nooit af van de vijandige krachten, zolang men niet permanent tevoorschijn gekomen is in het Licht, boven de lagere hemisfeer. Daar verliest de term 'vijandige krachten' zijn betekenis; zij worden alleen krachten van vooruitgang, zij dwingen je tot vooruitgang. Maar

¹¹⁰ Kort daarna, in de laatste dagen van November, zou Satprem de Ashram nog eens verlaten.

om dingen op deze manier te zien, moet je uit de lagere hemisfeer gaan, want beneden zijn zij erg werkelijk in hun tegenwerking tegen het geheime plan.

Er werd gezegd in de oude traditie, dat men niet meer dan twintig dagen zou kunnen leven in deze hogere toestand zonder zijn lichaam te verlaten en terug te keren naar de allerhoogste Oorsprong. Nu is dit niet langer waar.

Precies deze toestand van perfecte Harmonie voorbij alle aanvallen zullen mogelijk worden met de supramentale realisatie. Het is wat al diegenen, die bestemd zijn voor de supramentale transformatie, zullen realiseren. De vijandige krachten kennen het goed; in de supramentale wereld zullen zij automatisch verdwijnen. Omdat zij geen nut meer hebben, zullen zij opgelost worden, zonder dat wij iets hoeven te doen, eenvoudig door de aanwezigheid van de supramentale kracht. Dus nu worden zij ontketend met een woede in een negatie van alles, alles.

De verbinding tussen de twee werelden is nog niet gebouwd, maar het is in het proces om gebouwd te worden; dit was de betekenis van de ervaring van Februari 3, 1958¹¹¹ : om een verbinding te bouwen tussen de twee werelden. Want beide werelden zijn er inderdaad --- niet de een boven de andere, maar binnen elkaar, in twee verschillende dimensies. Er is alleen geen communicatie tussen hen; zij overlappen, als het ware, zonder verbonden te zijn. In de ervaring van Februari 3 zag ik zekere mensen van hier (en van ergens anders), die al behoren tot de supramentale wereld in een deel van hun wezen, maar er is geen connectie, geen verbinding. Maar nu is het uur gekomen in de universele geschiedenis om deze verbinding te bouwen.

Wat is de relatie tussen deze ervaring van Februari 3 en die van November 7 (de almachtige veer)? Is dat, wat u gevonden heeft in de diepten van de Onbewustheid ditzelfde Supramentale?

De ervaring van November 7 was een verdere stap in het bouwen van de verbinding tussen de twee werelden. Waar ik geworpen werd, was duidelijk in de oorsprong van de supramentale schepping --- al dit warme goud, dit enorme levende vermogen, deze soevereine vrede. En nog eens zag ik, dat de waarden, die de supramentale wereld besturen, niets te maken hebben met onze waarden hier, zelfs de waarden van onze hoogste wijsheid, zelfs die we beschouwen als het meest goddelijke, wanneer we voortdurend leven in een goddelijke Aanwezigheid: het is volkomen verschillend.

Niet alleen in onze toestand van adoratie en overgave aan de Allerhoogste, maar zelfs in onze toestand van identificatie, is de KWALITEIT van de identificatie verschillend, afhankelijk van of we aan deze kant zijn, vooruitgaan in deze hemisfeer, of overgegaan zijn naar de andere kant en tevoorschijn komen zijn in de andere wereld, de andere hemisfeer, de hogere hemisfeer.

De kwaliteit of de soort relatie, die ik had met de Allerhoogste op dat moment, was volledig verschillend van degene, die we hier hebben --- zelfs de

¹¹¹ Het Supramentale Schip.

identificatie had een verschillende kwaliteit. Men kan heel goed begrijpen, dat alle lagere bewegingen verschillend zijn, maar deze identificatie, waardoor de Allerhoogste ons bestuurt en in ons leeft, was het toppunt van onze ervaring hier --- Wel, de manier, waarop hij bestuurt en leeft, is verschillend, afhankelijk van of we in deze hemisfeer hier zijn of in het supramentale leven. En wat op dat moment (*de ervaring van November 13*) de ervaring zo intens maakte, was, dat ik vaag deze beide toestanden van bewustzijn tegelijk kwam waar te nemen. Het was bijna, alsof de Allerhoogste Zelf verschillend was, of onze ervaring van Hem of de manier, waarop we het vertalen, die verschilt, maar het feit is, dat de kwaliteit van ervaring verschillend is.

In de andere hemisfeer is er een intensiteit en een overvloed, die vertaald wordt door een vermogen, die verschillend is van degene hier. Hoe kan ik het formuleren? --- Ik kan het niet.

De kwaliteit van het bewustzijn zelf lijkt te veranderen. Het is niets, dat hoger is dan het toppunt, dat we hier kunnen bereiken, het is niet een sport MEER, niet dat. Hier hebben we het einde bereikt, het toppunt, maar ... de kwaliteit is verschillend. De kwaliteit, in de zin, dat er een volheid, een rijkdom, een vermogen is (dit is een vertaling, zie je op onze manier), maar er is een 'iets', dat ... dat ons ontwijkt. Het is waarlijk een nieuwe omkering van het bewustzijn.

Wanneer we beginnen om het spirituele leven te leven, vindt er een omkering plaats van het bewustzijn, dat voor ons het bewijs is, dat we het spirituele leven binnengegaan zijn; wel, er gebeurt nog iets anders, wanneer we binnengaan in de supramentale wereld.

En waarschijnlijk zal er iedere keer, dat er een nieuwe wereld zich opent, er weer een omkering zijn. Daarom lijkt zelfs ons spirituele leven, dat een zodanige totale omkering is, vergeleken met het gewone leven, iets, dat nog zo ... zo volledig verschillend is, wanneer vergeleken met dit supramentale bewustzijn, dat de waarden bijna tegengesteld zijn.

Het kan op deze manier uitgedrukt worden (maar het is nogal benaderend, meer dan verminderd of vervormd): het is, alsof ons hele spirituele leven hier van zilver gemaakt zou zijn, niet koud, maar eenvoudig een licht, een licht dat recht naar het toppunt gaat, een absoluut zuiver licht, zuiver en intens; maar in de andere, in de supramentale wereld, is er een rijkdom, en een vermogen, die alle verschil maken. Dit hele spirituele leven van het psychische wezen en van ons hele huidige bewustzijn, dat zo warm lijkt, zo vol, zo wonderbaarlijk, zo lumineus voor het gewone bewustzijn, wel, al deze pracht lijkt arm, in vergelijking met de pracht van de nieuwe wereld.

Ik kan het fenomeen zo uitleggen: de successieve omkeringen, zodat een ALTIJD NIEUWE rijkdom van schepping plaats zal vinden van stadium naar stadium, die alles, wat er eerst kwam, in vergelijking zo arm laat lijken. Wat voor ons allerhoogst rijk leek, vergeleken met ons gewone leven, lijkt zo arm, vergeleken met deze nieuwe omkering van het bewustzijn. Zo was mijn ervaring.

Gisterenavond herinnerde mijn inspanning om te begrijpen, wat er miste om je te helpen om volledig en waarlijk uit de moeilijkheid te komen, mij van wat ik s'anderdaags zei over Vermogen, het transformerende vermogen, het ware realiserende vermogen, het supramentale vermogen. Wanneer je dat binnengaat, wanneer je plotseling in dat Ding stroomt, dan zie je --- zie je, dat het waarlijk almachtig is in vergelijking met wat we hier zijn. Dus raakte ik het weer aan, ik ervoer beide toestanden tegelijkertijd.

Maar, zolang als dit geen voldongen feit is, zal het nog een progressie zijn --- een progressie, een opstijging; je verkrijgt iets, je verkrijgt enige grond, je rijst steeds hoger. Maar, zolang als de nieuwe ommekeer niet heeft plaats gevonden, is het, alsof alles nog gedaan moet worden. Het is een herhaling van de ervaring beneden, die boven gereproduceerd wordt.

(stilte)

Iedere keer heb je het gevoel, dat je geleefd hebt aan de oppervlakte van dingen. Het is een gevoel, dat steeds weer herhaald wordt. Met iedere nieuwe verovering voel je, dat je tot dan alleen aan het oppervlak van dingen geleefd hebt --- aan de oppervlakte van de realisatie, aan de oppervlakte van de 'overgave,' aan de oppervlakte van het vermogen. Het was alleen het oppervlak van dingen, het oppervlak van de ervaring. Achter het oppervlak is er een diepte en alleen wanneer men in deze diepte binnengaat, raakt men het Ware aan. En het is iedere keer dezelfde ervaring: wat de diepte leek, wordt het oppervlak. Een oppervlak met alles, wat het inhoudt van onnauwkeurigheid, ja, van kunstmatigheid --- kunstmatig --- een kunstmatige transcriptie. Het voelt als iets, dat niet werkelijk levend is, een kopie, het is een beeld, een reflectie, maar niet HET ding zelf. Je stapt in een andere zone en je voelt, dat je de Bron en het Vermogen en de Waarheid van dingen ontdekt hebt; dan worden deze bron en dit vermogen en deze waarheid op hun beurt een verschijning, een imitatie, hoofdzakelijk een transcriptie, in vergelijking met iets concreets: de nieuwe realisatie.

(stilte)

Ondertussen zouden we moeten erkennen, dat we geen sleutel hebben, het ligt nog niet in onze handen. Of we weten eerder nogal goed, wat we moeten doen, en er is alleen een ding te doen: de volmaakte 'overgave,' waarover Sri Aurobindo spreekt, de volledige overgave aan de goddelijke Wil, wat er ook gebeurt, zelfs in het duister van de nacht.

Er is nacht en zon, nacht en zon, en weer nacht, veel nachten, maar men moet zich vastklampen aan de wil voor 'overgave,' vastklampen als door een storm, en alles leggen in de handen van de Allerhoogste Heer. Tot aan de dag, wanneer de Zon voor altijd zal schijnen, de dag van de totale Victorie.

November 20, 1958

(Moeder probeert de oorsprong te vinden van de leerling's moeilijkheden)

Ik heb niet alle informatie, anders zeker ... Twee dingen lieten me zien ... Ik zag ze s'anderdaags. Allereerst, toen je mijn brief niet begreep, want ik schreef het aan een deel van je, dat het zonder enige twijfel begrepen zou moeten hebben; ik refereerde aan iets anders dan wat gezien wordt en gekend door dit deel van je, dat ... is, dit centrum, deze knoop van opstand, dat alles lijkt tegen te werken, dat werkelijk verknoopt blijft, ondanks je ervaringen en de stappen, die je gemaakt hebt, zowel als je openingen. En wat me liet zien, is speciaal het feit, dat het ervaringen tegenwerkt, het wordt niet aangeraakt door ervaringen; dit was het punt, dat niet begreep, wat ik schreef. Omdat het deel van je, dat de ervaring had, noodzakelijkerwijze moet begrijpen, wat ik schreef, zonder de minste twijfel.

Er is tijd nodig.

Ik had twee visioenen, die werkelijk hieraan gerelateerd zijn. De meest recente was gisteren, en het betrof een vorig leven in India. Het is iets, dat plaatsvond in India, ongeveer duizend jaar geleden, misschien een beetje meer (ik ben er nog niet zeker over). En het bevat beide dingen. Het is vreemd, beide dingen samen --- de oorsprong van het vermogen van realisatie in dit leven en het obstakel, dat veroverd moet worden.

Ik had het laatste visioen gisterenavond. Je was veel langer dan je nu bent; je droeg een oranje mantel, en je stond met je rug tegen een deur van brons, een bronzen deur, zoals een deur van een tempel of een paleis ... maar tegelijkertijd was het symbolische (het was een feit, het vond werkelijk zo plaats, maar tegelijkertijd was het symbolisch). en ... jammer genoeg, duurde het niet lang, omdat ik gestoord werd. Maar het bevatte de sleutel.

Ik was ERG BLIJ met het visioen, want er was een groot VERMOGEN, ofschoon het eerder ... verschrikkelijk was. Maar het was prachtig. Toen ik dat zag, had ik ... Dit visioen werd aan me gegeven, omdat ik me geconcentreerd had met een wil om de oplossing te vinden, een ware oplossing, een langdurige en permanente oplossing --- dat is, ik had deze spontane dankbaarheid, die uitgaat van de Genade, wanneer het enige effectieve hulp brengt. Alleen, wat volgde, werd geïnterrupteerd door iemand, die me kwam roepen en dat onderbrak het, maar het zal terugkeren.

Maar nu WEET ik --- eerder wist ik het niet. De andere morgen zag ik het en het werd me zeer duidelijk verteld, dat het een karma¹¹² was, dat uitgewerkt moest worden, dus vertelde ik het je, maar op dat moment wist ik niet, wat het was.

En ik zag dat met het nieuwe Vermogen, het supramentale vermogen ... Dat is iets, dat absoluut nieuw is ... Er werd gewoonlijk gedacht, dat niets het vermogen had om de consequenties van karma te elimineren en dat alleen door het uit te putten door een reeks handelingen de consequenties getransformeerd konden worden ... uitgeput, geëlimineerd. Maar ik WEET, dat het met het supramentale vermogen gedaan kan worden zonder alle stappen van het proces te volgen.

In ieder geval is een punt duidelijk: het is iets, dat gebeurde in India, en de oorsprong van het karma en de remedie van het karma gaan samen. En het heeft te maken met de initiatie, die je ontving in Rameswaram.¹¹³

Dus de moeilijkheid en de victorie gaan samen. Het is interessant.

Maar wat had ik in dat leven gedaan? ... Wat deed ik? WAT?!?

Ja, dat is het punt. Ik denk, dat ik het weet, maar ik wil niets zeggen zonder zeker te zijn.

(stilte)

Het is goed, dat het in stadia komt.

Wat nodig is --- wat nodig is, is eenvoudig uithoudingsvermogen, de capaciteit om door te zetten, wat betekent om stil te zijn vanbinnen. Niet toe te geven aan ... niet toe te geven, wanneer in jezelf voelt, aan 'Ik kan het niet dragen.'

En het lijkt me, dat het relatief gemakkelijker is, dan wanneer je het helemaal alleen het hoofd moet bieden.

Wanneer je kunt ... wanneer de aanval komt, wanneer je je kunt vastklampen aan iets, dat weet, of aan iets in je, dat de ervaring gehad heeft, en je eraan vastklampt, ondanks alles, dat ontkent en in opstand komt ... Bovenal niet ... Om je hoofd zo stil mogelijk te houden. En niet de beweging volgen, en niet bezwijken onder de vibratie.

Omdat ik, van wat ik gezien heb en van wat mij verteld is, zeker ben, dat het beslissend is, dat wat je aangeboden wordt de mogelijkheid is van een beslissende victorie, wat betekent, dat het niet langer op dezelfde manier zal gebeuren.

¹¹² Karma: positieve (of negatieve) consequenties van daden, die uitgevoerd zijn in vorige levens (elke daad wordt voorzien van een zelf-herhalende dynamiek)

¹¹³ Een tempeleiland in Zuid-India, waar Satprem een sannyasi werd.

Er is een zodanige afgrond tussen wat men werkelijk is en wat we zijn, dat het bij tijden duizelingwekkend is. Men moet niet toegeven. Men moet als een rots blijven, totdat het voorbijgaat.

November 22, 1958

Zelfs op een erg jonge leeftijd had ik een soort intuïtie van mijn bestemming. Ik voelde, dat iets in me uitgeput moet worden, of dat ik mezelf uit moest putten. Ik weet het niet, alsof ik neer moest dalen in de diepten van de nacht om het ding te vinden. Ik dacht, dat het de concentratiekampen waren, Misschien was het nog niet diep genoeg ... Ziet u enige betekenis in dit alles?

Het kan nauwelijks geformuleerd worden; dit zijn hoofdzakelijk indrukken, die op elkaar volgen. Ik weet, dat, toen je dacht om de Swami¹¹⁴ te verlaten, ik zag, dat een deur openging, dat het de waarheid was, dat dit HET was.

Mijn onmiddellijke indruk was, dat je in direct contact hiermee werd gebracht ... deze soort Fataliteit, die zij hier karma noemen, dat de consequentie is ... ja, iets, dat uitgeput moet worden, iets, dat in het bewustzijn blijft.

Dit is, hoe het werkt: het psychische wezen gaat over van het ene leven naar het andere, maar er zijn gevallen, waarin het psychische incarneert om het ... uit te werken¹¹⁵ ... om door een zekere ervaring te gaan, om een zeker iets te leren, om een zeker iets te ontwikkelen door een zekere ervaring. En dus kan in dit leven, in dit leven, waarin de ervaring gedaan moet worden, gebeuren (er kan meer dan een reden zijn), dat de ziel niet nauwkeurig naar beneden komt op de plaats, die het zou moeten hebben, enige verschuiving of een andere kan gebeuren, een set van tegengestelde omstandigheden --- dit gebeurt soms --- en dan mislukt de incarnatie volledig en de ziel gaat weg. Maar in andere gevallen wordt de ziel eenvoudig geplaatst in de onmogelijkheid om precies te doen, wat hij wil en zichzelf weggevaagd te vinden door ... ongelukkige omstandigheden. Niet alleen ongelukkig vanuit een objectief standpunt, maar ongelukkig voor zijn eigen ontwikkeling, en dan creëert dan in zich de noodzaak om de ervaring helemaal opnieuw te beginnen, en in veel moeilijker omstandigheden.

En wanneer --- het kan gebeuren --- wanneer de tweede poging ook mislukt, wanneer de condities de ervaring, die de ziel zoekt, nog moeilijke

¹¹⁴ De eerste tantrische guru, die de leerling ontmoette in Ceylon en met wie hij reisde in de Himalayas.

¹¹⁵ Oorspronkelijk Engels.

maakt ... wanneer men, bijvoorbeeld, in een lichaam is met een ontoereikende wil of een of andere vervorming in het denken, of een egoïsme, dat te ... te gehard is, en het eindigt in zelfmoord, het is vreselijk. Ik heb het veel keer gezien, het creëert een vreselijk karma, dat gedurende levens herhaald kan worden, voordat de ziel het kan overwinnen en hanteren om te doen, wat het wenst. En iedere keer worden de condities moeilijker, iedere keer heeft het een nog grotere inspanning nodig. En mensen, die dit weten, zeggen, 'Je kunt er niet uit komen!' In feite drijft dit soort verlangen om te ontsnappen je in dwazere dingen¹¹⁶, die resulteren in een nog grotere ophoping van moeilijkheden. Er zijn momenten --- momenten en omstandigheden --- waarop er niemand is om je te helpen, en dingen worden zo ... verschrikkelijk, de omstandigheden worden zo abominabel.

Maar als de ziel maar EEN roep heeft gehad, maar EEN contact met de Genade, dan wordt je in je volgende leven in de condities gezet, waar ALLES in een slag weggeveegd kan worden. En in dit huidige moment op de aarde kun je je het aantal mensen niet voorstellen, dat ik ontmoet heb --- dat is het aantal zielen --- die gereikt naar deze mogelijkheid met een zodanige intensiteit --- en zij hebben zich allemaal gevonden op mijn pad.

Op dat punt is soms een grote moed nodig, soms is een groot doorzettingsvermogen nodig, soms is ware liefde genoeg, soms, oh! Als alleen geloof er was, een ding, en kleine beetje is genoeg, en alles kan weggeveegd worden. Ik heb het vaak gedaan, er zijn tijden, toen ik gefaald heb. Maar vaker dan niet ben ik in staat geweest om het te verwijderen. Maar dan is een grootse, stoïcijnse moed nodig of een capaciteit om door te zetten en het TOT EEN GOED EINDE TE BRENGEN. De weerstand (speciaal in gevallen van eerdere zelfmoord), de weerstand tot de verleiding van om deze stupiditeit te vernieuwen, creëert een vreselijke formatie. Of anders deze gewoonte om te vluchten, wanneer lijden komt: vluchten, vluchten, in plaats van ... de moeilijkheid te absorberen, vast te houden. Maar alleen dit, een geloof in de Genade, of een gewaarzijn van de Genade, of de intensiteit van de roep, of anders natuurlijk de respons --- de respons, datgene, wat opent, wat breekt --- de respons op deze wonderbaarlijke liefde van de Genade.

Het is moeilijk zonder een sterke wil; en boven alles, boven alles, de capaciteit om de verleiding te weerstaan, die de fatale verleiding was gedurende al iemand's levens --- omdat haar vermogens opbouwen. Iedere nederlaag geeft het hernieuwde kracht. Maar een kleine victorie kan het oplossen.

Oh, het vreselijkste van alles is, wanneer men de kracht, de moed niet heeft, iets dat ontembaar is! Hoeveel keer komen ze mij vertellen, 'Ik wil sterven, ik wil vluchten, ik wil sterven.' --- dan zeg ik, 'Maar sterf dan, sterf aan jezelf! Niemand vraagt je om je ego te laten overleven! Sterf aan jezelf, omdat je wil sterven! Heb die moed, de ware moed, om aan je egoïsme te sterven.'

¹¹⁶ Moeder specificeerde: 'Het onderbewuste geheugen van het verleden creëert een soort onweerstaanbaar verlangen om aan de moeilijkheid te ontsnappen en je begint dezelfde zottigheid opnieuw, of zelfs en grotere zottigheid.'

Maar, omdat het karma is, moet men, moet men iets zelf DOEN. Karma is de constructie van het ego; het ego MOET iets DOEN, alles kan er niet voor gedaan worden. Dit is het DIT is het ding: karma is het resultaat van de ego's acties, en alleen wanneer het ego aftreedt wordt het karma opgelost. Men kan er mee helpen, men kan het assisteren, het kracht geven, er moed aan geven, maar het ego moet er dan gebruik van maken.

(stilte)

Dus dit is, wat ik voor je zag: dat de kristallisatie van dit karma gebeurde gedurende een leven in India, waarin je in de aanwezigheid geplaatst werd van de mogelijkheid van bevrijding en ... ik ken de details niet; ik ken de materiële feiten helemaal niet. Tot dusver weet ik niets, ik had alleen een visioen. Ik zag je daar, zoals ik je vertelde, langer dan je nu bent, in een Indiaas lichaam, Noord-Indiaas, want het was niet donker, maar blank. Maar er was een HARDHEID in het wezen, de hardheid, die geboren wordt uit een soort wanhoop, gemengd met rebellie, onbegrip en een ego, dat weerstand biedt. Dat is alles, wat ik weet. Het beeld was jou net je rug tegen een bronzen deur: MET JE RUG ertegen. Ik zag niet, wat het veroorzaakt had. Zoals ik je vertelde, onderbrak iets me, dus was ik niet in staat om het te volgen.

De andere aanwijzing is, wat ik je s'anderdaags vertelde. Toen je er aan dacht om weg te gaan om je bij de Swami te voegen, zag ik onmiddellijk een straal licht: Ah, de weg is open aan het gaan! Dus zei ik. 'Het is goed' En, terwijl je weg was in Ceylon, volgde ik je van dag tot dag. Je riep me veel meer dan de tweede keer, toen je in de Himalayas was; en met de fysieke moeilijkheden, die je onderging, was ik erg, erg dicht bij je --- ik voelde constant, wat er gebeurde.

En toen zag ik een GROOTS licht, als een glorie, toen je in Rameswaram was. Een groots licht. En toen je hier terugkeerde, was dit licht op je, erg sterk en indrukwekkend. Maar, tegelijkertijd, voelde ik, dat het bescherming nodig had --- om afgeschermd te zijn, beschermd --- dat het nog niet tot stand gebracht was. Tot stand gebracht, klaar om alles te weerstaan, dat een ervaring ontbindt. Ik had je apart willen houden, onder een glazen stolp, maar toen zag ik, dat dit zowel nadelen als voordelen zou hebben. Ook hield ik van de manier, waarop je wilde vechten tegen een onbegrijpelijke ontvangst, als gevolg van je oranje mantels en je geschoren hoofd. Natuurlijk was het een veel korter pad dan de andere, maar het was moeilijker.

En toen voelde ik steeds meer, dat, wanneer dat, wat ik zag, zoals ik het zag, gerealiseerd kon worden ... ik zag twee dingen: een reis --- helemaal geen pelgrimage, zoals het gewoonlijk begrepen wordt --- een reis naar eenzaamheid in moeizame condities, en een verblijfplaats in een erg zware eenzaamheid, tegenover de bergen, in zware fysieke omstandigheden. Het contact met de majesteit van de Natuur heeft een grote invloed op bepaalde momenten: het heeft het vermogen om het op te lossen. Maar deze hele complicatie, al deze georganiseerde pelgrimages, dat alles ... het brengt de hele kleinzielige kant van het menselijke leven naar voren, dat alles bederft ...

Ja, die hele reis was verfoeilijk ...

... wat alles bederft.

Het andere was de tantrische initiatie. Maar ik wilde, dat de condities van deze initiatie tenminste zo gunstig waren als die in Rameswaram, waarmee ik bedoel, dat het uitgevoerd wordt door iemand, die zeer capabel is en zo ver als mogelijk vrij van de hele formalistische en externe kant. Een WARE initiatie --- iemand, die capabel zou zijn om het Vermogen naar beneden te trekken en je in condities te zetten, die rigoureuus genoeg zijn voor je om in staat te zijn om dit Vermogen vast te houden, om het te ontvangen en vast te houden.

Zo gauw als je weg was gegaan, en omdat ik je volgde, zag ik, dat niets van dat alles zou gaan gebeuren, maar eerder iets erg oppervlakkig, wat niet van veel nut zou zijn. En toen ik je brieven ontving, en zag, dat je in moeilijkheden was, deed ik iets. Er zijn plaatsen, die gunstig zijn voor occulte ervaringen. Benares is een van die plaatsen, de atmosfeer is daar gevuld met vibraties van occulte krachten, en wanneer men de minste capaciteit heeft, ontwikkelt het daar spontaan, op dezelfde manier, dat een spirituele aspiratie erg sterk en spontaan ontwikkelt, zo gauw als men in India landt. Dit zijn Genades. Genades, omdat het de bestemming van het land is, het is zo geweest gedurende haar geschiedenis, en omdat India altijd veel meer gekeerd is geweest naar de hoogten en de innerlijke diepten, dan naar de uiterlijke wereld. Nu is het in het proces om dat alles te verliezen en zich te wentelen in de modder, maar dat is een ander verhaal ... het was zo en het is nog zo. En in feite zag ik, toen je uit Rameswaram terugkeerde met je mantels, met veel tevredenheid, dat er nog een GROOTSE waardigheid was en een GROOTSE oprechtheid in deze inspanning van de Sannyasins naar het hogere leven en in de zelfgave van een zeker aantal mensen om dit hogere leven te realiseren. Toen je terugkeerde, was het een zeer concreet en een zeer werkelijk iets geworden, dat onmiddellijk respect afdwong. Ervoor had ik alleen een kopie gezien, een imitatie, een hypocrisie, een pretentie --- niets, dat werkelijk geleefd was. Maar toen zag ik, dat het waar was, dat het geleefd was, dat het werkelijk was, en dat het nog steeds India's grote erfgoed was. Ik geloof niet, dat het nu erg heersend is, maar, in ieder geval, is het er nog, en zoals ik je verteld heb, dwing het nog steeds respect af. En toen op die dag schreef ik je, omdat ik ge in moeilijkheden voelde en omdat de uiterlijke condities niet alleen versluisden, maar het innerlijk bedierven, wel, een korte notitie --- ik herinner me niet langer, wanneer het precies was, maar ik schreef je alleen een paar woorden, die ik een envelop deed en naar je stuurde --- ik concentreerde erg sterk op deze paar woorden en zond je iets. Ik heb de datum niet opgeschreven, ik herinner me niet, wanneer het was, maar het is waarschijnlijk dat het gebeurde, zoals ik het wenste, toen je in Benares was; en toen had je deze ervaring.

Maar toen je de tweede keer terugkeerde, uit de Himalayas, had je niet dezelfde vlam als toen je de eerste keer terugkeerde. En ik begreep, dat dit soort moeilijke karma zich nog aan je vastklampte, dat het nog niet was opgelost. Ik had gehoopt, dat je contact met de bergen --- maar in ware eenzaamheid (ik bedoel niet, dat je lichaam alleen moest zijn, maar dat er niet

allerlei soorten uiterlijke, oppervlakkige dingen zouden zijn geweest) ... In ieder geval gebeurde het niet. Dus betekent het, dat de tijd niet gekomen was.

Maar toen hier de moeilijkheden terugkeerden --- en door hun obstinaatheid, hun verschijning van een onvermijdelijke fataliteit --- concludeerde ik, dat het een karma was, ofschoon ik het alleen nu met zekerheid wist.

Maar ik had altijd de voorstelling van het ware ding: dat alleen een ERG MOEDIGE daad van zelfgave het ding konden uitwissen --- niet moedig of moeilijk vanuit het materiële gezichtspunt, niet dat ... Er is een zekere zone van het vitale in je, een gementaliseerd vitale, maar nog erg materieel, dat nog erg onder invloed is van de omstandigheden en dat erg veel gelooft in de effectiviteit van uiterlijke maatregelen --- dat biedt weerstand.

Dat is alles, wat ik weet.

Over het algemeen komen de beelden, wanneer het uur gekomen is om een karma teboven te komen en geabsorbeerd in de Genade, het beeld of de kennis of de ervaring van de exacte feiten, die de oorsprong zijn van het karma, naar me toe en kan ik dan ... de reinigende actie uitvoeren.

Voorlopig is het er nog niet.

Alleen, en dit is wat ik je s'anderdaags schreef, dat je niet begreep: het is precies op het pijnlijkste punt, in de tijd, dat de suggesties het sterkste waren, dat men vol moet houden. Anders moet het altijd weer overnieuw gedaan worden, altijd weer geconfronteerd worden. Er komt een dag, een moment, wanneer het gedaan moet worden. En nu is er waarlijk een gelegenheid op aarde, die alleen eens in de duizend jaar geboden wordt, een bewuste hulp, met het noodzakelijke Vermogen ...

Maar dat is bijna alles, wat ik weet.

Toch voel ik de behoefte om wat te doen --- om wat te doen.

OM wat TE DOEN, ja, dat is wat een greep op je heeft.

Ik rot ter plaatse weg.

Eh?

Ik heb ... ik voel, alsof ik wegrot ...

Wegrot?

Uit elkaar val. Alles valt in elkaar.

Ja, dat is het ... (stilte) Dat is de knoop van karma: die gewaarwording, die perceptie, dat is de knoop van karma.

Mijn perceptie is, dat ik iets moet doen, ik weet niet wat, en alleen naderhand ...

Maar voel je, alsof het iets is, om fysiek te doen?

Ja, ik weet het niet, dit project van de Belgische Congo,¹¹⁷ bijvoorbeeld, het leek me ...

Vergeef me, maar dat is kinderachtigheid! ...

Ik weet het niet, Zo zie ik het in ieder geval niet ... Om fysiek in het woud te leven, een intens fysiek leven, waar men vrij is, waar men zuiver is, waar men ver weg is ... Boven alles om dit te stoppen met door te malen, klaar met het hoofd, en klaar met denken, wat het ook mag zijn. Wanneer er een yoga is, zou het spontaan gedaan worden, natuurlijk, fysiek en zonder het minste afvragen van daarboven --- boven alles, een volledig ophouden van dat (het hoofd).

November 26, 1958

(Uittreksel van de laatste Woensdagklas)

Eigenlijk is de overgrote meerderheid van de mensen als gevangenen met alle deuren en ramen gesloten, dus stikken zij, wat nogal natuurlijk is), maar zij hebben de sleutel bij zich, die de deuren en de ramen opent, en zij gebruiken het niet ... Er is zeker een periode, wanneer zij niet weten, dat zij de sleutel niet hadden, maar zelfs lang, nadat zij het weten, lang, nadat het hen verteld is, Aarzelen zij om het te gebruiken en twijfelen zij, dat het het vermogen heeft om deuren en ramen te openen, of zelfs, dat het aan te raden is om hen te openen. En zelfs als zij eenmaal voelen, dat 'het tenslotte iets goeds zou kunnen zijn,' achtervolgt een angst hen: 'Wat zal gebeuren, als deze deuren en ramen eenmaal openen? ...' Zij worden bang --- bang om zichzelf te verliezen in dit licht en deze vrijheid. Zij willen blijven, wat zij 'zichzelf'noemen. Zij houden van hun valsheid en hun slavernij. Iets in hen houdt ervan en blijft eraan vastklampen. Zij voelen, dat zij zonder hun beperkingen zij niet langer zouden bestaan.

Daarom is de reis zo lang, zo moeilijk. Want als iemand waarlijk zou instemmen om niet langer te zijn, zou alles zo gemakkelijk worden, zo snel, zo lumineus, zo vreugdevol --- ofschoon misschien op de manier, dat mensen

¹¹⁷ De leerling wilde weggaan naar het woud, de Congo, om de meest onwaarschijnlijke dingen te doen.

vreugde en gemak opvatten. Er is bijna niemand, die niet in hart en nieren bekoord worden door strijd. Er zijn er weinig, die zouden instemmen om geen duisternis te hebben of die licht kunnen opvatten als iets anders dan het tegengestelde van obscuriteit.' Zonder schaduw zou er geen schilderij zijn. Zonder strijd zou er geen victorie zijn. Zonder lijden zou er geen vreugde zijn.' Dat denken zij, en zolang als zij zo denken, zijn zij nog niet in de geest geboren.

November 27, 1958

(Wat betreft het leerling's karma en de tantrische discipline, die hij volgt om dit karma op te lossen, vraagt Moeder zich af, waarom Zij zelf niet in staat was geweest om het direct op te lossen en waarom het nodig was om toevlucht te nemen tot tussenpersonen)

Ik ben gewend om het proces te zien of de werking van dingen vanuit een spiritueel gezichtspunt, iets universeler, terwijl dit gezien moet worden vanuit een gedetailleerd, occult gezichtspunt.

Een ding, bijvoorbeeld, had altijd onbelangrijk geleken voor me in actie --- intermediaren tussen het gespiritualiseerde individuele wezen, de bewuste ziel, en de Allerhoogste. Volgens mijn persoonlijke ervaring heeft het altijd voor me geleken, dat wanneer men exclusief gekeerd is naar het Allerhoogste in al zijn acties en Hem direct uitdrukt, alles wat gedaan moet worden, automatisch gedaan wordt. Wanneer je, bijvoorbeeld, altijd open bent en wanneer je je in iedere seconde alleen bewust uit wil drukken, wat de Allerhoogste Heer uitgedrukt wil zijn, wordt het automatisch gedaan. Maar met alles, wat ik heb geleerd over pujas, over zekere geschriften en ook zekere rituelen, is de noodzaak voor een 'proces' erg helder voor me geworden. Het is hetzelfde als in het fysieke leven; in het fysieke leven heeft alles een proces nodig, zoals we weten, en de kennis van de processen stelt de fysieke wetenschap samen. Op gelijke wijze lijkt in een meer occulte werking de kennis en speciaal het RESPECT voor het proces veel belangrijker te zijn, dan ik eerst had gedacht.

En toen ik dit bestudeerde, toen ik keek naar deze wetenschap van processen, van intermediaren, begreep ik plotseling duidelijk de werking van karma, die ik eerder niet begrepen had. Ik had gewerkt en nogal vaak tussenbeide gekomen om iemand's karma te veranderen, maar soms moest ik wachten, zonder precies te weten waarom --- het resultaat was niet onmiddellijk. Ik was eenvoudig gewoon om te wachten zonder me zorgen te maken om de reden voor deze langzaamheid of vertraging. Zo was het. En over het algemeen eindigde het, zoals ik zei, met het exacte visioen van de karma's bron, haar initiële oorzaak; en ik zou nauwelijks het visioen hebben,

wanneer het Vermogen zou komen, en het zou opgelost worden. Maar ik nam niet de moeite om uit te vinden, waarom het zo was.

Op een dag had ik dit vermeld aan X¹¹⁸, toen hij me de verschillende bewegingen van de pujas toonde en beschreef, de procedure, het proces van de puja. Ik zei tegen hem, 'Oh, ik zie het! Om de actie onmiddellijk te laten zijn, om het resultaat onmiddellijk te laten zijn, moet men, bijvoorbeeld, de rol of de deelname erkennen van zekere geesten of zekere krachten en binnengaan in een vriendschappelijke relatie of samenwerking met deze krachten om een onmiddellijk resultaat te bereiken, is het niet?' Toen vertelde hij me, 'Ja, anders laat het een onbepaalde tijd aan het spel van de krachten, en je weet niet, wanneer je het resultaat zal krijgen van je puja.'

Dat interesseerde me erg veel. Omdat een van de obstakels, die ik gevoeld had, was dat, ofschoon de Kracht goed werkte, er een tijdvertraging was, die onvermijdelijk leek, een tijdelement in het werk, die onvermijdelijk leek --- een spel, dat overgelaten wordt aan de krachten van de Natuur. Maar met hun kennis van de processen kunnen de tantrikas dat alles klaarmaken. Dus begreep ik, waarom degenen, die gestudeerd hebben, die geïnitieerd zijn en de voorgeschreven methoden volgen, klaarblijkelijk krachtiger zijn --- krachtiger zelfs dan diegenen, die bewust zijn in het hoogste bewustzijn.

Wat me interesseerde, is, wat in hun geval (diegenen, die tantrische of andere initiaties volgen) twijfelachtig is, of zij al of niet kunnen slagen om de respons te ontvangen van het ware Vermogen, het goddelijke vermogen, zij doen alles, wat zij kunnen, maar deze vraag blijft nog. Terwijl het voor mij de tegengestelde situatie is: het Vermogen is er, ik heb het, maar hoe kan ik het hier laten werken in de materie? Het proces om het onmiddellijk te laten handelen, was afwezig --- ofschoon niet helemaal; ik weet vanuit een psychologisch standpunt, maar er is iets anders dan het psychologische vermogen, er is een heel spel van bewuste, geïndividualiseerde krachten, die overal zijn in de Natuur en die het recht hebben om te bestaan. Omdat het op deze manier geschapen was, moet het iets uitdrukken van de allerhoogste Wil, anders zou Hij geen gebruik gemaakt hebben van intermediairen --- maar in Zijn plan is het voor de hand liggend, dat de intermediair zijn legitieme plaats heeft.

Het is, zoals het verhaal, dat X me vertelde over zijn guru¹¹⁹, die de komst van Kali kon bevelen (iets, dat nogal natuurlijk voor me leek, wanneer iemand voldoende ontwikkeld is); wel, niet alleen kom hij de komst van Kali bevelen, maar met Kali ik weet niet hoeveel van haar miljoenen krijgers! Voor mij was Kali tenslotte Kali, en zij deed haar werk, maar universele organisatie, haar actie, de ontelbare veelvuldigheid van haar actie, wordt uitgedrukt door een ontelbare veelvuldigheid van bewuste entiteiten aan het werk. Deze individualisatie geeft, als het ware, deze krachten een bewustzijn en een zeker spel van vrijheid, en dit maakt al het verschil in de actie. In dit respect is het occulte systeem een absoluut onmisbare aanvulling op de spirituele actie.

¹¹⁸ De leerling's tantrische guru.

¹¹⁹ De overleden guru van de leerling's guru.

De spirituele actie is direct, maar het zou niet direct kunnen zijn (dat is in ieder geval mijn ervaring). Sri Aurobindo zei, dat het met de supramentale aanwezigheid onmiddellijk komt --- en ik heb dit ervaren. Maar dit zou dan betekenen, dat het supramentale Vermogen automatisch alle intermediaire beveelt, terwijl, wanneer het niet aanwezig is, zelfs het hoogste spirituele vermogen een gespecialiseerde kennis zou moeten hebben om te handelen in deze werkelijkheid, een kennis, doe equivalent is aan een occulte en initiërende kennis van al deze werkelijkheden. Daarom vertelde ik X, 'Wel, je leerde me veel dingen, terwijl je hier was.' Er is altijd iets te leren.

Natuurlijk zal, wanneer het Supramentale hier is, het erg verschillend zijn. Ik zie het helder: op momenten, wanneer het er is, wordt alles binnenstebuiten gekeerd, en dit alles behoort tot een wereld ... tot de wereld van voorbereiding. Het is als een voorbereiding, een lange voorbereiding.

Het blijft te bezien, of dit alles eerst beheerst moet worden, voordat er zelfs een mogelijkheid is om het Supramentale vast te houden, om het te FIXEREN in de manifestatie. Dat is het grote verschil. Degenen, bijvoorbeeld, die het vermogen hebben om krachten en wezens te materialiseren, missen de capaciteit om hen te fixeren, want dit zijn vloeibare dingen, die handelen en dan opgelost worden. Dat is het verschil met de fysieke wereld, waar deze condensatie van energie dingen maakt ... (*Moeder strijkt over de armen van haar stoel*) stabiel. Alle dingen in de extrafysieke werkelijkheden zijn niet stabiel, zij zijn vloeibaar --- vloeibaar en als gevolg daarvan onzeker.¹²⁰

November 28, 1958

(Uittreksel van de laatste Vrijdagklas)

Zoals het is, is het fysieke lichaam alleen een zeer vervormde schaduw van het eeuwige leven van het Zelf, maar dit fysieke lichaam is in staat tot een progressieve ontwikkeling; de fysieke substantie gaat vooruit door iedere individuele formatie, en op een dag zal het in staat zijn om een brug te bouwen tussen het fysieke leven, zoals we het kennen en het supramentale leven, dat gemanifesteerd moet worden.

¹²⁰ Enkele dagen later ging de leerling weg op reis, toen werd Moeder 'ziek.' Het was de eerst grote ommekeer in haar yoga: het begin van de yoga van de cellen.

November 30, 1958

(Brief van Moeder aan Satprem)

Zondagmorgen

Satprem,

Hier zijn de middelen om naar Hyderabad te gaan. Wat je ook mag beslissen, ik zal altijd, onveranderbaar bij je zijn. In de waarheid van je wezen.

Getekend: Moeder

December 1958

(Deze notitie werd door Moeder in het Engels geschreven. Het betreft een aanval van zwarte magie, die haar leven bedreigde en aan het eind haar uiterlijke bestaan volledig veranderde. Een nieuw stadium begint.)

Twee of drie dagen, nadat ik mij terugtrok in mijn kamer boven,¹²¹ viel ik vroeg in de avond in een erg zware slaap en vond mijzelf veel materiëler buiten het lichaam, dan ik gewoonlijk doe. Deze graad van dichtheid, waarin je de materiële omgevingen precies kan zien, zoals zij zijn. Het deel, dat eruit was, leek onder een toverspreuk te zijn en alleen half bewust. Toen ik mijzelf vond op de eerste verdieping, waar alles absoluut zwart was, wilde ik weer naar boven gaan, maar toen ontdekte ik, dat mijn hand vastgehouden werd door een jong meisje, die ik niet kon zien in de duisternis, maar wiens contact erg familiair was. Ze trok me aan mijn hand, terwijl ze mij lachend vertelde 'Nee, kom, kom met me naar beneden, we zullen de jonge prinses doden.' Ik kon niet begrijpen, wat zij bedoelde met deze 'jonge prinses' en nogal onwillig volgde ik haar om te zien, wat het was. Toen ik in de opkamer arriveerde, die aan de top van de trap is, die leidt naar de begane grond, werd mijn aandacht getrokken midden tussen al deze totale obscuriteit naar de witte figuur van Kamala (*Een leerling*), die stond in het midden van de doorgang tussen de hal en Sri Aurobindo's kamer. Zij stond, als het ware, in het volle licht, terwijl al het

¹²¹ Moeder trok zich terug op December 9. In feite was Zij al meer dan een maand onwel geweest voor zich terug te trekken. Op November 26 vond de laatste 'Woensdagklas' plaats op de playground; op November 28 de laatste 'Vrijdagklas', op December 6 de laatste 'Translation klas'; op December 1 het einde van Moeder's tennis en het laatste bezoek aan de playground. Op December 9 ging zij weer naar beneden voor de meditatie rond de Samadhi. Vanaf December 10 bleef Moeder gedurende een maand in haar kamer. Een grootse periode was tot een eind gekomen. Van daaraf Zou Zij alleen uit het Ashram gebouw gaan voor zeldzame gebeurtenissen.

andere zwart was. Toen zag ik op haar gezicht een zodanige uitdrukking van intense angst, dat ik tot haar geruststelling zei, 'Ik kom terug.' Het geluid van mijn stem schudde de semi-trance van me af, waarin ik eerder was en plotseling dacht ik, 'Waar ga ik naar toe?' en ik duwde de donkere figuur van me af, die aan me trok, en in wie ik, terwijl ze van de treden af rende naar beneden, een jong meisje herkende, die met Sri Aurobindo en mij leefde gedurende vele jaren en vijf jaar geleden gestorven is . Dit meisje was gedurende haar leven onder meest diabolische invloed. En toen zag ik erg onderscheiden (als door de muren van de trap) helemaal beneden een kleine zwarte tent, die bijna niet waargenomen kon worden in de omgevende duisternis en in het midden van de tent stond een figuur van een man, het hoofd en het gezicht geschoren (zoals de sannyasin of de Boeddhistische monniken), van het hoofd tot de voet bedekt met een geknoopte kleding, die strak de vorm van zijn lichaam volgde, dat lang en dun was. Geen andere kleding of kledingstuk kon een aanwezig geven over wie hij zou zijn. Hij stond voor een zwarte pot, die geplaatst was op donkerroos vuur, dat haar roodachtige gloed op hem wierp. Hij had zijn rechterarm over de pot gestrekt, terwijl hij tussen twee vinger een dunne gouden ketting hield, die er als een van mij uitzag en onnatuurlijk zichtbaar was en helder. Terwijl hij voorzichtig de ketting schudde, zong hij enige woorden, die zich in mijn denkvermogen vertaalden, 'Zij moet sterven, de jonge prinses, zij moet boeten voor alles, wat zij gedaan heeft, zij moet sterven, de jonge prinses'.

Toen realiseerde ik me plotseling, dat ik de jonge Prinses was en ik barstte in lachen uit, ik vond mijzelf wakker in bed.

Ik vond het idee niet leuk, dat iets of iemand het vermogen had om me zo materieel uit mijn lichaam te trekken zonder mijn voorafgaande instemming. Daarom gaf ik zoveel belang aan de ervaring.

December 4, 1958

(Brief aan Moeder van Satprem)

Hyderabad, December 1958

Lieve moeder,

Ik was naar Hyderabad gekomen met het voornemen om me voor te bereiden op een trip naar Afrika, maar toen ik het werkelijk moest gaan doen, kon ik het eenvoudig niet. Het is sterker dan ik; ik kan India niet verlaten, ik kan niet zonder mijn ziel leven.

Tot deze laatste dagen dacht ik nog steeds, dat ik kon rekenen op een of andere uiterlijke oplossing om mijn probleem op te lossen, maar nu sta ik tegenover een muur; Ik zie, dat niets GEDAAN kan worden en de enige oplossing is, wat u op een dag zei: 'Stem niet langer in om te zijn.'

Moeder, ik heb veel fouten gemaakt, ik ben vaak opstandig geweest en in veel gaten gevallen. Help me om mijzelf op te pakken, geef mij desalniettemin iets van uw Liefde. Dit moet veranderen.

Ik wil niet in Hyderabad blijven. Dit is niet de atmosfeer, die ik nodig heb, ofschoon alles hier erg stil is.

Wanneer u het wil, kan ik terugkeren naar de Ashram en mijzelf hals over kop in het werk storten om dit alles te vergeten. Er is veel werk met Herbert's dingen te corrigeren, de revisie van *De Synthese van Yoga*, uw oude *Questions and Answers* en de *Dhammapada*, en misschien zou u weer accepteren om ons werk weer op te nemen?

Anders, wanneer u het als voorkeur beschouwd om te wachten, zou ik naar Swami in Rameswaram kunnen gaan, al mijn kleine persoonlijke reacties naar hem opzij zetten. En ik zou mijn best proberen te doen om het Licht weer te vinden van de eerste keer en sterker naar u terug te keren. Ik weet het niet. Ik zal doen, wat u zegt. Dit alles moet werkelijk veranderen. ik weet bovendien niet, of de Swami me wil hebben.

Moeder, ik heb u nodig, ik heb u nodig. Vergeef me en vertel me, wat ik zou moeten doen.

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

(Moeder's antwoord)

12.8.58

Mijn lief kind,

Ik heb juist je brief ontvangen, die ik lees met al mijn liefde, de liefde, die begrijpt en uitwist. Wanneer je hier terugkeert, zal je altijd erg welkom zal zijn, en we zullen zeker je werk weer opnemen. Ik zal gelukkig zijn, en het is erg nodig. Maar allereerst zal het goed voor je zijn om naar Rameswaram te gaan. *Ik weet, dat je hier welkom zal zijn.* Blijf daar, zolang als je het nodig vindt om je ervaring te vinden en te consolideren. Kom naderhand hier terug, sterker en beter gewapend, om een nieuwe periode van uiterlijk en innerlijk werk het hoofd te bieden. Aan het eind van het werk is er de Victorie.

Met al mijn vertrouwde liefde.

Getekend: Moeder

December 15, 1958

(Brief aan de Moeder van Satprem)

Rameswaram, Maandag 12.15.58

Lieve Moeder,

Ik heb nu pas je eerste brief ontvangen, die u naar Hyderabad gestuurd had. Het arriveerde op tijd om me enig goed te doen, want ik leef door kritieke momenten.

De Swami ontving me warm en doet alles, wat hij kan met zijn hele hart. Ik volg zijn instructies naar de letter, want ik geloof, dat uw genade door hem handelt. Bovendien is hij volledig aan u toegewijd, en sprak over u, zoals niemand ooit deed --- hij begrijpt veel dingen. Ik was niet fair in mijn reacties naar hem toe.

Bij nieuwe maan, toen ik me erg down voelde, gaf hij mij de eerste tantrische mantra --- een mantra aan Durga. Gedurende een periode van 41 dagen moet ik het 125.000 keer herhalen en iedere morgen naar de Tempel gaan, voor Parvati staan en deze mantra tenminste een uur reciteren. Dan moet ik naar het heiligdom van Shiva gaan en een andere mantra reciteren gedurende een half uur. Praktisch gesproken moet ik constant binnenin me de mantra herhalen, naar Durga in een stille concentratie, wat ik ook aan het doen ben aan de buitenkant. In deze condities is het moeilijk om aan u te denken, en dit heeft een klein conflict in me gecreëerd, maar ik geloof, dat uw Genade handelt door de Swami en door Durga, die ik de hele tijd aanroep --- ik herinner me, wat u mij vertelde over de noodzaak voor 'intermediaren' en ik gehoorzaam de Swami zonder voorbehoud.

Moeder, dingen zijn ver van wat zij de eerste keer waren in Rameswaram en ik leef door zekere momenten, die de hel zijn --- de vijand lijkt ontketend te zijn met een buitengewone gewelddadigheid. Het komt in golven, en wanneer het zich terugtrekt, ben ik letterlijk VERPLETTERD --- fysiek, mentaal en vitaal leeggelopen. Deze morgen, terwijl ik naar de tempel ging, leefde ik door een van deze momenten. Al dit lijden, dat plotseling naar beneden geveegd wordt over me, is verschrikkelijk. Ja, ik had het gevoel, om met MIJN RUG TEGEN DE MUUR gezet te worden, precies, zoals in uw visioen --- ik stond tegen een muur. Ik wandelde onder deze immense zuilengangen van gebeeldhouwd graniet en ik kon mijzelf zien lopen, erg klein, helemaal alleen, alleen, geteisterd door pijn, gevuld met naamloze wanhoop, want er was nergens een

uitweg. De zee was dichtbij en ik kon mijzelf er in geworpen hebben; anders was er alleen het heiligdom van Parvati --- maar er was geen Afrika meer om naar toe te vluchten, alles sloot zich om me heen, en ik bleef herhalen, 'Waarom? Waarom?' Zoveel lijden was waarlijk onmenselijk, alsof mijn laatste vijftientig jaar van nachtmerrie op me neerstortte. Ik knarste mijn tanden en ging naar het heiligdom om mijn mantra te zeggen. De pijn in me was zo sterk, dat het koude zweet me uitbrak en ik bijna flauwviel. Toen trok het zich terug. Zelfs nu voel ik me volledig gehavend.

Ik zie duidelijk, dat het uur gekomen is: ofwel ik zal precies hier vergaan, of anders zal ik hieruit VOLLEDIG veranderd tevoorschijn komen. Maar iets moet veranderen. Moeder, U bent bij me, ik weet het, en u beschermt mij, u houdt van mij --- ik heb alleen u, alleen u, u bent mijn Moeder. Wanneer deze momenten van opperste duisternis terugkeren --- en zij zullen terugkeren om alles bezweren en te veroveren --- bescherm me ondanks mijzelf. Moeder, moge uw Genade mij niet verlaten, Ik wil klaar zijn met al deze oude fantomen, ik wil opnieuw geboren worden in uw Licht; het moet --- anders kan ik niet langer doorgaan.

Moeder, ik geloof, dat ik iets begrijp van alles, waaronder u zelf lijdt, en de kruisiging van het Goddelijke in de Materie is een werkelijke kruisiging. In dit moment van bewustzijn offer ik u al mijn beproevingen en klein lijden. Ik zou graag triomferen, zodat het uw triomf zou zijn, een gewicht minder op het hart.

Vergeef me, Moeder, voor alle pijn, die ik op u geworpen zou kunnen hebben, maar ik vol vertrouwen, dat ik met uw Genade hier zegevierend uit tevoorschijn zal komen, uw niet verduisterde kind, in alle vezels van mijn wezen. Oh Moeder, hoe alleen bent u om al ons lijden te dragen ... Als ik dat alleen maar kon herinneren in mijn momenten van duisternis.

Ik ben aan uw voeten. U bent mijn Moeder, mijn enige ondersteuning.

Getekend: Satprem

Moeder, moge ik niet door een van deze golven weggevaagd worden. Bescherm me. Houd van me! Maar ALLES moet NU het hoofd geboden worden. Ik wil vechten. Ik vraag u daarom niet om me te sparen, maar om me te helpen om de slag te weerstaan.

(Moeder's antwoord)

12.17.58

Mijn zeer geliefd kind,

Ik heb net je brief ontvangen van de 15e. Ja, ik weet, dat het uur kritisch is. Het is hier ook ernstig geweest. Ik moest met alles stoppen, want de aanval op mijn lichaam was te gewelddadig. Nu is het beter --- maar ik heb nog geen van mijn uiterlijke activiteiten hervat, en ik blijf in mijn kamer boven. De strijd gaat voort in het onzichtbare en ik beschouw het als beslissend. Je bent een erg

intiem deel van deze strijd. Dit is om te vertellen, dat ik *met je* ben in de meest integrale zin van deze woorden. Ik weet, waaronder je lijdt, ik *voel* het --- maar *je moet volhouden*. De Genade is er --- al-krachtig. Zo gauw als het mogelijk is en zonder door een minuut meer te gaan dan nodig om dat te transformeren, wat getransformeerd moet worden, de beproeving zal het eind bereiken en we zullen tevoorschijn komen in het licht en de vreugde. Dus vergeet nooit, dat ik bij je ben --- in je --- en dat WE ZULLEN TRIOMFEREN:

Met alles, dat liefde kan brengen van troost en volharding,

Getekend: Moeder

Maak je geen zorgen over mijn lichaam --- het is goed onderweg om te herstellen.

* * *

Donderdag 17e

Mijn zeer geliefd kind, ik voeg toe aan wat ik je deze morgen schreef om je te vragen om scrupuleus de aanwijzingen te volgen, die gegeven worden door de Swami --- hij weet de dingen en heeft zichzelf zeer oprecht aangeboden als instrument van actie voor mijn Genade.

Wanneer je Durga aanroept, ben ik het, die je aanroept door haar, wanneer je Shiva aanroept, roep je mij aan door hem --- en in de uiteindelijke analyse gaan alle gebeden naar de Allerhoogste Heer.

Met al mijn liefde.

Getekend: Moeder

December 24, 1958

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, December 24, 1958

Lieve Moeder,

Uw laatste brief was een grote troost voor me. Wanneer u er niet zou zijn, met mij, dan zou alles zo absurd zijn en onmogelijk. Ik val u weer lastig, omdat

de Swami me vertelt, dat u bezorgd bent en dat ik u zou moeten schrijven. Niet veel is veranderd, behalve dat ik vasthoud en ik zelfverzekerd ben. Gisteren leed ik weer onder een pijnlijke golf, in de tempel, en ik vond juist voldoende kracht om uw naam te herhalen met iedere slag van mijn hart, zoals iemand, die verdronk, bleef ik onbeweeglijk als een pilaar van steen voor het heiligdom, met alleen uw naam (mijn mantra wilde er niet uitkomen). toen loste het op. Het was onmenselijk. Ik ben zelfverzekerd, dat ik met iedere golf in kracht toeneem en ik weet, dat u er bent. Maar ik ben gewaar, dat, wanneer de vijand zo gewelddadig is, het komt, omdat iets in me antwoordt, of heeft geantwoord, iets, dat nog niet zijn 'overgave' gedaan heeft --- dat is het kritische punt. Moeder, moge uw genade me helpen om alles in uw handen te plaatsen, alles zonder enige schaduw. Ik wil zo graag verschijnen in het Licht, om eens en voor altijd van dit alles af te komen.

Ik volg Swami's instructies naar de letter. Soms lijkt het allemaal warmte en spontaniteit te missen, maar ik houd vol. Ik zou kunnen toevoegen, dat we precies naast de bazaar, midden tussen een groot kabaal gedurende 20 uur per dag, wat dingen niet gemakkelijker maakt. Dus herhaal ik mijn mantra, zoals iemand met zijn vuisten bonst op de muur van een gevangenis. Soms opent het een beetje, stuurt u me een beetje vreugde, en dan wordt alles weer beter.

De Swami vertelde me, dat dat de mantra naar Durga bedoeld is om door te dringen in het onderbewuste. Om dit werk aan te vullen, doet hij zijn puja naar Kali en uiteindelijk heeft een van zijn vrienden, X, de 'Hogepriester' van de tempel in Rameswaram (die presideerde over mijn initiatie en grote occulte vermogens heeft) het ondernomen om dagelijks een 'zeer krachtige' mantra over mij uit te spreken, gedurende een periode van acht dagen om de duistere krachten van mijn onderbewustzijn uit te roeien. De operatie begon al vier dagen geleden. Terwijl hij zijn mantra reciteert, houdt hij een glas water in zijn hand, dan laat hij me het drinken. Het schijnt, dat op de achtste dag, wanneer de vijand in de val gelopen is, het water geel wordt --- dan is de operatie voorbij en wordt het vergiftige water weggegooid. (ik vertel u dit, omdat ik de voorkeur heb, dat u het weet.) In ieder geval ben ik erg op X gesteld, hij is een erge lumineuze, erg goede man. Wanneer ik na dit alles niet bevrijd ben! ...

Ik geloof in waarheid in de Genade. Mijn mantra en de hele rest lijken me alleen kleine trucjes om van uw Genade te winnen.

Moeder, houd van me. Ik heb alleen u, ik wil alleen aan u toebehoren.

Ik lig aan uw voeten

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

Bent u hersteld?

Gelukkig nieuwjaar, Lieve Moeder

(Moeder's antwoord)

Sri Aurobindo Ashram Pondicherry, 12.26.58

Gelukkig Nieuwjaar!

Mijn geliefd kind,

Ik heb je brief ontvangen op de 24ste. Je deed er goed aan om te schrijven, niet omdat ik bezorgd was, maar ik ontvang graag nieuws, want het fixeert mijn werk door mij bruikbare materiële details te geven. Ik ben blij, dat X iets voor je doet. Ik hou van deze man en ik rekende op hem. Ik hoop, dat hij zal slagen. Misschien zal zijn werk hier ook bruikbaar zijn --- want ik heb serieuze redenen om te geloven, dat deze keer occulte en zelfs definitief magische uitoefeningen, die direct op mijn lichaam gericht zijn, vermengd zijn met de aanvallen. Dit heeft dingen iets gecompliceerd, dus ik heb vooralsnog geen van mijn gebruikelijke activiteiten hervat --- ik ben nog boven aan het 'rusten,' maar in werkelijkheid aan het vechten. Gisteren vond de Kerstmis distributie plaats zonder mij, en het is waarschijnlijk, dat het hetzelfde zal zijn voor Januari de 1ste. Het werk is ook volledig onderbroken. En ik weet nog niet, hoe lang het zal duren.

Houd me op de hoogte over de resultaten van X's actie; het interesseert me erg ...

Ik hou van je, mijn kind, en ik ben dichtbij je met zelfverzekerdheid en tederheid.

Twijfel niet aan de Victorie, het is zeker.

Getekend: Moeder

December 28, 1958

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, December 28, 1958

Lieve Moeder,

Een zin in uw brief gaf veel reflectie in ; u schrijft, dat X's actie 'hier ook bruikbaar zou kunnen zijn.' Na aarzeling vertelde ik over de magische aanvallen, die direct op u gericht zijn.

Wanneer u wenst, kunnen twee dingen gedaan worden om uw actie te helpen: Ofwel kan X direct zekere mantrische werken op u uitvoeren, hier in Rameswaram, of kan hij nog beter onmiddellijk met de Swami naar Pondicherry komen en doen, wat nodig is vóór u.

Lieve Moeder, ik verwacht inderdaad, dat u deze strijd helemaal alleen wil ondergaan, verdragen. Oh, ik denk, dat ik een aantal dingen begrijp over het mechanisme van deze aanvallen en hun verbinding met mij, over de Goddelijke Liefde, die alles omarmt en het lijden en het kwaad van mensen op zich neemt --- dit alles overweldigt me met een plotseling begrip. Het lijkt me, dat ik alles zie en voel, dat u het hoofd biedt, alles, dat u op zich neemt voor ons. Het lijden van het Goddelijke in de Materie is een overweldigende openbaring voor me geweest --- Ah! Ik zie het, ik wil vechten, ik wil helemaal aan uw kant staan; ik ben nu en voor altijd *vastbesloten*.

Maar u heeft genoeg te doen met de hoger prooidieren zonder u nog bezig te houden met de kleine schorpioenen. Ik smee u, Moeder, accepteer de hulp, die u aangeboden wordt, behoudt uw kracht voor de hogere strijd. Ik begrijp nogal, dat uw Liefde zelfs kan gaan naar de schorpioenen, die u aanvallen, maar het is niet verboden om uzelf te beschermen tegen hun gif. U heeft genoeg te doen op andere vlakken.

X is op het hoogtepunt van tantrische initiatie, en zijn vermogen is geen vrucht van een eenvoudige kennis. Hij behoudt het direct van het Goddelijke en deze dingen zijn traditioneel in zijn familie geweest vanuit tien generaties. Geen zwarte magie kan zijn vermogen weerstaan. Zijn actie is niet onmenselijk, hij past geen mechanische formules toe, hij behoudt deze Wetenschap en weet, hoe het toe te passen als een ervaren chemicus, altijd in Licht, Liefde en lieflijkheid. Wanneer u het ermee eens bent, dat hij komt om u te zien, zou hij onmiddellijk de bron zien van deze aanvallen op u en zal zelfs in staat zijn om de aanvallende kracht te laten spreken. Hij heeft dit vermogen. Natuurlijk zullen noch X, noch de Swami dit aan iemand onthullen, en alles zal geheim gehouden worden. U hoeft alleen een woord te sturen, of een telegram: 'Geen bezwaar.'

Het werk kan vanuit hier gedaan worden, maar natuurlijk zal het niet nogal zo effectief zijn. In dat geval zou u een specifieke tijd moeten zetten om de actie te synchroniseren in Rameswaram en Pondicherry. De Swami kan ook iets doen in zijn pujas. Het is aan u om te beslissen, maar ik hoop, dat u deze strijd niet onnodig wil verlengen.

Aan mijn kant, binnen mijn kleine gebied, neem ik de stier bij de horens en van nu af aan zal de vijand niet langer mijn medeplichtigheid hebben. Mag mijn hele wezen enkel gekeerd worden naar uw Licht --- en uw hulp zijn, uw instrument, uw ridder.

X heeft besloten om zijn actie op me voort te zetten voorbij de acht dagen, wat ongetwijfeld overeenkomt met de doseringen, die mijn begrip te boven gaan.

Moeder, ik vecht naast u, voor u, voor uw Victorie.

Met al mijn Liefde lig ik aan uw voeten.

Getekend: Satprem

Het lijkt, dat alles veranderd is, sinds ik begrepen heb, dat het geen persoonlijke strijd is, en dat ik kan *dienen*. Uw genade is overal, overal.

(Moeder's antwoord)

Sri Aurobindo Ashram, 12.30.58

Mijn geliefd kind,

Ik heb juist je brief ontvangen van de 28ste. Op die dag voelde ik definitief, dat er een beslissende verandering was in de situatie en ik begreep onmiddellijk, dat je met de Swami gesproken had en ook dat, wat ik je geschreven had, je de gelegenheid gaf om een grote stap te nemen. Ik ben erg gelukkig en kan met zekerheid zeggen, dat het ergste voorbij is. Echter, vanuit verschillende gezichtspunten, waardeer ik X's aanbieding oneindig. En ofschoon ik het niet noodzakelijk acht, of zelfs wenselijk, dat zij beiden hier komen (het zou een waarachtige revolutie veroorzaken en zelfs een paniek onder de ashramieten), ben ik er zeker van, dat hun interventie in Rameswaram zelf niet alleen nuttig zou zijn maar meest effectief ...

Ja, alles is veranderd, sinds je nu begrijpt, dat je strijd niet alleen een persoonlijke strijd is en dat, door het te winnen, het een werkelijke dienst is, die je bewijst aan het Goddelijke Werk.

Gelukkig Nieuwjaar, mijn lief kind! Ik ben zeker, dat het ons een beslissende victorie brengt.

Ik ben dichtbij je met al mijn liefde.

Getekend: Moeder

P.S. Ik zal aan de Swami voorstellen om in contact te komen met hen om 8.45 p.m., wanneer deze tijd hen schikt.

Januari 6, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, Januari 6, 1959

Lieve Moeder,

Dit is om u te vertellen, dat een knoop zeer waarneembaar ongedaan gemaakt is in me, door geen klaarblijkelijke reden; ik ademde plotseling gemakkelijk.

En het gebeurde juist, toen ik wanhoopte om er ooit uit te komen. Het leek een soort fundamentele rotsbodem te raken, zo pijnlijk, zo vol lijden, en vol opstand door teveel lijden. En ik zag, dat al mijn inspanningen, alle meditaties, aspiraties, mantra's alleen deze lijdende rotsbodem bedekten zonder het aan te raken. Ik zag dit fundamentele ding in me erg duidelijk, een schrijnende knoop, altijd klaar voor een absolute negatie. Ik zag het en ik zei tegen je, 'Moeder, alleen uw genade kan dit verwijderen.' Ik zei dit tegen je in de tempel die morgen, in totale wanhoop. En toen was de knoop ongedaan gemaakt. X's actie droeg veel bij, met uw genade, die door hem handelde. Maar ik ben waarlijk door een hel gegaan dit laatste moment.

X zet zijn werk aan me dagelijks voort; het moet 41 dagen bij elkaar duren. Hij vertelde me, dat hij dingen ongedaan wil maken van verscheidene geboorten. Wanneer het voorbij is, zal hij het allemaal aan me uitleggen. Ik weet niet, hoe ik u moet vertellen, hoe lumineus en goed deze man is, hij is een zeer grote ziel. Hij geeft me ook Sanskriet lessen en beetje bij beetje, iedere avond, spreekt hij me over de Tantra.

Zijn actie op u moet doorgaan gedurende nog vijf dagen, waarna hij positief is, dat u volledig gered zal zijn. Volgens hem is het inderdaad een magische aanval, die zijn oorsprong vindt in Pondicherry, en misschien zelfs van iemand in de Ashram! Hij vertelde me, dat deze kwade persoon uiteindelijk gedwongen zou worden om voor u te verschijnen ... Ik leer veel interessante dingen van hem.

Moeder, door mijn dankbaarheid aan u uit te drukken, wil ik er nu aan werken om mijzelf volledig te openen voor uw Licht en waarlijk een egoloos instrument worden, uw bewuste instrument. Moeder, u bent de enkele Werkelijkheid.

Met liefde en dankbaarheid, ik ben uw kind.

Getekend: Satprem

(Moeder's antwoord)

Sri Aurobindo Ashram Pondicherry, 1.8.59

Mijn geliefd kind,

Ik wachtte ongeduldig op je brief en ik ben erg blij over wat je schrijft!

Ik heb de wisselvalligheden van je worsteling stap voor stap gevolgd en ik weet, dat het verschrikkelijk is geweest, maar mijn vertrouwen in de uitkomst heeft niet gewankeld --- want ik weet, dat je in goede handen bent. Ik ben zo blij, dat X goed voor je zorgt, je Sanskriet leert, met je over Tantra spreekt. Het is precies, wat ik wilde.

Zijn actie hier is erg effectief geweest en werkelijk zeer interessant. Ik weet nog steeds niet of iemand werkelijk zwarte magie gedaan heeft, en de 'schurk' is nog niet voor me verschenen. Maar al gedurende verscheidene dagen verdween de verderfelijke invloed volledig zonder een spoor in de atmosfeer achter te laten. Ook stopte hun mantrische interventie niet daarmee, want het heeft een ander meest interessant resultaat gehad. Ik ben een lange brief aan het voorbereiden voor de Swami om alles aan hem uit te leggen ...

De pijn aan de linkerkant is niet volledig weggegaan en er zijn enige complicaties geweest, die dingen hebben vertraagd. Maar ik voel me veel beter. In feite ben ik mijn gezondheid weer aan het opbouwen, en ik heb geen haast om de uitputtende dagen te hervatten, zoals eerst. Het is stil boven voor het werken, en ik ga er voordeel van nemen om het Bulletin¹²² op mijn gemak voor te bereiden. Omdat ik niet over de pagina's te lezen over de boodschap, die we voorbereid hadden voor de 315', heb ik ze gereviseerd en getransformeerd in een artikel. Het zal de eerste zijn in de Februari uitgave. Ik ga nu de andere uitkiezen. Ik zal je vertellen, welke ik heb gekozen en in welke volgorde ik hen zal zetten.

Satprem, mijn kind, ik ben waarlijk met je en ik hou van je.

Getekend: Moeder

Januari 14, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, Januari 14, 1959

¹²² Het Bulletin of Physical Education, dat per kwartaal verscheen.

Lieve Moeder,

Deze morgen vertelde X me, dat hij erg gelukkig zou zijn om met zijn actie naar u door te gaan, als het uw werk zou helpen; hij is er sowieso mee door gegaan, zelfs nadat hij wist, dat de kwaadaardige invloed van de ashram verdreven was. X vertelde me trouwens, dat deze kwade geest doorgaat met rond de ashram te cirkelen, maar voorbij haar 'grenzen.' Daarom zou het, wanneer u het er mee eens bent, voor hem noodzakelijk zijn om een dezer dagen naar Pondicherry te komen om greep te krijgen op de 'kwade' en hem op een zodanige manier beëindigen, dat hij niet langer kan komen om de sadhaks te verstoren, of uw werk onder het kleinste voorwendsel. Dan zou X deze geest kunnen dwingen om voor hem te verschijnen en daardoor de atmosfeer bevrijden van zijn invloed. Deze trip naar Pondicherry zou, hoe dan ook, niet plaats vinden in de nabije toekomst en het zou gemakkelijk zijn om hem een officieel excuus te geven: seminars over de Tantra Shastra, die alle Sanskritisten in de Ashram zak interesseren. Bovendien zou X's werk stilletjes in zijn kamer gedaan worden, wanneer hij zijn dagelijkse puja doet. Vanaf hier, Vanaf Rameswaram is het nogal moeilijk om Pondicherry's atmosfeer aan te trekken en het werk met precisie te doen. Natuurlijk zal niets gedaan worden zonder uw nadrukkelijke toestemming. De Swami is u zelf aan het schrijven om u te vertellen over de openbaring, die X ontving van zijn [overleden] guru, betreffende uw ervaring en de beramingen van zekere Ashram leden.

Wat dit betreft, weet u misschien, dat X de tiende is in de lijn van Bhaskaraya (mijn spelling van deze naam is misschien niet correct), de grote Tantrik, waarvan u een visioen had, die de komst van Kali kon verordenen, samen met haar strijders. Van X heeft de Swami zijn initiatie ontvangen.

Uw laatste brief heeft ons veel plezier gegeven, omdat we weten dat u eindelijk fysiek hersteld bent. Maar we hopen diep, dat u niet weer de talloze activiteiten zal opnemen, die eerder al uw tijd opsoupeerden --- zoveel mensen komen egoïstisch naar u toe, voor prestige, om in staat te zijn om te zeggen, dat zij op vertrouwde voet met u staan. U weet dit natuurlijk ...

Wat mijzelf betreft is er definitief een stap genomen en ik wordt niet langer weggevaagd door deze pijnlijke stortvloed. Depressies en aanvallen komen nog, maar niet langer met dezelfde gewelddadigheid als ervoor. X vertelde me, dat 2/3 van zijn werk gedaan is en alles zou in ongeveer twaalf dagen gereinigd worden, dan zal het 'ding' opgesloten worden in een kan en ergens begraven worden of in de zee geworpen, en hij zal alles aan me uitleggen. Ik zal schrijven en het aan u vertellen.

Wat betreft de ware tantrische initiatie, is dit wat X me vertelde: *'Ik zal je de initiatie geven. Je bent geschikt. Je behoort bij die lijn. Het zal spoedig komen, enige maanden of enige jaren. Spoedig zal je de verbinding bereiken. Wanneer die tijd gekomen is, zul je zelf komen en een deur in me openen en ik zal je de initiatie geven.'* En hij liet me begrijpen, dat een belangrijk goddelijk werk gereserveerd was voor me in de toekomst, een werk voor de Moeder. Het belangrijke praktische punt is, dat ik snel mijn kennis van Sanskriet moet

ontwikkelen. De mantra, die aan me gegeven is, lijkt in vermogen te groeien, terwijl ik het herhaal.

Lieve Moeder, door welke genade heeft u me begeleid en beschermd gedurende al deze jaren? Er zijn momenten, wanneer ik het visioen heb van deze Genade, die me op de rand van tranen brengt. Ik zie zo helder, dat u alles doet, dat u alles bent, dat goed in me is, mijn aspiratie, mijn kracht. 'Mij' is alles, dat slecht is, alles, dat weerstand biedt, 'mij' is verschrikkelijk vals en vervalsend. Wanneer uw Genade zich een seconde terugtrekt, stort ik in, ik ben *hulpeloos*.¹²³ U alleen bent mijn kracht, de bron van mijn leven, de vreugde en vervulling, waarnaar ik aspireer.

Ik lig aan uw voeten, eeuwig uw kind.

Getekend: Satprem

(Moeder's antwoord)

1.16.59

Mijn geliefd kind,

De morgen ontving ik je brief ... Ik ben erg blij over alles, wat X je verteld en dat hij je geschikt heeft bevonden om de tantrische initiatie te ontvangen. Het was mijn gevoel, ik zou kunnen zeggen, mijn overtuiging, waaraan hij een verlichte confirmatie geeft. Dus alles is goed.

Wat betreft mijn gezondheid en de Ashram, waardeer ik oneindig, wat hij gedaan heeft en waarmee hij door zou willen gaan. Zijn bezoek zal me erg gelukkig maken, en wanneer hij over ongeveer een maand komt, een paar dagen voor de 'darshan', dan zal er geen behoefte zijn om enig excuus te vinden voor zijn bezoek, want het zal nogal natuurlijk lijken.

Mijn gezondheid gaat goed vooruit, maar ik neig om nogal voorzichtig te zijn en mijzelf niet te belasten met bezigheden. Gisteren begon ik de balkon darshan weer en het is goed. Dat is alles op het moment.

Ik neem het voordeel van de situatie om te werken. Ik heb de artikelen gekozen voor het Bulletin. Zij zijn als volgt: 1) Boodschap. 2) Om stil te blijven. 3) Kunnen er intermediaire toestanden zijn tussen de mens en de supermens. 4) Het Anti- Goddelijke. 5) Wat is de rol van de geest? 6) Karma (ik heb deze bijgewerkt om het minder persoonlijk te maken). 7) De Aanbidding van de Allerhoogste in de Materie. Nu zou ik de eerste twaalf Aforismen¹²⁴ willen voorbereiden voor het drukken. Maar, omdat je de laatste twee niet gereviseerd hebt, stuur ik ze naar je toe. Kun je ze doen, wanneer je klaar bent met wat je voor het Bulletin aan het doen bent? Het is niet urgent, neem je tijd. Verstoor in ieder geval je werkelijke werk hiervoor niet. Want, in mijn ogen, is dit werk van innerlijke bevrijding veel belangrijker.

¹²³ Oorspronkelijk Engels

¹²⁴ De Franse vertaling van Sri Aurobindo's Thoughts and Aphorisms.

Je zal een beetje geld vinden in deze brief. Ik dacht, dat je het nodig zou hebben voor je postzegels, enz.

Ik verlaat je nooit, en mijn liefde is altijd met je.

Getekend: Moeder

Januari 21, 1958

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, Januari 21, 1959

Lieve Moeder,

Hier is, wat X me vertelde: 'Ik heb een boodschap ontvangen van mijn guru.¹²⁵ In mijn visioen was de Moeder hier, naast mijn guru, en ze glimlachte. Mijn guru vertelde me, dat je huidige moeilijkheden een periode van testen zijn, maar ik zou je reeds het eerste stadium kunnen geven van de tantrische initiatie en dat voor jou de drie stadia van de initiatie op een versnelde manier gedaan kunnen worden.

Ik zal je daarom deze Vrijdag of Zaterdag de initiatie geven, op de dag van de volle maan of de dag ervoor. Dit eerste stadium zal drie maanden duren, gedurende welk je 1 lakh¹²⁶ keren de mantra moet herhalen, die ik je zal geven. Aan het eind van de drie maanden zal ik je komen zien in Pondicherry --- of je zal hier komen gedurende twee weken, en zo gauw als ik de boodschap ontvangen heb van mijn guru, zal ik je het tweede stadium geven dat ook drie maanden zal duren. Aan het eind van zal je de volle initiatie ontvangen.' X waarschuwde me, dat ik in het eerste stadium provocaties, aanvallen en testen zal ontvangen, maar dat alles zal verdwijnen met het tweede stadium. Van te voren gewaarschuwd is van te voren bewapend. Om welke reden weet ik niet, maar X vertelde me, dat de bijzondere natuur van mijn initiatie geheim zou moeten blijven en dat hij er niets over zal zeggen tegen de Swami, en hij voegde toe (bij het spreken van de snelheid van het proces), '*Maar je zal niet minder zijn dan de Swami.*' (!!)) Daar, ik wilde, dat u het wist --- bovendien was u aanwezig in X's visioen. Dit alles gebeurde in de tijd, toen ik in de meest desperate crisis was, die ik ooit gekend heb. Lieve Moeder, er komt geen einde aan de uitdrukking van mijn Dankbaarheid aan u,

¹²⁵ X's overleden guru

¹²⁶ Een lakh = honderdduizend.

en toch wordt ik door de minste beproeving gereduceerd tot niets. Waarom heeft u zoveel genade voor me?

Ik zou heel graag naar Pondicherry terugkeren voor de Februari Darshan en nog eens voor u gaan werken. Vandaag stuur ik een tweede hoeveelheid aan Pavitra en morgen zal ik met de Aforismen beginnen, want ik wil u niet nog langer laten wachten. Ik zal een derde en laatste hoeveelheid aan Pavitra sturen aan het einde van de maand, op tijd voor het drukken. Ik ben erg geraakt, lieve Moeder, door uw attentie en het geld, dat u mij stuurt.

Lieve Moeder, moge mijn hele leven in uw dienst staan, moge mijn hele wezen aan u toebehoren. Ik heb alles aan u te danken.

Met liefde en dankbaarheid, ik ben uw kind.

Getekend: Satprem

Lieve Moeder, verspil geen tijd met aan mij te schrijven; u heeft zoveel dingen te doen en ik veel een beetje ongemakkelijk om u zo vaak te storen.

(Moeder's antwoord)

Sri Aurobindo Ashram Pondicherry, 1.27.59

Mijn geliefd kind,

Ik wachtte met het beantwoorden van je brief van de 21ste, totdat de Vrijdag en de Zaterdag, die je genoemd had, voorbij zouden zijn. En toen voelde ik, dat je aan het terugkeren was naar de Aforismen, dus wachtte ik nog een beetje meer. Ik heb hen juist ontvangen, samen met je brief van de 23ste, maar ik heb er nog niet naar gekeken. Bovendien denk ik, als je de bedoeling hebt om terug te keren voor de Februari 'Darshan', het de voorkeur zou hebben voor ons om het hele boek samen te reviseren. Er zal niet veel werk van mijn kant zijn, omdat de Woensdag- en Vrijdagklassen stopgezet waren in het begin van December, en ik weet nog niet, wanneer zij weer zullen aanvangen.¹²⁷ Op dit moment vertaal ik de Aforismen helemaal alleen en het lijkt snel en goed te gaan. Dit zou ook gereviseerd kunnen worden en het boek over de Dhammapada voorbereid voor publicatie.

Voorlopig ga ik alleen naar beneden in de morgens om 6 uur voor de balkon darshans en ik kom onmiddellijk terug zonder iemand te zien --- dan ga ik 's middags nog eens naar beneden om ongeveer 3 uur om mijn bad te nemen en om 4:30 kom ik weer naar boven. Ik weet nog niet, wat volgende maand zal gebeuren. Ik zal een of andere manier moeten vinden om je te ontmoeten, zodat we samen kunnen werken --- ik ga het overdenken.

¹²⁷ Zij zouden nooit hervat worden

Ik vraag je niet om me je nieuws¹²⁸ te schrijven, omdat ik weet, dat dit dingen zijn, waarover het beter is om niet te schrijven. Maar je weet, dat het me scherp interesseert.

Mijn liefde is altijd met je, je ontvouwend en hooghouden.

De zegeningen van de Genade zijn over je.

Getekend: Moeder

Januari 27, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, Januari 27, 1959

Lieve Moeder,

Dus X zal een speciaal werk voor u doen gedurende elf dagen, en als aan het eind van deze periode het lijden nog aanhoudt, zal hij me naar Pondicherry sturen om iets direct in uw handen af te leveren. Ik zou het ook erg fijn vinden om iets te doen om uw lijden te verlichten.

Door een speciale genade gaf X me beide stadia van de tantrische initiatie tegelijkertijd, ofschoon zij gewoonlijk gescheiden zijn door verscheidene jaren; dan, wanneer alles goed gaat, zal hij me de volle initiatie geven over 6 maanden. Ik heb dus een mantra ontvangen, samen met het vermogen om het te realiseren. X vertelde me, dat een realisatie zou komen *aan het begin van de vijfde maand*, wanneer ik de mantra strikt herhaal volgens zijn instructies, maar hij vertelde me weer, dat de vijandige krachten alles zouden doen, wat zij zouden kunnen om te voorkomen, dat ik mijn mantra zeg: mentale suggesties en zelfs ziekte. X heeft begrepen, dat ik werk heb in de Ashram en hij heeft me vrijgesteld van de uiterlijke vormen (pujas en andere rituelen), maar desalniettemin moet ik mijn mantra erg nauwkeurig iedere dag herhalen (3.333 keer, dat is een beetje meer dan 3 uur ononderbroken in de morgens, en meer dan 2 uur in de avond). Ik moet mij daarom op een zodanige manier organiseren, om erg vroeg op te staan in de morgen in Pondicherry, want *in geen geval* zal uw werk eronder lijden.

Apart hiervan heeft hij nog niet het werk afgemaakt van 'zuivering', dat hij met me gedaan heeft gedurende meer dan een maand, maar ik geloof, dat alles gecompleteerd zal worden in een korte tijd van nu.

¹²⁸ Over de tantrische initiatie.

Lieve moeder, ik heb een soort angst, dat al deze mantra's me niet dichterbij u brengen --- ik bedoel u in uw fysieke lichaam, want het was niet fysiek op u, dat me verteld was om te concentreren. Ik zie u ook bijna nooit langer in mijn dromen, of anders alleen vaag. Gisteravond droomde ik, dat ik u bloemen aanbood (geen erg mooie), waarvan een 'mantra' genoemd werd, maar ik zag u niet in mijn droom. Moeder, ik zou waar willen zijn, het juiste doen, te zijn, zoals u wil, dat ik ben.

Ik ben uw kind. Ik behoor alleen u toe.

Getekend: Satprem

(Moeder's antwoord)

Sri Aurobindo Ashram Pondicherry, 1.29.59

Mijn geliefd kind,

Je zeer interessante brief van de 27ste is zojuist gearriveerd.

Alles is goed --- ik ben enthousiast en je kan rekenen op mijn bewuste hulp om alle obstakels teboven te komen en alle slechte wil, die zouden kunnen proberen om je vooruitgang te stoppen om uit te stellen. Het is een zaak om obstinater te zijn, veel obstinater dan de vijand, en om, wat ook de kost, het doel te bereiken in de tijd.

Sins mijn laatste brief heb ik erover nagedacht en ik zie, dat ik in staat zal zijn om drie keer per week in de morgen naar beneden zal kunnen gaan gedurende een uur, van 10 tot 11, om met je te werken, maar je zal alleen het strikte minimum moeten doen om zoveel vrije tijd te hebben, als je nodig hebt, om andere dingen te doen.¹²⁹

Zoals je weet heb ik noch de klassen, noch de vertalingen hervat, en ik weet nog niet, wanneer ik dat zal doen. Dus is er alleen het oude werk om af te maken, maar het zal niet erg lang duren.

Mijn lichaam zou ook een mantra willen hebben om te herhalen. Degene, die het heeft, zijn niet genoeg voor haar meer. Het zou er een willen hebben om haar transformatie te verhaasten. Het is klaar om het zoveel te herhalen als nodig is, mits het niet hardop hoeft te zijn, want het is zeer zeldzaam alleen, en het wil hierover met niemand spreken. De Ashram atmosfeer is waarlijk niet erg gunstig voor zoiets. Je moet voorzorgen nemen om niet verstoord te worden of onderbroken op een ongelegen manier. Huiselijk bedienden, nieuwsgierige mensen, zogenaamde vrienden kunnen allen dienen als instrumenten van de vijandige krachten om een spaak in de wielen te steken. Ik zal mijn best doen om je te beschermen, maar je zal veel zelf moeten doen en zal zo ferm moeten zijn als een ijzeren staaf.

¹²⁹ Het tantrische werk.

Ik schrijf je dit allemaal niet om je te ontmoedigen om te komen. Maar *ik wil, dat je slaagt*; voor mij is het belangrijker dan al het andere, het maakt niet uit, wat het kost. Dus, weet zeker, dat ik de hele tijd bij je ben en speciaal nog meer, wanneer je je mantra herhaalt ...

In constante verbinding in de inspanning naar de overwinning; mijn liefde en mijn kracht verlaten je nooit.

Getekend: Moeder

Januari 31, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, Januari 31, 1959

Lieve Moeder,

Ik heb gedurende lange tijd gereflecteerd op de passage in uw brief, waar u zegt, dat uw lichaam een mantra nodig heeft om haar transformatie te verhaasten. X kan zeker iets doen in deze wekelijkheid, maar ik heb hem nog niet gesproken (en ik zal er niet over spreken met de Swami).

X weet erg weinig over uw ware werk en waar de Swami tie in staat geweest is om aan hem uit te leggen, is nogal inadequaar, want ik geloof niet, dat hij zelf het erg goed begrijpt. Dus moet ik proberen om mijzelf nogal helder begrepen te maken aan X en hem precies en eenvoudig vertellen, wat u nodig heeft. Het woord 'transformatie' is te abstract. Iedere mantra heeft een zeer specifieke actie --- dat geloof ik tenminste --- en ik moet in staat zijn om X op een concrete manier te vertellen over de extra vermogens, die u nu zoekt, en het algemene doel of het bijzondere benodigde resultaten. Dan zal hij de mantra vinden of de mantra's, die van toepassing zijn.

Mijn toelichtingen zullen eenvoudig moeten zijn, want X spreekt Engels met moeite, dus subtiliteiten zijn uit den boze. (Ik leer hem een beetje Engels, terwijl hij mij Sanskriet leert, en we zijn in staat om elkaar niettemin nogal goed te begrijpen. Hij begrijpt meer dan hij kan spreken.)

Ik wil dit niet aan de Swami vertellen, omdat X niet erg gelukkig is over de manier, waarop de Swami iedere gelegenheid aangrijpt om dingen toe te eigenen, en in het bijzonder mantra's (ik zal dit aan u uitleggen, wanneer we

elkaar weer ontmoeten). Het is speciaal de manier de manier, waarop hij 'ik' zegt. Niets erg serieus --- het is Swami's slechte kant, ofschoon hij ook goede heeft. U weet dat echter.

Dus zou ik met X met kennis van zaken willen spreken, op een erg precieze manier, en ik wacht er alleen op om u te laten vertellen, wat ik moet zeggen. Het is te belangrijk om licht en vaag benaderd te worden.

Wat betreft mijn terugkeer naar Pondicherry zou ik uzelf willen laten beslissen. Ik verlang ernaar om u weer te zien, maar ik denk ook, dat het niet nodig is om dingen te verhaasten en de Darshan periodes zijn zwaar voor u.

In principe zal X zijn 'zuivering' van me beëindigd hebben op Februari 6. Dus na die datum zal ik doen, wat u wenst.

Wat mijn mantra betreft, zeg ik het nu alleen gedeeltelijk, maar X zal een 'gunstige' dag vaststellen om het werkelijk volgens de regels te beginnen, wanneer ik in Pondicherry ben, want theoretisch zou men zich niet moeten verplaatsen, wanneer het werk eenmaal begonnen is. De 12e van Februari is een gunstige dag, wanneer u beslist, dat ik dan zou moeten terugkeren (of een beetje eerder om dingen gereed te maken); anders zou een andere datum later vastgesteld kunnen worden.

Uw brief, Lieve Moeder, heeft me gevuld met kracht en resolutie. Ik wil victorieus zijn en ik wil u dienen. Ik zie erg goed, dat geleidelijk veel dingen aan me geleerd kunnen worden door X. Het essentiële ding is ten eerste om dit ego te verliezen, dat alles vervalst. Ik geloof, dat ik uiteindelijk door uw genade een beslissend keerpunt gepasseerd ben en dat er een begin is van werkelijke opoffering --- en ik voel uw Liefde, uw Aanwezigheid. Dingen openen zich een beetje.

Lieve moeder, ik nou van u en ik wil u waarlijk dienen.

Uw kind,
Getekend: Satprem

P.S. Alle oude *Questions and Answers* zullen ook met u gereviseerd moeten worden, misschien niet in hun volledigheid, maar zekere problemen hebben opheldering nodig. Wat een genade om in staat te zijn om met u te werken!

(Moeder's antwoord)

Sri Aurobindo Ashram
Pondicherry, 2.2.59

Mijn geliefd kind,

Ik heb je brief ontvangen van de 31ste. Op een aantal manieren confirmeert het mijn ervaring van van deze voorbije dagen. We zullen over dit alles spreken, wanneer je terugkomt.

Ik heb een groot deel van de tijd gereflecteerd op een mogelijke mantra, en ik heb ook de moeilijkheid gezien om iets te ontvangen, dat geen *vernauwend* effect heeft ... Men moet tenminste een idee hebben van de mogelijkheid (tenminste) van het supramentale om te begrijpen, wat ik nodig heb ...

Wat betreft je aankomst hier, de dag, die je noemde is de Saraswati Puja --- ik zal naar beneden gaan om zegeningen te geven. Wanneer je arriveert op de voorgaande dag, de 11e --- dan zal ik arrangeren om je te zien om 10 uur, en dan kun je je mantra beginnen op de 12e.

Stuur me eenvoudig een woord om me te laten weten, of dit goed is. Vertel me op tijd, of je geld nodig hebt voor je terugkeer, en hoeveel, zodat ik het kan sturen.

Wat de rest betreft, zullen we spoedig hier bespreken.

Dus, tot we elkaar spoedig ontmoeten.

Vertel Z, dat mijn lichaam op weg is naar volledig herstel.

Met mijn liefde en zegeningen.

Getekend: Moeder

Maart 10, 1959

(De leerling keerde terug naar de Ashram, maar omdat hij snel gegrepen werd door zijn manie voor de weg, is de Agenda van 1959 helaas bezaaid met grote openingen en bestaat bijna niet. De volgende conversatie heeft betrekking op een van Moeder's commentaren op de Dhammapada: 'Kwaad')

Ik bracht de nacht door --- en nacht van strijd --- Wanneer om de een of andere reden, een veelvuldigheid van vitale formaties van allerlei soorten de kamer binnenkwamen: wezens, dingen, embryo's van wezens, residuen van wezens --- alle soorten dingen ... En het was een beangstigende aanval, absoluut weerzinwekkend.

In deze zwermende massa merkte ik de aanwezigheid op van enige beetje bewustere willen --- willen van het vitale vlak --- en ik zag, hoe zij proberen een reactie te ontwaken in het bewustzijn van menselijke wezens om hen zekere dingen te laten denken of wensen, of, wanneer mogelijk, te doen.

Ik zag, bijvoorbeeld, een van hen proberen om boosheid op te wekken in iemand, zodat deze persoon een slag uit zou delen --- een spirituele slag. En deze formatie had een dolk in zijn hand (een vitale dolk, zie je, het was een vitaal wezen: grijs en slijmerig, verschrikkelijk), hij hield een erg scherpe dolk vast, waarmee hij zwaaide, terwijl hij zei, 'Wanneer een persoon zoiets gedaan heeft (voordoen, alsof iemand iets onvergeeflijks had gedaan), dan verdient hij dit ...' en het scenario was compleet: het wezen haastte zich voorwaarts, vitaal, met zijn dolk. Ik weet de consequenties van deze dingen, ik stopte hem net op tijd --- ik gaf hem een slag. Toen had ik genoeg van dit alles en het was over, ik maakte de plaats schoon. Het was haast een fysieke schoonmaak, want ik had mijn handen samengeknepen (ik was in een semi-trance) en wierp hen weg in een abrupte beweging, links en rechts, krachtig, alsof om iets weg te vegen en frt! ...onmiddellijk was alles weg.

Maar als dat niet gebeurd was ... ik keek niet precies met nieuwsgierigheid, maar om te leren, in wat voor soort atmosfeer mensen leven! En het is ALTIJD zo! Zij worden altijd door HORDES lastiggevallen van kleine formaties, die altijd zwermen en afschuwelijk zijn, terwijl ieder zijn ... smerige kleine suggestie doet.

Neem, bijvoorbeeld, deze bewegingen van kwaadheid, wanneer iemand meegesleept wordt door zijn passie en dingen doet, die hij in zijn normale toestand nooit zou doen: hij doet het niet, het wordt gedaan door deze kleine formaties, die er zijn, zwermend in de atmosfeer, terwijl zij allen maar wachten op een gelegenheid ... om binnen te stormen.

Wanneer je hen ziet ... oh! Het is ... verstikkend. Wanneer je daarmee in contact komt ... Werkelijk, je vraagt je af, hoe iemand kan ademen in een zodanige atmosfeer! Zij leven er in. Alleen, wanneer zij er bovenuit rijzen, zijn ze er NIET in. Of anders zijn er diegenen, die helemaal beneden zijn; maar die zijn de speeltjes van deze dingen, en hun reacties zijn soms niet alleen onverwacht, maar absoluut verschrikkelijk --- omdat zij marionetten zijn in de handen van deze dingen.

Diegenen, die er bovenuit stijgen, die binnengaan in een licht intellectueel gebied, kunnen dit alles van bovenaf zien; zij kijken naar beneden naar dit alles, houden hun hoofden erboven en ademen; maar diegenen, die in deze werkelijkheid leven ...

Sri Aurobindo noemt deze werkelijkheid de 'tussenliggende zone,' een zone, waarin, zegt hij, je alle ervaringen kunt hebben, die je wenst, wanneer je er binnengaat. Maar het is (*lachend*) niet erg raadzaam! --- en ik begrijp waarom! Ik had de ervaring, omdat ik juist gelezen had, wat Sri Aurobindo zegt over dit onderwerp in een brief in zijn laatste boek, *On Yoga*; ik wilde voor mijzelf zien, wat het was. Ah, ik begreep het!

En ik druk dit uit op mijn eigen manier, wanneer ik zeg,¹³⁰ dat gedachten 'komen en gaan, naar binnen en naar buiten stromen.' Maar gedachten

¹³⁰ In dit Commentaar op de Dhammapada.

betreffende materiële dingen zijn formaties, die voortkomen uit die wereld, zij zijn een soort wil, die komt uit het vitale vlak, die zichzelf proberen uit te drukken en heel vaak zijn zij waarlijk dodelijk. Wanneer je je ergert, bijvoorbeeld, wanneer iemand iets onplezierigs tegen je zegt en je reageert ... Het gebeurt altijd op dezelfde manier; deze kleine entiteiten wachten daar, en wanneer zij voelen, dat het het juiste moment is, dan introduceren zij hun invloed en hun suggesties. Dat wordt vitaal gesymboliseerd door het wezen met zijn dolk, die naar voren stormt om je te steken --- en in de rug, dat alles! En zelfs niet oog in oog! Dit drukt zich dan uit in het menselijke bewustzijn door een beweging van boosheid of woede of verontwaardiging: 'Hoe ondraaglijk! Hoe ... !' En de andere kerel zegt, 'Ja! We zullen er een eind aan maken!'

Het is nogal interessant om het een keer te zien, maar het is niet erg plezierig.

Maart (?) 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Lieve Moeder,

X heeft net mijn huis verlaten. Hij begon met te zeggen, dat hij uw permissie. Ik vroeg hem, waarom hij niet direct tot u sprak, omdat u het zeker beter zou begrijpen en *meer* dan ik. Hij antwoordde op deze manier: *'Verscheidene keren vroeg Moeder over deze zwarte vermogens, en iedere keer voelde ik in mijzelf een 'grote verwarring,' Daar (in uw kamer) is het een zodanige Plaats, Plaats van allerhoogst Vermogen, Plaats van Goddelijkheid, en ik KAN NIET praten over kleine zaken. Ik KAN GEEN Engels spreken. Ik heb het geprobeerd, maar het verstoort mijn 'meditatie.'* Daarom heb ik Moeder permissie gevraagd om met je te spreken; met jou kan ik over deze zaken spreken.¹³¹ Dit waren bijna precies zijn woorden. Lieve Moeder, hij zei het op een zodanige manier, dat er iets zo *bang* was, toen hij sprak van u boven in uw kamer, dat ik voelde, om mijzelf op de grond te werpen aan zijn voeten. (Ah, Lieve Moeder, hoe inadequaar benaderen we u! ...)

Hij begon zijn verhaal zo: 'Dit meisje in Moeder's entourage¹³² was, terwijl ze levend was, aangevallen door een extreem krachtige mantrische magiër.

¹³¹ X's woorden worden gegeven in hun oorspronkelijke Engels, wanneer zij cursief verschijnen.

¹³² Een jonge vrouw, die erg dicht stond bij de Moeder en Sri Aurobindo, die veel schade aan Moeder toebracht. Zei stierf enkele jaren na Sri Aurobindo's vertrek.

Maar de Bescherming was er, en uiteindelijk sloeg de aanval terug op de mantrist, die ervan overleed.

Hij overleed in een grote woede en met een grote wil voor wraak en begon om de Ashram te cirkelen in de *Preta Loka* (Ik geloof, dat dit correspondeert met de vitale wereld), terwijl hij een gelegenheid zoekt om schade te berokkenen, maar er was een zodanige zuiverheid, een zodanige goddelijke kracht, dat hij niets kon doen. Toen dit meisje stierf, viel hij haar aan, en de twee smolten samen --- hij absorbeerde haar. Toen gingen zij door om om de Ashram te dwalen op zoek naar een fysiek instrument om ingang te verkrijgen in de Ashram. Zij vonden een toegangsweg door de bemiddeling van van zekere *zwartgallige* mensen. Terwijl ik mijn Puja deed, *kwam ik zeven van het te kennen*. Alle zeven kwamen, aangetrokken door mijn Yantra.¹³³ Sommige van hen zijn mensen, die Moeder's geld genomen hebben en *geld verzameld hebben voor hun verplichting*. Ik leerde dit gisteren en ik begon een speciale Puja om *hun denkvermogen te keren, hen weer op het rechte pad te zetten*. (Op dit punt zij hei iets, dat betekende, dat het gemakkelijk zou zijn.)

... ..

Daarop vertelde X me, 'Dat is alles. Ik zal u meer vertellen op Vrijdag, na de Puja. Het werk zal voorbij zijn.'

Hier kwam de conversatie over dit onderwerp tot een eind. Op de weg terug naar zijn huis, zei ik tegen hem, 'Het zou erg nuttig zijn voor Moeder om de namen te weten van deze mensen; het zou haar eigen werk helpen,' En ik suggereerde hem, dat hij de namen moest neerschrijven van de zeven mensen en hen in een verzegelde envelop te doen.

Daarop begon X nogal categorisch 'nee' te zeggen. Maar ik zette door, ik noemde de hulp, die het naar uw werk kon brengen en zei, dat apart van u, natuurlijk, niemand het zou weten, omdat de namen in een verzegelde envelop geplaatst zouden worden. Toen zei hij tegen mij, 'Oké, *ik zal het morgen proberen en aan de allerhoogste Goddelijkheid de naam van drie van hen vragen, de belangrijkste*.'

We spraken niet over de *levende* magiër, die betaald is dooreen lid van de Ashram (ongetwijfeld een van deze 7) om u weg te krijgen. Wanneer u het wil, zal ik hem deze vraag een andere keer vragen.

... ..

Dat is alles, Lieve Moeder. Vergeef me voor alle keren, dat ik naar u toegekomen ben met 'kleine zaken.'

Ik bid, dat u me bevrijdt van mijn kleinheid, dat u helder voor mijn bewustzijn al deze zeer kleinzielige en lelijke kleine dingen plaatst, en dat ik

¹³³ Yantra: Een tekening, over het algemeen opgemaakt uit geometrische lijnen, die dienen om zekere krachten aan te roepen of te materialiseren.

altijd naar u toe zou kunnen komen met een wijder hart, meer in staat om u te zien en beter van u te houden.

Uw kind,

Getekend: Satprem

Maart (?) 1959

(Brief aan Moeder van Satprem, betreffende X's onderzoek naar wie zwarte magie op haar had uitgevoerd)

Pondicherry

Lieve Moeder,

Ik zal u morgen zien, maar ik prefereer om dingen nu helder uit te spreken; wanneer u wil, kunt u mijn brief lezen, wanneer we elkaar ontmoeten. Hier is, wat X me vertelde:

‘De boodschap kwam deze morgen, gedurende de Puja; mijn guru sprak in de vorm van Sanskriet sloka’s en dit is niet gemakkelijk uit te drukken in het Engels. Normaal zou ik nogal lang gewacht hebben op het antwoord, maar door de grootsheid van de Moeder kwam het onmiddellijk. De boodschap impliceerde niet 7 mensen, maar 25 tot 50, allen of bijna allen Gujaratis.’ (Hier zij X iets, waarvan ik niet zeker ben, dat ik het vatte, maar het had tot gevolg, dat ofwel zijn guru het niet gemakkelijk leek te vinden of niet zoveel namen wilde geven, maar als Moeder er op zou staan, dan zou het mogelijk zijn. Ik ben niet zeker, of ik dit werkelijk begreep.) Toen sprak de boodschap over een rivaliteit tussen tussen de Gujaratis en de Bengalen (om de sleutelposities in te nemen in de Ashram); ik zet dit tussen haakjes, want het is meer een interpretatie, wat mij betreft, wat ik ‘voelde.’ Bovendien gebruikte X niet precies het woord ‘rivaliteit’ --- dat hij waarschijnlijk niet kent --- maar eerder ‘*verwarring tussen Gujarati en Bengali*.’ De boodschap impliceerde echter expliciet de Gujaratis van de ‘*Afdelingshoofden*.’ En toen vroeg ik X, of hij de *hoofden* van de afdelingen bedoelde of de hoofdafdelingen. Hij antwoordde ‘Alle Gujaratis’ waarop hij zichzelf vatte en zei, ‘75% van hen.’ Op dit punt vertelde X me, ‘*In de Ashram zijn er enkele, ENKELE mensen op een erg hoog niveau, en genoeg ...*’ zonder zijn zin af te maken. De boodschap ging door met expliciet te verklaren dat deze Gujaratis bezig waren met geld te verdienen van Moeder (‘*geld inzamelden*’), terwijl zij uiterlijk pretendeerden de Ashram te dienen. Hier dacht ik te begrijpen, dat er een Bengaalse groep was,

die probeerden om de Gujaratis omver te werpen, zodat zij de zaken konden regelen, zoals zij wilden. Aldus was de substantie van de boodschap. Ik vroeg X of hij de juist de beknopte Sanskriet sloka's niet op kon schrijven, die hij gehoord had. Hij zei ja, toen zij hij, dat hij erop toe zou zien, nadat hij naar zijn huis ging???

Toen vertelde X me, dat hij iets zou gaan doen om dit alles recht te zetten en om 'de denkvermogens van deze mensen op het rechte pad te zetten. Maar ik kan het niet hier in Pondicherry doen. Er zijn ongeveer twee maanden nodig. Ik zal een Puja doen op een speciale Yantra en wanneer het beëindigd is, zal in Moeder deze Yantra sturen, samen met zekere manuscripten voor de bibliotheek. Dan zal Moeder deze Yantra naast haar moeten houden om al deze slechte elementen te controleren en het zal haar, haar eigen werk helpen.'

Ik vroeg X om details over tenminste diegenen, die de magiër betaald hebben. Hij vertelde me, dat hij er morgen over zal spreken.

Eindelijk heb ik uw brief aan X gelezen. Wat betreft de globe van licht zij hij onmiddellijk, 'Ik weet het, het is Moeder's Shakti, haar Vermogen in een geconcentreerde vorm (hij gebruikte het woord 'geconcentreerd' niet, maar zei "verzameling"). Deze globale, geconcentreerde Shakti kwam vandaag terug; het is een erg goed teken. 'Toen zij hij iets, dat bedoelde, dat het een teken was, dat *'het zwarte Vermogen'* definitief was overwonnen of beheerst. (ik zal met u spreken over een vreemde droom, die ik vannacht had, die hiermee gerelateerd lijkt te zijn.¹³⁴) De Shakti was verspreid door de zwarte aanval, maar het Licht was te sterk om werkelijk geraakt te worden. Het is teruggekomen. Ik zag ook aan zekere fysieke tekenen, dat Moeder beter is.'

Toen drukte X het verlangen uit om te mediteren, terwijl hij voor u ZIT en niet staand: *'Zie je, deze morgen vloog ik, ik raakte de vloer niet aan --- buiten het lichaam.'* Dus zou ik comfortabeler zijn, als ik zit. Toen voegde hij toe, *'Iedere dag vindt er een andere actie plaats. Moeder weet, maar ik kan je een klein beetje vertellen, omdat je erg dicht bij me bent. JE BENT MIJN HART* (ik was diep geraakt, toen hij me dat vertelde). *De eerste dag stond mijn guruji daar, aan mijn zij, met zijn hand op mijn schouder, me zegenend. Een andere dag groeide ik, ik groeide 10 voet, in plaats van vijf, en een groot, groot Vermogen kwam over mij.'* Dit is bij benadering, ik herinner me niet langer precies, hoe hij het zei. Alles, wat ik weet, is, dat er iets erg krachtigs in hem kwam en naderhand moest hij rusten. Hij wijdde niet uit, maar herhaalde alleen, *'Moeder weet.'*

Dus dat is ongeveer alles, Lieve Moeder.

Iedere keer, dat hij komt om me te zien, 'brengt' hij iets op me 'over': er probeert een grote kracht uit me te gaan, die hij lijkt aan te trekken; het probeert omhoog door de nek te klimmen en uit het hoofd te gaan. Ik weet het niet precies. Er is iets aan het gebeuren, dat is alles, wat ik weet.

¹³⁴ In deze 'droom' zagen we de titaan in een gigantisch vliegtuig, dat op de grond crashte. Deze titaan leek echter niet dood te zijn, of tenminste niet volledig dood.

Met liefde, ik ben uw kind.

Getekend: Satprem

Maart (?) 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Lieve Moeder,

Ik vertelde mijn droom van de titaan opnieuw aan X en vertelde hem, dat deze titaan in de vliegtuigcrash niet, of ogenschijnlijk niet, dood was. Hij antwoordde onmiddellijk, *'Ja, morgen zal hij gedood worden.'* Het is de laatste dag van zijn Puja.

Ik vertelde X om zich geen zorgen te maken over de hele lijst van namen, dat u ze al kent, maar dat u geïntregeerd bent door dit gereduceerde aantal van 7 mensen. Hij vertelde me, *'Zijn zijn de hoofden van de afdelingen.'*

... ..

X (ik vergat het u te vertellen aan het begin van de brief) verbindt de crash van de titaan aan het feit, dat de globe van licht in uw handen terug is.

Lieve Moeder. U heeft me al verscheidene keren gerustgesteld over het onderwerp, maar deze gedachte komt herhaaldelijk terug en STOORT me, alsof er iets niet JUIST was aan het feit, dat u hier bent, u, Moeder, met alles, dat u voor me betekent, en het feit, dat ik X 'guru' noem en mijzelf aan zijn voeten werp. Het is delicaat om erover te spreken, omdat ik werkelijk voel, dat X de guru is van een zeker iets is in me en ik werp me erg *spontaan* aan zijn voeten, omdat ik voel, dat dat er iets van u in hem is. En toch stoort het me, alsof ik u misleidde of een *absolute verwijderde* in mijn relatie met u. Weet u, zoals iemand, die een 'dubbel spel' speelt --- deze stemmen zijn weerzinwekkend. Ites blijft herhalen, 'Er zou niemand anders moeten zijn dan Moeder.' Ah, ik weet niet, hoe ik dit aan u uit moet leggen, maar het baart me zorgen! Dus, Lieve Moeder, Verlicht me en stel me gerust, of bevrijdt me van wat niet juist is.

Ik ben uw kind.

Maart 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Lieve Moeder,

Ik heb net X verlaten; hij heeft me enkele minuten naar mijn aankomst uit zijn huis gestuurd: *'Ik wil niet, dat je NU hier blijft.'* En hij voegde toe, *'Er is zwaar werk.'* Hij was een *japa*¹³⁵ aan het doen, toen ik om 5 uur aankwam.

X lijkt moe, en het kind --- dat erg gevoelig is --- lijkt ook niet goed te zijn.

Deze morgen vertelde X me, *'Gisterenavond heb ik gevochten als een leeuw.'* En klaarblijkelijk is het niet voorbij, ofschoon hij me net vertelde, *'Hij [de titaan] heeft "iemand." Ik vroeg hem, of de titaan dood was, en hij vertelde me, 'Ja, ja, gesloten.' --- Maar ik denk, dat hij mij dit hoofdzakelijk vertelde om mijn vragen te vermijden en het spreekt zijn 'Er is zwaar werk' tegen.*

Toen vertelde X me, *'Hij [de titaan] is vechtend naar me toegekomen, maar durfde niet dichtbij te komen en hij vroeg me: --- Waarom geef je mij moeilijkheden? --- Omdat het mijn plicht is.'* Dat is alles over dit onderwerp.

... ..

Ik vergat u deze morgen te vertellen, dat X me het volgende vertelde: *'Ik zou na enige tijd terug willen komen in Pondicherry, voor 15 dagen of zo om initiatie te geven aan enige mensen hier in de Ashram, wanneer Moeder het toestaat. Omdat er hier een behoefte is aan sterke mensen, enige POLITIE OM TE BEWAKEN ...'* En hij voegde toe, *'Er is geen verwarring (ik denk, dat hij 'tegenstelling' bedoelde) tussen mijn traditie en de Ashram ...'* Toen voegde hij iets toe, dat betekende, dat het nagevolgde doel hetzelfde was. Natuurlijk hangt alles absoluut van u af en uw wens (ik nam heel duidelijk van dit alles waar, dat X sprak als een lid van de Ashram, die zijn best wil doen om het te verdedigen en te beschermen.)

Uw kind, met liefde.

¹³⁵ Japa: de systematische en meer of minder voortdurende herhaling van van een mantra.

Getekend: Satprem

(Moeder's antwoord)

Ongedateerd

Het is waarschijnlijk, dat X vat kreeg op de Titaan, die dit lichaam nagezeten heeft haar geboorte en al diegenen probeert te bezitten, die dichtbij mij komen. Deze Titaan wordt *ondersteund* door een erg krachtige asurische kracht.

Het erg kleine aantal, waar ik volledig vertrouwen in heb, zouden zich niet onderwerpen aan de discipline van initiatie. Onder de anderen zouden degenen, die het accepteren, het waarschijnlijk doen uit ambitie, en dat zou tot rampen lijden, die zelfs nog onplezieriger zijn dan Z's.

Maart 26, 1959

(Betreffende Satprem's meest recente zwerftochten en zijn fundamentele opstandigheid, die hem periodiek de weg laten nemen)

Achter de Titaan, die ons nu in het bijzonder aanvalt is er iets anders. Deze Titaan is gedelegeerd door iemand anders. Hij is er geweest sinds mijn geboorte, werd met mij geboren. Ik voelde hem, toen ik erg jong was, maar ik begreep alleen geleidelijk, terwijl ik bewust werd van mijzelf, WIE hij was en wat er achter hem was.

Deze Titaan is speciaal gestuurd om dit lichaam aan te vallen, maar hij kan het niet direct doen, dus gebruikt hij mensen in mijn entourage. Het is iets, dat voorbestemd is: al diegenen om me heen, die dichtbij mij zijn, en speciaal diegenen, die in staat zijn tot liefde, zijn door hem aangevallen; enkelen zijn bezweken, zoals dat meisje in mijn entourage, die door hem geabsorbeerd was. Hij volgt me als een schaduw, en iedere keer als er de minste opening is in iemand, die dicht bij me is, is hij er.

Het vermogen van deze Titaan komt van een Asura. Er zijn vier Asura's. Twee zijn al omgevormd en de andere twee, de Heer van de Dood en de Heer van de Valsheid deden een poging tot omvorming door een fysiek lichaam aan te nemen --- zij zijn intiem geassocieerd geweest met mijn leven. Het zou erg interessant zijn om het verhaal van deze Asura's weer te vertellen ... De Heer van de Dood verdween: hij verloor zijn fysieke lichaam en ik weet niet, wat er

van hem geworden is.¹³⁶ Wat betreft de andere, de Heer van Valsheid, degene, die nu over de aarde heerst, hij probeerde hard om omgevormd te worden, maar hij vond het weerzinwekkend!

Bij tijden noemt hij zichzelf de 'Heer van de Naties' Hij zet alle oorlogen in beweging, en alleen door zijn plannen te dwarsbomen, kon de laatste oorlog gewonnen worden ... Deze wil niet omgevormd worden, helemaal niet. Hij wil noch de fysieke transformatie, noch de supramentale wereld, want dat zij zijn einde voorspellen. Bovendien weet hij ... We praten met elkaar; achter dit alles hebben we een relatie. Want alles welbeschouwd, zie je (lachend), ben ik zijn moeder! Op een dag vertelde hij mij, 'ik weet, dat u mij op een dag zal vernietigen, maar ondertussen creëer ik alle verwoesting, die mogelijk is.'

Deze Asura van Valsheid is degene, die de Titaan gedelegeerd heeft, die altijd dichtbij me is. Hij koos de sterkste Titaan, doe er op aarde is en stuurde hem om speciaal dit lichaam aan te vallen. Dus zelfs als iemand het aankan om deze Titaan de ketenen of te doden, dan is het waarschijnlijk, dat de Heer van Valsheid een andere vorm zal delegeren, en nog een andere, en nog een andere, om zijn doel te bereiken.

Tenslotte zal alleen het Supramentale het vermogen hebben om het te vernietigen. Wanneer het uur komt, zal dit alles verdwijnen, zonder de behoefte om iets te doen.

Maart (?) 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Lieve Moeder,

Toen ik uit de kamer kwam, vertelde Z me, *'Met Moeder heb ik in mijn eigen moedertaal gesproken.'*

... ..

X vertelde me, dat hij over 6 maanden hier zou komen om een hele maand door te brengen voor de initiatie en voorbereiding voor de initiatie. Hij sprak me hierover op de straat, nadat hij P. gezien had, en op een enigmatische manier vertelde hij me iets langs deze zinnen: 'Ja, er zijn *hier* sterke mensen nodig.

¹³⁶ Het was Theon.

Het Vermogen is noodzakelijk.' Ik begreep het niet duidelijk, want het werd gezegd met veel toespeling erachter.

Ik ben uw kind, Lieve Moeder.

Getekend: Satprem

Maart (?) 1959

(Brief aan de Moeder van Satprem, betreffende de tantrische initiatie, waarvan Moeder te zien, dat X het zou geven aan twee andere leerlingen in de Ashram)

Pondicherry

Lieve Moeder,

Ik sprak met X over de initiaties. Hij vertelde me, dat hij ook alleen twee mensen gezien had (toen hij 'gezien' zei, denk ik niet, dat hij het fysiek bedoelde). Hij zei, dat veel mensen *gretig* zouden zijn, maar dat diegenen zeldzaam zouden zijn, waarin hij een volledig vertrouwen kon hebben --- en zij hebben misschien een stadium bereikt, waar het moeilijk zou zijn voor hen om zich te onderwerpen aan een discipline van initiatie.

Ik vroeg hem over deze morgen's Darshan. Hij antwoordde implicerend, 'Ik heb al in een paar seconden mijn gevoel aan Moeder gegeven.'

Omdat u ook zijn gevoelens wenste te weten over de playground meditatie, vroeg ik het hem. Hij vertelde me ruwweg dit: dat de namiddag's Sanskriet opname¹³⁷ genoeg zou zijn om 'dingen recht te zetten,' omdat er een Vermogen in is, dat de meditaties zou moeten helpen.

... ..

X kwam naar mijn kamer enige tijd geleden en er gebeurde iets. Ik weet niet wat, maar het was nog dezelfde kracht, dat hij van me trekt met een zo groot vermogen. Maar het meeste wilde ik u vertellen, dat toen ik opstond (ik was aan zijn voeten), hij zo knap was als een god, zijn zicht was goddelijk, het kwam werkelijk van zeer hoog boven.

¹³⁷ Een Sanskriet tekst door X, die gespeeld moet worden op de Ashram Playground net voor de collectieve meditatie.

Uw kind, met liefde.

Getekend: Satprem

Eind Maart (?) 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Lieve moeder,

Uw brief deze morgen *raakte* me. Ik blijf nu verscheidene malen per dag herhalen, dat het een vijand is, de vijand.

Ik ben uw kind, Lieve Moeder, en ik wil, dat deze crisis DE LAATSTE is.

Met liefde.

Getekend: Satprem

April 7, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, April 7, 1959

Lieve Moeder,

Ik kom om voor u mijn resolutie te hernieuwen, die ik deze morgen nam bij de Samadhi.¹³⁸

¹³⁸ Sri Aurobindo's graf op de Ashram's binnenplaats.

Van nu af aan weiger ik om een medeplichtige te zijn van deze kracht. Het is mijn vijand. Welke vorm het ook kan nemen, of welke ondersteuning het ook vindt in mijn natuur, ik zal weigeren om er aan toe te geven en zal me aan u vastklampen. Je bent de enige werkelijkheid: dat is mijn mantra. Alles, wat probeert om me aan u te laten twijfelen, is mijn vijand. U bent de enige Werkelijkheid.

En iedere keer, dat ik de schaduw voelde naderen, zal ik u onmiddellijk roepen.

Moge u nooit weer door mij lijden. O Moeder, zuiver me en open mijn hart.

Uw kind,

Getekend: Satprem

P.S. Misschien zou het goed zijn om u te vertellen over de twee ondersteuning, die deze kracht in me vond gedurende de meest recente aanval:

1) Het feit, dat ik geplaagd wordt door een gebrek aan tijd en nu en dan een zeker afkeer voor mentaal werk. Dan de volgende suggestie: om een hut te hebben in Rameswaram en mijzelf exclusief te wijden aan innerlijke ontwikkeling.

2) Ik wordt erg aangetrokken --- niet constant, maar periodiek --- door de behoefte om te schrijven (geen mentale dingen) en verbitterd door het feit, dat deze Orpailleur niet gepubliceerd is, omdat ik de tijd niet genomen heb om zekere correcties uit te voeren. Wanneer ik een goede stemming ben, bied ik alles aan u aan (is het misschien een verborgen ambitie? Maar ik ben niet zo zeker; het is eerder een behoefte, geloof ik) en wanneer ik niet in een goede stemming ben, 'rook' ik, omdat ik de tijd niet heb om iets anders te schrijven.

Verlicht me, alstublieft, Lieve Moeder.

Getekend: Satprem

(Moeder's antwoord)

Woensdagmorgen, 4.8.59

Satprem, mijn lief kind,

Je resolutie kwam recht naar me toe. Ik beschutte het in de diepten van mijn hart, en met mijn hoogste wil zei ik, 'Het zij zo.'

Ik heb je brief zojuist ontvangen, die mijn ervaring confirmeert. Het is goed.

Ik lees je P.S. en ik begrijp het. Dat bevestigt mijn gevoel ook. Ik ben niet blij, dat je geplaagd wordt door je werk, en speciaal urgent werk, dat snel

gedaan moet worden --- het is tegengesteld aan de innerlijke kalmte en en concentratie, die zo onmisbaar zijn om van iemand's moeilijkheden af te komen. Ik ga doen, wat noodzakelijk is om deze situatie te veranderen. Bovendien is dit, waarom ik je recent heb verteld, dat mijn werk niet urgent is. Maar dit werk voor de Bulletin zou voor het moment moeten stoppen.

Het andere punt heeft ook zijn element van waarheid --- we zullen er later over spreken. Met al mijn liefde omhul ik je, mijn kind, en ik vertel je, 'Heb moed, de victorie is zeker' --- geen compromis of gedeeltelijke victorie, maar *integraal*.

Getekend: Moeder

April 13, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, April 13, 1959

Lieve Moeder,

Hier is de schets voor het boek over Sri Aurobindo voor de *Éditions du Seuil*.¹³⁹

Het is een ruwe schets, en in het werkelijke proces van schrijven kan de voorgestelde sequentie veranderen, volgens de innerlijke noodzaak, maar dit zijn thema's, die ontwikkeld moeten worden. Dus nu zou T willen weten, wat u voelt en of u iets ziet, dat veranderd, toegevoegd of verwijderd moet worden.

Uw kind, met liefde.

Getekend: Satprem

¹³⁹ Een Frans uitgevershuis, dat gevraagd had om een boek over Sri Aurobindo om besloten te worden in hun collectie, 'Spirituele Meesters.'

Ongedateerd 1959

(Over Anatole France en La Révolte des Anges)

... Deze kinderen begrijpen het niet [Sri Aurobindo's ironie]. Zij lezen het prozaïsch (gebaar, dat de oppervlakte aanduidt). Vreemd genoeg is het hetzelfde fenomeen, wanneer zij Anatole France lezen. En Anatole France, gelezen zonder zijn ironie te begrijpen, is abominabel algemeen.

Zij vatten de ironie niet.

Sri Aurobindo had het. Hij begreep de ironie van Anatole France zo goed, hij had hetzelfde --- zo subtiel, zo verfijnd ...

‘Zeer goed,’ zou hij zeggen, terwijl hij *La Révolte des Anges* las ‘Ja, het is waar, welke van de twee zouden we moeten geloven?’¹⁴⁰ (*Moeder lacht*).

April 21, 1959

Boven, beginnend met het centrum tussen de wenkbrauwen, is het werk gedaan gedurende een lange tijd. Daar is het blanco. Voor eeuwen na eeuwen en eeuwen is de vereniging met de Allerhoogste gerealiseerd en is constant.

Beneden dit centrum is het lichaam. En dit lichaam heeft inderdaad een volledige gewaarwording van het Goddelijke in ieder van haar cellen; maar het moet geuniversaliseerd worden. Dat is het werk om gedaan te worden, centrum voor centrum. Ik begrijp nu, wat Sri Aurobindo bedoelde, wanneer hij er herhaaldelijk op stond, ‘Verwijd jezelf.’ Dit alles moet geuniversaliseerd worden; het is de conditie, de basis voor het Supramentale om in het lichaam neer te dalen.

Volgens de oude tradities werd deze universalisatie van het fysieke lichaam beschouwd als de hoogste realisatie, maar het is alleen een fundatie, de basis, waarop het Supramentale naar beneden kan komen zonder alles te breken.

¹⁴⁰ Jehova, of de opstandige Engel, die deze plaats wilde innemen.

April 23, 1959

(Brief van Moeder aan Satprem)

4.23.59, 7 p.m.

Satprem, mijn geliefd kind,

Ik hoop, dat je aan X schreef, dat het afgesproken is, dat we hem verwachten met zijn familie vroeg in de morgen van de 30ste, en dat ik uitkijk naar onze dagelijkse morgenmeditatie gedurende zijn verblijf.

Vertel hem, dat alles goed is, dat we wachten op zijn aankomst en dat ik uitkijk naar deze meditaties.

Altijd met je, met liefde en zorg.

Getekend: Moeder

April 24, 1959

(Notitie, gestuurd door Moeder aan Satprem)

24 April 1959

De goddelijke perfectie is er altijd boven ons; Maar voor de mens om goddelijk te worden in het bewustzijn en te handelen en binnenwaarts en buitenwaarts het goddelijke leven te leven, is, wat bedoeld wordt met spiritualiteit; alle mindere betekenissen, die aan het woord gegeven worden, zijn ontoereikend stamelen of bedrog.¹⁴¹

¹⁴¹ Deze tekst door Sri Aurobindo (*The Human Cycle*, Cent. Ed. Vol. P. 247) werd vertaald in het Frans door Moeder bij de gelegenheid van het schrijven naar Satprem.

Vroeg in Mei 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Lieve Moeder,

Ik heb net enkele minuten met X gesproken. Hij kwam extreem 'bewogen' (op zijn diepe manier) uit uw kamer. 'Ik stond voor Moeder en ik wist niet niet langer, waar ik was. Aan het eind van de vijftien minuten vond ik mijzelf daar.' en verscheidene keren zei hij,

'Groot Vermogen, Groot Vermogen ... Een Oceaan. ALLEEN Zij kan het begrijpen ...' En terwijl ik mijn verrassing uitdrukte --- want terwijl hij naar uw kamer ging, had hij mij verteld, dat hij zijn speciale 'japa' alleen zou beginnen, wanneer hij morgen voor u staat --- hij vertelde me, 'Toen ik moeder's kamer inging, voelde ik de Orde van boven komen, en ik begon onmiddellijk.'

Hij vertelde me. Dat deze japa met u tenminste 3 dagen in successie zou moeten duren; dat zorgt derhalve voor de vraag van interviews, omdat u bezig zal zijn tot Woensdag of Donderdag. Hij vertelde me, dat 10:15 beter voor hem zou zijn (dat kan ook 10:20 betekenen), omdat hij zijn eerste deel van zijn puja pas beëindigt om ongeveer 10 uur, wat het laat voor ons maakte deze morgen (hij 'zat' nog, toen ik hem ging halen). Verder is X altijd 'onverwacht' in zijn daden, en hij heeft bijna geen enkele notie van de tijd. Hij vertelde me, 'Begrijp je, hier ben ik in het huis van Annapurna¹⁴² en ik ben zo blij om in staat te zijn om mijn japa en mijn puja te doen zonder gestoord te worden door familie zorgen. Ik kan hier tenminste alleen voor Dat leven. Er is overal een grootse vibratie.' Dus vergeet hij de tijd.

*Uw kind,
Getekend, Satprem*

P.S. De goddelijkheid, die aangeroepen wordt in zijn huidige pujas, is Durga.

¹⁴² Annapurna: 'Zij, die de wereld koestert,' vrouw van Shiva, een van de aspecten van de allerhoogste Moeder.

Mei 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Lieve Moeder,

Hij was zelfs meer overweldigd vandaag, toen hij naar beneden kwam uit uw kamer, dan gisteren. Het was fysiek zichtbaar. Hij zei niets, behalve weer, dat 'alleen' u het kon begrijpen.

... ..

Toen, terwijl hij plotseling naar me keek met zijn derde oog, sprak hij over mij, en zij nogal enigmatisch, *'Ik weet niet, waarom DEZE GEDACHTEN naar iedere keer naar me toekomen, als ik aan je denkt ...'* (ik weet niet aan welke gedachten hij refereert) en hij voegde toe, *'Je zal TWEE maanden naar Rameswaram komen --- ik zal het aan Moeder vragen --- ZOIETS zal gaan plaatsvinden ... Wanneer de tijd komt, zal ik naar je schrijven, en je zal bij me blijven.'* Dit zijn zijn exacte woorden, die bijna van alles zouden kunnen betekenen.

Deze morgen, juist voor hij in uw kamer ging, aarzelde hij ongemakkelijk, omdat hij iemand zag door de licht open deur van uw voorkamer. Hij vroeg me, wie het was, maar ik drong hem naar u toe, terwijl ik vertelde, dat het niets was. Wanneer zoiets vermeden zou kunnen worden, zou het beter zijn.

Oh! Hoe overweldigd was hij, toen hij van uw trap naar beneden kwam! Het duurde zeker vijf minuten om zich bijeen te rapen.

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

Vroeg in Mei 1959

(Brief van Moeder aan Satprem)

Donderdag, 1 uur.

Satprem, mijn geliefd kind,

Ik heb je brief ontvangen met het nieuws.

Wat betreft Z vertelde X me, dat hij hem gisterenavond geïnitieerd had (maar hij zei niet meer). Het schijnt, dat de kundalini ontwaakt was en de stroom was zo sterk, dat Z's ogen helemaal rood werden.

... ..

Vertelde X je iets over onze meditatie vanmorgen? Stel hem helemaal geen vragen. Maar, wanneer hij erover spreekt, zou ik blij zijn om te weten, wat hij zegt.

Altijd met je, in liefde en licht,

Getekend: Moeder

Mei 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Mei 1959

Lieve Moeder,

Ik lees uw brief aan X.¹⁴³ Hij zei onmiddellijk, 'Ik zal het morgen uitleggen.' Toen voegde hij dit toe: *'Gewoonlijk concentreer ik me, voordat ik naar Moeder ging, op de Goddelijkheid, waarop we gaan mediteren, of waardoor we hulp zullen gaan krijgen. Dus komt een of andere Goddelijkheid (godin) en ermee de ceremonie en het ritueel en de kleuren. Ik zal morgen meer uitleggen.'* Omdat ik behoedzaam ben over zijn 'morgens,' stond ik erop, speciaal met betrekking tot de lumineuze globe¹⁴⁴ en ik vroeg, of het hetzelfde was als de Shakti van de andere ervaringen. Hij zei, dat het niet zo was, dat het verschillend was, en hij herhaalde *'meer morgen.'* Toen zei hij, bij wijze van besluit, tegen me, *'Het is zeer goed, zeer goed.'*

... ..

Morgen zal ik er zijn om 9:30 a.m.

Ik lig aan uw voeten, Lieve Moeder, met dankbaarheid. Ik ben een moeilijk geval, maar ik hou toch van u.

¹⁴³ Waarin Moeder gevraagd had over zekere ervaringen, die gebeurden gedurende haar meditatie met X.

¹⁴⁴ Een andere globe, of misschien dezelfde, maar deze keer oranje gekleurd.

Mei 7, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Mei 7, 1959

Lieve Moeder,

Ik sprak over uw ervaring, maar met al deze mensen hebben we bijna geen tijd om te praten, dus ik was niet in staat om veel details te geven, of om enige zeer heldere verklaring te krijgen. X is welbekend met dit Licht --- deze blauwachtig-violetten golven met de witte staaf, die door het centrum loopt. Hij gaf me zijn eigen beschrijving, die precies samenvalt met de uwe ... In het kort wilde hij zeggen, dat dit Licht misschien het resultaat was van zijn concentratie op u, zelfs, wanneer hij in Rameswaram is. Ik sprak met hem over de universalisatie van uw lichaam. Hij knikte, zoals iemand, die het begrijpt, maar zonder enig commentaar te geven. Wat betreft de oranje globe zij hij dit: *'Iedere keer, voor de meditatie met de Moeder, uit ik enige letters. En zoals je weet, heeft iedere letter een kleur. Er zijn 51 manieren om letters te combineren en er zijn 51 'paden' of 51 plaatsen in het lichaam, waas de kracht kan handelen. Dus deze oranje globe is waarschijnlijk het effect van enige letters; het zou een of andere bescherming voor haar lichaam kunnen zijn.'* In ieder geval leek hij het vrij normaal te vinden, dat uw ervaringen van dit blauwachtig-violetten licht bij benadering begon op hetzelfde moment als uw relatie, en in al zijn pujas zijn er deze 'diagrammen' of 'Yantras,' die altijd geometrische vormen hebben. (Op een dag vertelde hij me, *'Deze diagrammen zijn de standplaatsen voor de godinnen om naar beneden te komen.'*)

Toen ik deze avond D ging halen, vertelde zij me, dat ze in de greep van enige moeilijkheden was, alsof deze mantra een terugslag had opgeroepen. X deed onmiddellijk een kleine operatie, en ze ging helemaal glimlachend weg.

Volgens mij zei hij dit: *'Morgen zal ik je een andere mantra geven van drie letters. Nu ga ik het Vermogen veranderen in een vrouwelijke vorm. Na enige tijd zal je een klein meisje voor je zien verschijnen, een meisje van een jaar of 10, en ZIJ ZAL JE KOMEN HELPEN. Deze mantra zal je 3 lahks¹⁴⁵ gedurende drie maanden. En na drie maanden zal ik je Volledige initiatie geven.'* Toen

¹⁴⁵ 145300.000 keer.

legde hij aan me uit, dat de zee niet gedwongen kon worden om binnen te gaan in een vaas in een slag; het lichaam moest er eerder beetje bij beetje aan gewend raken, en de sadhana is precies bedoeld om steeds meer de uitgestrektheid van het Vermogen te ontvangen (om het kort en bondig neer te zetten).

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

Mei 19, 1959

Wanneer je het opstijgende pad volgt, is het werk relatief gemakkelijk. Ik had dit pad al begaan gedurende het begin van de eeuw en ik had een constante relatie met de Allerhoogste gevestigd --- Dat, wat voorbij het Persoonlijke is en de goden en alle buitenwaartse uitdrukkingen van het Goddelijke, maar ook voorbij het Absoluut Onpersoonlijke. Het is iets, dat je niet kan beschrijven; je moet het ervaren. En dit moet naar beneden gebracht worden in de Materie. Zo is het neerdalende pad, degene, die ik begon met Sri Aurobindo; en daar is het werk immens.

Het kan nog naar beneden gebracht worden, zover als de mentale en vitale vlakken (ofschoon Sri Aurobindo zei, dat er duizenden levens nodig zouden zijn om het hoofdzakelijk naar beneden te brengen naar het mentale vlak, tenzij men een volmaakte *overgave*¹⁴⁶ uitoefende). Met Sri Aurobindo gingen we naar beneden onder de Materie, recht in het Onderbewuste en zelfs in het Onbewuste. Maar na de neerdaling komt de transformatie en wanneer je naar beneden komt naar het lichaam, wanneer je probeert om het een stap voorwaarts te laten nemen --- oh, zelfs geen werkelijke stap, alleen een kleine stap --- dan begint alles te knarsen; het is als stappen op een mierenhoop ... en toch is er de aanwezigheid, de hulp van de allerhoogste Moeder is er voortdurend; zo realiseer je je, dat voor gewone mensen een zodanige taak onmogelijk is, of anders zouden er miljoenen levens voor nodig zijn --- maar in waarheid zullen zij, tenzij het werk voor hen gedaan wordt en de sadhana van het lichaam gedaan wordt voor het hele aardse bewustzijn, nooit de fysieke transformatie bereiken, of anders zak het zo ver weg zijn, dat het betere is om er zelfs niet over te spreken. Maar, wanneer zij zichzelf openen, wanneer zij zichzelf geven in een integrale *overgave*, dan kan het werk voor hen gedaan worden --- zij hoeven het alleen gedaan te laten worden.

Het pad is moeilijk. En toch is dit lichaam vol goede wil; het is gevuld met het psychische in ieder van haar cellen. Het is als een kind. s' Anderdaags

¹⁴⁶ Oorspronkelijk Engels

schreeuwde het nogal spontaan uit, 'O mijn Lieve Heer, geef me de tijd om U te realiseren!' Het vroeg niet om het proces te versnellen, het vroeg niet om haar werk te verlichten; het vroeg alleen om GENOEG tijd om het werk te doen. 'Geef me tijd!'

Ik had het werk aan het lichaam dertig jaar geleden kunnen beginnen, maar ik zat constant opgesloten in storende ashram leven. Het nam deze ziekte¹⁴⁷ om me waarlijk in staat te stellen om te beginnen om de sadhana van het lichaam te doen. Het betekent niet, dat er dertig jaar verspild waren, want het is waarschijnlijk, dat als ik in staat geweest was om dit werk 30 jaar geleden te beginnen, het prematuur geweest zou zijn. Het bewustzijn van de anderen moest zich ook ontwikkelen --- de twee zijn verbonden, de individuele vooruitgang en de collectieve vooruitgang, en men kan niet vooruitgaan als de andere niet vooruitgaat.

Ik ben ook gaan realiseren, dat voor deze sadhana van het lichaam, de mantra essentieel is. Sri Aurobindo gaf er geen; hij zei, dat men in staat zou moeten zijn om al het werk te doen zonder toevlucht te moeten nemen tot uiterlijke middelen. Wanneer hij het punt bereikt had, waar we nu zijn, dan zou hij gezien hebben, dat de zuivere psychologische methode niet adequaat is en dat een japa noodzakelijk is, omdat alleen een japa een directe werking op het lichaam heeft. Dus moest ik de methode alleen vinden, om de mantra zelf te vinden. Maar nu dat de dingen klaar zijn, heb ik tien jaar werk in enkele maanden gedaan. Dat is de moeilijkheid, het heeft tijd nodig ...

En ik herhaal de mantra voortdurend --- wanneer ik wakker ben en zelfs, wanneer ik slaap. Ik zeg het zelfs, wanneer ik me aankleed, wanneer ik eet, wanneer ik werk, wanneer ik met anderen spreek; het is er, juist achter op de achtergrond, de hele tijd, de hele tijd.

In feite kan je onmiddellijk het verschil zien tussen diegenen, die een mantra hebben en diegenen, die het niet hebben. Bij degenen, die geen mantra hebben, blijft, zelfs als zij een sterke gewoonte van meditatie of concentratie hebben, om hen heen wazig en vaag. Terwijl de japa aan degenen, die het beoefenen met een soort precisie, een soort vastigheid geven: een soort bewapening. Zij worden gegalvaniseerd, als het ware.

¹⁴⁷ In December 1958, toen Moeder stopte met *Questions and Answers* op de playground en daarna het Ashram gebouw alleen zeldzaam verliet.

Mei 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Mei 1959

Lieve Moeder,

U heeft me van mijn hoofdpijn afgeholpen op een bijzondere manier, om niet te spreken over het begin van een infectie aan een verstandskies. Dus schrijf ik u.

... ..

Ik werd aan aangemoedigd om met X te spreken over de financiële moeilijkheden van de Ashram en ik nam de gelegenheid om hem te vertellen over de subtiele 'ontspanning,' die gebeurd was. Ik vertelde hem, dat u zich had afgevraagd, of hij niets gedaan had (ik zet dit allemaal erg *beknopt* neer). Hij antwoordde, dat hij, zou gauw als hij teruggekeerd was naar Rameswaram, een speciale puja gedaan had van dankbaarheid aan u gedurende drie dagen en tot zijn goddelijkheid bad om u honderdvoudig terug te betalen (dit zijn mijn woorden; ik vertaal het vrijelijk, wat X bedoelde). Dus sprak ik met hem over deze mensen, die met hun crores van roepies dichtbij de Ashram komen en van het geld, dat plotseling omgeleid wordt in een andere richting door een vijandig fonds. Dat alles liet hem reflectief achter. Ik zal een andere keer met hem spreken over wat u hier materieel probeert te realiseren. Hij heeft iets gevoeld.

Uw kind, met liefde.

Getekend: Satprem

Mei 25, 1959

(Brief van Moeder aan Satprem)

Dinsdag, 1 uur

Satprem, mijn geliefd kind,

Ik kan alleen het gebed herhalen, dat ik deze morgen gemaakt heb naar de Allerhoogste Heer:

'Moge Uw Wil gedaan worden in alle dingen en op ieder moment. En moge Uw Liefde zich manifesteren.'

Wat jou betreft heb ik je belofte ontvangen, die je erg plechtig gemaakt hebt op een moment van helder bewustzijn, en ik ben zeker, dat je er niet in zal falen.

Mijn liefde is met je.

Getekend: Moeder

(Satprem's antwoord)

Mei 27, 1959

Moeder,

Wanneer het is om me al mijn dwalingen te laten voelen, dat u mij herinnert aan mijn 'plechtige belofte,' dan ben ik bereid om al deze dwalingen te erkennen. Ik ben schuldig, zonder enige verzachtende omstandigheden, en ik verwacht geen toegevendheid.

Ik kan gemakkelijk begrijpen, dat uw taak op deze aarde niet bijzonder bemoedigend is en u moet onze menselijke materie stupide en opstandig vinden. Ik wil niet nog meer slechte dingen op u werpen dan u al ontvangt, maar ik wens, dat u ook zekere dingen zou kunnen begrijpen, ik ben niet gemaakt voor dit verdorde leven, niet gemaakt om de hele dag zinnen bij elkaar te brengen, niet gemaakt om alleen in mijn gat te leven --- zonder vrienden, zonder liefde, met niets dan mantra's, en wachten op iets beters, dat nooit komt. Gedurende drie jaar wilde ik weg gaan en iedere keer gaf ik toe uit scrupules, dat u me nodig had, ofschoon ook, omdat ik aan u gehecht ben. Maar na het [boek over] 'Sri Aurobindo' zal er iets anders zijn, er zal altijd iets anders zijn, dat mijn vertrek zal laten lijken op een 'verraad.' Ik ben het zat om te leven in mijn hoofd, altijd in mijn hoofd met papier en inkt. Ik droomde hier niet over, toen ik tien jaar oud was en met de wind over de ongetemde heides rende. Ik verstik. U vraagt teveel van mij; of eerder ben ik uw verwachting niet waard.

Een liefde voor u zou me hier hebben kunnen houden. En ik heb inderdaad heb ik voor u devotie, verering, respect, een hechting heb, maar er is nog nooit dit wonderbaarlijke iets geweest, warm en vol, dat men verbindt met een bestaan in dezelfde kloof van een hart. Door liefde zou ik alles kunnen doen, alles accepteren, alles doorstaan, alles opofferen --- maar ik voel deze liefde niet. Je kan 'jezelf' niet 'geven' met je hoofd, door een mentale beslissing, toch is dat, wat ik vijf jaar gedaan heb. Ik heb geprobeerd om u te dienen, zo goed als ik kon. Maar ik ben aan het eind van mijn touw. Ik stik.

Ik heb geen illusies, ik veronderstel helemaal niet, dat ergens anders mijn leven eindelijk vervuld zal worden. Nee, ik weet, dat dit hele leven vervloekt is,

maar het zou goed waarlijk vervloekt kunnen zijn. Wanneer de Goddelijkheid me zijn Liefde niet wil geven, moge hij mij zijn vloek geven. Maar niet dit leven tussen twee werelden. Of, wanneer ik te gehard ben, moge hij me breken. Maar niet deze lauwheid, deze benadering.

Ik ben niet werkelijk slecht, Moeder, maar ik kan niet langer dit leven zonder liefde dragen. Dat is alles.

Er is iemand hier, die me gered zou kunnen hebben, die ik liefgehad zou kunnen hebben. Oh, het heeft niets te maken met al deze dingen, die u zich voor zou kunnen stellen! Mijn ziel houdt van haar ziel. Het is iets, dat erg sereen is. We hebben elkaar gedurende vijf jaar gekend, en ik heb nooit zelfs gedroomd om het liefde te noemen. Maar alle uiterlijke omstandigheden zijn ertegen. En ik wil niet iemand van u afkeren. Hoe dan ook, wanneer ik in de diepten van de put zink, of mijzelf zo vertel, is het geen reden om iemand samen met me mee te trekken. Dus dit is nog een reden voor me om te vertrekken. Ik kan niet doorgaan met helemaal alleen te verstikken in mijn hoek. (Het is nutteloos om haar naam te vragen, ik zal *niets* zeggen.)

U legt me een nieuwe beproeving op door me te vragen om naar Rameswaram te gaan. Voor u heb ik het geaccepteerd. Maar ik zal daar naar toe gaan, omhuld met mijn stevigste bewapening en ik zal niet toegeven, omdat ik weet, dat het altijd weer begonnen moet worden. Ik wil geen 'grote Tantrikus' worden, of wat het dan ook mag zijn. Ik wil alleen liefhebben. En omdat ik niet kan liefhebben, vertrek ik. Ik zal in Rameswaram aankomen om 2 uur in de morgen en zal weer vertrekken met de trein van 11 uur.

Ik wil naar Nieuw Nieuw-Caledonië gaan. Daar of ergens anders ... er zijn daar wouden. Afrika is zich aan het sluiten. U moet me tenminste een laatste keer helpen door me de middelen te geven om weg te gaan en iets anders te proberen meteen minste kans --- ofschoon ik, op het punt, waar ik ben, lach in het gezicht van 'kans.' Ik heb 2000 roepies, wanneer dat mogelijk is voor u. Wanneer u het niet wilt, of wanneer u het niet kan, zal ik toch vertrekken, het maakt me niet uit waar, het maakt me niet uit hoe.

En u kunt me nogmaals beoordelen, zoals u wil, ik erken al mijn dwalingen. Ik ben schuldig in een schuldige en stupide wereld (die zonder twijfel van haar stupiditeit houdt).

Getekend: Satprem

De 'aforismen' zullen morgen klaar zijn.

Ik heb niets meer toe te voegen.

(Moeder's antwoord)

5.28.59

Satprem, mijn geliefd kind,

Deze morgen verschenen het probleem en zijn oplossing erg duidelijk voor me, maar omdat ik, voor nogal voor de hand liggende redenen, zowel de rechter als de beschuldigde ben in deze zaak, kan ik geen besluit nemen; niet dat mijn oordeel noodzakelijkerwijze egoïstisch zou zijn, maar ik zou geen autoriteit hebben.

Alleen iemand, die van je houdt, en de kennis heeft, kan de ware oplossing voor je probleem vinden. X¹⁴⁸ vervult deze condities excellent. Ga naar hem toe en wees eenvoudig, wat je bent, zonder zwartmaken of verfraaien, met de oprechtheid en eenvoud van een kind. Hij kent je ziel en zijn aspiratie; spreek met hem over je fysieke leven en over je behoefte aan ruimte, eenzaamheid, ongetemde natuur, het eenvoudige en vrije leven. Hij zal het begrijpen en in zijn wijsheid het beste zien om te doen.

En wat hij beslist, zal gedaan worden.

Mijn liefde is onveranderbaar met je.

Getekend: Moeder

Mei 28, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Mei 28, 1959

Moeder,

Ik wil niet, dat u lijdt door mij, want er is al teveel lijden in deze wereld. Ik zal doen, wat u wenst. Ik zal naar Rameswaram gaan en ik zal daar zo lang blijven als X wenst. Ik heb *gezien*, dat er geen gelukkige oplossing is. Dus buig ik voor de omstandigheden.

Wanneer het niet te vermoeiend is voor uw ogen, zou ik willen, dat u leest, wat volgt. Ik wil u vertellen, wat ik erg duidelijk heb gezien.

Na een golf van opstandigheid deze morgen, werd ik gegrepen door een grote droefheid, een grote bitterheid, alsof ik geconfronteerd werd met een diepe onrechtvaardigheid.

¹⁴⁸ De leerling's tantrische guru.

Er is een spirituele bestemming in me, maar er zijn *drie* andere bestemmingen, die er zo intiem mee verbonden zijn, dat ik er niet een van af kan snijden, zonder iets te verminken van mijn levende ziel --- daarom ontwaken deze onderdrukte bestemmingen periodiek en roepen me --- en de duistere krachten grijpen deze gebeurtenissen aan om vanbinnen chaos te zaaien en me drijven om alles te ruïneren, omdat ik mezelf niet werkelijk kan vervullen. En het probleem is onoplosbaar.

1) Er is de bestemming van de avonturier: het is degene in me, die de zee of het woud nodig heeft en wijde open ruimten en worstelingen. Dit was het beste deel van mijn kindertijd. Ik kan het laten wachten en mijzelf vertellen, dat 'het avontuur vanbinnen is' en het zou een tijdje kunnen 'werken.' Maar dit ongetemde kind in me gaat niettemin door met leven, en het is iets erg waardevols in me. Ik kan het niet doden door redenering. En, wanneer ik het vertel, dat alles 'vanbinnen' ligt, niet 'vanbuiten,' dan antwoordt het, 'Waarom was ik dan geboren, waarom deze manifestatie in de uiterlijke wereld?' Het is tenslotte geen kwestie van redeneren. Het is een feit, als de wind op de heides.

2) Er is een bestemming van een schrijver in me. En dit is ook verbonden met het beste van mijn ziel. Het is ook een diepzinnige behoefte, als een avontuur op de heides, want wanneer ik zekere dingen schrijf, adem ik op een bepaalde manier. Maar, gedurende vijf jaar ben ik hier geweest, ik heb moeten buigen voor het feit, dat, materieel, er geen tijd is om te schrijven, wat ik zou willen (ik herinner me, hoe ik deze *Orpailleur* er uit heb moeten wringen, waarvoor ik zelfs geen tijd heb gehad om het te reviseren). Dit is geen verwijt, Moeder, want u doet alles om me te helpen. Maar ik realiseer me, dat om te schrijven, men *vrije tijd* moet hebben, en er zijn *teveel* minder persoonlijke en serieuzere dingen te doen. Dus kan ik ook dit laten wachten en mijzelf vertellen, dat ik een 'Sri Aurobindo' ga schrijven --- maar dit zal de andere behoeften in me niet bevredigen en het ontwaakt periodiek en ontspruit om me te vertellen, dat het ook moet ademen.

3) Er is ook een bestemming in me, die menselijke liefde als iets goddelijks voelt, iets, dat omgezet kan worden en een erg sterke drijvende kracht kan worden. Ik geloofde niet, dat het mogelijk was, behalve in dromen, tot de dag, dat ik hier iemand ontmoette. Maar u gelooft niet in die dingen, dus zal ik er verder niet over spreken. Ik kan dit ook de mond snoeren en mijzelf vertellen, dat op een dag alles vervuld zal worden in de goddelijke liefde. Maar dat verhindert deze andere behoefte niet in me om te leven en te vinden, dat het leven droog is en door te zeggen, 'Waarom deze uiterlijke manifestatie, wanneer al het leven in de innerlijke werkelijkheden is?' Maar noch kan ik dit verstikken met redeneren.

Dus blijft er de zuivere spirituele bestemming, de zuivere verinnerlijking. Dat heb ik geprobeerd gedurende de laatste vijf jaar zonder veel succes. Er zijn goede perioden van samenwerking, omdat een deel van mijn wezen gelukkig kan zijn in iedere conditie. Maar op een bepaalde manier blijft deze verwerving afgeknot, speciaal, wanneer je het spirituele leven baseert op een principe van integraliteit. En deze drie bestemmingen in me hebben hun eigen

goede redenen, die waar zijn: zij zijn niet inferieur, zij zijn niet incidenteel, zij zijn geweven juist met de draden, die het spirituele leven in me creëerden. Mijn fout is om de deur te openen om in opstand te komen, wanneer ik te scherp voel, dat de een of de ander verstikt wordt.

Dus ziet u, dat dit alles *onoplosbaar* is. Ik moet alleen buigen voor deze onfortuinlijke omstandigheden. Ik neem ergens een onrechtvaardigheid waar, maar ik hoef alleen stil te blijven.

... ..

En ik was ook geslagen, toen u mij vertelde, dat ik 'ruzie' wilde 'schoppen.' U impliceerde zo duidelijk, dat ik de Ashram verliet op een 'prullige' manier. Dus dat verkilde me ook. Ik dacht, dat ik mijn best gedaan had en om u te dienen, zoveel als ik kon, de andere in me onderdrukte.

Daar dus. Ik kan geen oplossing vinden. X zal het niet begrijpen, en ik zal niets tegen hem zeggen. Maar ik gehoorzaam u, omdat alles futiel is en er zoveel pijn in deze wereld is, en ook heeft iemand in me u nodig, iemand, die op zijn eigen manier van u houdt.

Getekend: Satprem

(Moeder's antwoord)

Vrijdag, 5.29.59

Satprem, mijn geliefde kleine,

Ik heb je brief in zijn geheel gelezen en ik blijf ervan overtuigd, dat op een dag alle delen van je wezen, zonder enige uit te zonderen, volledig bevredigd zullen zijn. Maar we zullen dat later bekijken.

Voor het moment wil ik je alleen vertellen uit het diepste van mijn hart --- dat zo diep geraakt is --- dankjewel.

Met al mijn liefde.

Getekend: Moeder

Ik zal je morgen om 10 uur zien en ik hoop dat enkele kleine misverstanden opgehelderd kunnen worden.

Ik stuur je terstond de notitie, die ik voorbereid had voor morgenochtend.

(Notitie van Moeder aan Satprem)

Ik heb de woorden niet geuit, die je hoorde --- ik wilde spreken met je gedurende de nacht, maar ik was verlamd, omdat ik duidelijk voelde, dat je me niet langer begreep. Zo gauw als ik je brief ontving, concentreerde ik me op je

in een inspanning om je te helpen, en toen de avond viel, juist op het uur, dat ik in contact ga met X, riep ik om zijn hulp --- waarop hij me deze kleine Kali stuurde, die hij al een eerder gestuurd had. Dus ging ik naar je huis, ik nam je in mijn armen en drukte je stevig tegen mijn hart en hield je zo beschermd mogelijk tegen slagen, en ik liet Kali haar krijger dans doen tegen deze Titaan, die je altijd probeert te bezitten, terwijl hij deze opstand in je creëert. Zij moet tenminste gedeeltelijk succes gehad hebben met haar werk, omdat de titaan erg vroeg in de morgen iets verslagen wegging, maar terwijl hij vertrok, slingerde hij dit naar me, terwijl hij voorbijging: 'Je zult er spijt van hebben, want je had minder moeilijkheden gehad, als hij weg was gegaan.' Ik slingerde zijn suggestie terug in zijn gezicht met een lach en vertelde hem, 'Neem dat, samen met de hele rest van je lelijke persoon! Ik heb er geen behoefte aan!' En de atmosfeer klaarde op.

Ik wilde je dit allemaal vertellen, maar ik kon het niet, omdat je nog te ver van me was, en het zou op grootspraak geleken hebben. Ook het misverstand, dat gecreëerd werd door de afstand, liet je andere woorden horen, dan die ik uitte.

Juni 3, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem, terwijl hij reisde)

Rameswaram, Juni 3, 1959

Lieve Moeder,

Namens u heb ik X verteld, dat u bezorgd ben geweest over me. Hij had ook gevoeld, dat dingen niet goed gingen en hij had van zijn kant 'gewerkt.' Hij vertelde me om u onmiddellijk te schrijven, dat 'alles goed is.'

... ..

Ik heb ook aan hem uitgelegd, dat een mantra naar u is gekomen, die aan het herhalen was tussen 5 en 6 in het bijzonder, en ik vertelde hem over het culminerende punt, waar u uw dankbaarheid, enthousiasme, enz. uit wilde drukken en over de Franse mantra. Na de uitleg gaf ik hem uw Franse en Sanskriet teksten. Hij *voelde* en begreep erg goed, wat u wenste. Zijn eerste reactie na het te lezen was om te zeggen, '*Er is een grote betekenis, een groot vermogen. Het is goed.*' Ik vertelde hem, dat, apart van de betekenis van de mantra, u wilde weten, of het goed was vanuit het 'vibratie' standpunt. Hij vertelde me, dat hij de tekst naar zijn volgende puja zou nemen en het zelf zou herhalen om te zien. Hou zou dat deze morgen gedaan moeten hebben, maar

hij heeft een koorts (sinds zijn terugkeer uit Madurai is hij niet goed geweest door een verkoudheid of een zonnesteek). Ik zal u schrijven, zo gauw als ik het resultaat weet van zijn 'test.'

Wat mij betreft, is dit meer of minder, wat hij gezegd heeft: *'Ten eerste wil ik een overeenkomst van je, zodat je onder geen enkele omstandigheid ooit de Ashram zal verlaten. Wat er ook gebeurt, zelfs als Yama¹⁴⁹ aan je deur komt dansen, zou je nooit de Ashram moeten verlaten. Op het kritische moment, wanneer de aanval het sterkste is, zou je alles in Zijn handen moeten gooien, dan en alleen dan kan het verwijderd worden (ik weet niet langer, of hij 'verwijderd' zei, of vernietigd). Het is de enige manier. SARVAM MAMA BRAHMAN [Gij zijt mijn enige toevlucht]. Hier, in Rameswaram gaan we samen mediteren, gedurende 45 dagen, en de Asurische Shakti zou met volle kracht kunnen komen om aan te vallen, en ik zal mijn best proberen te doen om niet alleen te beschermen, maar te vernietigen, maar daarvoor heb ik uw standvastigheid nodig. Alleen door uw standvastigheid kan ik kracht krijgen. Wanneer de kracht komt om me suggesties te doen: gemis aan avontuur, gemis aan Natuur, gemis van liefde, denk dan, dat ik een woud ben, denk, dat ik een zee ben, denk, dat ik de vrouw ben (!!).'* Ondertussen heeft X het aantal herhalingen verdubbeld van de mantra, die ik iedere dag moet zeggen (het is dezelfde mantra, die hij me gaf in Pondicherry). X herhaalde over en over tegen me, dat ik niet hoofdzakelijk een 'leerling' voor hem ben zoals de anderen, maar alsof zijn zoon.

Dit was de eerste, haastige conversatie en we hebben dingen niet in lengte bediscussieerd. Ik zei niets. Ik heb geen vertrouwen in mijn reacties, wanneer ik in het midden ben van mijn crisis van volledige ontkenning. En waarlijk gesproken weet ik niet, of in de tijd van mijn laatste crisis in Pondicherry, het werkelijk X's occulte werking was, die dingen recht zette, want persoonlijk (maar is het een onwetende indruk) voelde ik, dat dankzij Sujata en haar kinderlijke eenvoud was, dat ik in staat was om er uit te komen.

In ieder geval heb ik, sinds ik Pondicherry verliet, geleefd als een robot (het begon in de trein); ik ben leeg, leeg van het minste gevoel voor wie het dan ook mag zijn. Ik blijf gaan door een soort verkregen momentum, maar feitelijk voel ik me volledig verdoofd.

Excuseer mijn handschrift, ik schrijf met u, terwijl ik op de vloer lig van de dharmashala¹⁵⁰, nabij X's huis, want de 'hut,' die voor mij bedoeld is, is nog niet klaar.

... ..

X ging gisteren plotseling furieus op het oorlogspad tegen het Indiase 'Congres'¹⁵¹ en met een onweerlegbare toon, zoals iemand, die het weet, begon hij erg interessante voorspellingen te maken.

¹⁴⁹ Yama: de god van de Dood in het Hindoe pantheon.

¹⁵⁰ Een caravan herberg of Indiase style beschutting.

¹⁵¹ Indiase Nationale Congres: de geformeerde vrijheidsorganisatie tegen de Britten, Die India's belangrijkste politieke partij werd onder Jawaharlal Nehru na de onafhankelijkheid.

Voordat vijf maanden voorbij zijn (in September, Oktober of November), zal Pakistan India aanvallen met de hulp of de medeplichtigheid of de militaire hulpmiddelen van de Verenigde Staten. En ongeveer tegelijkertijd zal China India aanvallen door de Dalai Lama onder het voorwendsel, dat India de Dalai Lama ondersteunt en dat duizenden Tibetaanse vluchtelingen ontsnappen naar India om met Anti-Chinese activiteiten door te gaan. Dan zal Amerika zijn ondersteuning aanbieden aan India tegen China en dan, zie X, 'We zullen zien wat het politieke beleid zal zijn van de Congres Partij, die doet, alsof het niet gelieerd is met enig blok. Wanneer India de Amerikaanse hulp accepteert, zal er geen Pakistan meer zijn, maar eerder Amerikaanse troepen om conflicten te voorkomen tussen Moslims en Hindoes, en een enkele regering voor beide landen.' Ik wees Z er op, dat dit veel klonk als een wereldoorlog ...

Toen maakte hij de volgende vergelijking: 'Wanneer je een kiezel gooit in een vijver, is er alleen een centrum, en alles straalt uit dit centrum. Er zijn op dit moment twee zulke centra in de wereld, twee plaatsen, waar er grote vibraties zijn: een is India en Pakistan, en dat zal over heel Azië stralen. En de andere is ...'

In ieder geval heb ik hem nooit het Congres zo zien aanvallen, zoals hij gisterenavond deed, bijna gewelddadig.

Dat is alles, Lieve Moeder. Ondanks mijn verdoving denk ik aan u. (Ik ben niet geblokkeerd; integendeel, het lijkt me, dat de binding hernieuwd is sinds onze laatste ontmoeting, maar ik voel me vreemd genoeg leeg.) Ik ben niet in staat om te begrijpen, hoe u kan van mij kan houden. Oh Moeder, ik moet waarlijk beginnen te leven, waarlijk lief te hebben! Uw kind,

Getekend: Satprem

(Moeder's antwoord)

6.4.59

Mijn zeer geliefd kind,

Ik heb je zeer interessante brief ontvangen en gelezen.

Wat betreft de Sanskriet tekst en de mantra wacht ik op je volgende brief.

Voor jou keur ik volledig goed, wat hij je verteld heeft. Ik bid vurig en met al mijn liefde, dat hij zal slagen met wat hij wil doen, gedurende deze 45 dagen van meditatie. Dit is werkelijk, waar ik op rekende.

Van wat hier gebeurde, kan ik alleen een ding zeggen: wanneer de Allerhoogste Heer iemand wil redden, bekleed Hij zijn wil in iedere verschijning, die noodzakelijk is.

Wat betreft de leegheid, die je voelt (die misschien al beter is): Voor diegenen, die klaagden over deze gewaarwording van innerlijke leegheid, zei Sri Aurobindo altijd, dat het iets erg goeds is; het is een teken, dat zij gevuld gaan worden met iets beters en waarders.

Ik heb X's voorspellingen zorgvuldig opgeschreven.

Zijn politieke woede is zeker niet alleen begrijpelijk, maar gerechtvaardigd. Wanneer iemand echter begint om naar dingen te kijken vanuit het externe standpunt van de manifestatie, dan zijn zij niet zo eenvoudig als dat. Ik kan niet over alles in detail spreken, maar als een voorbeeld kan ik je vertellen, dat hier in Pondicherry diegenen, die aan het manoeuvreren zijn (en niet zonder hoop) om het Congres te verdrijven, onze ergste vijanden zijn, de vijand van alles, dat belangeloos is en spiritueel, en wanneer zij machtig worden, zouden zij tot alles in staat zijn in hun haat.

Voor al deze wereldgebeurtenissen laat ik het altijd over aan de Goddelijke visie en wijsheid, en ik zeg tegen de Allerhoogste: 'Heer, moge Uw Wil gedaan worden.'

Ik hoop spoedig van je te horen.

Mijn liefde is met je.

Getekend: Moeder

Juni 4, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, Juni 4, 1959

Lieve Moeder,

... ..

Wat betreft X's voorspellingen, die ik in gisteren's brief noemde, zei X iets onvertaalbaars, dat betekende, *'Laat ons Moeder's reacties zien'* --- want ik had hem verteld, dat ik alles naar u geschreven had. Toen zei hij, *'Er zijn verscheidene andere geheime zaken, die ik je zal vertellen.'* En hij voegde bij wijze van voorbeeld toe, *'Ik zal vertellen WAAR de atoombommen gedropt zullen worden.'* Dus als deze dingen u interesseren, of als u iets ziet of voelt,

dan zou het misschien goed zijn om uw interesse uit te drukken in een brief aan me, die zou vertalen voor X. Ik heb spontaan bij Z benadrukt, dat het ongetwijfeld uw werk zou faciliteren om details te hebben. Maar het is beter, dat deze dingen *van u komen*, wanneer u er enig nut in ziet.

Wat mij betreft, heeft X gezegd, '*Er zal iets gebeuren.*'

Ik heb u nodig, Lieve Moeder.

Uw kind,
Getekend: Satprem

(Moeder's antwoord)

6.6.59

Satprem, mijn zeer geliefd kind, gisterenavond ontving ik je tweede brief, gedateerd de 4e,

Wat betreft mijn mantra, ik ben gisteren begonnen het te herhalen, voordat ik je brief ontving, en ik voelde, dat het goed was. Dus, als X geen veranderingen maakt, is het niet noodzakelijk om het naar me terug te sturen. Ik ontvang de kracht, die X me geeft zonder papier.

Ik weet niet, of het een illusie is, maar in verscheidene gevallen voelde ik, dat als X zijn mantra zegt, het zijn koorts zal genezen.

Wat de voorspellingen betreft, ben ik extreem *geïnteresseerd*. Vertel dit aan X, en ook, dat details van deze soort een grote hulp zijn in mijn werk, want zij geven fysieke clous, die een grotere precisie mogelijk maken in de actie. Onnodig om te zeggen, dat ik erg dankbaar zal zijn voor enige aanwijzingen, die hij me wenst te geven.

Voor jou, mijn geliefd kind, is het waar, dat 'er iets *moet* gebeuren en *zal* gebeuren.' wil je alsjeblief aan X vertellen namens mij, dat ik met al mijn vermogen deel zal nemen in wat hij wenst te ondernemen. Hij zal het begrijpen.

Ik ben met je en ik wens voor je te herhalen: oneindig is de Genade en onoverwinnelijk is de Liefde; heb vertrouwen en wil de victorie, want dit bedoelt X met je samenwerking.

Getekend: Moeder

Juni 7, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, Juni 7, 1959

Lieve Moeder,

Ik dacht, dat zekere details van mijn conversaties met X u zouden kunnen interesseren:

1) X sprak met me over de Vedische tijden, toen een enkele 'keizer' of wijze de hele wereld regeerde met de hulp van 'gouverneurs'; toen werden deze gouverneurs geleidelijk koningen, en werden conflicten geboren. Dus vroeg ik hem, wat er zou gaan gebeuren na deze volgende oorlog en of de wereld beter zou zijn. Hij antwoordde als volgt: *'Ja, grote wijzen, zoals Sri Aurobindo, die nu rondzwerven in hun subtiële lichamen, zullen verschijnen. Sommige wijzen zouden het fysieke lichaam kunnen nemen van politieke leiders in het Westen. Het zal het einde zijn van onwetende atoommachines en een begin van een nieuw tijdperk met grote wijzen, die de wereld leiden.'* Dus het lijkt, dat X's visie zich verbindt met Sri Aurobindo's voorspelling voor 1967.

Hij gaf me geen verdere details over deze oorlog, behalve om te zeggen, dat de landen, die het meest zullen lijden de landen van het Noorden en het Oosten, en hij noemde Birma, Japan, China en Rusland. Hij zei nogal categorisch, dat Rusland weggevaagd zal worden en dat Amerika zou triomferen.

2) X gaf me zekere details over zijn vermogens van voorspelling, maar het zou misschien beter zijn om hier niet over te spreken in een brief. Bij die gelegenheid vertelde hij me, dat hij geen geheimen voor me wilde bewaren: *'Ik wil, dat je alles weet. Ik wil, dat je de hoofdlerling bent in mijn traditie. Wanneer de tijd komt, zal je begrijpen, wat ik bedoel. Met jou heb ik een volledige verbinding, geen verbinding in mijn denkvermogen, maar in mijn bloed en lichaam.'*

Bij een andere gelegenheid zei hij tegen mij, *'Ik zorg ALTIJD voor je.'* En toen ik hem vroeg, waarom hij zoveel moeite voor me deed, antwoordde hij, *'Omdat ik orders heb.'* Deze aandacht, die naar me toe komt van u en hem, verrast me, want ik voel niet, dat ik goed ben en bij de minste gelegenheid weet ik, dat ik serieus voorbereid om alles achter te laten, omdat iets in me diep opstandig is door dit *exces aan lijden*, door een gemis van liefde en opbloei, door een *exces aan eenzaamheid*. Gisteravond was het nog volledig, met al mijn goedkeuring, en op een zodanig moment kan niemand in de wereld me tegenhouden. Dit PUNT VAN LIJDEN maakt, dat ik mijn rug naar alles wil omkeren. Niet om zelfmoord te plegen: *om mijn rug toe te keren*.

X vertelde me het verhaal van mijn laatste drie levens (nogal grimmig), maar ik zal u daarover schrijven in een andere brief.

3) X is zijn werk nog niet begonnen met mij, nog voor u, omdat hij tot vandaag niet goed is geweest. Op een avond maakte hij een erg mooie reflectie, wat u betreft, en uw mantra, maar het is onuitdrukbaar in woorden, het was vooral de toon, waarin hij zei, 'Wie, wie, is er een enkele persoon in de wereld, die zo "TRIOMPHE Á TOI ... MAHIMA ... MAHIMA" kan herhalen? Enz. En drie of vier keer herhaalde hij uw mantra met een zodanige uitdrukking ...

Hij heeft nog niet gedaan, wat hij van plan is om te doen met uw mantra in zijn puja, want hij is onwel geweest en moest zijn puja onderbreken. Maar nu is hij beter.

... ..

Ik heb geen andere details om aan u te geven, behalve, dat ik niet gelukkig ben. Het feit is, dat de laatste drie jaren in gebonden ben geweest door mijn armoede, anders zou ik langs de wegen gereisd hebben, ver van hier --- met geen grotere hoop in mijn hart, maar met ruimte voor me, tenminste. Ik ben hier alleen om u dienst te geven, maar ik weet niet, of ik mijn behoefte aan ruimte nog langer kan onderdrukken --- het is al te lang aan de gang. Dit is de onbedekte waarheid. Maar wat kan ik doen? --- ik ben gebonden. Wanneer ik werkelijk liefhad, zouden dingen verschillend zijn, maar het lijkt, dat ik van niemand hou, zelfs niet van mezelf, en de enige liefde, waartoe ik in staat ben, de menselijke liefde, *is verboden* voor me. Dus ik kan niets doen, niet op enig vlak, en ik heb nergens hoop op. Vergeef me, ik wil u geen pijn geven, maar ik kan ook niet langer pretenderen, dat ik gelukkig ben met mijn lot.

Getekend: Satprem

Juni 8, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, Juni 8, 1959

Lieve Moeder,

Zelfs, voordat ik uw tweede brief ontving, waarin u zegt, dat de mantra goed is, vertelde X me deze morgen, dat hij uw mantra had herhaald

gedurende zijn puja en dat het erg goed was, dat er niets veranderd hoeft te worden: *‘De vibratie is goed.’*

Hier zijn enkele additionele aanwijzingen met betrekking tot de aanstaande gebeurtenissen.

Omdat ik leek te twijfelen, vertelde X me, ‘Er is geen “verdenking” [twijfel], de oorlog zal plaatsvinden in November’ (in feite staat het te gebeuren tussen September en November, en gedurende de rest van het gesprek had hij een toon van absolute zekerheid: *‘De eerste atoombom zal in China vallen. Rusland zal verpletterd worden. Het zal een victorie zijn voor Amerika. Er zullen niet meer dan 2 of 3 atoombommen gebruikt worden. Het zal erg snel zijn.’* En hij herhaalde, dat het beginpunt van het conflict gelokaliseerd zou zijn in India, als gevolg van de agressie van Pakistan, dan van China.

De aardbeving, die hij noemde, belooft een soort ‘pralaya’ te zijn (zoals X het neerzet), want niet alleen Bombay zal worden geraakt. Dit zei hij: *‘Amerika ondersteunt Pakistan, maar de goden ondersteunen Pakistan niet, en Pakistan zal gestraft worden door de goden. De HELFT van west Pakistan, Karachi inbegrepen, Zal de zee ingaan. De zee zal Rajasthan ingaan en ook India aanraken ...’*

X zei toen, dat India de kant zou kiezen van Amerika tegen het Communistische blok (ondanks Amerika’s ondersteuning aan Pakistan). En verder, dat de dag, dat India de kant van Amerika kiest, Amerika zal ophouden Pakistan te ondersteunen. Het zal in ieder geval het einde van Pakistan zijn.

Nadat ik uw brief voor hem vertaald had, vertelde hij me, dat hij meer details zou geven binnen 2 of 3 dagen.

Ik zou u schrijven, wat X geopenbaard heeft over mijn laatste drie levens, maar ik heb noch de moed, noch het verlangen om over mijzelf te spreken.

Uw kind,
Getekend: Satprem

P.S. X vroeg me vragen over mijn familie. Ik werd gevraagd om met hem te spreken over mijn moeder (terwijl u haar foto zag, heeft u gezegd, dat u haar erg goed kende, wanneer u het zich herinnert). Hij zei onmiddellijk, *‘Je MOET je moeder gaan zien. Je zult in Augustus gaan en begin September snel terugkomen met het vliegtuig!’* Natuurlijk vertelde ik hem, dat alles de hoogste fantasie voor me lijkt, in dat ik om te beginnen geen geld had en zeker daarvoor niets zou vragen. Hij zei, ‘Ik zal het mijn moeder vragen. Zij zal alles regelen.’

(Moeder’s antwoord)

Satprem, mijn geliefde kleine,

Ik moet je een wereld van dingen vertellen over alles, dat ik gehoord, gezien en gedaan heeft, wat jou betreft deze voorbije dagen. Nieuwe deuren van begrip zijn geopend --- maar al deze dingen zijn onmogelijk te schrijven.

Wat de mantra betreft, ik ben sinds twee dagen er zeker van, en alles is goed.

Ik ben extreem geïnteresseerd in alles, dat X aan je geopenbaard heeft. Maar ik kan hier ook niet over schrijven.

Wanneer X je verteld heeft, dat je je moeder moet gaan zien in Augustus en terugkeren vroeg in September, dan moet je gaan. We zullen het regelen. Mijn financiën zijn in een bijna desperate toestand, maar dat kan zo niet blijven. Want wat gedaan moet worden, moet gedaan worden.

... ..

Je bent voortdurend bij me, en ik volg al je innerlijke bewegingen met liefde en bezorgdheid.

Het grote geheim is te leren om zichzelf te geven ...

Met al mijn tederheid.

Getekend: Moeder

Juni 9, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, June 9, 1959

Lieve Moeder,

Vergeef me voor deze laatste brieven. Ik was aan het lijden.

Het lijkt me, alsof ik gedurende maanden ver van u geweest ben. Ik zie u niet langer in mijn dromen, ik voel u niet langer. Wat is dat pad dan, dat ik volg?

Ondanks al mijn opstanden heb ik u nodig, ik heb waarheid, Licht en liefde nodig. Ik voel, dat ik dit alles al geweten heb, dit alles gehad heb, en dat ik onteigend ben. Daarom lijd ik misschien.

Moeder, leidt me naar u toe, ik ben blind en zonder kracht.

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

(Moeder's antwoord)

Satprem, mijn zeer geliefd kind,

Ik heb je goede brief ontvangen van de 9de, Het verwarmt mijn hart.

Al deze dingen, die je nodig hebt --- waarheid, licht, liefde, mijn aanwezigheid in je --- je hebt hen allen gehad en je hebt ze nog, zij niet van je teruggetrokken, maar er kwam iets om hen te versluieren van je perceptie, en daarom werd je ongelukkig. Zij wachten hier alleen, dicht bij je, in je, begerig om de schaduw te laten verdwijnen en voor jou om te realiseren, dat ze je niet hebben verlaten.

Met al mijn liefde.

Getekend: Moeder

Juni 11, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, June 11, 1959

Lieve Moeder,

Sinds gisterenavond ben ik een bevrijde man. Het nam alleen een klein woordje van X, en plotseling leek een gewicht van me getild te worden, en ik wist eindelijk, dat ik vervuld zou worden. Dit alles is nog zo nieuw, zo onwaarschijnlijk, dat ik het nauwelijks kan geloven, en ik vraag me af, er toevallig niet een of andere kwaadaardige slag ronddwalend wacht voor me achter deze belofte van geluk; dus zal ik alleen weer verzekerd zijn, wanneer ik alles aan u verteld heb, alles opgesomd. Maar X heeft me gevraagd om enkele dagen te wachten voor u dit verhaal te vertellen, want hij wilde me zekere details geven, zodat u alle elementen zo nauwkeurig mogelijk zou hebben.

Maar ik wilde niet langer wachten om mijn dankbaarheid uit te drukken. Ik ben nog steeds niet zeker, hoe dit alles uit zal pakken, noch hoe deze bestemming, die hij voorspelt voor me, gerealiseerd kan worden, maar ik wil voor u herhalen met al mijn vertrouwen: ik ben uw kind, moge uw wil nu en voor altijd gedaan worden.

Getekend: Satprem

P.s. X gaat me ook zekere details geven voor u over de aanstaande oorlog.

Juni 13, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, Juni 13, 1959

Lieve Moeder,

Ik heb uw laatste twee brieven van de 10de en de 11de ontvangen. Ik vertelde Z, wat u schreef over deze trip naar Frankrijk en dat uw financiën in een bijna 'desperate' toestand zijn. Hij antwoordde met perfecte verzekering, 'Spoedig zal het toenemen, zeer spoedig zal het veranderen.' Ik ben duidelijk aarzelend om uw genereuze aanbod te accepteren en ik weet niet, wat ik zal doen. Ik heb nooit gedacht om terug te keren naar Frankrijk, behalve in de verre toekomst. Ik weet niet, waarom X me vertelde, dat ik daar naar terug moet keren, behalve misschien, omdat hij voelde, wie mijn moeder is. Ik weet, dat ze bedroefd is, dat ze geloofd, dat ik verloren ben voor haar en denkt, dat ze dood gaat zonder me weer te zien. Het zou voor haar zeker een grote vreugde zijn. Maar anders dan dat zou ik geen verlangen hebben om daarnaar toe te gaan, want iedere keer als ik naar Frankrijk ga, voel ik, alsof ik een gevangenis binnenga. Natuurlijk zou ik gelukkig zijn voor mijn moeder's vreugde, zij is een grote ziel, maar is dat reden genoeg?

Zondag, de 14de

X heeft besloten, dat hij *zelf* met u wil spreken over mijn vorige levens en over wat hij gezien heeft voor de onmiddellijke toekomst. Hij heeft me daarom gevraagd om niets tegen u te zeggen. Misschien zijn er ook elementen, waarover hij niet met mij wou spreken. (X vertelde me, dat zij zich nu capabel voelt om in het Engels met u te spreken.)

iets anders: we praatten toevallig over Sri Aurobindo en Lele.¹⁵² Wat betreft Lele vertelde X me, 'Hij was een leerling van de Bhaskaraya School; daarom is er een nauwe verbinding ...' Ik weet niet of dit zo is, maar Z leek het te *weten*.

Wat mij betreft lijken de innerlijke dingen ten goede gekeerd te zijn, sinds X zekere dingen aan me geopenbaard heeft, maar prefereer om niets te zeggen. Ik weet uit ervaring, dat dit alles zo instabiel is als dynamiet.

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

Juni 13, 1959

(Brief van Moeder aan Satprem)

6.13.1959

Satprem, mijn geliefd kind,

Ik herhaal eenvoudig voor je, wat ik deze morgen tegen Sujata zei:

Jullie zijn beiden mijn geliefde kinderen,

Ik hou van je en ik zegen je.

Getekend: Moeder

Juni 17, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, Juni 17, 1959

Lieve Moeder,

¹⁵² *Lele*: de tantrische guru, die Sri Aurobindo ontmoette in 1908 en die hem mentale stilte en Nirvana gaf.

Ik heb uw kaart ontvangen van de 13de. Ik durf niet te schrijven, want alles is te verward, wat betreft de onmiddellijke werkelijkheden.

Het enigste, dat zichzelf affirmeert met een zekerheid en een steeds grotere kracht is mijn ziel. Ik klamp me Er aan vast met al mijn kracht. Het is mijn enige toevluchtsoord. Wanneer ik dat niet had, zou ik mijn leven overboord gooien, want de uiterlijke omstandigheden en de onmiddellijke toekomst lijken onmogelijk, onleefbaar voor me.

Ik was geraakt door uw zegeningen voor Sujata en mijzelf. Maar daar ligt een andere onmogelijkheid.

Deze laatste dagen ben ik gaan realiseren, dat de vijandige krachten de schuld te geven voor al mijn 'crisissen' misschien het teveel vereenvoudigen van dingen is. Ik begrijp steeds beter, want in mijn lijden is mijn ziel alles, dat ik heb en ik vertrouw alleen daarop; anders zou ik nooit kunnen dragen, wat ik gedragen heb, alles, dat ik nog draag. Ik begrijp ook, dat er ook een waarheid was in de kracht, die me periodiek dwong om weg te gaan, de waarheid van die bestemming in me, die niet vervuld wordt in de Ashram.

Moeder, ik heb zoveel geleden en zoveel gebeden deze laatste tijd, dat ik zeker ben, dat mijn ziel alleen de omstandigheden op een zodanige manier kan arrangeren, dat ik op de een of andere manier eindelijk kan leven --- dat op de een of andere manier ALLES *waarlijk* verzoend zou kunnen worden: niet later of 'een van deze dagen,' maar spoedig --- want ik kan *niet langer* doorgaan; ik ben aan mijn eind.

Moeder, ik heb gebeden met zoveel waarheid in mijn hart, dat ik zeker ben, dat de goden zullen komen om me te helpen, en dat u me ook zal helpen. Ik denk niet alleen aan Sujata, maar aan alle bestemmingen, die in me verstikt worden.

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

P.S. Ja, ik ben ook zeker, dat het 'grote geheim is om zichzelf te geven,' maar misschien kan dit ook gemakkelijk verkeerd begrepen worden, en ik geloof niet, dat 'zichzelf geven' betekent zichzelf te verminken. Wat de rest betreft, wel, behoort mijn leven klaarblijkelijk aan Dat toe en is zonder betekenis, behalve voor Dat.

Zou me alstublieft willen vertellen, of ik werkelijk mijn moeder kan schrijven, dat ik kom om haar te zien?

June 25, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, Juni 25, 1959

Lieve Moeder,

X vertelde me om u te vertellen, wat hij gezien heeft over mijn vorige levens (maar de indruk is, dat hij me niet alles vertelde, en dat er elementen zijn, waarover hij persoonlijk met u wil spreken).

Om te beginnen, moet ik u een droom vertellen, die ik hier in Rameswaram had enkele dagen na mijn aankomst. Ik werd achtervolgd en vluchtte als een moordenaar --- het is een droom, die ik honderden keren gehad heb gedurende jaren, maar in deze droom was er een nieuw element: terwijl ik achtervolgd werd, beklom ik een soort trap om te proberen om te ontsnappen, toen ik, plotseling in een flits, een vrouwelijke vorm zag, die zich slingerde in een leegte. Ik zag alleen de lagere helft van haar lichaam (met een soort lichtpaars gekleurde sari), omdat zij al aan het vallen was. En ik had de verschrikkelijke gewaarwording, dat ik deze vrouw in de leegte had geduwd, en ik vluchtte. Ik klom, ik beklom deze trap met mijn achtervolgers dicht op mijn hielen, en het beeld van deze vallende vrouw gaf me een verschrikkelijk gevoel. Toen ik de top van de 'trap' bereikte, probeerde ik een deur te sluiten achter me om de achtervolgers te stoppen, maar zij waren er, het was te laat ,, ik werd wakker.

De laatste keer, dat ik in Rameswaram was, had ik twee erg scherpe dromen, maar ik kon niet opmaken, wat zij betekenden. In een droom was ik iemand aan het wurgen met mijn blote handen; het was een abominabel gevoel. In een andere zag ik in een soort nachtelijke setting, dat een gehangen man naar beneden werd gebracht, met allerlei soorten mensen, druk over het lichaam met lampen, en plotseling wist ik, dat *ik* deze gehangen man was.

Ik zei niets tegen X over deze verscheidene dromen, voordat hij mij het verhaal vertelde van mijn laatste drie levens: drie keer pleegde ik zelfmoord --- de eerste door vuur, de tweede door verhänging, en de derde door mijzelf in de leegte te gooien. Gedurende de eerste van deze laatste drie levens was ik getrouwd met een 'zeer goede' vrouw, maar om de een of andere reden verliet ik mijn vrouw *'en ik zwierf hier en daar op zoek naar iets.'* Toen ontmoette ik een sannyasin, die me zijn leerling wilde maken, maar ik kon niet beslissen, ik was *'noch deze kant, noch die kant,'* waarop mijn vrouw naar me toe kwam, en smeekte me om haar terug te nemen. Klaarblijkelijk weigerde ik haar --- dus wierp zij zich in het vuur. Door schrik verlamd volgde ik haar, en wierp mijzelf op mijn beurt in het vuur. Toen creëerde ik *'een verbinding'* met zekere wezens [van de andere werelden] en ik viel onder hun vermogen. Voor twee andere levens werd, onder de invloed van deze wezens, hetzelfde drama herhaald met enkele variaties.

Gedurende de tweede van deze laatste drie levens was ik getrouwd met dezelfde vrouw, die ik weer verliet onder de invloed van dezelfde monnik , en weer bleef ik tussen twee werelden, terwijl ik hier en daar zwierf. Weer kwam mijn vrouw om met me te smeken en weer duwde ik haar weg. Zij verhing haarzelf en ik verhing mijzelf op mijn beurt.

Gedurende mijn laatste bestaan slaagde de monnik er in om mij een sannyasin te maken en toen mijn vrouw kwam om met mij te pleiten, vertelde ik haar, 'Te laat, nu ben ik een sannyasin.' Dus wierp zij zich in de leegte, door de verschrikking verlamd door de openbaring van al deze drama's en van mijn vrouw's goedheid (want het lijkt, dat zij een grote ziel is), wierp ik mij op mijn beurt in de leegte.

X vertelde me, *'Nu is het je laatste geboorte. Ik heb een ORDER ontvangen om je te bevrijden,'* Zo zal het zijn. *'Ik zal je een witte mantel geven,'* voegde hij toe, *'met mijn eigen hand.'*

X gaf me een mantra. Mijn lichaam is uitgeput door te hoge nerveuze spanning. Ik leef in een soort kelder met tien centimeter vuil op de vloer en de muren, en twee openingen, een naar de straat van de bazaar, de andere naar een vervallen binnenplaats met een wel. Aan mijn rechterkant leeft een krankzinnige vrouw, die de halve dag schreeuwt. Er is alleen mijn mantra, die bijna constant *brandt* in mijn hart, en wie weet welke hoop, dat op een dag de toekomst gelukkig en verzoend zal zijn. U en Sujata zijn er ook.

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

Juli 9, 1959¹⁵³

7.9.59

Kalki

Juli 10, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem, nogmaals in Pondicherry)

Pondicherry, Juli 10, 1959

Moeder,

Excuseer me alstublieft, maar ik kan niet komen om u te ontmoeten. Mijn hart is gebroken. Ik zou niet weten, hoe met u te spreken.

Een moment terug vond ik nauwelijks de kracht om mijzelf niet te doden. De bestemming heeft zichzelf nog eens herhaald, maar deze keer weigerde ik haar niet, zoals in verleden levens, zij weigerde mij: 'Te laat.' Gedurende een moment dacht ik, dat ik gek werd, zoveel pijn had ik --- toen zei ik uiteindelijk, 'Moge Uw Wil gedaan worden,' (dat van de Allerhoogste Heer) en ik bleef herhalen, 'Uw genade is er, zelfs in het grootste lijden.' Maar ik ben gebroken, eerder als een levende dode man. Dus wees gelukkig, want ik zal nooit de witte mantel dragen, die Guruji me gaf.

U zal begrijpen, dat ik de kracht niet heb om u te komen zien. Mijn enige kracht is niet te rebelleren, mijn enige kracht te geloven in de Genade in het gezicht van alles. Ik geloof, dat ik teveel verdriet heb in mijn hart om tegen wat dan ook te rebelleren. Ik schijn een soort groot medelijden te hebben voor deze wereld.

Wel, deze keer zal ik stil blijven.

Adieu, Moeder.

¹⁵³ Deze handgeschreven notitie droeg alleen dit woord en de datum. Kalki is de naam van de laatste avatar, die komt op een wit gevleugeld paard om de 'barbaren' (*yavan*) te vernietigen aan het eind van het IJzeren Tijdperk of de Kali Yuga, die de periode is, waar we nu doorheen gaan. Zijn verschijning markeert de terugkeer van het Tijdperk van de Waarheid, of het *Satya Yuga*.

Juli 14, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

*Pondicherry, Juli 14, 1959
Dinsdagavond*

Lieve Moeder,

Dit had ik u deze morgen moeten vertellen, maar ik was bang. Gedurende de laatste maand ben ik bang van u geweest, bang, dat u het niet zou begrijpen. Maar ik kan niet weggaan met dit gewicht op me. Ik smeeek u om het te begrijpen, Lieve Moeder, ik wil niets slechts, niets onzuivers. Ik voel, dat ik iets moet scheppen met Sujata. Ik voel, dat zij absoluut een deel is van iets, dat ik moet bereiken, dat we iets samen moeten bereiken. Gedurende de laatste vijf jaar, dat we elkaar kennen, had ik nooit een enkele verkeerde gedachte --- maar plotseling opende ze mijn hart, dat zij volledig ommuurd geweest was, en dit was als een wondere in me en tegelijkertijd een angst. Een angst misschien, omdat deze liefde gedurende zovele levens gedwarsboomd is.

... ..

Moeder, ik heb Sujata nodig als juist mijn ziel. Het lijkt me, dat zij een deel van me is, dat alleen zij me kan helpen om eindelijk waarlijk lief te hebben. Ik heb vrede zo hard nodig, een stil, VREDIG geluk --- een basis van geluk, waarop ik mijn kracht om te bouwen zou kunnen gebruiken, in plaats van altijd te vechten, altijd te vernietigen. Moeder, ik ben helemaal niet zeker, wat er moet zijn, maar ik weet, dat Sujata deel is van deze realisatie.

Dat is alles, Moeder. Vergeef me, maar ik ben zo bang. Want hoe is het mogelijk in de Ashram? Wat zouden mensen zeggen?

Moeder, mijn hele ziel schrijft u dit. Ik zweer, dat er in me een enkele grote behoefte is aan Liefde, schoonheid, nobiliteit, zuiverheid. En we zouden eindelijk voor u samenwerken in vreugde.¹⁵⁴

Uw angstige kind,

¹⁵⁴ Kort erna ging Satprem weg op een reis en keerde alleen twee maanden later terug.

Getekend: Satprem

Juli 24-25, 1959¹⁵⁵

De eerste doordringing van de supramentale kracht in het lichaam.

Sri Aurobindo levend in een concreet en permanent subtiel fysiek lichaam.

Augustus 11, 1959

(Brief van Moeder aan Satprem, op weg)

Satprem, mijn geliefde kleine,

Nu kan ik je vertellen, dat ik je nog niet gedurende een uur verlaten heb; ik ben constant dichtbij je geweest, terwijl ik hoopte, dat je innerlijke ogen zouden openen en dat je me zou zien, wakend over je en je omgevend met mijn kracht en mijn liefde. Binnen jezelf wil ik, dat je zekerheid vindt, waarheid en vreugde.

Nu schrijf ik naar je, wat ik je heb willen vertellen vanaf het begin: wanneer je naar de Ashram terugkeert, doe dan niet weer de oranje mantel¹⁵⁶ aan, keer terug met de kleding, die X je gegeven heeft ...

En we zullen de zorg van het beslissen over details van de toekomst overlaten aan de Allerhoogste Heer.

Met al mijn liefde en zegeningen.

Getekend: Moeder

¹⁵⁵ Notitie, geschreven door Moeder in het Frans, betreffende een cruciale ervaring, waaraan Ze later een aantal keren zal refereren.

¹⁵⁶ De kleur, die gedragen wordt door sannyasins.

Augustus 15, 1959

(Brief van Moeder aan Satprem)

... En nu, vandaag,¹⁵⁷ schrijf ik je weer, omdat het de dag is van grote amnestieën, de dag, wanneer alle voorbije fouten weggewist worden ...

Met al mijn onveranderlijke en eeuwige liefde.

Oktober 6, 1959

(Aldus vloog de vogel nog een keer terug ...)

Voor het Westen, met al haar buitenwaartse ontwikkeling, zouden enkele eeuwen nodig kunnen zijn, voordat de verbinding tussen de twee werelden gemaakt kan worden. En toch zijn deze twee werelden --- de fysieke wereld en de wereld van de Waarheid --- niet op afstand van elkaar. Zij zijn, alsof gesuperponeerd. De wereld van de Waarheid is er, dichtbij, zoals een bekleding van de ander.

Kort voor de 15de Augustus had ik een unieke ervaring, die dit alles¹⁵⁸ toelicht. Voor de eerste keer ging het supramentale licht direct in mijn lichaam, zonder door de innerlijke wezens te gaan. Het kwam binnen door de voeten (een rode en gouden kleur --- wonderbaarlijk, warm, intens), en het klom omhoog en omhoog. En terwijl het klom, klom de koorts ook, omdat het lichaam niet gewend was aan deze intensiteit. Terwijl al dit licht het hoofd naderde, dacht ik, dat ik zou barsten en dat de ervaring gestopt zou moeten worden. Maar toen heb ik erg duidelijk de indicatie ontvangen om de Kalmte en Vrede te laten neerdalen, om dit hele lichaamsbewustzijn te verwijderen en al deze cellen, zodat zij het het supramentale licht zouden kunnen bevatten. Dus verwijdde ik, en terwijl het licht opsteeg, bracht ik de uitgestrektheid naar beneden en een onwrikbare vrede. En plotseling was er een seconde van flauwte.

¹⁵⁷ Augustus 15de, Sri Aurobindo's verjaardag.

¹⁵⁸

Ik vond mijzelf in een andere wereld, maar niet ver weg (ik was niet in een volledige trance). Deze wereld was bijna zo substantieel als de fysieke wereld. Er waren kamers --- Sri Aurobindo's kamer met het bed, waarop hij rust --- en hij leefde daar, hij was er de hele tijd: het was zijn woonplaats. Zelfs mijn kamer was er, met een grote spiegel, zoals degene, die ik hier heb, kammen, allerlei dingen. En de substantie van deze objecten was bijna zo dicht als in de fysieke wereld, maar zij schenen met hun eigen licht. Het was niet doorzichtig, niet transparant, niet stralend, maar zelf-lumineus. De verscheidene objecten en de materialen van de kamers hadden niet dezelfde ondoorzichtigheid als de fysieke objecten hier, zij waren niet droog en hard, zoals in de fysieke wereld, die we kennen.

En Sri Aurobindo was er, met een majesteit, een magnifieke schoonheid. Hij had al zijn prachtige haar, zoals eerder. Het was allemaal zo concreet, zo substantieel --- hij werd zelfs een soort voedsel opgediend. Ik bleef daar gedurende een uur (ik had eerder op mijn horloge gekeken en keek er naderhand op). Ik sprak met Sri Aurobindo, want ik moest hem enige belangrijke vragen stellen over de manier, waarop zekere dingen gerealiseerd moet worden. Hij zei niets. Hij luisterde stil naar me en keek naar me, alsof al mijn woorden nutteloos waren: hij begreep alles onmiddellijk. En hij antwoordde me met een gebaar en twee uitdrukkingen op zijn gezicht, een onverwacht gebaar, dat helemaal niet overeen kwam met enige van mijn gedachte; hij pakte, bijvoorbeeld, drie kammen op, die dichtbij de spiegel lagen (kammen, die lijken op degene, die ik hier gebruik, maar groter) en hij deed ze in zijn haar. Hij plantte een klam in het midden van zijn hoofd en de twee anderen aan iedere kant, alsof al zijn haar te verzamelen boven zijn slapen. Hij was letterlijk GEKAPT met deze drie kammen, die hem een soort kroon gaven. En ik begreep onmiddellijk, dat hij hiermee bedoelde, dat hij mijn opvatting aannam: 'Zie je, ik omarm je opvatting van dingen, en ik kap mijzelf ermee; het is mijn wil.' Ik bleef daar, hoe dan ook, een uur.

En toen ik wakker werd, had ik niet dit gevoel van terugkeren van ver en binnen moeten gaan in mijn lichaam, zoals ik gewoonlijk heb. Nee, het was eenvoudig, alsof ik in die andere wereld was, dan nam ik een stap terug en vond ik mijzelf hier weer. Het nam me een goed half uur om te begrijpen, dat deze wereld net zo goed bestond als de andere en dat ik niet langer aan de andere kant was, maar hier, in de wereld van valsheid. Ik ben alles vergeten --- mensen, dingen, wat ik moest doen; alles was weggegaan, alsof het helemaal geen werkelijkheid had.

Zie je, het is niet, alsof deze wereld van Waarheid uit niets moest worden geschapen: het is volledig klaar, het is er, zoals een bekleding van onze eigen huidige wereld. Alles is er, ALLES is er.

Ik bleef in die toestand gedurende twee volle dagen, twee dagen van absolute gelukzaligheid. En Sri Aurobindo was de hele tijd bij me, de hele tijd --- wanneer ik liep, liep hij met me mee, toen ik ging zitten, zat hij naast me. Ook op de dag van Augustus de 15de bleef hij er gedurende de darshan. Maar

wie was er gewaar van? Enkelen --- en of twee --- voelden iets. Maar wie zag het? --- Niemand.

En ik liet al deze mensen aan Sri Aurobindo zien, dit hele gebied van werk, en ik vroeg hem, WANNEER deze andere wereld, de werkelijke, die er is, zo dichtbij, zou komen om de plaats in te nemen van onze wereld van valsheid. *Niet klaar.* Dat was alles, dat hij antwoordde. *Niet klaar.*

Sri Aurobindo gaf me twee dagen hiervan --- totale zaligheid. Maar desalniettemin realiseerde ik me aan het eind van de tweede dag, dat ik niet kon doorgaan om daar te blijven, want het werk ging niet vooruit. Het werk moet in het lichaam gedaan worden, de realisatie moet verkregen worden hier in de fysieke wereld, want anders is het niet compleet. Dus trok ik me terug uit die wereld en zette me hier weer aan het werk.

En toch zou het weinig, erg weinig nemen om van deze wereld over te gaan naar de andere, of voor de andere om de werkelijke wereld te worden. Een kleine klik zou genoeg zijn, of eerder een kleine omkering in de innerlijke attitude. Hoe zal ik het neerzetten? ... Het is onwaarneembaar voor het gewone bewustzijn; een zeer kleine innerlijke verschuiving zou genoeg zijn, een verandering in kwaliteit.

Het komt overeen met deze japa: een onwaarneembare kleine verandering, en men kan overgaan van een min of minder mechanische, meer of minder efficiënte en werkelijke japa, naar de ware japa, vol van vermogen en licht. Ik heb me zelfs afgevraagd, of dit verschil is, wat de tantrikas het 'vermogen' noemen van de japa. Ik lag, bijvoorbeeld, 's anderdaags neer met een verkoudheid. Iedere keer, als ik mijn mond opende, was er een spasme in de keel en ik hoestte en hoestte. Toen kwam er een koorts. Dus keek ik, ik zag, waar het vandaan kwam, en ik besloot, dat het moest stoppen. Ik stond op om zoals gewoonlijk mijn japa te doen, en ik begon heen en weer te lopen in mijn kamer. Ik moest een zekere wil toepassen. Natuurlijk kon ik mijn japa doen in trance, ik kon in trance lopen, terwijl ik de japa herhaalde, omdat je dan niets voelt, niets van alle lichaam's tegenwerkingen. Maar het werk moet in het lichaam gedaan worden! Dus stond ik op en begon mijn japa te doen. Dan, met ieder uitgesproken woord --- het Licht, het volle Vermogen. Een vermogen, dat alles heelt. Ik begon de japa vermoeid, ziek, en ik kwam er opgefrist, uitgerust, genezen uit. Dus voor degenen, die me vertellen, dat zij er uitgeput, samengetrokken, geleegd uitkomen, betekent het, dat zij het niet doen op de ware manier.

Ik begrijp, waarom zekere tantrikas adviseren om de japa in het hart centrum te zeggen. Wanneer men een zeker enthousiasme toepast, wanneer ieder woord gezegd wordt met een warmte van aspiratie, dan verandert alles. Ik kon dit verschil in mijzelf voelen, in mijn eigen japa.

In feite snijd ik, wanneer ik heen en weer loop, mezelf niet af van de rest van de wereld --- ofschoon het zoveel geschikter zou zijn! --- Allerlei soorten dingen komen naar me toe --- suggesties, willen, aspiraties. Maar ik maak automatisch een beweging van aanbidding: dingen komen naar me toe en juist

als zij mijn voorhoofd bijna aanraken, keer ik ze omhoog en biedt hen aan aan het Licht. Zij gaan niet bij me naar binnen. Wanneer, bijvoorbeeld, iemand met me praat, wanneer ik mijn japa zeg, hoor ik nogal goed, wat gezegd wordt, ik zou zelfs antwoord kunnen geven, maar de woorden blijven een beetje buiten, op een zekere afstand van het hoofd. En toch zijn er soms dingen, die aandringen, meer gedefinieerde willen, die zichzelf aan me presenteren, dus dan moet ik een beetje werk doen, maar dat alles zonder een pauze in de japa. Wanneer dan gebeurt, is er een soms een verandering in de kwaliteit van mijn japa, en in plaats van volledig het vermogen, volledig het licht te zijn, is het zeker iets, dat resultaten produceert, maar resultaten, die meer of minder zeker zijn, meer of minder lang om vruchten voort te brengen; het wordt onzeker, als met alle dingen van deze fysieke wereld. Toch is het verschil tussen de twee japa's onwaarneembaar; het is niet een verschil tussen de japa zeggen op een meer of minder automatische manier en het bewust zeggen, omdat ik zelfs als ik werk, ik volledig bewust blijf van de japa --- ik blijf het herhalen, terwijl ik de volledige betekenis zet in iedere syllabe. Maar desalniettemin is er een verschil. Een is de al-krachtige japa; de andere een bijna gewone japa ... Er is een verschil in de innerlijke attitude. Misschien moet er aan de japa om waar te worden, een soort vreugde, een opgetogenheid, een warmte van enthousiasme worden toegevoegd --- maar speciaal vreugde. Dan verandert alles.

Wel, het is hetzelfde, hetzelfde onwaarneembare verschil, wanneer het er op aan komt om de wereld van de Waarheid binnen te gaan. Aan de ene kant is er de valsheid, en aan de andere, dichtbij, zoals de bedekking van deze ene, het ware leven. Alleen een klein verschil in de innerlijke kwaliteit, een kleine omkering, is genoeg om over te gaan naar de andere kant, in de Waarheid en het Licht.

Misschien zou eenvoudig vreugde toevoegen voldoende zijn.

Ik moet hier naar kijken in mijn lichaam, omdat het daar gebeurt, daar dingen worden voorbereid.

Deze andere wereld, waarover u spreekt, deze wereld van Waarheid, is het de supramentale wereld?

Mijn gevoel is, dat dit leven, dat Sri Aurobindo juist nu leeft, niet de volle bevrediging is van het supramentale leven voor hem.

In deze andere wereld was er oneindigheid, majesteit, perfecte kalmte, eeuwigheid --- alles was er.

Misschien ontbrak de vreugde.

Natuurlijk had Sri Aurobindo zelf vreugde. Maar ik had de indruk, dat het niet volledig was en daarom moest ik doorgaan met werken. Ik voelde, dat het alleen volledig kon zijn, wanneer dingen hier veranderd zijn.

Oktober 15, 1959

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, Oktober 15, 1959

Lieve Moeder,

Hier zijn twee of drie dingen, die u zouden kunnen interesseren:

1) X sprak weer met me over de oorlog zonder mij iets te vragen. Hij herhaalde, *'Er zal oorlog zijn,'* en hij sprak weer over een aanval op India van China ...

2) X sprak met me over de Ashram's financiële moeilijkheden en hij zei 'Ik zal je het geheim vertellen, waarom er zoveel moeilijkheden zijn.' Ik denk, dat hij er vandaag of morgen met mij over gaat spreken. In ieder geval vertelde hij me, dat hij aan het werk was (*'Ik ben aan het voorbereiden ...*) om deze condities te veranderen, en hij vroeg me, of er al enige verbetering geweest was. Ik antwoordde, dat ik niet geloofde, dat de situatie veel veranderd was. Hij sprak ook over zekere mensen in de Ashram, maar ik zal u hierover persoonlijk vertellen. Hij had een nogal grappige manier om over mensen te spreken, *'mensen, doe pretenderen de Moeder te aanbidden, maar die hun hoofd behouden als een prullenbak!'*

... ..

7) X wil me deze Zondag (Zondag de 18de, terwijl ik Maandag de 19de in de morgen aankom) terug sturen naar Pondicherry. Hij zegt, dat het nutteloos voor me is om nog langer te blijven, omdat zijn huis nog niet klaar is en hij niets kan doen. Maar hij zei, *'Ik zal je naar mijn huis laten komen gedurende drie maanden en ik zal je een training geven, waardoor je je verleden, heden en toekomst kunt kennen, en dezelfde kwalificaties als ik kan hebben!'*

8) Hij gaf me zekere methoden om te volgen, waarover ik u persoonlijk zal spreken.

Lieve Moeder, ik heb zo een verlangen om alles in mijn bewustzijn te harmoniseren en naar de tantrische discipline, de japa, enz. Om mezelf niet van u te scheiden. Ik wil uw kind zijn, open voor u, zonder enige contradicties. Ik zou zo graag uw *bijna fysieke* Aanwezigheid binnen me weer willen vinden, zoals eerder. Moge alles helder, zuiver, een zijn.

Ik zou als Sujata willen zijn, volledig transparant, uw kind met haar aan uw voeten. Moeder, help me. Ik heb u nodig. Sujata heelt iets, dat erg pijnlijk in me was, alsof het gevild of gewond was, en dat me in een zodanige revolte wierp. Met deze kalmerende invloed zou ik een nieuw leven van zelfgave willen beginnen. Deze verandering van residentie is als een symbool voor me van een andere verandering. Oh, Moeder! Moge de pijnlijke weg voorbij zijn, en moge alles bereikt worden in de vreugde van uw Wil.

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

November 25, 1959

Er is een verschil tussen onsterfelijkheid en de doodloze staat. Sri Aurobindo heeft het erg goed beschreven in Savitri.

De doodloze staat kan onder ogen gezien worden voor het menselijke fysieke lichaam in de toekomst: het is voortdurende wedergeboorte. In plaats van weer achterwaarts te tuimelen en uit elkaar te vallen door een gebrek aan plasticiteit, en een onvermogen om zich aan te passen aan de universele beweging, wordt het lichaam ongedaan gemaakt 'naar de toekomst,' als het ware.

Er is een element, dat gefixeerd blijft: voor ieder type atoom is de innerlijke organisatie van de elementen verschillend, wat het verschil creëert in hun substantie. Dus misschien heeft ieder individu, op overeenkomstige wijze, een verschillende, bijzondere manier om de cellen van zijn lichaam te organiseren, en deze bijzondere manier volhardt door alle uiterlijke veranderingen. De hele rest wordt ongedaan gemaakt en opnieuw gedaan, maar ongedaan in een voorwaartse drang naar het nieuwe, in plaats van achterwaarts in elkaar te storten in de dood, en opnieuw gedaan in een constante aspiratie om de progressieve beweging te volgen van de goddelijke Waarheid.

Maar daarvoor moet het lichaam --- het lichaamsbewustzijn --- eerst leren om zichzelf te verwijderen. Het is onmisbaar, want anders zouden alle cellen een soort kokende pap worden onder de druk van het supramentale licht.

Wat gewoonlijk gebeurt, is dat, wanneer het lichaam haar maximale intensiteit van aspiratie bereikt, of van de extase van Liefde, het niet in staat is om het te bevatten. Het wordt plat, bewegingloos. Het valt terug. Dingen settelen zich --- je wordt verrijkt met een nieuwe vibratie, maar dan herneemt alles zijn koers. Dus je moet jezelf verwijderen om te leren de intensiteiten van de supramentale kracht onversaagd te dragen, om altijd vooruit te gaan, altijd

met de opstijgende beweging van de goddelijke Waarheid, zonder terug te vallen in de gebrekkigheid van het lichaam.

Dat bedoelt Sri Aurobindo, wanneer hij spreekt over een *ondraaglijke extase*¹⁵⁹ ; het is geen ondraaglijke extase: het is een onversaagde extase.

¹⁵⁹ *Thoughts and Aphorisms*: 'Omgevormde wreedheid wordt Liefde, die ondraaglijke Extase wordt ...'

Gebeden van het Bewustzijn van de Cellen

(1951-1959)

September 21, 1951

Ô mon doux Seigneur,
suprême Vérité
j'aspire à ce
 que
cette nourriture que
j'absorbe, infuse
dans toutes les
 cellules
de mon corps
Ta toute-connaissance,
Ta toute-puissance,
Ta toute-bonté.

* * *

(vertaling)

O mijn lieve Heer,
Allerhoogste Waarheid,
Ik aspireer dat
dit voedsel,
dat ik neem,
Alle cellen
van mijn lichaam
Moge doordringen met
Uw al-kennis
Uw al-vermogen
Uw al-lieflijkheid.

Juli 25, 1958

O mon doux Maître,
Seigneur Dieu de Bonté
et de Miséricorde.
Ce que tu veux qu'on sache, on le saura, ce que tu veux qu'on fasse, on le fera,
ce que tu veux qu'on soit, on le sera – à jamais.

Om - namo - bhagavateh

*Car c'est Toi qui es, qui vis, et qui sais – c'est Toi qui fais toute chose et qui es
le résultat de toute action.*

* * *

(vertaling)

O mijn lieve Meester,
Heer God van Lieflijkheid
en Genade.
Wat u wil, dat wij weten, zullen wij weten, wat u wil, dat wij doen, zullen wij
doen, wat u wil, dat we zijn, zullen we zijn --- voor altijd.

Om - namo - bhagavateh

Want het is U, die is, die leeft en die weet --- het is U, die alle dingen doet,
U, die het resultaat is van alle actie.

Juli 25, 1958

O mijn Heer, mijn Heer!
Wat u wil van mij, laat mij het zijn.
Wat u wil, dat ik doe, laat mij het doen.¹⁶⁰

¹⁶⁰ Oorspronkelijk Engels.

Gebeden van het Bewustzijn van de Cellen¹⁶¹

(De Stadia van Moeder's Japa) 1958-1959

Oktober 3, 1959

*Et le corps dit au Seigneur Suprême:
'Ce que Tu veux que je sois, je le
serai,
ce que Tu veux que je sache, je le saurai,
ce que Tu veux que je fasse, je le ferai.'*

* * *

(vertaling)

En het lichaam zegt tegen de Allerhoogste
Heer:
'Wat U wil, dat ik ben, zal ik
zijn,
Wat U wil, dat ik weet, zal ik
weten,
Wat u wil, dat ik doe, zal ik doen.'

Januari 21, 1959

*OM
OM, Seigneur Suprême
Prends possession de ce corps
Manifeste-Toi en lui.*

* * *

¹⁶¹ Al deze gebeden werden geschreven door Moeder en deze titel werd door Haar gegeven.

(vertaling)

OM
OM, Allerhoogste Heer
Neem dit lichaam in bezit,
Manifesteer Uzelf er in.

Ongedateerd

Ô Divine Lumière, Réalité supramentale,
avec cette nourriture, pénètre le corps
totalement, entre dans toutes les cellules,
installe-Toi dans tous les
atomes;
que tout devienne parfaitement
sincère et réceptif,
libre de tout ce qui fait
obstacle à ta manifestation,
en somme
ouvre à Toi toutes les
parties
de mon corps qui ne vent pas
déjà Toi-même.

* * *

(vertaling)

O Goddelijk Licht, Supramentale Werkelijkheid,
doordring met dit voedsel het lichaam
volledig, ga alle cellen binnen,
Kom in iedere atoom;
moge alles perfect worden,
oprecht en ontvankelijk,
vrij van alles, dat een obstakel
creëert voor uw manifestatie,
in kort,
open voor Uzelf alle delen
van mijn lichaam, die nog
niet

al U zijn.

Januari 1959

Aanroeping

Seigneur, Dieu de bonté et de miséricorde
Seigneur, Dieu Dieu d'unité souveraine,
Seigneur, Dieu de beauté et
d'harmonie,
Seigneur, Dieu de puissance et de
réalisation,
Seigneur, Dieu d'amour et de compassion,
Seigneur, Dieu de silence et de
contemplation,
Seigneur, Dieu de lumière et de connaissance,
Seigneur, Dieu de vie et
d'immortalité,
Seigneur, Dieu de jeunesse et de progrès,
Seigneur, Dieu d'abondance et de plénitude,
Seigneur, Dieu de force et de santé,
Seigneur, Dieu de paix et d'immensité,
Seigneur, Dieu de pouvoir et d'invincibilité,
Seigneur, Dieu de la Vérité victorieuse.
Prends possession de ce
corps,
Manifeste-toi en lui.

* * *

(vertaling)

Heer,	God	van	lieflijkheid	en	genade,
Heer,	God	van	soevereine		eenheid,
Heer,	God	van	schoonheid	en	harmonie,
Heer,	God	van	kracht	en	realisatie,
Heer,	God	van	liefde	en	compassie,
Heer,	God	van	stilte	en	contemplatie,
Heer,	God	van	licht	en	kennis,
Heer,	God	van	leven	en	onsterfelijkheid,
Heer,	God	van	jeugd	en	voortgang,
Heer,	God	van	overvloed,		

Heer,	God	van	kracht	en	gezondheid,
Heer,	God	van	vrede	en	uitgestrektheid,
Heer,	God	van	vermogen	en	onoverwinnelijkheid,
Heer,	God	van	victorieuze		Waarheid,
Neem	bezit	van	dit		lichaam,

Manifesteer Uzelf er in.

Ongedateerd 1959 (?)

OM,		Seigneur		Suprême
Prends	possession	de	ces	
cellules				
Prends	possession	de	ce	
cerveau				
Prends	possession	de	ces	nerfs
Prends	possession	de	ce	corps
Prends	possession	de	cette	
matière				
Prends	possession	de	ces	
atomes				
OM,		Seigneur		Suprême
Manifeste Ta Splendeur				

* * *

(vertaling)

OM,		Allerhoogste		Heer,
Neem	bezit	van	deze	cellen,
Neem	bezit	van	dit	brein,
Neem	bezit	van	deze	zenuwen,
Neem	bezit	van	dit	lichaam,
Neem	bezit	van	deze	materie,
Neem	bezit	van	deze	atomen.
OM,		Allerhoogste		Heer,
Manifesteer Uw Pracht.				

Ongedateerd 1959 (?)

*Om, Seigneur Suprême, Dieu de Vérité et de Perfection.
Seigneur, Dieu de Pureté et de Perfection
Dieu de Justice et de Paix
Dieu d'Amour et de Félicité*

* * *

Om, Allerhoogste Heer, God van Waarheid en Perfectie.
Heer, God van Zuiverheid en Perfectie
God van Rechtvaardigheid en Vrede
God van Liefde en Gelukzaligheid

Januari 1959

Ik ben geen geleerde.
Ik ben een creatieve kracht in actie, dat is alles.
Alles hangt af van de Heer's Wil.
Wanneer zoiets Zijn Wil is,
Weet ik, wanneer ik moet weten,
Vecht ik, wanneer ik moet vechten,
Heb ik lief, wanneer ik lief moet hebben,
En altijd is er de noodzaak om lief te hebben, te weten en te vechten.¹⁶²

Januari 1959

O mon doux Seigneur,
Toi seul, Tu es grand,
Toi seul, Tu vois grand,

¹⁶² Oorspronkelijk Engels

Toi seul peux me conduire là où je veux aller.

* * *

(vertaling)

O		mijn		lieve		Heer,
U	alleen,		U	bent	uitgestrekt,	
U	alleen,		U	ziet	uitgestrekt,	
U alleen kan me daar leiden, waar ik wil gaan.						

Januari 1959

Ô seigneur, qu'il est doux d'avoir besoin de Toi! ...

*

(vertaling)

O Heer, hoe zoet is het om U nodig te hebben! ...

October 1959

(Durga)

<i>Tu</i>	<i>es</i>	<i>ma</i>	<i>Lumière,</i>	<i>ma</i>	<i>Puissance</i>
<i>et</i>			<i>ma</i>		<i>Joie</i>
<i>Tu</i>		<i>es</i>	<i>ma</i>		<i>Réalisation</i>
<i>souveraine.</i>					

*

(vertaling)

U bent mijn Licht, mijn Kracht
 En mijn Vreugde
 U bent mijn soevereine
 Realisatie

* * *

*Ô Seigneur, Tu es ma paix, ma puissance et
 ma joie,
 Tu es ma réalisation souveraine.*

*

(vertaling)

O Heer, U bent mijn vrede, mijn kracht en mijn vreugde,
 U bent mijn soevereine realisatie.

* * *

*Om
 Seigneur
 Tu es ma Lumière, ma
 Puissance
 et ma
 Joie
 Tu es ma Réalisation souveraine.*

*

(vertaling)

Om
 Allerhoogste
 U bent mijn Licht, mijn Heer
 En mijn Kracht
 U bent mijn soevereine Realisatie. Vreugde

Ongedateerd

*OM
 Om, Seigneur Suprême, Dieu de bonté et de miséricorde,
 Om, Seigneur Suprême, Dieu d'amour et de compassion,*

Om, Seigneur Suprême, prends possession de ces
 cellules,
 Om, Seigneur Suprême, prends possession de ce
 cerveau,
 Om, Seigneur Suprême, prends possession de ces nerfs,
 Om, Seigneur Suprême, prends possession de cette pensée,
 Om, Seigneur Suprême, prends possession de cette parole,
 Om, Seigneur Suprême, prends possession de cette action,
 Om, Seigneur Suprême, prends possession de ce corps,
 Om, Seigneur Suprême, prends possession de ce coeur,
 Om, Seigneur Suprême, prends possession de cette
 matière,
 Om, Seigneur Suprême, prends possession de ces atomes,
 Om, Seigneur Suprême, prends possession du
 subconscient,
 Om, Seigneur Suprême, prends possession de l'inconscient.

Om, namo, bhagavateh

Om, Seigneur Suprême, Dieu de bonté et de miséricorde,
 Om, Seigneur Suprême, Dieu d'amour et de félicité
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ta Volonté
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ta Vérité
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ta Pureté
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ta Perfection
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ton Unité
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ton Éternité
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ton Infinité
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ton Immortalité
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ton Silence
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ta Paix
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ton Existence
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ta Conscience
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ta Toute-Puissance
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ta Félicité
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ta Connaissance
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ton Omniscience
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ta Sagesse
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ton Égalité
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ton Intensité
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ta Lumière
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ton Harmonie
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ta Compassion
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ta Beauté
 Om, Seigneur Suprême, manifeste Ton Amour
 Om, Seigneur Suprême, remporte Ta Victoire.

Gloire à Toi, Seigneur triomphateur suprême
 Gloire à Toi, Seigneur triomphateur suprême
 Gloire à Toi, Seigneur triomphateur suprême

[illegible]

(*vertaling*)

294

OM
 Om, Allerhoogste Heer, God van vriendelijkheid en genade,
 Om, Allerhoogste Heer, God van liefde en compassie
 Om, Allerhoogste Heer, neem bezit van deze cellen,
 Om, Allerhoogste Heer, neem bezit van dit brein,
 Om, Allerhoogste Heer, neem bezit van deze zenuwen,
 Om, Allerhoogste Heer, neem bezit van dit denkvermogen,
 Om, Allerhoogste Heer, neem bezit van deze spraak,
 Om, Allerhoogste Heer, neem bezit van deze actie,
 Om, Allerhoogste Heer, neem bezit van dit lichaam,
 Om, Allerhoogste Heer, neem bezit van dit hart,
 Om, Allerhoogste Heer, neem bezit van deze materie,
 Om, Allerhoogste Heer, neem bezit van deze atomen,
 Om, Allerhoogste Heer, neem bezit van het

onderbewuste

Om, Allerhoogste Heer, neem bezit van het onbewuste.

Om namo bhagavateh

Om, Allerhoogste Heer, God van vriendelijkheid en genade
 Om, Allerhoogste Heer, God van liefde en gelukzaligheid
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Wil
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Waarheid
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Zuiverheid
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Perfectie
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Eenheid
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Eeuwigheid
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Oneindigheid
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Onsterfelijkheid
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Stilte
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Vrede
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Bestaan
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Bewustzijn
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Almachtigheid
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Gelukzaligheid
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Kennis
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Alwetendheid
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Wijsheid
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Gelijkmoeidigheid
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Intensiteit
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Licht
 Om, Allerhoogste Heer, manifesteer Uw Harmonie

Om,	Allerhoogste	Heer,	manifesteer	Uw	Compassie
Om,	Allerhoogste	Heer,	manifesteer	Uw	Schoonheid
Om,	Allerhoogste	Heer,	manifesteer	Uw	Liefde

Om, Allerhoogste Heer, win Uw Victorie.

Glorie	aan	U,	Heer	allerhoogste	veroveraar
Glorie	aan	U,	Heer	allerhoogste	veroveraar
Glorie	aan	U,	Heer	allerhoogste	veroveraar
Glorie	aan	U,	Heer	allerhoogste	veroveraar
Glorie	aan	U,	Heer	allerhoogste	veroveraar
Glorie	aan	U,	Heer	allerhoogste	veroveraar
Glorie	aan	U,	Heer	allerhoogste	veroveraar
Glorie	aan	U,	Heer	allerhoogste	veroveraar
Glorie	aan	U,	Heer	allerhoogste	veroveraar
Glorie	aan	U,	Heer	allerhoogste	veroveraar
Glorie	aan	U,	Heer	allerhoogste	veroveraar
Glorie	aan	U,	Heer	allerhoogste	veroveraar

Glorie aan U, Heer allerhoogste veroveraar.

<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i> ¹⁶⁴
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>
Om,		<i>namo</i>		<i>bhagavateh</i> ¹⁶⁵
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>
Om,		<i>namo</i>		<i>bhagavateh</i>
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>
Om,		<i>namo</i>		<i>bhagavateh</i>
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>
Om,		<i>namo</i>		<i>bhagavateh</i>
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>
Om,		<i>namo</i>		<i>bhagavateh</i>
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>
Om,		<i>namo</i>		<i>bhagavateh</i>
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>
Om,		<i>namo</i>		<i>bhagavateh</i>
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>
Om,		<i>namo</i>		<i>bhagavateh</i>
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>
Om,		<i>namo</i>		<i>bhagavateh</i>
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>
Om,		<i>namo</i>		<i>bhagavateh</i>
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>
Om,		<i>namo</i>		<i>bhagavateh</i>
<i>Mahima</i>	<i>Tawaiwa</i>	<i>prabho</i>	<i>parama</i>	<i>jitwara</i>

¹⁶⁴ Glorie aan U, Heer allerhoogste veroveraar. Deze zinnen werden geschreven door Moeder in het Sanskriet
¹⁶⁵ Ik groet de Allerhoogste Heer.

Om		Tat		Sat
Om	Sat		Chittapas	Ananda ¹⁶⁶
Om		namo		bhagavateh
Om	mijn		lieve	Heer
Om, mijn Geliefde				

Januari 28, 1960

Al deze herhalingen van de mantra, deze uren van japa, die ik iedere dag moet doen, lijken de moeilijkheden vergroot te hebben, alsof zij alle weerstanden verhoogden of verergerden.

Naar de koppigste gaat de victorie.

Toen ik een jaar geleden begon met mijn japa, moest ik worstelen met iedere mogelijke moeilijkheid, iedere tegenstelling, vooroordeel en oppositie, die de sfeer opvult. En zelfs, toen dit lichaam heen en weer begon te lopen voor japa, klopte het tegen alle dingen, het zou helemaal verkeerd beginnen te ademen, hoestend; het werd van alle kanten aangevallen tot op de dag, dat ik de Vijand ving en zei, 'Luister zorgvuldig. Je kunt doen, wat je hoe dan ook wilt, maar ik ga recht op het einde af en niets zal me stoppen, zelfs als ik deze mantra tien crore¹⁶⁷ keer moet herhalen.' Het resultaat was werkelijk wonderbaarlijk, zoals een wolk van vliermuizen, die allemaal tegelijk omhoog vliegen in het licht. Van dat moment af begonnen dingen beter te gaan.

Je hebt geen idee, wat een onweerstaanbaar effect een wel-bepaalde wil kan hebben.

Sommige moeilijkheden bleven, natuurlijk, maar zij kwamen voort uit wat vanbinnen moest veranderen.

In feite komen moeilijkheden van erg kleine dingen; zij kunnen nogal algemeen lijken, volledig oninteressant, maar zij blokkeren de weg. Zij komen voor geen aardse reden --- een of ander detail, een woord, dat komt wrijven tegen een gevoelige plek, een ziekte in iemand, die dichtbij me is, wat dan ook, en plotseling trekt iets in me samen. Dan moet al het werk opnieuw gedaan worden, alsof niets gedaan is. Van alle vormen van ego zou je denken, dat het fysieke ego het meest moeilijk is om te veroveren (of eerder, het lichaamsego, omdat het werk al lang geleden gedaan was op het fysieke ego). Er kan gedacht worden, dat de vorm van het lichaam een punt van

¹⁶⁶ De allerhoogste principes van het Wezen: *Tat* (het Absolute, Dat), *Sat* (Bestaan), *Chit* (Bewustzijn), *Tapas* (Energie), *Ananda* (Zaligheid).

¹⁶⁷ Een crore = 10 miljoen.

concentratie is, en dat zonder deze concentratie of hardheid het fysieke leven niet mogelijk zou zijn. Maar dat is niet waar. Het lichaam is werkelijk een prachtig instrument; het is in staat tot verwijding en uitgestrekt worden op een zodanige manier, dat alles, alles --- het geringste gebaar, de minste kleine taak --- wordt gedaan in een prachtige harmonie en met een opmerkelijke plasticiteit. Dan plotseling, door iets nogal stupide, een tocht, hoofdzakelijk een niets, vergeet het --- het zinkt terug in zichzelf, het wordt bang om te verdwijnen, bang om niet te bestaan. En alles moet helemaal opnieuw begonnen worden. Dus in de yoga van materie begin je je te realiseren, dat hoeveel doorzettingsvermogen er nodig is. Ik berekende, dat het 200 jaar zou duren om tien crore van mijn japa te zeggen. Wel. Ik ben klaar om 200 jaar te worstelen, als het nodig is, maar het werk zal gedaan worden.

Sri Aurobindo maakte het duidelijk voor me, toen ik nog in Frankrijk was, dat yoga in de materie het moeilijkste is van alle. Voor de andere yoga's zijn de paden goed gelegd, je weet, waar te lopen, hoe voort te gaan, wat te doen in zo en zo een geval. Maar voor de yoga van de materie is nooit iets gedaan, nooit, dus moet op ieder moment alles uitgevonden worden.

Natuurlijk gaan nu dingen beter, speciaal, nadat Sri Aurobindo gevestigd werd in het subtiële fysieke, een bijna materieel subtiel fysiek.¹⁶⁸ Maar er zijn nog genoeg vraagtekens ... Het lichaam begrijpt eens, en dan vergeet het. De Vijand's oppositie is niets, want ik kan helder zien, dat het van buiten komt en dat het vijandig is, dus doe ik wat noodzakelijk is. Maar de moeilijkheid ligt in alle kleine dingen van het dagelijkse materiële leven --- plotseling begrijpt het lichaam niet langer, het vergeet.

Toch is het GELUKKIG. Het doet het werk graag, het leeft alleen daarvoor --- om te veranderen, om zichzelf te transformeren is haar reden van bestaan. En het is een zodanig volgzzaam instrument, zo vol van goede wil! Eens begon het zelfs te huilen als een baby: 'O Heer, geef me tijd, de tijd om getransformeerd te worden ...' Het heeft zulk een eenvoudige ijver voor het werk, maar het heeft tijd nodig --- tijd, dat is het. Het wil alleen leven om te veroveren, om de Heer's Victorie te winnen.¹⁶⁹

¹⁶⁸ Ervaring van Juli 24-25, 1959, 'Sri Aurobindo's woonplaats.'

¹⁶⁹ Feitelijk was Moeder geëindigd met deze zin: 'Het wil alleen leven om te veroveren.' Toen zond Moeder de volgende dag de volgende notitie naar de leerling: Vrijdag, 1.29.60 --- gisteren, toen ik je verliet, was de ervaring er, maar in mijn haast om weg te gaan, kwamen de woorden niet correct, of zij waren eerder onvolledig (Ik had gezegd, 'om alleen te leven om te veroveren'). Wat mijn lichaam aan het ervaren was, was, 'Leven om de Heer's Victorie te winnen.'

Januari 31, 1959

(Brief van Moeder aan de leerling, betreffende haar eerdere commentaren op de 'Dhammapada' op de Playground)

... Toen ik de lezingen begon uit de Dhammapada, hoopte ik, dat mijn luisteraars genoeg interesse zouden nemen in de 'praktische' spirituele kant voor mij om alleen een vers per keer te lezen. Maar al snel zag ik, dat zij het erg vervelend vonden en geen inspanning maakten om voordeel te hebben van de meditatie. De enige oplossing was toen om de zaak te behandelen als een intellectuele studie, waarom ik begon om hoofdstuk voor hoofdstuk te lezen.

Maart 3, 1960

Ervaringen komen in een furieus tempo --- fabuleuze ervaringen. Wanneer ik nu zou moeten spreken, is het zeker, dat ik helemaal niet zou spreken, zoals ik gewoonlijk deed. Daarom moeten we al deze Questions and Answers dateren, tenminste alle, die komen voor de [Supramentale] Manifestatie van Februari 1956, zodat er een heldere scheiding is tussen degene ervoor en degene erna.

Pas enkele dagen geleden, in de morgen van de 29ste, had ik een van die ervaringen, die iemand's leven markeren. Ik was mijn japa aan het doen, terwijl ik heen en weer wandelde toen Krishna plotseling kwam --- een gouden Krishna, in een gouden licht, dat de hele kamer vulde. I liep, maar ik kon zelfs de kamer niet zien of de mat nog langer, want dit gouden licht was overal met Krishna als haar middelpunt. En het moet tenminste vijftien minuten geduurd hebben. Hij was gekleed in dezelfde kleren, waarin hij normaal afgebeeld wordt, wanneer hij danst. Hij was helemaal licht, helemaal aan het dansen: 'Zie je, ik zal er deze avond zijn gedurende de Darshan.'¹⁷⁰ ' En plotseling kwam de stoel, die ik gebruik voor de darshan, de kamer binnen! Krishna klom er op en zijn ogen twinkelden ondeugend, als om te zeggen, 'Ik zal er zijn, zie je, en er zal geen ruimte voor je zijn.'

Toen ik die avond naar beneden kwam voor de distributie,¹⁷¹ was ik eerst geërgerd. Ik had gezegd, dat ik niemand in de hal wilde, precies omdat ik een atmosfeer van concentratie wilde vestigen, de onbeweeglijkheid van de Geest --- maar er waarin tenminste dertig mensen er in, degenen, die de hal hadden

¹⁷⁰ De Darshan op Februari 29, 1960, de verjaardag van de Supramentale Manifestatie.

¹⁷¹ Op deze eerst verjaardag van de Supramentale Manifestatie distribueerde Moeder medailles, die de gebeurtenis herdachten voor de leerlingen, die voorbij liepen.

aangekleed, dertig van hen, die verstoorden, overal verstoorden, een massa kleine vibraties. En voordat ik zelfs 'hoepel op' kon zeggen --- ik had nauwelijks mijn zetel gebruikt --- zette iemand de schaal met medailles op mijn schoot en zij begonnen langs te lopen. Maar het verrassende was, dat in een flits er niemand daar nog langer was. Niemand, begrijp je --- ik was weg. Misschien was ik overal (maar in feite ben ik altijd overal, ik ben altijd bewust om overal tegelijkertijd te zijn), ofschoon er normaal een besef van lichaam is, een fysiek centrum, maar die avond was er geen centrum meer! Niets, niemand, zelfs niet het besef, dat er niemand was --- niets. Ik was weg. Er was inderdaad iets, dat de medailles uit deelde, dat de vreugde van de medaille geven voelde, de vreugde om het te ontvangen, de vreugde van wederzijds naar elkaar kijken. Het was eenvoudig de vreugde van de actie, die plaats vond, de vreugde van kijken, deze vreugde overal, maar ik? --- Niets, niemand, weg. Alleen later, naderhand, zag ik, wat er gebeurd was, want alles was verdwenen, zelfs het hogere denkvermogen, dat dingen begrijpt en organiseert (met 'begrijpen' bedoel ik bevatten, dat dingen 'bevat'). Dat was ook weg. En dit duurde gedurende de hele distributie. Alleen, toen dat (het lichaam) terug de trap opgegaan was naar de kamer, liet het bewustzijn, wat mij is, terugkeren.

Er is een zin door Sri Aurobindo in *Savitri*, die dit erg goed uitdrukt: zichzelf vernietigen, zodat alleen de Allerhoogste Heer zou kunnen zijn.

En er zijn veel, veel ervaringen, zoals deze. Het is alleen een klein, erg klein begin. Deze in het bijzonder kwam om het nieuwe stadium te markeren: vier jaar zijn voorbij gesprongen, en nu moeten vier jaar komen. Maar alles is gefocust op dit lichaam om het voor te bereiden, alles is er op geconcentreerd --- Natuur, de Meester van de Yoga, de Allerhoogste, alles ... Dus alleen, wanneer het voorbij is, niet eerder, zal het werkelijk interessant zijn om over dit alles te spreken. Maar misschien zal, alles welbeschouwd, het nooit voorbij zijn. Het is een klein begin, erg klein.

Maart 7, 1960

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Maart 7, 1960

Moeder,

Hier is de brief van de uitgever. *Alles* komt van u, alles is *van u*.

Moge ik u altijd dienen.

Met liefde.

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

ÉDITIONS DU SEUIL

Parijs, Maart 1, 1960

Beste Satprem,

De uitgever en vriend zijn hier een om je te vertellen, dat *L'Orpailleur* een mooi boek is, waarvan de rijkdom en kracht me zelfs meer getroffen hebben dan eerder, toen ik de eerste versie las. Ik kan je niet vertellen, hoeveel je Baan als een broer voor me is --- in zijn duisternis en zijn licht. De vreugde, de wilde, onbedwingbare vreugde, die heimelijk smacht en bij tijden openbarst, alles omarmend, deze vreugde in het hart van het boek verbrandt de lezer --- voor enkelen, in ieder geval, die bereid zijn om ontvlamd te worden. Uiteindelijk kan ik niet zeggen, of *L'Orpailleur* wel of niet opgemerkt zal worden, of de critici er wel of niet een artikel, een commentaar, een echo aan willen besteden, of de boekhandel het wel of niet zullen 'verkopen' (arme orpailleur!). Maar wat ik weet, is, dat voor enkele lezers --- 2, 3, 10 misschien --- je boek de schreeuw zal zijn, die hen voor altijd uit hun slaap zal scheuren. Aan je lied zal een ander lied in henzelf antwoord geven. Waar, hoe zal dit concert eindigen? Wie weet --- alles is mogelijk!

Mijn woorden zijn een beetje onsamenhangend --- maar ik ben niet in de stemming om een gearticuleerde verhandeling te geven. Wat een manier is om nog eens te zeggen, hoe gelukkig ik ben --- en dankbaar.

Met mijn warmste groeten,

Getekend: M.C.

April 7, 1960

(Brief aan Moeder van Satprem)

Hyderabad, April 7, 1960

Lieve Moeder,

Enkele zinnen om u te vertellen, dat ik u mis. Ik realiseer me steeds meer, dat ik nooit gelukkig kan zijn, totdat ik volledig in u verdwenen ben. Er moet niets overgelaten worden *dan* Dat. Ik begrijp het goed genoeg, maar ik ben zo geblokkeerd, zo dik. In ieder geval 'denk' ik veel aan u en ik leef alleen werkelijk door dit iets, dat me diep vanbinnen trekt. Wanneer dat er niet was, zou alles zo absurd zijn.

Ik heb mijn ticket geboekt naar Rameswaram voor de avond van de 13de, dus zal ik daar waarschijnlijk op de 15de aankomen.

Ik bracht enig werk met me (revisie van *The Human Cycle*), en dat helpt me om te leven. Ik zie nog niet duidelijk de bedoeling van deze trip. Net voordat ik wegging, ontving ik een woord van de uitgever in Parijs, dat 'mijn' boek uit zal komen in September.

Er zijn momenten, dat ik u zo dichtbij me voel --- kunt u me niet helpen om bewuster te zijn van uw aanwezigheid (niet als een onpersoonlijke kracht, maar u)?

Ik hou van u, lieve Moeder. U bent werkelijk mijn Moeder, en ik heb u zo nodig.

Met al mijn liefde, ik ben aan uw voeten.

Getekend: Satprem

Dingen zijn fysiek beter. Maar het is altijd een verschrikkelijke fysieke schok voor me om de trein te nemen.

(Moeder's antwoord)

4.12.60

Mijn geliefde kleine,

Je goede brief van de 7de is gearriveerd.

Deze innerlijke fusie, waarover je spreekt als een waarheid, die gerealiseerd moet worden, is al bewerkstelligd, absoluut waarneembaar voor me. Gedurende lange tijd heb ik je gevoeld als een integraal deel van mijn wezen; het lijkt me, dat alleen wat oppervlaktestromen je verhinderen om het ook te voelen en te leven.

Maar ik ben ervan overtuigd, dat het zal komen. Ondertussen probeer ik om je mijn aanwezigheid te laten voelen, niet als een 'onpersoonlijke kracht,' maar als een werkelijke en concrete aanwezigheid, en ik ben blij, dat ik gedeeltelijk geslaagd ben.

... ..

Zend me nieuws over jezelf, want ik ben altijd blij om van je te horen.

Ik ben met je, in liefde en vreugde.

Getekend: Moeder

Wat betreft *L'Orpailleur*, is het goed. Ik blijf voelen, dat alles goed zal aflopen.

April 13, 1960

(Brief aan Moeder van Satprem)

Hyderabad, April 13, 1960

Lieve Moeder,

Mijn vriend gaf me het boek *Templier et Alchimiste* [Templar and Alchemist] om te lezen; het is gepubliceerd door een groep, waarbij hij gaat toetreden in Frankrijk. Zij spreken over de transmutatie en verkondigen het einde van de 'homo sapiens' en de geboorte van de supermens.

Ik verlang ernaar om bij u te zijn en aan het boek over Sri Aurobindo te werken --- ik wil er mijn hele ziel in leggen en met uw genade iets, dat ontvlammend is, creëren.

Lieve Moeder, ik ben uw kind. Ik wil steeds vollediger bij u behoren.

Met liefde.

Getekend: Satprem

(Moeder's antwoord)

4.18.60

Mijn lieve kleine,

Ik heb je brief van April 13 pas gisteren ontvangen. Brieven van Hyderabad doen er lang over om te komen.

Je sprak over het boek over Sri Aurobindo; ik ben ook blij, dat we dit werk samen zullen doen.

Gisteren was de distributie. Ik doe zes zakdoeken in deze envelop voor je en om aan anderen te geven, wanneer je wil. Ik sluit ook de April 24 boodschap er bij in.

Altijd bij je, in liefde en vreugde.

Getekend: Moeder

April 14, 1960

(Brief aan Pavitra van Satprem)

Hyderabad, April 14, 1960

Beste Pavitra,

De volgende passage, die genomen is uit de *Revue des Deux Mondes* van Maart 1960, was deel van een cursus, die onderwezen werd door Dimitri Manowilski in 1931 aan de Lenin School van Politieke Oorlogsvoering in Moskou:

‘Onze beurt zal komen over twintig of dertig jaar. Om de winnen, hebben we een element van verrassing nodig. De bourgeoisie moet in slaap gesust worden. Daarom moeten we eerst de meest spectaculaire vredesbeweging lanceren, die ooit bestaan heeft, vol van inspirerende voorstellen en buitengewone concessies. De stupide en decadente kapitalistische landen zullen vreugdevol meewerken in hun eigen destructie. Zij zullen springen naar deze nieuwe mogelijkheid voor vriendschap. Zo gauw als hun bescherming weg is, zullen we hen verpletteren onder onze gesloten vuist.’ (*Geciteerd in de Revue Militaire d’Information*, December 1959.)

Wat denkt Moeder hierover?

Broederlijk,

Getekend: Satprem

(Pavitra's antwoord)

4.16.60

Satprem,

Ik lees voor Moeder het uittreksel uit de *Revue des Deux Mondes*. Dit was haar commentaar:

‘Het is nogal mogelijk, dat dit hun oorspronkelijke intentie is, ik ben er gewaar van. Maar zijn zijn verkeerd, als zij denken, dat het zo zal uitwerken ... We zullen zien!’

Liefde,

Getekend: Pavitra

April 20, 1960

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, April 20, 1960

Lieve Moeder,

... ..

Ik was gepijnigd en geschokt bij het bereiken van X's plaats om hem te zien in een zo verschrikkelijk huis --- een treinstation in miniatuur (en niet zo leuk) met kleine gebakjes in opzichtig geel cement. Overal cement --- ze hebben zelfs de patio gecementeerd en de boom ontworteld, die er was. O Moeder, het is vandalisme, het is barbaars. U kunt het zich niet voorstellen! Werkelijk, M heeft een verschrikkelijke zonde begaan.

Om dat te compenseren had ik echter de vreugde om uw twee brieven te vinden. Ja, gedurende enige tijd heb ik uw fysieke Aanwezigheid duidelijke gevoeld. Maar waarom ben ik dan zo geblokkeerd, waar is de fout? Het voelt voortdurend, alsof ik leef in de buitenwijken van mijzelf, of preciezer in een minuscuul gebied van mijzelf, en ik ben niet in staat om bewust te zijn van de rest --- een eeuwigdurende amnesie. Het is onplezierig en nogal stupide. Wat zal deze schil laten exploderen?

Ik ben verlangend om naar u terug te keren

Uw kind, vol dankbaarheid en liefde.

Getekend: Satprem

April 24, 1960

(Brief van Moeder aan Satprem)

... Het is om je te laten begrijpen, dat wanneer je ook ziek bent, iets ziek is in je wezen.

April 26, 1960

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameswaram, April 26, 1960

Lieve Moeder,

Er zijn dagen, waarop alles zo eenvoudig is, wanneer ik zie en voel, dat alles, dat men nodig heeft, is zichzelf te laten dragen --- en alles is licht. Het moet werkelijk gedaan zijn met dit 'mij'.

Het zal een vreugde zijn om weer bij u te zijn en het werk te hervatten. Hier bespaar ik zoveel mogelijk uren als ik kan om *The Human Cycle* te corrigeren ... Ik volg X volmaakt in zijn innerlijke leven, niet gereserveerd, maar ik moet mijzelf forceren om hem te volgen in zijn uiterlijke leven.

Moeder, ik ben aan uw voeten, met mijn liefde en mijn dankbaarheid.

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

Mei 6, 1960

Bij tijden voel ik aan, dat er een uitzonderlijk geheim te ontdekken is, juist onder mijn vingertoppen; Ik voel, dat ik Het ga vangen, het weten ...

Soms, gedurende een seconde, zie ik het Geheim; er is een opening, en het sluit weer. Dan wordt het nog eens gedurende een seconde ontsluitend en kom ik een beetje meer te weten. Gisteren was het Geheim er volledig helder, wijd open. Maar het is niet iets, dat verklaard kan worden: woorden zijn onnozel, het moet ervaren worden.

Sri Aurobindo spreekt bijna overal over dit Geheim, speciaal in zijn *Essays on the Gita*. Hij vertelt ons, dat in de Gita zelf men een glimp krijgt van dit iets, dat voorbij het Onpersoonlijke is, zelfs voorbij het Persoonlijke achter het Onpersoonlijke, voorbij het Transcendente.

Wel, ik zag dit Geheim --- Ik zag, dat de Allerhoogste alleen volmaakt wordt in aardse materie, op aarde.

'Wordt' is alleen een manier van spreken, natuurlijk, want alles is al, en de Allerhoogste is, wat Hij is. Maar we leven in een tijd, in een successievelijke ontvouwing, en het zou absurd zijn om te zeggen, dat in deze tijd Materie de uitdrukking is van een volmaakt Goddelijke.

Ik zag dit Geheim (wat steeds meer waarneembaar is, terwijl het Supramentale helderder wordt), ik zag het in het alledaagse, uiterlijke leven, precies juist in dit fysieke leven, dat alle spiritualiteit weigert ... een soort nauwkeurigheid of exactheid helemaal tot het atoom.

Ik zeg niet, dat het 'Goddelijke' volmaakt wordt in de Materie --- het Goddelijke is er al --- maar dat DE ALLERHOOGSTE volmaakt wordt in de Materie.

Mei 16, 1960

Wanneer er een fundamentele noodzaak is, is het nederigheid. Om nederig te zijn. Niet nederig, zoals het normaal begrepen wordt, als om hoofdzakelijk te zeggen, 'Ik ben zo klein, ik ben helemaal niets' --- nee, iets anders ... Omdat de valkuilen ontelbaar zijn, en hoe verder je in yoga vooruitgaat, hoe subtieler zij worden, en hoe meer het ego zichzelf maskeert achter prachtige en heilige verschijningen. Dus, wanneer iemand zegt, 'Ik wil niet langer van iets anders afhangen dan Hem, ik wil mijn ogen sluiten en alleen in Hem rusten,' dit comfortabele 'Hem,' dat precies is, wat je wil, dat hij is, is het het ego --- of een formidabele Asura, of een Titaan (afhankelijk van ieder's capaciteit). Zij zijn over de hele aarde, de aarde is hun domein. Het eerste om te doen is je ego in te sluiten --- niet het te preserven, maar er zo spoedig mogelijk vanaf te komen!

Je kunt er zeker van zijn, dat de God, die je gecreëerd hebt, de God van het Ego is, wanneer iets in je volhoudt, 'Dit is, wat ik voel, dit is, wat ik denk, dit is, wat ik zie; het is mijn eigen manier, helemaal van mijzelf --- het is mijn manier van zijn, mijn manier van begrijpen, mijn relatie met het Goddelijke, enz.'

En dan zeggen zei, 'Ik wil mijn ogen sluiten en niets dan Hem zien, ik wil niets meer van de uiterlijke wereld.' En zij vergeten, dat er Liefde is! Dat is het grote Geheim, dat, wat achter het Bestaande en het Niet-Bestaande, het Persoonlijke en het Onpersoonlijke is --- Liefde. Geen liefde tussen twee dingen, twee wezens ... Een liefde, die alles bevat.

In het vroege deel van de eeuw schreef ik *Prayers and Meditations*, en ik sprak over 'Hem'; maar ik schreef dat met mijn hele aspiratie, mijn hele oprechtheid (tenminste met de hele oprechtheid van de bewuste delen van mijn wezen) en ik sloot het op in een lade, zodat niemand het zou zien. Sri Aurobindo vroeg me later om het te publiceren, omdat het nuttig kon zijn ... Als ik toen wist, vijftig jaar geleden, zou ik verpletterd zijn geweest! ... Al deze 'schaamte,' al deze 'onwaardigheid' ...

Alles welbeschouwd is het goed om geleidelijk te weten, goed om een paar illusies te hebben --- niet ter wille van de illusies, maar als een noodzakelijke stap op de weg.

Alles komt op het juiste moment

En het is prachtig, dat op ieder moment de Genade, de Vreugde, het Licht, de Liefde nooit ophouden zich uit te gieten midden tussen dit alles --- ondanks het ego, ondanks de schaamte, ondanks de onwaardigheid. Om nederig te zijn ...

* * *

(spoedig daarna)

Ik was twee dagen geleden ziek met een verkoudheid en een ziekte. Ik weet, waarom --- een punt om getransformeerd te worden. Het lichaam zou er teveel ijver in moeten brengen, dus wankelde het een beetje. Maar dankzij dat had ik een interessante ervaring. X¹⁷² had zijn kracht op me ingezet om de genezing te versnellen. En natuurlijk wordt, volgens ieder's natuur, de kracht gekleurd, zo gezegd --- het bekleedt zichzelf met een verschillende kleur. In mij werd dit vertaald door een nieuwe ervaring, die duurde van 4 in de morgen tot 6:30, toen ik moest beginnen om met mensen te spreken en omgaan met uiterlijke dingen om te gaan. Het was een soort eeuwigheid, een soort absolute FYSIEKE onbeweeglijkheid, die geen mogelijkheid van ziekte er in bevatte --- in feite bleef niets in deze immobiliteit, het was een soort nirvana. Maar het hield me niet tegen om door alle gebruikelijke bewegingen te gaan om me aan te kleden.

Ik besteedde gisteren de hele dag om te proberen om deze ervaring te begrijpen.

En in die soort fysieke eeuwigheid (die twee en half uur duurde --- het is een lange tijd voor een ervaring), was is gewaar van iets, dat miste: de vreugde van het bewustzijn. Omdat ik gedurende mijn leven de gewoonte ontwikkeld heb om van alles bewust te zijn, altijd, in iedere seconde. En de vreugde van het bewustzijn was er niet. Dus bedankte ik de Genade, die me liet zien, dat deze soort nirvana eenvoudig fysieke *tamas* was.¹⁷³

(stilte)

X had het vermogen om zeer materiële dingen te brengen --- dat is zijn grote vermogen, wat is, waarom dingen in verwarring raken, wanneer hij hier komt. Iemand, die goed vooruitgaat, beseft zomaar de moeilijkheden; geld, dat onderweg was, stopt om te komen, je wordt ziek, dingen vallen in elkaar --- allemaal, omdat hij het vermogen heeft om materialiteit te geven aan dingen van vanboven. Want, zie je, je kunt recht naar de hoogte van je bewustzijn gaan en vandaar de moeilijkheden wegvegen (op een zeker moment van de *sadhana* bestaan moeilijkheden niet waarlijk, het is alleen een kwestie om de ongewenste vibratie te betrappen en het is over, het is gereduceerd tot stof). En alles is *prima* boven, maar beneden zwemt alles. Wanneer X komt, wordt al dit zwermen precies tastbaar.

De meesterschap moet WARE meesterschap zijn, een erg nederige en sobere meesterschap, die begint juist helemaal beneden en, stap voor stap controle tot stand brengt. In feite is het een strijd tegen kleine, werkelijk heel kleine dingen: gewoontes van het bestaan, manieren van denken, voelen en reageren.

Wanneer deze meesterschap helemaal beneden zich combineert met het bewustzijn juist aan de top, dan kun je werkelijk beginnen om enig werk te gaan doen --- niet alleen werk aan jezelf, maar ook werk voor allen.

¹⁷² De tantrische guru.

¹⁷³ *Tams*: inertie. Later zou Moeder ontdekken, dat dit geen *tamas* is, maar iets anders.

Mei 21, 1960

Wat ik zuiverheid noem, de ware zuiverheid, is niet alle dingen, die moraliteit leert: het is niet-ego.

Er moet niets zijn dan Hem.

Hem, niet alleen, omdat we alles aan Hem gegeven hebben en onszelf volledig aan hem geofferd hebben (dat is niet genoeg), maar Hem, omdat Hij volledig bezit van het menselijke instrument heeft genomen.

Bij tijden voel ik, dat ik nooit over de moeilijkheid kom. We worden belaagd door deze enorme wereld van vijandige krachten --- oceanen van krachten, die elkaar karnen en combineren en onderdompelen in gigantische pralayas,¹⁷⁴ dan weer groeperen en combineren. Wanneer je dat ziet, voelt het, alsof je het Goddelijk Zelf zou moeten zijn om over de moeilijkheid te komen. Precies zo! (En de vijandige krachten helpen je om dit zien, het is hun rol.) Je moet HET GODDELIJKE ZIJN, dat is de oplossing, dat is de ware goddelijke zuiverheid.

* * *

Wanneer X hier is, krijg ik de indruk, dat dingen achteruit gaan, in plaats van vooruit. Maar als hij eenmaal weg is, spring ik plotseling verder. En dan neem ik waar, dat de vooruitgang werkelijke vooruitgang is, dat gewonnen dingen werkelijk gewonnen zijn en dat zij niet tenietgedaan terugkomen. Dat is X's ware vermogen, een erg materieel vermogen. Want ik voel vaak, dat dingen tot bestaan zouden kunnen komen, dat zij in het bewustzijn boven gerealiseerd zouden kunnen worden (en de visie is er, het vermogen is er, ik heb het --- het onzichtbare vermogen over de aarde). Maar, wanneer je naar beneden komt naar het materiële vlak, wordt alles onzeker. Terwijl met X, wanneer de dingen eenmaal naar beneden zijn gekomen, worden zij niet langer verstrooid. Dit is zeker, waarom de Allerhoogste hem op mijn pad gezet heeft.

Wanneer er, bijvoorbeeld, een moeilijkheid was, hielp hij me om het op te lossen. Ik ben letterlijk altijd voortdurend, dag en nacht, lastiggevalen door allerlei soorten gedachten, die van mensen komen --- allerlei soorten aanroepen, vragen, formaties¹⁷⁵, die natuurlijk beantwoord moeten worden. Want ik mijzelf geëfend om van alles altijd bewust te zijn. Maar het stoorde

¹⁷⁴ *Pralaya*, apocalyps, einde van de wereld.

¹⁷⁵ Formaties refereren in occulte taal aan alle psychologische bewegingen en impulsen, bewust of onbewust, die voortdurend voortkomen uit de leerlingen en anderen, en die een indruk achterlaten in de subtiële atmosfeer of een dwalende entiteit, die zichzelf probeert te vervullen.

me in mijn werk, in het bijzonder, wanneer ik absolute concentratie nodig had --- en ik kon mijzelf nooit van mensen afsnijden of mijzelf van de wereld af te snijden. Ik moest al deze aanroepen en deze vragen beantwoorden, ik moet de noodzakelijke kracht sturen, het noodzakelijke licht, het genezende vermogen, ik moet voortdurend al deze formaties zuiveren, deze gedachten, deze willen, deze valse bewegingen, die over me vielen.

Wat nodig was, was om een verschuiving te bewerkstelligen, een soort overdracht naar boven, een verheffing van al deze dingen, die naar me toe komen --- zodat iedereen, ieder ding, iedere omstandigheid direct en automatisch de kracht van boven zou kunnen ontvangen, het licht, het antwoord van boven, en ik zou hoofdzakelijk een intermediair zijn en een kanaal van het Licht en de Kracht.

Wel, ik probeerde het hard, maar ik kon de weg niet vinden. Bij tijden leek ik het bijna te hebben, een hoofdzakelijk niets zou genoeg zijn; het was alleen een kwestie om de handigheid te krijgen (en in de grond is dit alles, waar het Vermogen helemaal over gaat --- om de handigheid te verkrijgen, om plotseling grip te krijgen op de middelen, de juiste vibratie, wat in India de *siddhi* wordt genoemd). Wel, na zijn vertrek kwam het plotseling. Het gebeurde, terwijl ik mijn japa aan het doen was, terwijl ik heen en weer liep in mijn kamer ... Alsof ik dat alles in mijn armen hield --- het was zo concreet --- en het optilde naar het Licht, samen met dit opstijgende OM, dat oprees juist uit de diepten, OM! --- en ik droeg al deze mensen en het spreidde zich verder, het spreidde zich FYSIEK, en ik droeg de aarde. Ik droeg het hele universum, maar op een zodanige tastbare, concrete manier --- alles naar de Allerhoogste Heer.

En dit was niet het onzichtbare vermogen: het was concreet, het was tastbaar, het was MATERIEEL.

Mei 24, 1960

Het gebeurde gisterenavond. Gedurende bijna drie uur desintegreerde het fysieke ego voor de eerste keer op een zodanige volledige manier.

Niets bleef over dan een Kracht, niet bleef dan Sat-Chit-Ananda,¹⁷⁶ en niet alleen in het bewustzijn, maar in de fysieke gewaarwording --- de goddelijke Satchidananda, die zich in een constante vloed uitspreidde over het universum.

¹⁷⁶ *Sat-Chit-Ananda*: de drie Allerhoogste Principes, Bestaan (*Sat*), Bewustzijn (*Chit*), en Zaligheid (*Ananda*).

Deze ervaringen zijn altijd absoluut, zo lang als zij duren; dan merk ik op, dat door zekere tekenen, die ik ken (ik ben er aan gewend), het bewustzijn zich weer begint af te sluiten. Of eerder besluit 'iets' --- klaarblijkelijk een Allerhoogste Wijsheid --- dat het voldoende is voor deze keer en dat het lichaam genoeg heeft gehad. Het zou niet moeten breken, waarom zekere voorzorgen genomen worden. Dus komt dit in verscheidene kleine stadia, die ik nogal goed ken. De uiteindelijke is een beetje onplezierig, omdat mijn lichaam in een nogal bijzondere positie komt als een resultaat van mijn werk. Omdat het alleen een soort machine is, heb ik naar het einde, bijvoorbeeld, enige moeilijkheid om mijn knieën te strekken, of mijn vingers te openen --- ik denk, dat zij zelfs een geluid maken, zoals iets, dat in een positie geforceerd wordt, waarvan het leven zuiver spontaan en mechanisch geworden is. Er zijn zo genoeg mensen, genoeg, die een trance binnengaan en er niet langer zelf uit kunnen komen; zij brengen zichzelf in een zekere positie en iemand moet hen bevrijden. Dit is mij nooit gebeurd; ik ben altijd in staat geweest om mijzelf los te maken. Maar gisterenavond duurde de ervaring een erg lange tijd. Er was zelfs een beetje gekraak aan het eind, zoals wanneer mensen reumatiek hebben.

En gedurende deze hele tijd, bijna drie uur, was het bewustzijn volledig, volledig verschillend. Het was hier echter; het was niet buiten de aarde, het was op de aarde, maar het was volledig verschillend --- zelfs het lichaamsbewustzijn was verschillend. En wat overbleef, was erg mechanisch; het was een lichaam, maar het had net zo goed alles hebben kunnen zijn. Al dit vermogen van bewustzijn, dat ik gedurende zeventig jaar geleidelijk in ieder van de lichaam's cellen geduwd heb, zodat iedere cel bewust zou kunnen worden (en het gaat constant, constant door), dat alles lijkt zich teruggetrokken te hebben --- er bleef alleen een bijna levenloos ding over. Ik kon mijzelf echter opheffen van het bed en zelfs een glas water drinken, maar het was allemaal zo ... bizar. En toen ik terug naar bed ging, nam het bijna vijfenveertig minuten voor het lichaam om haar normale toestand te herkrijgen. Alleen, nadat ik een ander type samadhi¹⁷⁷ binnengegaan was en er weer uitkwam, keerde mijn bewustzijn volledig terug. Het is de eerste keer, dat ik een ervaring heb gehad van deze soort.

Gedurende die drie uur was er niets anders dan de Allerhoogste, die zich manifesteerde door de eeuwige Moeder.

Maar er was geen bewustzijn van Moeder zijn, noch eeuwig, noch wat dan ook: het was een voortdurende en al-krachtige vloed, en zo buitengewoon gevarieerd, van de Heer, die Zichzelf manifesteert.

Het was zo uitgestrekt als het universum, een voortdurende beweging --- de beweging van manifestatie van iets, dat ALLES ineens was, een enkel geheel. Er was geen verdeling. En een zodanige verscheidenheid van kleuren, vibraties, vermogens --- buitengewoon! Het was een enkel iets, en alles was erin.

¹⁷⁷ Samadhi: trance.

De drie Allerhoogste Principes waren daar erg helder: Bestaan, Bewustzijn (een actief, realiserend bewustzijn) en Ananda. Een universele uitgestrektheid, die door en door en door bleef gaan ...

Het beweegt en het beweegt niet. Hoe kun je dat verklaren? Het was in beweging, een constante, onophoudelijke beweging en toch was er geen verschuiving van plaats. Ik had de perceptie, of eerder was er de perceptie, van iets dat voor altijd WAS, dat zichzelf nooit herhaalde, dat niet begon, noch eindigde, dat niet van plaats verschoof, maar toch altijd in beweging was.

Woorden kunnen het niet uitdrukken. Geen vertaling, geen, zelfs niet de meest subtiële mentale vertaling kan dit uitdrukken. Het was ... Zelfs nu is de herinnering, die ik er van heb, niet uit te drukken. Je moet er in zijn om het te voelen, anders ...

Voor het bewustzijn, echter, was het erg, erg duidelijk. Het was noch mysterieus, noch onbegrijpelijk, het was absoluut voor de hand liggend --- ofschoon onvertaalbaar voor ons mentale bewustzijn. Want zij waren tegengesteld, maar bestonden toch gelijktijdig, ononderscheidbaar: zij waren niet op elkaar geplaatst --- het was allemaal simultaan. Hoe kun je dat uitleggen? Het is te moeilijk. Het moet ervaren worden.

Zie je, wanneer iets voorbij het denken gaat, blijft een soort conceptie er van, of eerder een superconceptie achter. Maar in dit geval, in mijn ervaring, was er geen kwestie van denken --- het was een kwestie van fysieke gewaarwording. Het was niet voorbij het denken, het was voorbij de gewaarwording. Ik was dit aan het LEVEN. En er was geen 'Ik' meer. Er was niets anders dan dit, en toch was er een gewaarwording. Ik kan het niet uitleggen.

Toen ik terug naar bed ging, duurde de overgangsperiode 45 minuten. Gedurende deze tijd probeerde ik de rol te lokaliseren van het individuele bewustzijn op de aarde. In een flits begreep ik haar doel. Want zie je, zolang als de ervaring duurde, voelde ik helemaal geen enkele noodzaak voor een individualiteit om deze allerhoogste vloed te laten manifesteren. Toen begreep ik precies, dat de individualiteit diende om in contact gebracht te worden in deze vloed met alles, dat buitenwaarts reikte naar alles, wat 'Ik' genoemd wordt --- deze individuele vertegenwoordiging van het Goddelijke --- om hulp en ondersteuning ervan te ontvangen en om in contact gebracht te worden. Ik zie niet 'in contact gebracht MET deze vloed,' maar 'in contact gebracht IN deze vloed,' want het gebeurde niet vanbuiten --- er was niets buiten deze vloed, er bestond niets erbuiten.

En werkelijk erg prachtig was de NAUWKEURIGHEID en het vermogen, die de krachten dirigeerde. Ik keer hiernaar gedurende drie kwartier van een uur: want ieder ding, dat zichzelf vertegenwoordigde (het zou iemand hebben kunnen zijn, die dacht, iets, dat plaatsvond, wat dan ook), een speciale kleine concentratie van deze vloed ging precies naar dat punt, als een speciale gebeurtenis.

De ervaring van gisterenavond stelde me ook in staat om te begrijpen, wat X had gevoeld gedurende een van onze meditaties. Hij had zijn ervaring uitgelegd door te zeggen, dat ik deze mystieke boom was, waarvan de wortels ondergedompeld zijn in de Allerhoogste en waarvan de takken zich uitspreiden over de wereld.¹⁷⁸ en hij zei, dat een van die takken bij hem naar binnen was gegaan --- en het was een unieke ervaring geweest. Hij had gezegd, 'dit is de Moeder.'

En nu begrijp ik, dat, wat hij gezien had en vertaald door dit Vedische beeld, die soort eeuwigdurende vloed was.

En zie je, deze ervaring, die hij had, dit contact tussen hem en mij, is alleen een punt, een druppel, het is niets; het is hoofdzakelijk iets, dat het bewustzijn in woorden zet, maar HET is zelf universeel. Gisterenavond was het universeel; er was geen kamer, geen bed, geen deur --- en het was concreet, concreet, zo concreet, met een zodanige luister! Daar was alle Vreugde, dit eeuwigdurende uitgieten in een grenzeloze luister.

Ik sprak met tegenzin (door dit probleem, dat blijft rondhangen: om het permanent te maken, zelfs in het actieve bewustzijn), en ik zei tegen mijzelf, wat wanneer ik spreek, het moeilijkheden zal creëren voor mij om de oplossing te vinden ... Maar dat is goed. Ik zal eenvoudig een nog grotere inspanning moeten maken, omdat iets altijd verdampst, wanneer je spreekt.

Mei 28, 1960

K heeft zijn lichaam verlaten. De operatie was buitengewoon, bijna wonderbaarlijk succesvol geweest --- een van deze verschrikkelijke operaties, waar ze een deel van je lichaam eruit trekken. Hij was nogal goed gedurende vier dagen erna, toen ging alles fout.

Gedurende de operatie en net erna had ik eenvoudig de Kracht op hem gericht, zoals ik altijd doe in zodanige gevallen, zodat alles op zijn best uit zou komen. Toen kwam er enkele dagen geleden, gedurende mijn japa, een soort order --- een erg heldere order --- om op hem te concentreren, zodat hij bewust zou zijn van zijn ziel en in staat om onder de beste omstandigheden weg te gaan. En ik zag dat de concentratie prachtig werkte: het lijkt, dat hij

¹⁷⁸ De Ashwata Boom (*Katha Upanishad*, II, iii, 1).

gedurende zijn laatste dagen onophoudelijk *Ma-Ma-Ma*¹⁷⁹ herhaalde --- zelfs, terwijl hij in een semi-coma was.

En de concentratie werd steeds sterker. Eergisteren werd het erg, erg krachtig, en gisterenmorgen, rond half een na de middag, trok het me binnenwaarts; hij kwam naar me toe in een soort slaap, een bewuste slaap, en ik zei zelfs bijna hardop, 'Oh, K!'

Het duurde vijftien minuten; ik was volledig binnenin, vanbinnen, alsof om hem te ontvangen.

Maar er is iets interessants: toen ik naar beneden ging om 2 p.m., vond ik, dat de familie gekomen was om me te informeren, dat zij ingelicht waren met de telefoon, dat hij gestorven was om 11:45 a.m. Ikzelf zag hem komen om 12:30.

Dus zie je, de uiterlijke tekenen ... Het is niet de eerste keer, dat ik dit gemerkt heb --- de dokters observeren alleen de uiterlijke tekenen, ze verklaren je dood, maar je bent nog in je lichaam!

Dus worden mensen waarschijnlijk gedurende deze periode 'gereanimeerd,' zoals ze zeggen. Het moet gedurende deze periode zijn, want zij hebben hun lichaam niet verlaten, zij zijn niet werkelijk dood, ofschoon het hart iedere verschijning gegeven kan hebben, dat het gestopt is. Dus verliet K zijn lichaam rond een half uur na de middag, en officieel was het 11:45. Vijfenvertig minuten later, met andere woorden.

En het vindt erg geleidelijk plaats, erg geleidelijk (wanneer het goed gedaan wordt), erg geleidelijk, erg geleidelijk, gladjes, zonder enige schok.

Dus deze morgen verbranden ze hem.

Wanneer zij te haastig zijn om hen te verbranden, verbranden zij hen levend! ... Zij zouden moeten wachten.

Want er is een bewustzijn van de vorm, een leven van de vorm. Er is een bewustzijn, een bewustzijn in de vorm, dat aangenomen is door de cellen. Dat neemt ZEVEN DAGEN om eruit te komen. Dus maakt het lichaam soms abrupte bewegingen, wanneer het verbrand wordt --- mensen zeggen, dat het mechanisch is. Het is niet mechanisch, ik weet, dat het dat niet is.

Ik weet het. Ik weet, dat dit bewustzijn van het lichaam bestaat, omdat ik er werkelijk uitgegaan ben. Eens, lang terug, was ik in een zogenaamde catalepsie toestand, en na een tijdje, terwijl ik nog in die toestand was, begon het lichaam weer te leven¹⁸⁰; dat is, het was in staat om te spreken en zelfs te

¹⁷⁹ Moeder, in de talen van India.

¹⁸⁰ Het was in Tlemcen, in Algerije. Terwijl Moeder in trance was, veroorzaakte Theon, dat de draad, die Moeder verbond met haar lichaam brak door een beweging van kwaadheid. Hij was kwaad, omdat Moeder, die in een gebied was, waar ze de 'mantra van het leven' zag, hem weigerde de mantra te vertellen. Geconfronteerd met de enormiteit van het resultaat van zijn kwaadheid kreeg Theon grip op zichzelf, en het had al Moeder's kracht en al

bewegen (Theon gaf me deze training). Het lichaam was in staat om op te staan en zelfs te bewegen. En toch was alles eruit gegaan!

Toen alles er eenmaal uitgegaan was, werd het natuurlijk koud, maar het lichaamsbewustzijn is in staat om een beetje energie te onttrekken aan de lucht, van dit of dat ... En ik sprak in die toestand. Ik sprak --- ik sprak erg goed, en bovendien vertelde ik alles, dat ik ergens anders zag.

Dus ik hou niet zo van deze gewoonte om mensen te verbranden.

Ik denk, dat zij het hier hoofdzakelijk doen (apart van volledig hygiënische beschouwingen in het geval van mensen, die gestorven zijn aan gemene ziekten), hier in India, omdat zij erg bang zijn voor al deze kleine entiteiten, die komen van verlangens, impulsen --- dingen, die verspreid worden in de lucht en die 'geesten' maken en allerlei soorten dingen. Alle verlangens, alle hechtingen, al deze dingen zijn als stukken, die afbreken (ieder gaat zijn eigen weg, zie je), dan verkrijgen deze stukken kracht in de omgevende atmosfeer, en wanneer zij zich aan iemand kunnen vastmaken, zijn ze als een vampier voor hem. Dan blijven ze proberen om hun verlangen te bevredigen.

De wereld, de aardse atmosfeer, is vol vuiligheid.

En mensen hier zijn veel sensitiever dan in Europa, omdat ze veel meer naar binnen gekeerd zijn, dus zijn ze bewust van al deze kleine entiteiten, en natuurlijk zijn ze bang, en hoe banger ze zijn, hoe meer ze als vampier voor hen zijn!

Ik denk dat veel van deze entiteiten door vuur verspreid wordt --- dat creëert verwoesting.

Ik ken een persoon, een jongen, die hier stierf, die verbrand was, voordat hij weg was! Hij had een zwak hart, en er was niet genoeg voor hem gezorgd --- dat is, zij hadden hem waarschijnlijk niet moeten opereren. Hij was onze ingenieur. Hij stierf in het ziekenhuis. Geen serieuze operatie, een blinde darm, maar zijn hart kon haar natuurlijke beweging niet meer opnemen.

Maar, omdat hij gewoon was om om uit zijn lichaam te gaan, wist hij het niet! Hij was zelfs gewend om om experimenten te doen --- hij zou er uitgaan, om zijn kamer cirkelen, zijn lichaam van de buitenkant zien, het verschil observeren tussen het subtiele fysieke en het materiële fysieke, enz. Dus hij wist het niet. En alleen, toen zij zijn lichaam verbrandden ...

Ik probeerde om het moment uit te stellen, maar hij was in het ziekenhuis, dus het was moeilijk. Ik was in mijn kamer, toen ze zijn lichaam verbrandden, en toen zag ik hem plotseling aankomen --- snikkend --- terwijl hij zei, 'Maar ... Maar ik ben dood. Ik WILDE NIET doodgaan! Waarom ben ik dood, ik WILDE

Theon's occulte wetenschap nodig om Moeder terug in haar lichaam te krijgen --- wat een soort erg pijnlijke frictie veroorzaakte op het moment van terugkeer, misschien het type frictie, dat nieuwgeboren kinderen het uit laat schreeuwen.

NIET doodgaan!' Het was verschrikkelijk. Dus pakte ik hem en hield hem tegen me om hem rustig te maken.

Hij bleef er gedurende jaren.

En wanneer we ook bijeenkomsten hadden om te beslissen over de constructie van iets of over reparaties, die gemaakt moesten worden, bijvoorbeeld, voelde ik hem daar altijd, en hij beïnvloedde degenen, die aanwezig waren.

Hij wilde weer leven, ik was in staat om hem de mogelijkheid te geven. Hij was erg bewust; het kind is het nog niet zo.

Maar mensen zijn zulke dwazen, zij zijn zo onwetend! ...

Ongedateerd Mei (?) 1960

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry

Moeder,

U zond me deze bloem, 'Vitale Medewerking.' Ik neem deze gelegenheid om u iets te vertellen, dat jaren op mijn hart gedrukt heeft en dat natuurlijk terugkomt, wanneer ook dingen slecht gaan.

Ik ben hier zeven jaar geweest en ik kan geen enkele concrete ervaring tellen, geen enkel visioen (de enige dingen, die ooit gebeurd zijn, waren in Ceylon en Rameswaram). Ik ben er zelfs niet in geslaagd om enkele bewuste nachten te hebben.

Is dit geen reden genoeg om ontmoedigd te zijn? In ieder geval roeren deze vragen in me --- en het vitale is niet gelukkig [noch het mentale, noch het fysieke].

Excuseer me, wanneer ik te openhartig spreek.

Getekend: Satprem

Juni 3, 1960

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Juni, 1960

Lieve Moeder,

Ik ben een beetje ontmoedigd. Iedere nacht slip ik in een donkere afgrond, waaruit ik in de morgen *gedraineerd* ontwaak. Geen seconde bewuste slaap. Het neemt me een uur om te herstellen van mijn 'slaap'. In feite ben ik constant 'op zijn kant' en het minste put mijn lichaam uit.

Maar dat is niets. Ik zou alle uitputting nogal vrijwillig dragen, als er tenminste een aanraking zou zijn van iets, dat bewust is. Maar niets, alsof ik zo dik ben als een Parijse conciërge!

Moeder, er is bijna geen ogenblik van mijn bewuste leven, dat ik niet aspireer voor 'meer bewustzijn' --- maar er is nog deze afgrond, waarin ik in de nacht in slip, alsof er niets bestond!

Vergeef mijn 'gerommel.' Als ik tenminste kon weten, wat ik zou kunnen doen om dit alles te veranderen.

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

(Moeder's antwoord)

Zondagmiddag

Mijn lief kind,

De beste rust is om *binnen te gaan in de innerlijke stilte* gedurende enkele momenten.

Zegeningen.

Getekend: Moeder

Juni 4, 1960

(De leerling klaagt over zijn slechte nachten)

Wanneer je vermoeid ontwaakt in de morgen, is het het gevolg van tamas, niets anders --- een verschrikkelijke massa tamas. Ik werd gewaar hiervan, toen ik de yoga van het lichaam begon te doen. En het is onvermijdelijk, zolang het lichaam niet getransformeerd is.

Ikzelf ga erg vroeg naar bed, om acht uur. Het is nogal luidruchtig overal, maar het maakt me niet uit; ik ben tenminste zeker om niet langer gestoord te worden. Eerst moet je je plat uitstrekken en en alle spieren, alle zenuwen ontspannen --- je kunt dit makkelijk leren --- worden als een 'theedoek' op het bed, zoals ik het noem; er zou niets over moeten zijn. En als je dat ook met het denkvermogen kunt doen, raak je af van veel idiote dromen, die je vermoeider maken, wanneer je wakker wordt, dan toen je naar bed ging; zij zijn het resultaat van de cellulaire activiteit van het brein, dat oncontroleerbaar doorgaat, wat erg vermoeiend is. Relax daarom volledig, breng alles tot een volledige, spanningsloze kalmte, waarin alles gestopt is. Maar dit is alleen het begin.

Wanneer ik eenmaal ontspannen ben, heb ik de gewoonte ontwikkeld om mijn mantra te herhalen. Maar het is erg vreemd met deze mantra's --- ik weet niet, hoe het voor anderen is; ik spreek over mijn eigen mantra, degene, die ik zelf gevonden heb --- het kwam spontaan. Afhankelijk van de gelegenheid, de tijd, afhankelijk van wat ik het doeleinde noem van het herhalen, heeft het nogal verschillende resultaten. Ik gebruik het bijvoorbeeld om het contact te bewerkstelligen, terwijl ik heen en weer loop in mijn kamer --- mijn mantra is een mantra van evocatie; ik roep de Allerhoogste aan en bewerkstellig het contact met het lichaam.

Dit is de hoofdrede voor mijn japa. Er is een vermogen in het geluid zelf, en door het lichaam te dwingen om het geluid te herhalen, dwing je het om tegelijkertijd de vibratie te ontvangen. Maar ik heb opgemerkt, dat, wanneer iets in de lichaam's werkingen verstoord wordt (een pijn of een kwaal, het begin van een ziekte) en ik mijn mantra herhaal op een zekere manier --- nog dezelfde woorden, dezelfde mantra, maar gezegd met een zeker doeleinde en boven alles in een beweging van overgave, overgave van de pijn, de kwaal, en een roep, als een opening --- dan heeft het een wonderbaarlijk effect. De mantra werkt op precies de juiste manier, op deze manier en op geen andere. En na een tijd wordt alles weer terug in orde gezet. En gelijktijdig komt, natuurlijk, de precieze kennis, die achter de kwaal ligt en wat ik moet doen om

het recht te zetten naar me toe. Maar nogal apart hiervan werkt deze mantra direct op de pijn zelf.

Ik gebruik mijn mantra ook om in trance te gaan. Na het ontspannen op het bed en het maken van een zo volledig mogelijke opoffering van alles, van top tot teen en na het zoveel mogelijk verwijderen van alle weerstand van het ego, begin ik de mantra te herhalen.¹⁸¹ Na het twee of drie keer herhaald te hebben, ben ik in een trance (in het begin duurde het langer). En van deze trance ga ik over in de slaap; de trance duurt zo lang als noodzakelijk en, nogal natuurlijk, spontaan val ik in slaap. En wanneer ik terugkom, herinner ik alles. De slaap was als een voortzetting van de trance. En in essentie is de enige reden om te slapen om het lichaam toe te staan om de resultaten te assimileren van de trance, dan toe te staan om deze resultaten helemaal te accepteren en het lichaam haar natuurlijke werk te laten doen om de giften te elimineren. Mijn perioden van slaap bestaan praktisch niet --- soms zijn zij zo kort als een half uur of 15 minuten. Maar in het begin had ik lange perioden van slaap, en of zelfs twee uur aan een stuk. En toen ik wakker werd, voelde ik geen residu van zwaarte, dat komt van de slaap --- de effecten van trance duurden voort.

Het is zelfs goed voor mensen, die nooit in trance geweest zijn om een mantra te herhalen (of een woord, of een gebed) voor te gaan slapen. Maar de woorden moeten een eigen leven hebben --- hiermee bedoel ik geen intellectuele betekenis, niets van dat alles, maar eerder een vibratie. En dit heeft een buitengewoon effect op het lichaam, het begint te vibreren, vibreren, vibreren ... enzovoort ... en kalm laat je jezelf gaan, zoals in slaap vallen. En het lichaam vibreert steeds meer, steeds meer, steeds meer, en je drijft weg.

Aldus is de kuur voor tamas.

Tamas geeft je een slechte slaap. Er zijn twee soorten slechte slaap --- dat, wat je zwaar en beladen maakt, alsof alle inspanning van de vorige dag verspild zou zijn, en dat, wat je uitput, alsof je de hele tijd vechtend hebt doorgebracht. En ik heb geobserveerd, dat, wanneer je je slaap in secties verdeelt (het wordt een gewoonte), de nachten beter worden. Met andere woorden, je moet op zekere intervallen terug kunnen komen naar je normale bewustzijn en je normale aspiratie, terugkomen naar de roep van je bewustzijn ... Maar je moet geen alarmklok gebruiken. Wanneer je in trance bent, is het niet goed om geschokt te worden.

Juist als je wegdrijft, kun je een formatie maken en zeggen, 'Ik zal op zo en zo een tijd wakker worden (kinderen doen het erg gemakkelijk).

Je zou tenminste moeten rekenen op drie uur voor het eerste deel van je slaap; voor het laatste deel is een uur genoeg. Maar het eerste zou een minimum van drie uur moeten zijn. In feite is het het beste om tenminste zeven uur in bed te blijven; met zes heb je niet veel tijd om iets te doen (ik spreek

¹⁸¹ Moeder voegde toe: 'Of enig woord, dat een vermogen voor je heeft, een woord, dat spontaan aan je hart aan je hart ontspringt, zoals een gebed, dat je aspiratie opsomt.

natuurlijk vanuit het standpunt van de sadhana, om de nachten nuttig te maken).

Maar gedurende jaren sliep ik 2 1/2 uur oer nacht in totaal. Ik bedoel, dat mijn nacht bestond uit 2 1/2 uur. Ik ging direct naar Sat-Chit-Ananda en kwam dan terug: 2 1/2 uur werden zo doorgebracht. Maar het lichaam was moe. Dat duurde meer dan vijf of zes jaar, terwijl Sri Aurobindo nog in zijn lichaam was. En gedurende de dag ging ik de hele tijd om het minste in trance (het was trance, geen slaap --- ik was bewust). Maar ik zag duidelijk, dat het lichaam werd aangedaan, want het had geen tijd om haar giften te verbranden.¹⁸²

... Er zouden veel interessante dingen zijn om over de slaap te vertellen, omdat het een van de dingen is, die ik het meest bestudeerd heb --- om te spreken over hoe ik bewust werd van mijn nachten, bijvoorbeeld. (Ik leerde dit met Theon en nu ik al deze dingen van India weet, realiseer ik me, dat hij BEHOORLIJK VEEL wist.)

Maar het hindert me veel om 'ik' te zeggen --- ik dit, ik dat. Ik spreek liever over deze dingen in de vorm van een verhandeling of een essay over de slaap, bijvoorbeeld. Sri Aurobindo sprak altijd over zijn ervaringen, maar hij zei zeldzaam 'ik' --- het klinkt altijd als opscheppen.

Sri Aurobindo zei, dat de ware of yogische reden van de slaap het bewustzijn terug in contact brengen is met Sat-Chit-Ananda (ik deed dit gewoonlijk zonder het te weten). Voor sommige mensen wordt het contact onmiddellijk gelegd, terwijl voor anderen het acht, negen tien uur duurt om het te doen. Maar je zou werkelijk, normaal niet wakker moeten worden, voordat het contact tot stand gebracht is en daarom is het erg slecht om op een kunstmatige manier wakker te worden (met een alarmklok, bijvoorbeeld), omdat dan de nacht verspild is.

Wat mij betreft is mijn nacht nu georganiseerd. Ik ga om 8 uur naar bed en sta om 4 uur op, wat voor mij een erg lange nacht maakt, en het is in drie delen gesneden. En ik sta punctueel op om 4 uur in de morgen. Maar ik ben altijd tien of vijftien minuten eerder wakker en ik ga alles na, wat er gedurende de nacht gebeurd is, de dromen, de verscheidene activiteiten, enz., zodat, wanneer ik opsta, ik volledig actief ben.

Om gebruik te maken van je nachten, is een excellent iets, want het heeft een dubbel effect: een negatief effect, omdat het je afhoudt om terug te vallen, om te verliezen, wat je verkregen hebt (dat is werkelijk pijnlijk); en een positief effect, omdat je vooruitgaat, je zet de vooruitgang voort. Je maakt gebruik van je nachten, dus er is geen residu meer van vermoeidheid.

Er zijn twee dingen om te vermijden: in een verdoving vallen van onbewustheid, met al deze dingen, die opkomen uit het onderbewustzijn en de onbewustheid, die je binnenvallen en doordringen, en een vitale hyperactiviteit, waarin je tijd letterlijk vechtend doorbrengt --- verschrikkelijke gevechten.

¹⁸² Jammer genoeg liet Moeder ons veel dingen uit deze tekst weghalen. We betreuren dit feit.

Mensen komen er bont en blauw uit, alsof zij geslagen zijn --- en dat zijn zij, het is niet 'alsof'! En ik zie er alleen een uitweg --- om de natuur van de slaap te veranderen.

Ongedateerd Juni 1960

(Brief van Moeder aan Satprem)

Maandagmorgen

Mijn geliefd klein kind,

Ik heb je iets interessants te vertellen, wat er Vrijdagnacht gebeurd is. Het kan niet opgeschreven worden. Ik zal het je morgen vertellen. Maar het lijkt me, dat je je daarna een beetje beter zal voelen.

Morgen om 10 uur.

Mijn liefde waakt over je.

Getekend: Moeder

Juni 7, 1960

... Ik moet een of andere vent weer zien, die ik gisteren zag. Maar ik vertelde hem om te komen om 11 uur. Dus moet ik hier weggaan om 1055, dat zal me genoeg tijd geven.

Zij brachten deze mensen naar 'Prosperity' om hen aan me voor te stellen. Weet je, ik had juist de indruk, dat zij zich alleen voeden met bankbiljetten! *(Moeder lacht)* Het maakt je grijs, oh! ... En droog als dood hout.

Zij kwamen om hun zoon te zien (zoon, schoonzoon, neef ... hoe dan ook, het is dezelfde persoon) over een of andere zaak --- iets over geld.

Toen vroeg een van hen om me te zien. Ik dacht, dat ze eenvoudig een vrouw zouden sturen --- helemaal niet: de hele groep, oog in oog en in een cirkel, en zij begonnen me de les te lezen over zaken! ... Dus had ik enig plezier. Toen zij eenmaal hun zegje gezegd hadden (zij bewogen niet, zij waren daar geplant), vertelde ik hen, 'Luister, omdat je hier ben, moet het ERGENS voor zijn!' En toen gaf ik hen een lezing. Maar stel je alleen voor, een van hen was zo geschokt, dat hij vroeg om me deze morgen weer te zien. Degene, die geschokt was, droeg een mooie roze tulband.

Dus zei ik, 'Goed, laat hem komen.'

Daar. Nu, wat heb je te zeggen?

Ik? Ik ben met sommig werk gekomen ... Te zeggen? ...

Gaat het niet zo goed?

(de leerling grijnst)

Ben je er zeker van? Geloof het of niet, maar ik ben er niet zeker van.

Waar bent u niet zeker van?

Dat het niet zo goed gaat

???

Je ziet er een beetje ... Je was aan het fronsen naar me bij het balkon! (Moeder lacht) Maar ...

Nee, het is over je nachten.¹⁸³

Ik weet het niet ... (Met een weerzinwekkende toon) Werkelijk ... Ik weet het niet. Het voelt alsof enig dynamiet dat alles kon laten bewegen.

Huh?

Ik voel, dat niets dan constant dynamiet dat alles op kan blazen. Het beweegt niet; het kan niets doen, kan niets voelen, kan niets zien. Het is ... het is allemaal geblokkeerd.

(lange stilte)

Voelt het als een muur?

Ikzelf, ik ...

¹⁸³ De leerling klaagt nog steeds over zijn nachten

Het voelt als iets, waar ik niet voorbij kan gaan. Ik kom nergens, ik draai altijd in cirkels, dezelfde groef ...

Ja.

... iets moet breken, FYSIEK breken. Het zou zo kunnen blijven draaien gedurende eeuwen.

Hmm! ... Maar het leven is zo. Het fysieke leven is zo --- voor iedereen. Dit gevoel van rond en rond en rond en rond draaien --- en het is hetzelfde voor mensen, objecten, landen, de hele wereld.

Iets veranderd, natuurlijk, maar het is zo ... pfff! Ik bedoel, met de snelheid, waarop het gaat, zal het ons miljoenen jaren nemen om enige waarneembare vooruitgang te maken, We kunnen net zo goed zeggen, dat het niet beweegt.

Deze dagen heb ik erg duidelijk gevoeld, dat dit niet beweegt.

Maar nu net ... Zie je, wanneer ik in contact met je ben --- niet, wanneer we bij elkaar zitten, maar op het balkon of bij de meditatie of ... wanneer dan ook --- dit contact is erg goed, erg goed, erg lumineus en helder. Ik schreef je dat, en het wordt steeds tastbaarder. Maar, wanneer we HIER samenzijn, voelt het, alsof het niet beweegt ... iets voorkomt, dat het HIER plaatsvindt. Dus, toen je sprak ... (het was, toen je een gezicht trok), keek ik.

Het geeft me de indruk van iets als ... Ja, dat is het, als een holbewoner --- Oh (*Moeder spreekt spottend*), zeker een van de grotartiesten of dichters of schrijvers! Het intellectuele leven van de grotten, bedoel ik! Maar de grot is blijkbaar laag, en wanneer je er in ben, ben je zo (*Moeder bukt voorover*), maar de hele tijd wil je rechtop staan. Dat maakt je furieus. Dat is precies het gevoel, dat het me geeft --- geen grot, die bedoeld is voor een mens om op zijn twee voeten te staan; het is een grot voor een leeuw of voor ... voor ieder viervoetig dier.

Het is symbolisch. Ik spreek symbolisch.

En dus ...

(stilte)

Ah, dat is het! Je grot ... het IS zoals dat, het is werkelijk, zoals dat, ik begrijp, waarom je voelt, dat je het moet opblazen met dynamiet! Maar als je helemaal naar het einde gaat --- helemaal naar het einde --- dan is er geen top meer aan de grot, het is wijd open naar de sterren. Ik kan het zien. Ga juist naar het einde. Het is erg donker. Het is erg donker en niet erg aantrekkelijk, en het voelt, alsof ... het kan nog erger zijn --- maar het zal niet erger zijn. Ga helemaal naar het eind, en plotseling zal je in staat zijn om rechtop te staan.

(lange stilte)

Het lijkt erop, dat je koppig probeert door iets te gaan, waar je niet door kan gaan.

En het is verstikkend en irriterend en vervelend en ... vermoeiend en ...

(stilte)

Je gaat weer een gezicht trekken!

Maar dat is, hoe het is; ik voel, dat het zo is ... (Hoe kan ik het neerzetten?) Er zijn altijd tenminste twee manieren om dingen te doen. Ik heb een sterk gevoel --- erg sterk --- dat je wil, dat ik je bij de hand neem en samen gaan ...

Heb je dat idee of niet?

Ik praat over onze relatie, niets uitwendig of fysiek.

Het is vreemd, maar ik 'zie' u zelden op een erg fysieke manier --- u, precies als u bent.¹⁸⁴

Zie je me alleen fysiek?

Nee, integendeel, ik heb moeite ...

Maar, mijn kleine, het is nutteloos om me 'fysiek' te zien!

Het is eerder iets, dat geen beeld heeft, dat ik 'Moeder' noem.

Ja, maar dat is zoveel beter! Veel beter. Dat is juist het obstakel voor de meeste mensen: zij willen mij zien, zoals ik ben --- maar, zoals ik ben, zoals mijn lichaam is, is het stupide. Het is absoluut stupide.

Nee, nee --- dat bedoel ik niet. Ik spreek over de relatie, die ik met je heb, de ware --- waarover ik je een moment geleden vertelde. Omdat, zie je, ik je alles ga vertellen! (Moeder lacht) Ik heb de indruk, dat het veel sneller zou gaan, als ik je op kon pakken, je hier neerzetten (Moeder raakt haar hart aan), je hier dragen en je vertellen, 'Kalmeer jezelf, luister!' Maar het is niet mogelijk (helaas). Je ben altijd snel op je voeten, terwijl je hoofd dit erg lage plafond aanraakt. Ikzelf kan niet zo zijn. Ik ben er zelfs niet zeker van (*lachend*) of mijn voeten er in zouden gaan!

In ieder geval, mijn kind, het is niet, dat ik het probeer --- ik probeer het. Het is niet, dat je het niet kunt --- je kunt het. Dat is het probleem ... Weet je, het is, alsof je probeerde om de sleutel naar de verkeerde kant in het slot te draaien.

Ik weet het niet, in veronderstel, dat het het ego is.

¹⁸⁴ De leerling bedoelt in meditatie --- om Moeder voor te stellen in haar fysieke vorm als een 'object' van meditatie. In feite was hij erg bang om gepakt te worden.

Wat bedoel je, het ego?

Het ego, de knoop, ik weet het niet, ik weet niet, welke beweging ik moet maken.

(stilte)

En stel je alleen maar voor! s'Anderdaags, in het midden van de nacht, vond ik mijzelf binnenin je. 'Ah, dat vindt hij leuk,' zei ik. Ik werd daarmee wakker in het midden van de nacht. En onmiddellijk zei ik tegen mijzelf, 'Maar ... (lachend) maar waarom is hij zo!?' En dit duurde ... misschien een of twee minuten, misschien meer. Ik was ... ik voelde, als om in andere richtingen te schoppen ... in een soort woede. En de volgende seconde dacht ik, 'Maar waarom dit alles? Mijn God, het is zo gemakkelijk; de remedie is eenvoudig om dit te doen ...' en onmiddellijk (ik deed, wat ik altijd doe, zie je --- het is, hoe ik constant ben), nogal eenvoudig, smolt ik in de Allerhoogste. 'Genoeg van dit alles' --- en juist de volgende seconde was alles goed.

Dus toen dacht ik. 'Dit moet zeker enig effect gehad hebben (op de leerling). Wat is er gebeurd?' Ik ben ... ik was letterlijk in vrede.

En zo was het werkelijk ... Hmm, misschien is het zo voor een kind, dat opgesloten is in zijn moeder's schoot, dus schopt hij rond in iedere richting --- en gedurende een lange tijd. Hij heeft genoeg gehad om ingesloten te zijn.

Het was een woede tegen iets, dat je insluit.

Maar merk op, dat dit niet iets bijzonders voor je is, want, zoals ik je verteld heb, voelt al het fysieke leven zo voor me, alsof mensen beperkt waren tot een soort ... schaal --- dit gevoel van scheiding, isolatie. Deze verdeling overal, overal, overal. Het is verschrikkelijk. Iedere ontmoeting is een schok.

(stilte)

(Moeder kijkt naar de leerling)

Goed.

Het is geen zaak van iets breken --- het zou niet moeten breken (dat maakt zelfs meer stukken, we willen niet meer stukken), het zou moeten ... smelten.

Iets, dat smelt.

Juni 11, 1960

Wanneer een vraag aan me gesteld wordt, komt het antwoord niet van een wil; wat gebeurt is, dat materialen komen, die ik dan gebruik om het antwoord vorm te geven, maar het is alleen een vorm. Het ding zelf is er, maar moet gevormd worden. Het verschil tussen de een en de ander is eerder als het verschil tussen een beeld en een verschijning.

Soms komt de Kracht direct. En het pakt woorden op, welk woord dan ook, dat maakt geen verschil; de natuur van het woord verandert, en zij worden expressief, OMDAT het vermogen in hen binnengaat. Dit gebeurt, wanneer ik er direct naar kijk.

Maar, wanneer een vraag aan me gesteld wordt, komt het bekleed met de mentale atmosfeer van wie dan ook, die de vraag stelt. En deze bekleding is vaak hoofdzakelijk een reflectie --- veel van het leven is verwijderd.

Hetzelfde gebeurt, er is hetzelfde verschil, wanneer ik iets zeg en wanneer ik het zie (wanneer ik, bijvoorbeeld, kijk naar een van de essentiële problemen, die opgelost zal worden, wanneer de wereld verandert). Wanneer ik daar naar kijk in stilte, is er een vermogen van leven en waarheid --- die verdampt, wanneer het in woorden wordt gezet. Het wordt verminderd, verarmd en natuurlijk vervormd. Wanneer je schrijft of spreekt, desintegreert de ervaring, het is onvermijdelijk.

We hebben een nieuwe taal nodig.

Wanneer ik, bijvoorbeeld, een visioen heb (geen visioen met beelden, niet dat, maar iets zonder enige vorm of geluid of woorden of ... het DING zelf, wanneer ik het ding leef), en dan spreek ik er later met iemand over ... Ik heb een erg tastbaar gevoel, dat ik aan iets moet trekken om het zichtbaar, waarneembaar en communiceerbaar te maken --- de pracht gaat.

We hebben nieuwe organen van uitdrukking nodig ... Het zal komen.

Ongedateerd, Juni 1960

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, Juni 1960

Lieve Moeder,

Dit is om u te vertellen, dat de proeflezingen van *L 'Orpailleur* deze morgen om 11 uur weggezonden worden.

Ik heb niet veel van de pagina's van *The Synthesis* klaar. Kan ik u desalniettemin mogen zien, zoals u gepland had?

*Uw kind,
Getekend: Satprem*

P.S. Bescherm alstublieft 'mijn' Orpailleur!

(Moeder's antwoord)

6.17.60

Mijn geliefde kleine,

Ik ben met je, en wat nodig is, kan gedaan worden.

Wees niet bezorgd, alles zal goed gaan.

In een vertrouwde vrede en vreugde.

Getekend: Moeder

July 12, 1960

Gisterenavond gebeurde iets met me, dat ik nogal amusant vond. Ik was gewekt door een Stem, of eerder wekte het me van de ene trance om me in een andere te plaatsen. Het gebeurde om ongeveer 11 uur. Geen menselijke Stem. Ik herinner me zijn woorden niet langer, maar het had te maken met de Ashram --- haar bescherming, haar succes, haar vermogen. En het was interessant, dat toen ik ontwaakte, ik in een toestand was, waarin deze formatie, die de Ashram is en de Kracht, die hier gecondenseerd is om te realiseren, wat deze Stem wilde, een zeer klein, klein deel van mijzelf was.

Ik hoorde de Stem en ontwaakte met het gevoel van dit Vermogen, dit Licht, deze Kracht van realisatie, hier geconcentreerd, Die alles in beweging

zet (als altijd, het is altijd hetzelfde, een Vermogen in beweging). Het was een schitterend wit licht. Maar toen was, wat ik grappig vond, dat ik daar was in mijn nogal natuurlijke staat en dit, de Ashram, was een erg klein, erg klein deel van mijzelf. En gedurende de hele ervaring bleef het zo --- een erg klein deel van mijzelf. Alles anders was ... ik kan niet gedeconcentreerd zeggen, maar een volledig algemene globale activiteit, zoals het normaal iedere nacht is. En ik zag de Ashram nogal helder --- het was iets speciaals, gemaakt voor speciale redenen, maar terwijl ik een immens lichaam lijkt te hebben, was dat erg klein, erg klein. Het ging een uur door. Dat vond ik amusant; de andere dingen gebeuren gewoon, en zij zouden interessant kunnen zijn, maar dit was zo spontaan. Ik keek er naar (ik weet niet, waar mijn hoofd was). Ik keek naar beneden van vanboven ... zo klein, zo klein.

Wat mij was, was hoog boven, en da Ashram was ... Het begon precies hier (*de navel*) en ging daar naar toe (naar beneden), en het was omcirkeld, om te laten zien, dat het een speciale formatie was --- omcirkeld in de onbewustheid van de aardse schepping. En ik was al het andere, met de gebruikelijke vibraties van vermogen en licht. En toen ging een stroom en een andere stroom en een andere er naar binnen, in deze formatie, en zij bleven er naar binnen gaan en naar binnen en naar binnen, accumulerend. Zij bleven naar binnen gaan, en toch kwamen zij er niet uit, zij gingen niet weg. Het was geen golvende beweging, maar eerder een pulserende beweging --- het had geen begin, het ging er niet uit, en toch bleef het bewegen. Het is erg moeilijk te beschrijven.

De formatie, die de Ashram vertegenwoordigde, was ongeveer hier gelokaliseerd, op de hoogte van de navel, in relatie met wat ik was --- Maar, ofschoon het lichaam niet afgebakend was, had het zekere attributen of ongedefinieerde vormen, waarvan ieder gesitueerd was in relatie met de andere, alsof ieder een deel van het lichaam vertegenwoordigde; ieder was symbolisch voor ofwel een activiteit of een deel van de wereld of een modus van manifestatie. Dus de formatie begon van ongeveer hier, nabij de navel, en ging naar beneden naar de blinde darm ... Hier, ik zal een schets voor je tekenen:

De vorm ervan was lang gestrekt, naar beneden hellend (het heeft altijd deze vorm). En de top zag er uit als een hoofd, dan verdwenen de lijnen naar beneden. Het had geen openingen. En dan was het omgeven door verscheidene duistere omhulsels, een erg donkere paarse, dat de kleur van bescherming is. Een sprankelend licht gin erbinnen --- het bleef binnengaan, maar zonder gaten te maken. Het ging overal recht doorheen, door het paarse, door alles. Het ging erdoor en ging van binnen naar binnen, waar er een sprankeling was van iedere kleur, als een cascade. Er waren altijd deze cascades van kracht --- in overeenstemming met opeenvolgende stromen, waarvan de wateren noch doorstromen, noch verdwijnen, maar accumuleren: een accumulatie van energieën, een condensatie. En zij accumuleren zonder meer ruimte in te nemen door een soort compressie. En vanbinnen beweegt, vibreert, vibreert, vibreert het, het blijft komen en komen --- je weet niet, waar het vandaan komt, maar het blijft komen en accumuleren.

Het was een kracht met een sprankelend wit licht als zijn centrum, het licht, dat de kracht is van de Goddelijke Moeder, en zo gauw als het goed gepakt was en geconcentreerd vanbinnen, of gecondenseerd, nam het alle kleuren aan --- vibraties van iedere kleur ... Als een materialisatie --- deze kleuren waren als een materialisatie van de Goddelijke Kracht, wanneer het de materie binnengaat. (Juist, zoals materie een condensatie is van energie, wel, dit leek een condensatie te zijn de Goddelijke Kracht. Dat is werkelijk de impressie, die het gaf.)

Het herinnerde me aan tantrische dingen. Ik heb tantrische formaties gezien en hoe krachten systematisch door hen gescheiden worden --- iedere vibratie, iedere kleur. Het is erg interessant. Zij zijn allen een, en toch is ieder onderscheiden. Dat is, zij worden gescheiden om onderscheiden te zijn en om ieder individueel te gebruiken. Ieder vertegenwoordigt een bijzondere actie om iets in het bijzonder te verkrijgen. Dit is de speciale kennis, die de tantrikas hebben, geloof ik. Of het is de reflectie van hun kennis. En mijn impressie is, dat, wanneer zij hun pujas doen of hun mantra's opzeggen, wat zij proberen te doen, is dat alles weer combineren in het witte licht. Ik ben niet zeker. Ik weet, dat zij iedere gebruiken voor een apart doeleinde, maar wanneer zij erover spreken, dat hun puja 'slaagt,' zou het kunnen betekenen, dat zij in staat geweest zijn om het licht weer te combineren. Maar ik zeg dit erg op mijn hoede. Want ik zou op een dag X zijn puja moeten zien doen om het werkelijk te weten --- van veraf ben ik er niet zeker van. Het is hoofdzakelijk een impressie.

Dit zie ik nu voortdurend, maar samen met deze Goddelijke Kracht of dit Goddelijke Bewustzijn, waarover Sri Aurobindo spreekt, wanneer hij zegt, 'Moeder's Kracht is met je.' Wanneer het komt, is het sprankelend wit, volmaakt wit, en volmaakt lumineus. En terwijl het vanbinnen accumuleert, maakt het levende vibraties van iedere kleur. En het gaat door en door en door. Soms duurt het een half uur, drie kwartier, een uur --- er gaat niets uit, En het blijft voortdurend binnenkomen. En het stapelt op. Het is, alsof alles geaccumuleerd wordt of samengedrukt.

Dus, het observerende denkvermogen, die intelligentie, die toekijkt, keek naar dit alles --- 'Ah, zo is het' (een intelligentie, die toekijkt, zonder in het mist tussenbeide te komen). Het is als een toeschouwer, die met zichzelf praat.

Dus in mijn visioen was mijn lichaam zo groot als het universum en dat (*de Ashram*), was zo erg klein, zo erg klein.

* * *

(Spoedig daarna, betreffende een oude 'Question and Answer')

Hemel en hel zijn tegelijk waar en vals. Zij bestaan en zij bestaan niet. Ik heb verscheidene mensen naar de hemelen of hellen zien gaan na hun dood, en het is erg moeilijk om hun te laten begrijpen, dat het niet werkelijk is. Eens nam het mij meer dan twee jaar om iemand te overtuigen, dat deze zogenaamde hel geen hel was, en om hem eruit te krijgen.

Maar er is iets anders --- de psychologische conditie, die je zelf creëert, de asurische hel, waarin je leeft, wanneer je een asurische natuur in je cultiveert.

* * *

Wanneer er geen vibraties ooit verdwijnen, wat gebeurt er dan met al deze verschrikkelijke dingen, die uit iedere hoek van de wereld komen? Stapelen zij zich niet op? Nemen de slechte vibraties geen steeds enormer volume aan aan het eind?

Zij worden getransformeerd. En bij tijden worden zij bijna onmiddellijk getransformeerd.

Je kan het zien of het voelen, totdat je concreet het feit leeft, dat alles goddelijk is, dat HIJ overal is, in alles, altijd, in alles, dat gebeurt.

De eerste reactie is altijd een soort krimpen voor dingen, die verschrikkelijk lijken, maar als je dat teboven kan komen, en werkelijk de ervaring kan hebben, verandert alles.

En er zijn honderden en honderden kleine ervaringen, zoals die, zoals zovele kleine stenen, die de weg markeren. Dan zie je, dat twee dingen ALTIJD samen zijn: het destructieve en het constructieve. Je kunt het ene niet zien zonder de andere. Er komt een tijd, wanneer de inspanning is om de negatieve delen te veroveren van de schepping en de dood (als het eind van *Savitri*), en wanneer je dat veroverd hebt, dan ben je boven. En wanneer je dan kijkt naar al deze dingen, zelfs die, welke het meest tegengesteld is aan het Goddelijke, zelfs daden van wreedheid, die gedaan zijn voor het plezier van wreedheid, dan zie je de Tegenwoordigheid --- de Tegenwoordigheid, die hun effecten vernietigt. En het is absoluut wonderbaarlijk.

Ik had op een dag een ontstellende ervaring, toen X zijn pujas deed om de titanen te omcirkelen. Hij was in moeilijkheid en ik wilde bijna tussenbeide komen om hem te helpen, toen ik abrupt gestopt werd. Ik stond oog in oog met

een massieve zwartheid (zwarter dan het zwartste fysieke ding) en plotseling, precies in het centrum ervan, zag ik de Goddelijke Liefde, die scheen met een zodanige pracht --- ik heb het nooit zo prachtig gezien.

En nu is het constant geworden; iedere keer, als ik iets lelijks of verschrikkelijks zie, of iedere keer, dat er iets lelijks of verschrikkelijks gebeurt, iets, dat de negatie is van het goddelijke leven ... is er vlak achter deze vlam. Zo prachtig. En dan wordt het effect vernietigd.

Er is een pracht van realisatie, die er niet had kunnen zijn, als dit kwaad, deze verschrikking en deze negatie er niet was geweest.

Ons bewustzijn krimpt van deze dingen, die bij het verleden horen en die niet langer op hun plaats zijn, dus voelen we afgrijzen en afkeer --- omdat we onwetend zijn. Maar als we onszelf kunnen verheffen en in contact kunnen zijn met Dat --- het allerhoogste Licht --- dat er ALTIJD net achter is, dan lijkt dit Licht nog veel meer allerhoogst, omdat het zozeer zijn eigen tegengestelde is.

Dan weet je het.

Weet je, dus is er niet langer een ongemak, dit krimpen. Je voelt je steeds meer gedragen door alles, wat je weigert; je bent in een binnenwaartse beweging, steeds verder, hoger, constant verder.

Juli 15, 1960

(Brief van Moeder aan Satprem)

7.15.60

Mijn geliefde kleine,

Dit is om je te vertellen, dat ik je steeds meer zie gedurende de nacht, en in de wereld, waar we elkaar ontmoeten, hebben we een soort kameraadschap in het werk tot stand gebracht.

Ofschoon het nog in een gebied is van het fysieke denkvermogen, is het een denkvermogen, dat streeft naar een lumineuze organisatie en duidelijk aspirerend om te rijzen naar de hogere werkelijkheden.

En speciaal gisterennacht had ik een erg positieve impressie (een soort gevoel), dat ik op *je kan rekenen*.

We zullen zien, wat gedaan kan worden voor de 'manuscripten' op Zondag.

Met mijn tedere affectie.

Getekend: Moeder

Juli 18, 1960

Natuurlijk dateren we al deze oude *Questions and Answers*, maar niet iedereen geeft aandacht aan data. Hoe kunnen deze oude vermengd worden met de huidige dingen, die helemaal op een ander vlak zijn?

Er is een ervaring, waarin men volledig buiten de tijd is --- dat is, voor, achter, boven, beneden, zij al deze dingen een en dezelfde. En juist op het moment, dat de identificatie plaatsvindt, is er niet langer enig verleden, heden of toekomst. En het is werkelijk de enige manier om te weten.

Terwijl de ervaringen zich ontvouwen, geven deze oude *Questions and Answer* me het gevoel van iemand, die buiten de tuin cirkelt, terwijl hij beschrijft, wat er binnen is. Maar een dag komt, wanneer je de tuin binnengaat, en dan weet je een beetje beter, wat binnen is. En ik begin binnen te gaan. Ik begin.

Juli 23, 1960

Er gebeurde gisterennacht precies tussen tien en elf iets interessants. Ik zat in een of ander vehikel. Ik zag het vehikel niet, maar ik was er in. Iemand voor me reed, ofschoon ik alleen zijn rug kon zien; het maakte me niet uit, wie het was --- hij was eenvoudig degene, die bedoeld was om het te doen.

Het was, alsof de deuren van destructie opengeworpen waren. Overstromingen --- overstromingen, zo uitgestrekt als een oceaan --- snelden naar beneden op ... iets ... de aarde? Een formidabele stroom, die naar beneden giet op een krankzinnige snelheid, met een niet te stoppen vermogen. Het was brakwater --- niet transparant, maar brak. En het was imperatief om een zekere plaats te bereiken VOOR het water. Had het water dat bereikt voor me, dan zou niets voor me gedaan kunnen worden. Terwijl als ik het eerste zou zijn (ik zeg 'ik', maar ik was het niet met dit lichaam), wanneer ik voor het water aan de andere kant zou zijn, dan zou ik volledig veilig zijn; en vanuit deze veilige positie zou ik in staat zijn, zou ik de kans hebben om diegenen te helpen, die achtergelaten zijn.

En dit vehikel ging sneller dan de vloed (ik zag en voelde het door zijn beweging) --- een formidabele vloed, maar de vloed ging nog sneller. Het was zo wonderbaarlijk. Op plaatsen waren er enige speciaal moeilijke en gevaarlijke spots, maar ik was er ALTIJD voor het water, juist voor het water de weg versperde. En we bleven gaan en gaan en gaan. Toen, met een laatste inspanning (er was geen inspanning, werkelijk, het was gewild), met een laatste drang, haalden we het naar de andere kant --- en het water kwam snellend net achter ons! Het snelde naar beneden met een fantastische snelheid. We hadden het gehaald. Toen, net aan de andere kant, veranderde het van kleur. Het was ... het veranderde van kleur in een overheersend blauw, dit krachtige blauw, dat de kracht is, de organiserende kracht in de meest materiële wereld. Dus daar waren we, en het vehikel stopte. En toen, nadat we de hele tijd recht vooruit hadden gekeken voort snelden, keerde ik me om en zei, 'Ah, nu kan ik diegenen helpen, die achter zijn.'

Hier, ik zal je een kleine schets tekenen:

Het water stroomde weg naar rechts. Van tijd tot tijd waren er deze gekloofde onderdompelingen of inzinkingen langs het vehikel's pad, waar het water door snelde en in feite moet het door iedere gesneld hebben, zo gauw als ik langs gespoed was. Het was zeer gevaarlijk, wanneer je het daar een seconde te laat bereikt had, dan zij het water al binnengestroomd zijn en zou je niet meer

in staat zijn om over te steken; het was zodanig, dat zelfs met alleen enkele druppels, je niet over kon steken. Niet, dat zij erg wijd waren, , maar ... En het water stroomde binnen ('stroomde binnen' ... onze woorden zijn erg klein). het stroomde binnen en ik kon het verderop zien, maar dan zou het vehikel arriveren op volle snelheid en in plaats van te stoppen, zou het in een beweging als van een wilde achtbaan door plonzen, vroem! --- net op tijd, precies als een achtbaan. Ik kwam altijd net op tijd aan om er door te gaan. En dan weer hetzelfde, hier gebroken, daar gebroken (op deze manier waren er kloven, ofschoon ik er alleen twee getekend heb, waren er nogal wat, tenminste vijf of zes), en weer zouden we erover schieten, dan door racen tot we de spot zouden bereiken, waar ik het water omkerend getekend heb.

Precies aan het eind was er een plaats, waar het water om moest keren om naar beneden te stromen --- dit as de Grote Doorgang. Wanneer je daarin gevangen werd, was het helemaal voorbij. Je moest deze spot bereiken en oversteken, voordat het water kwam. Het was de enige plaats, waar je kon oversteken. Dan een laatste onderdompeling, en als een pijl, die geschoten wordt van een boog, op volle snelheid vooruit, stak ik daar over en daar was ik.

En eenmaal aan de andere kant, zonder zelfs een stijging van het grondniveau (ik weet niet, waarom), was het onmiddellijk veilig. En de stroom ging door en door, golven na golven, door en door, zover als het oog kon zien, maar hier was het gekanaliseerd bij de Grote Ommekere, en zo gauw als het voorbij dit punt ging, was de overstroming volledig, het spreidde uit over iets ... over de aarde. En de stroom keerde om --- het keerde om --- maar ik was al aan de andere kant. En beneden was alles voorbij, het water stroomde overal naar beneden. En, zo gauw als ik aan de andere kant was, kon het me niet aanraken --- het water kon niet oversteken, het werd gestopt door iets, dat onzichtbaar was, en het keerde om.

Bovendien leek het, dat alles al voorbereid was, alsof de weg gemaakt was om het water weg te leiden.

Daar, beneden me, onder het vehikel, had ik de indruk, dat het de aarde was, het leek werkelijk op de aarde, en het water snelde naar beneden er naar toe.

Het vehikel's pad was niet op de aarde, maar hoog boven (waarschijnlijk in interstellaire gebieden!), een speciaal pad voor dit vehikel. En ik wist niet, waar het water vandaan kwam; ik kon de oorsprong niet zien, die weg was achter de horizon. Maar het kwam naar beneden razen in stortvloeden --- niet plotsklaps als een waterval, maar eerder als een snellende stortvloed. Mijn pad ging tussen de stortvloeden van water en de aarde beneden. En ik zag het water voor me, overal, voor en achter --- het was zo buitengewoon, want het zag er uit als ... het was overal, zie je, behalve langs mijn pad (en zelfs toen was er enige lekkage). Water snelde overal. Maar er was een soort bewuste wil in deze toestroming, en ik moest de Grote Doorgang bereiken voor deze bewuste wil. Dit water leek op iets fysieks, maar er was een bewustzijn, een bewuste wil, en ik moest ... het was als een strijd tussen de wil, die ik vertegenwoordigde en die wil. En ik passeerde iedere kloof op tijd. Alleen, toen

ik de Grote Doorgang, zag ik de wil, die dit water aandreef. En ik bereikte het daar net ervoor. En er doorging op een fantastische snelheid --- als bliksem. Zelfs de tijd stopte ... Ik stak over als een bliksemflits. En toen, plotseling, respijt --- en het was blauw. Een vierkant.

Op dat moment wist ik niet, wat het betekende. Toen, deze morgen, dacht ik, 'Het moet iets te maken hebben met de wereldsituatie.'

Het had alle dimensies van iets, dat bijna ... de aarde leek klein in vergelijking, zie je. Het kwam overeen met wat gebeurt, als wanneer water losgelaten wordt op aarde, gedurende overstromingen, bijvoorbeeld, maar op een veel grotere schaal.

Wat plezierig was, en werkelijk nogal interessant, was deze enorme snelheid, als een pijl, en ik arriveerde altijd op tijd, net op tijd, net op tijd. Toen ik eenmaal naar de andere kant was overgestoken (ik voelde duidelijk, dat niets over zou blijven, want het was een zo krachtige zondvloed), het gevaar was voorbij, er was niet langer helemaal ENIGE mogelijkheid om aangeraakt te worden --- dit was het hoofdgevoel. Alles was gestopt. Niets kon aanraken.

Ik keerde me om en zag al dit water naar beneden snellen, en ik dacht, 'Laten we nu kijken of we hier iets kunnen doen.' Er was iemand erachter, die me interesseerde, iemand of iets --- het was nog iets, het was erg aardig en had iets van een blauwe kleur, die hier aan de andere kant was. Niet werkelijk individuen, maar meer als wezens, die iets vertegenwoordigden, dat me nogal dichtbij volgde. Toen ik daar was, was het ook daar, maar het kon het niet bijhouden, het bleef grond verliezen --- terwijl mijn snelheid toenam, nam het ervan af. Het kon het niet bijhouden. Maar het interesseerde me op een speciale manier. 'Oh, hij is zo dichtbij (hij of het); hij zou het net kunnen halen,' dacht ik. En op dat moment zag ik deze hele destructieve wil met zijn instrument van water, symbolisch water, voorbijgesneld was en zich overal uitspreidde. Maar er was nog een kans om al diegenen te redden, die langs dit pad waren. En daar dacht ik onmiddellijk aan, het was mijn eerste wens: 'Laten we zien, of zij nog kunnen oversteken, of ik in staat ben om hen over te laten steken.' Ik herinnerde enige speciaal gevaarlijke spots (terwijl ik er langs snelde, had ik gemerkt, 'Oh, hier zouden we in staat kunnen zijn om dit te doen, daar zou dat nog gedaan kunnen worden' --- mijn bewustzijn bewoog op dezelfde snelheid, en ik noteerde alles langs de weg), en toen ik eenmaal vast op de andere kant was, begon ik boodschappen terug te sturen.

Helemaal beneden had het water een grootse tijd; het was ... het was hopeloos. Maar hier, langs het pad, was er nog hoop, zelfs ... zelfs, nadat het water gepasseerd was; ik had waarschijnlijk een zeker vermogen tot mijn beschikking om anderen te helpen om deze gekloofden plaatsen over te steken. Maar, omdat ik wakker werd, zag ik niet, wat het was. Dus dat stopte alles. Waarschijnlijk, omdat ik nogal abrupt wakker werd, kon ik niet zien, wat het betekende.

Feitelijk is dit alles een vertaling in menselijke taal, omdat het werkelijk ... was.

En het gebeurde nogal vroeg in de nacht --- op zo een vroeg uur zijn zij geen visioenen of dingen, die je observeert, het zijn dingen, die je doet.

Ik heb gezien, gedurende een lange tijd, dat nachten handelingen zijn. Zij zijn niet langer beelden of symbolen of vertegenwoordigingen --- zij zijn allemaal acties. En zij vinden zeker niet plaats op menselijke schaal.

Duidt dat een oorlog aan?

Ik voel geen enkele oorlog.

S.M. kwam de andere dag ... Hij is nogal geïnformeerd over gebeurtenissen, die alleen de regering hen weet. Hij brengt me regeringsnieuws --- niet, wat zij aan het publiek voeden. Het ziet er niet goed uit. Maar, omdat hij vertrouwen heeft, wilde hij het weten (zoveel vertrouwen, dat hij aan Nehru en anderen gaat vertellen, 'Oh, Moeder zei dit, Moeder zei dat.' en het blijkt waar te zijn, gelukkig!). Dus nadat hij dingen lang beschreven had, vroeg hij mijn opinie.

De oorlog lijkt logisch, volgens de rede, onvermijdbaar. Maar omdat hij het vroeg, keek ik --- ik keek nauwkeurig naar mijn nachten, zowel als naar andere dingen. En toen zei ik, 'Ik voel het niet. Ik voel geen enkele oorlog.'

En deze morgen, toen ik weer naar dit visioen keek, vroeg ik mijzelf, 'Zal er een oorlog zijn?' Ik voel niet, dat het zo zal zijn ... Het zou slechter kunnen zijn.

Weet je, het leek niet menselijk.

Ik herinner me, dat ik op een avond enige tijd geleden rondwaalde. Het is niet langer erg helder, maar een ding is gebelevend --- ik was uit India gegaan, en toen ik naar India terugkeerde, vond ik enorme olifanten, die OVERAL geïnstalleerd waren --- enorme olifanten. In die tijd was ik helemaal niet gewaar, dat de Communisten in India de olifant geadopteerd hadden als hun symbool; ik leerde dat alleen later. 'Wat betekent dat,' zei ik tegen mijzelf. 'Betekent het een het Indiase leger?' Maar zij leken niet op legerolifanten. Deze olifanten waren als immense mammoeten en zij zagen er naar uit, dat zij zich vestigden met het hele vermogen van een enorme inertie. Dat was de indruk --- iets zwaars op een inerte en zeer tamasische manier, erg onbeweeglijk. Ik was niet blij met deze bezetting. Toen ik terugkwam, had ik een nogal pijnlijk gevoel en gedurende verscheidene dagen vroeg ik me af, of het geen oorlog betekende. Toen, bij toeval, in een conversatie, leerde ik, dat de Communisten de olifant geselecteerd had en als hun symbool, terwijl het Congres de stier had gekozen ... In mijn visioen bewoog ik (zoals ik altijd doe), ik bewoog me onder hen, en niets bewoog. En als ik ruimte nodig had, probeerden sommige van hen zich zelfs een beetje te roeren.

Maar, wanneer menselijke wezens erbij betrokken zijn, geloof ik, dat visioenen een speciale vorm nemen --- het is een speciaal beeld. Geen overstroming, zoals deze. Dat was erg, erg onpersoonlijk. Zij waren krachten.

Een gevoel van vloedpoorten, die open barsten, van iets, dat teruggehouden wordt, behouden of voorkomen, dan plotseling ...

Het vehikel en de voorwaartse beweging zijn de sadhana, zonder een beetje twijfel. Ik begreep, dat de snelheid van de sadhana groter was dan de snelheid van de krachten van destructie. En het eindigde in victorie, er is geen enkele twijfel. Dit gevoel van VERMOGEN, toen ik daar vast gegrond was [in het 'vierkant'], genoeg vermogen om anderen te helpen.

Deze waren universele krachten. Ik kan niet zeggen, dat het oorlog betekent. Ik heb veel oorlogen voorzien --- wijdverspreide oorlogen, lokale oorlogen, zoveel oorlogen --- en tot nu toe zijn ze nooit aan me gepresenteerd in die vorm. Zij zijn altijd gekomen als een vuur --- vlammen, vlammen, het huis brandend. Niet als een overstroming.

Een natuurramp?

Ah, dat, we hebben er al enige gehad. Van overal verkondigen mensen, dat er in 1962 ... zal zijn, sommige mensen hebben zelfs het einde van de aarde voorzien, maar dat is dwaas! Want de aarde was gebouwd met een zeker doeleinde, en voordat dingen gedaan zijn, zal het niet verdwijnen.

Maar er zouden enige ... veranderingen kunnen zijn.

In feite is de Ashram's financiële situatie nooit zo slecht geweest. We leven van dag tot dag, van minuut tot minuut ... Op een dag zal het breken --- al deze dingen zijn verbonden (*Moeder zinspeelt op het visioen van de vloed, die Zij net beschreven heeft*).

Ikzelf zie het duidelijk van de andere kant; ik zie een zwarte, modderige vorm --- een zwarte, zwarte kracht. In ik zie de [Goddelijke] Kracht, die handelt op mensen en het geld komt wonderbaarlijk --- en dan ... het is als iets, dat bewapend is¹⁸⁵ --- het sijpelt binnen met moeite, een dun straaltje van dag tot dag.

Op voorwaarde, dat de sadhana werkt, is dat alles, wat nodig is.

En in feite ontvang ik, periodiek, op de ene of andere manier, in de een of andere vorm, een belofte, dat alles goed zal gaan.

* * *

Wanneer ik lees, wat Sri Aurobindo schrijft in The Synthesis, hoe dingen zouden moeten zijn en wat ze nu zijn, wanneer ik de twee zie, dan voel ik, dat we in cirkels rondgaan.

Het is steeds meer een universele yoga --- de hele aarde --- en het is dag en nacht zo, wanneer ik loop en wanneer ik spreek en wanneer ik eet. Het is

¹⁸⁵ Moeder bedoelt, dat de Ashramieten zelf de bewapening creëren. Zie ook X's reflecties in een ongedateerde brief van Mei 1959.

constant zo. Alsof de hele aarde ... zou zijn, het is als deeg kneden om het te laten rijzen.

Maar, wanneer ik zijn Yoga van Zelf-Perfectie lees en zie ... eenvoudig, wat we zijn ... foei! Welke gist zouden we nodig hebben om alles te laten rijzen!

Maar dat is niet waar: alleen HIJ doet het, het is altijd HIJ.

En soms stagneren dingen, zij lijken zo obscuur en stupide. En dan, wanneer je eenvoudig zo gaat (gebaar van opoffering), eenvoudig, waarlijk --- doe het, denk het niet --- is het ogenblikkelijk als een douche van zaligheid ... Een erg klein punt, iets erg kleins, dat er koppig stupide en obstinaat uitziet, wanneer ik alleen dit doe (en wanneer je wil, kan je het): 'Neem het, neem het!' Geef het aan Hem, eenvoudig, zoals dit, geef het waarlijk aan Hem: 'U bent het, het is van U, neem het, doe ermee wat U wil.' En ogenblikkelijk, in plaats dit krimpen en dit pijnlijke gevoel --- 'Wat ter wereld kan ik met dit alles doen?' --- een douche, het komt als een douche. Waarlijk Ananda. Natuurlijk, wanneer je stupide genoeg bent om de moeilijkheid terug te roepen, keert het terug. Maar als je stil blijft, wanneer je je hoofd stil houdt, gaat het weg --- klaar, genezen. Maar er zijn duizenden en duizenden en duizenden van zodanige punten ...

Met mijn japa heb ik ongeveer zeven lakhs¹⁸⁶ bereikt. Ik herhaal het 1400 keer per dag. Maar jij moet verder zijn dan ik!¹⁸⁷

Ik zie, in ieder geval, niet welk effect het heeft ...

Nee, maar ... in de morgen, terwijl ik liep, zie ik het verschil. Er is definitief een verschil.

In het begin zei ik dat ik een crore¹⁸⁸ zou doen, en wanneer dat niet genoeg zou zijn, zou ik tien crore doen. En een crore zal ... 20 jaar nemen!

We zullen zien.

Dit is ook nogal aangenaam.

Dit gevoel van iets ... altijdddurend.¹⁸⁹ Het is aangenaam. Stil ... alsof drijvend in de eeuwigheid.

Je bereikt een punt, waar er geen zorg meer is, noch voor jezelf, noch voor de wereld, noch ergens voor. Wanneer je dat bereikt, lach je altijd, je ben altijd gelukkig. En wanneer iets gebeurt, maakt het niet uit, je kijkt er naar met een glimlach, voor altijd een glimlach.

Zo zit het, mijn kind.

¹⁸⁶ Een lakh = 100.000

¹⁸⁷ De leerling deed ongeveer vijf uur japa per dag in deze tijd, toen later zeven uur --- totdat het barstte.

¹⁸⁸ Een crore = 10.000.000

¹⁸⁹ Oorspronkelijk Engels.

Juli 26, 1960

Ik werd wakker om drie uur (wat ik bedoel, ik kwam uit mijn nachtelijke activiteiten).

Ik kwam uit de concentratie om 4:10 --- nogal laat. Want ik had het ERG druk! Ik was in een of ander soort klein huis, dat overeen kwam met mijn kamer, maar het was op de top van een toren, want je kon het landschap zien van bovenaf. Het kwam overeen met mijn kamer hier, met grote ramen. En ik was langer dan ik werkelijk ben, want er was een richel onder ieder raam (er was een kast onder ieder raam, zoals in mijn kamer), en deze richel kwam nogal laag voor me; het komt tot mijn borstkas, terwijl het veel lager was in mijn visioen. En van daar ... oh, wat een mooie landschappen! Het was omgeven door een zodanig prachtig landschap! ... Er was een stromende rivier, zonlicht --- het was werkelijk prachtig! En ik was erg bezig om woorden op te zoeken in het woordenboek!

Ik had een woordenboek gepakt. 'Daar, het is deze,' zei ik. Er was iemand naast me, maar deze iemand is altijd symbolisch: iedere activiteit neemt een speciale vorm aan, die op de een of ander zou kunnen lijken. (De mensen hier om me heen voor het werk zijn als familie in de wereld daar; er zijn types, dat is --- iedere persoon vertegenwoordigt een type --- zodat ik dan weet, dat ik in contact sta met alle van ditzelfde type. Wanneer zij bewust zouden zijn, zouden zij weten, dat ik ik daar was om hen iets in het bijzonder te vertellen. Maar het is geen persoon, het is een type --- en geen karaktertype, maar een type van activiteit en relatie met me.)

Ik was met een zeker 'type,' en ik zocht naar een woord, ik wilde het woord *vaincre* [veroveren] vervoegen: *je vaincs, tu vaincs, il vainc* --- goed, nu *nous vaincuons*, hoe spel je dat, *nous vainquons*? Het was zo grappig! En ik zocht het op in het woordenboek --- *vaincuons*, hoe spel je dat?

En tegelijkertijd had ik het gevoel van iets, dat volledig arbitrair was, en al deze kennis leek zo onwerkelijk --- Een volledig arbitraire conventie, die nergens met iets lumineus overeenkwam.

Ik was erg ... oh, ik was erg verlangend om te weten, hoe *je vaincs, tu vaincs* gaat ... *nous vainquons, vous vainquez*. En ik werd wakker om 4:15 ... zonder het gevonden te hebben in het woordenboek! Toen werd ik wakker, ik zei onmiddellijk tegen mijzelf, 'Hmm, het is waar --- hoe zou ik dat

spellen?’ Het nam me een halve minuut om het te herinneren. Het was werkelijk grappig!

Daar het naar het einde kwam van de nacht, zoals het deed, betekent het, dat het een onderzoek is in een of ander deel van een onderbewuste mentale activiteit. En je kunt daar zoveel ontdekkingen doen ... het is ongelooflijk! Maar het is heerlijk. En zelden onplezierig. Er was een tijd, toen het erg onplezierig was, onderdrukkend, vol inspanning en weerstand. Ik zou ergens heen willen gaan, maar het zou onmogelijk zijn; ik zwoegde en worstelde, maar alles zou verkeerd gaan --- de rechte paden zouden plotseling in een afgrond storten, en ik moest de afgrond oversteken. Gedurende jaren was het zo. Pas recent keek ik terug over deze hele periode ... Maar nu is het voorbij. Nu is het iets ... het is heerlijk, het is aangenaam, het is een beetje ... het heeft een kinderlijke eenvoud.

Het is echter geen persoonlijk onderbewuste, maar een ... het is meer dan de Ashram. Voor mij is de Ashram geen aparte individualiteit --- behalve in dat visioen de andere dag,¹⁹⁰ wat me erg verraste. Dat is het bijna niet. Het is eerder nog deze Beweging van alles, van alles, dat erin besloten is. Dus het is, zoals binnengaan in het onderbewuste van de hele aarde en het neemt vormen aan, die nogal familiale vormen zijn voor me, maar zij zijn absoluut symbolisch en erg, erg grappig! Het nam een moment om te zien, dat vainquons gespeld wordt als q-u-o-n-s. En ik was niet zeker! Ik bedoelde het om Pavitra te vragen om een woordenboek, dat de werkwoord vervoegingen geeft, want dan kan ik, wanneer ik bij het schrijven met iets vastzit, het opzoeken.

‘s Anderdaags schreef ik iets --- het was een brief, die ik aan Pavitra gaf om te lezen. ‘Ik denk, dat er een spelfout in zit,’ zei hij. ‘Het is goed mogelijk,’ antwoordde ik, ‘ik maak er genoeg van.’ Hij zocht het op in een prachtig woordenboek en in feite was het een fout. Ik wilde hem deze morgen vragen om een woordenboek.

Het is in feite erg eenvoudig, het is een conventie, een conventionele constructie, ergens in het brein, en je schrijft automatisch. Maar, wanneer je het er het licht van een klein beetje hoger rede in wil brengen, dan is het verschrikkelijk. Het wordt zinloos, en je vergeet alles.

Je moet binnen deze automatische conventie zijn om het te herinneren; het is erg moeilijk (*Moeder lacht*). *Dus ik* maak veel spelfouten ... (onder *haar adem op een ondeugende toon*) ik denk, dat ik hem om zijn woordenboek zal vragen (*gelach*)!

Vaincre! ... Ik wilde naar iemand schrijven om de Victorie aan te kondigen. Het idee was erg helder, het was werkelijk heerlijk. Toen werd het in een seconde gestopt --- ‘Hoe spel je *vainquons*? En hoe spel je *vaincs*?’ De persoon naast me wist niets --- niets. ‘Het wordt gespeld als v-a-i-n,’ zei hij. Dus

¹⁹⁰ Het visioen van Juli 12, 1960.

zei ik, 'Nee, ik denk het niet!' (gelach) Zo ging het door, weet je, het was zo grappig! ...

Ben je goed in spellen?

Oh, het hangt er vanaf. Wanneer ik er geen aandacht aan besteed, is het goed. Ik maak gewoonlijk geen fouten --- niet teveel!

Ja, ja; het gaat nogal automatisch, een soort conventie ergens. Maar, wanneer je de pech hebt om daaruit te stappen en ernaar te kijken, is het voorbij, je weet niets meer.

Augustus 10, 1960

(Betreffende twee leraren aan het Ashram's Center of Education, die Moeder schreven om te vragen, of 'alleen 'Sri Aurobindo bestudeerd zou moeten worden. Pavitra was aanwezig gedurende deze conversatie.)

Een brief van acht pagina's --- niets dan passie.

(Pavitra:) Ja, Moeder.

Het komt allemaal hier vandaan *(Moeder raakt haar voorhoofd aan)*.

(Pavitra:) Passie en reacties.

Passie, passie --- maar deze passie en deze reactie zijn hetzelfde ding.

En dan proppen zij erin, wat zij beschouwen als intellectuele redeneringen, maar hun verstandelijkheid is niet zo erg lumineus --- hoe dan ook ... *(Moeder laat de brief zien)* Hier, ik lees dit aan je voor je opbouw!

'En, Lieve Moeder, wat ik tenslotte werkelijk zou willen weten, is het doeleinde van ons Center van Education. Is het om de werken van Sri Aurobindo te onderwijzen? En alleen deze? Alle werken of alleen sommige? Of is het om de leerlingen voor te bereiden om de werken van Sri Aurobindo en de Moeder te lezen? Is het om hen voor te bereiden op het Ashram leven of voor de 'buiten ' bezigheden ook? Er drijven zoveel opinies in de lucht, en zelfs de oude leerlingen, van wie we enige kennis verwachten, maken zoveel tegengestelde verklaringen ...

(Lachend naar Pavitra:) Ik veronderstel, dat dat voor jou is!

‘dat we niet langer weten, wat te geloven, noch waar onszelf op te baseren. Dus, wat zou onze fundatie moeten zijn, waarop we moeten werken in de afwezigheid van een ware en zekere kennis? Verlicht ons alstublieft, Moeder.’

Ik antwoordde. De brieven moet weggedaan worden. Ik schreef (in Engels), dat het niet zozeer een kwestie is van organisatie als van attitude --- om mee te beginnen. Toen zei ik, ‘Het lijkt me, dat, tenzij de leraren zelf uit deze gewone verstandelijkheid gaan (!), zij nooit in staat zullen zijn om hun plicht te vervullen.’ En dit schreef ik naar Z (*Moeder leest*):

‘Het is geen kwestie van studenten voorbereiden om deze of enige andere werken te lezen. Het is een kwestie om al diegenen, die er toe in staat zijn, uit hun gewone menselijke routine te trekken van denken, gevoelens, actie; om diegenen, die hier zijn, iedere gelegenheid te geven om de slavernij te weigeren van de menselijke manier van denken en handelen; om al diegene te onderwijzen, die willen luisteren, dat er een andere, meer ware manier van leven is, en dat Sri Aurobindo ons leerde om het ware wezen te worden en te leven --- en dat het doeleinde van het onderwijs is om de kinderen voor te bereiden op *dit leven* en hen er capabel voor te maken.

Wat betreft alle anderen, al diegenen, die de menselijke manier van leven en denken willen, is de wereld uitgestrekt en er is daar plaats voor iedereen.

Wij willen geen grote aantallen; wij willen een selectie. Wij willen geen briljante studenten; we willen levende zielen.’

Wanneer ik dat lang genoeg in hun hoofden gedreund heb, zouden zij het misschien uiteindelijk begrijpen.

Toen vroeg Z over talen: zouden zij EEN taal moeten kiezen of ... ik weet het niet. En dan, wanneer alleen EEN taal, welke taal? ... Zij zei, ‘*Zou het een algemene of internationale taal moeten zijn, of hun [de leerling’s] landstaal?*’ Ik antwoordde haar, ‘*wanneer alleen EEN taal bekend is [wel], dan is het beter (internationaal of algemeen).*’¹⁹¹

Dit zijn zaken van gezond verstand --- ik weet zelfs niet, waarom zij ze opbrengen.

Toen vroegen zij enige vragen over onderwijzen van literatuur en poëzie. Ik antwoordde hen, en toen voegde ik dit aan de onderkant toe:

Ik heb zorgvuldig bestudeert, wat Sri Aurobindo geschreven heeft over ieder onderwerp ...

Hij heeft OVERAL over geschreven, er is niet een onderwerp, waarover hij niet geschreven heeft! Het punt is om het overal te vinden.

¹⁹¹ Oorspronkelijk Engels

... een volledige kennis over de dingen van de wereld kan makkelijk verkregen worden.'

Wat ik 'studeren' noem, is om Sri Aurobindo's boeken te nemen, waar hij een of ander ding aanhaalt of erover spreekt, dan de corresponderende boeken te hebben --- wanneer hij iets aanhaalt, moet je het boek nemen, waarmee het correspondeert; wanneer hij over iets spreekt, moet je de geschriften bestuderen over dat onderwerp. Dat noem ik 'studeren' Dan, wanneer je het corresponderende boek gelezen hebt, vergelijk je hen met wat Sri Aurobindo gezegd heeft, en op deze manier kan er een begin van begrijpen zijn. Wanneer iemand erg leergierig is, kan hij alles 'doorkijken,' dat ooit geschreven of bedacht is door Sri Aurobindo's boeken te gaan. Ik bedoel voor iemand, die van werken houdt.

Ik ZIE deze toestand van het denkvermogen, deze mentale attitude ... Oh Het is ... het is zo weerzinwekkend. Mensen zijn zo bang om een kant te kiezen, zo bang om afwijkend te lijken; zij zijn zo bang om geloof te blijken te hebben, zo bang ... Oh, het is schandelijk.

En ik blijf dit in jullie hoofden hameren, totdat ik direct in hen kan binnengaan.

* * *

(Pavitra geeft Moeder een nieuw Frans woordenboek, de All-in-One')

Oh! Franse werkwoorden! ...

(Pavitra:) Ja, Moeder; in dit woordenboek wordt ieder werkwoord getoond --- in welke categorie het is, hoe het vervoegd wordt ...

De werkwoorden ...

Neem 'choyer' [vertroetelen, pamperen], bijvoorbeeld ... (Pavitra laat het aan Moeder zien) , het is vervoegd als 'aboyer' [grauwen, blaffen].

Wat een vergelijking! *(Moeder lacht)* Oh, zij hebben zodanige psychologische subtiliteiten! Maar het is speciaal voor de spelling van werkwoorden. Ik geloof, dat ik weet, hoe te vervoegen!

(Pavitra:) Het heeft alles --- hoe bridge te spelen, hoe tennis te spelen, de kunst van het snijden van een kip ...

Fijn.

(Satprem:) 'All-in-One,' het is eerder als yoga!

* * *

(Nadat Pavitra weggaat)

Ik ga door met *De Yoga van Zelf-Perfectie*. Het is werkelijk iets ... Ik zal nooit moe worden van zeggen dat het; 'fabuleus' is. Alles, absoluut alles, is er in detail, alles is er. En hij voorzag --- voorzag, gaf de remedie; voorzag, gaf de remedie; voorzag, gaf ...

Heb je het gelezen?

Lang geleden

Wat heb je me gebracht?

Ik zal spoedig klaar zijn met het herlezen van 'Essays on the Gita' ...

Ah!

... om me voor te bereiden voor het boek.¹⁹² Ik heb het nog niet helemaal af, maar bijna. Iedere dag dwing ik mijzelf om te lezen (wel, niet precies 'dwing') ...

Maar die is ook bui-ten-ge-woon! ...

Ja, er zijn veel dingen

Wat er zo interessant in is, is de goddelijkheid van de mens ... Wanneer dat --- dit gevoel van de innerlijke goddelijkheid --- tot stand gebracht zou kunnen worden in zichzelf op een constante manier (ik heb dit gezien bij de meeste mensen, die ik ken), dan zouden zo VEEL dingen ... Er is helemaal geen noodzaak aan enige inspanning, dingen vallen weg van je als stof.

Er is geen noodzaak om te reageren op moeilijkheden; je wordt onmiddellijk uit hen getrokken, alsof je er zo uitgenomen werd (*gebaar van iemand uit een moeilijkheid trekken met haar twee vingers*).

Augustus 16, 1960

(Brief van Moeder aan Satprem, betreffende de eerste kopie van zijn boek, L'Orpailleur)

¹⁹² Sri Aurobindo en de Transformatie van de Wereld, een initieel boek over Sri Aurobindo door Satprem, Dat nooit gepubliceerd werd. Het was bedoeld om deel te zijn van een zekere 'Series of Spiritual Masters, maar uiteindelijk naam Sri Aurobindo nooit deel.

Satprem
Een erg mooi boek,
Een groot succes.
Voorloper,
die de weg opent
naar andere nog
mooiere boeken.

Getekend: Moeder

Augustus 20, 1960

(Terwijl zij verscheidene oude papieren, notities, enz. opborg, vond Moeder toevallig een plan voor een filmstudio aan het meer¹⁹³)

Het is aan het meer. Het eigendom behoorde toe aan de missie en in die tijd was de manager ervan een goede vriend van ons, Zelfs, ofschoon hij een missionaris was. Hij zei, dat hij ervoor zou zorgen, dat wij het konden hebben. Alles was georganiseerd, en ik zou het geld ontvangen om het te kopen (zij vroegen vijftig of zestigduizend roepies¹⁹⁴) 'Maar toen kwam het geld niet en onze missievriend ging weg. Hij is er niet langer; hij is vervangen door iemand anders.

(Moeder kijkt naar een stuk papier) 'Antonin Raymond roepend¹⁹⁵ . ' De architect voor de constructie.

Dan was er ook het 'klaar maken van de tijdelijke huisvesting voor Z¹⁹⁶. Maar toen ging Z weg; hij stierf.

Dat gebeurt --- dingen veranderen. Het project stopt niet, maar het wordt gedwongen om een andere paden te nemen.

Maar dit filmproject is nu volledig achtergelaten, is het niet?

Nee, nee. Zie je, het was geen studio --- het was een school, een school van fotografie, televisie en film. Het is niet helemaal begraven.

¹⁹³ Ongeveer vijf mijl van Pondicherry.

¹⁹⁴ Ongeveer \$7000

¹⁹⁵ De architect, die 'Golconde' al had gebouwd, het Ashram gasthuis.

¹⁹⁶ Een Amerikaanse filmmaker.

Maar L heeft het programma vergroot. (Moeder wijst het plan aan) Dit is alleen een klein deel van zijn uitgebreide totale programma. Hij plant om een school van landbouw te hebben, een moderne melkfabriek met grasvelden --- er is veel landbouw, werkelijk veel --- fruitboomgaarden, grote rijstvelden, veel dingen. En dan een keramische fabriek. Mijn keramische fabriek zal aan het verre einde zijn van het meer, om zo gebruik te maken van de klei --- de regering heeft ingestemd; omdat zij het meer uit moeten graven op een dag, zullen we de top grond gebruiken voor de velden. Eerst zullen we de kiezelstenen verwijderen (weet je, er zijn daar heuvels), die gebruik kunnen worden voor constructie --- het is een mijn van kiezelstenen. Na het verwijderen van de kiezelstenen, zullen er gaten zijn, die we dan opvullen met aarde uit het meer. En onder deze aarde is er een dikke en compacte laag van klei, dat zo hard is, dat het niet gebruikt kan worden voor landbouw --- het is onmogelijk --- maar het is uitstekend om keramiek te maken. Dus helemaal aan het eind, op Indiaas grondgebied,¹⁹⁷ zullen we een grote keramische industrie hebben. Aan de andere kant zullen we een kleine fabriek hebben om klei te bakken.

Dit alles is reusachtig. Een enorm programma.¹⁹⁸

We kunnen het opbergen bij de andere dingen.

(Moeder pauzeert bij een notitie van Februari 10, 1960¹⁹⁹)

Het was in het begin van Februari 56 --- het was formidabel. Het was werkelijk formidabel. Alle asurische krachten van destructie daalden op me neer ... Zij deden hun best.

En natuurlijk maakten zij gebruik van al diegenen om me heen! --- Het is de enige manier om bij mijn lichaam te komen.

Ik ben er aan gewend.

* * *

(Moeder kijkt naar een andere notitie)

Ik herinner me niet langer, wanneer dit gebeurde. Iemand had zijn handen op mijn schouders gelegd --- ik was een beetje verrast. De persoon stelde zich voor, dat ik buitengewone dingen zou voelen. Ik moet een gezicht getrokken hebben (ik verwachtte het bovendien niet). Toen naderhand vroeg iemand me, 'Wat was uw ervaring (!), wat voelde u?' Ik gaf geen antwoord. Toen ik eenmaal alleen was, schreef ik dit:

¹⁹⁷ Pondicherry was een Franse enclave, onder Franse administratie. Het naburige grondgebied was de Indiase staat Madras, of Tamil Nadu.

¹⁹⁸ Misschien was het het begin van Auroville.

¹⁹⁹ Deze notitie is verdwenen.

Iets zoals
Christus ervaren moet hebben,
toen hij op zijn schouders
het gewicht voelde
van het kruis.

Tot deze dag herinner ik me de ervaring. Waarlijk, dat voelde ik --- ik intellectualiseerde het niet. Precies de impressie, die Christus ervaren moet hebben, toen hij het gewicht van het kruis voelde. Het was het hele gewicht van een wereld van duisternis, onbewustheid, universele slechte wil, totaal onbegrip, iets ... en het voelde werkelijk zo ... als of ik een beangstigend gewicht droeg --- dat beangstigend was door zijn duisternis, niet door zijn gewicht. Dus dacht ik, 'Wel, wel. Zo moet Christus zich gevoeld hebben, toen zij het kruis op hem legden.'

Er zijn er genoeg van! (*Moeder wijst naar een stapel van verscheidene papieren*) In een andere stapel moeten er weer net zoveel zijn! Het is een manie om papieren te verzamelen.

Oh nee, lieve Moeder! Gelukkig zijn zij bewaard gebleven.

Oh! Ik heb genoeg van hen, genoeg. Er moeten veel dozen vol zijn.

* * *

(*Spoedig daarna, met betrekking tot het opbergen van deze notities*)

Met veel geduld en tijd zou het georganiseerd kunnen worden, maar ik ben niet overtuigd, dat het de moeite waard is. Al deze oude papieren zijn als dode bladeren. We zouden een *bonfire*²⁰⁰ moeten maken.

Oh, nee!

JULLIE mensen hebben deze opinie, maar dat is niet de mijne. Ik zal je precies vertellen, welk effect het op me heeft: wanneer dan ook iemand dingen wilde arrangeren, heb ik altijd gedacht, 'Ja het zal nogal nuttig zijn om deze dingen te arrangeren ... na mijn dood!'

Maar dan kan ik beter niet dood gaan ... wanneer mogelijk. En wanneer ik niet doodga zal het volmaakt nutteloos zijn, omdat het dan een klaarblijkelijk bewijs zou zijn van een ononderbroken opstijging; als een consequentie zal, wat er juist aan het einde zal zijn, veel interessanter zijn.

Alleen jullie hebben me overtuigd, dat de 'geschiedenis' van de weg van enige interesse zou kunnen zijn, dus laat ik het je doen ... Ik heb een erg mooie opbergkast genomen boven met al jullie notities erin.²⁰¹ Het vult zich al

²⁰⁰ Oorspronkelijk Engels.

²⁰¹ De toekomstige *Agenda*.

op, het zal formidabel worden! (*Moeder lacht*) ... een beangstigende documentatie.

Helemaal niet!

Hoe dan ook ... Ik doe het erg consciëntieus. Ik verzamel alles en breng het allemaal bij elkaar.

Weet je, iemand, die dit werk enorm op prijs stelt, is Nolini. Eens vroeg hij me timide, 'Zou ik een kopie kunnen hebben²⁰²?' 'Fijn,' zei ik. Oh, hij stelt het erg op prijs. En wanneer ik iets amusant heb, zoals deze recente notities, dan geef ik hem een kopie. Daarmee is hij gelukkig. Dus hij zegent je! (*Moeder lacht*) Oh! Zonder jullie zou dit nooit gedaan zijn --- daar kun je nogal zeker van zijn. Nooit.

* * *

(Terwijl zij opstaat om weg te gaan, houdt Moeder in haar handen de eerst kopie van L 'Orpailleur, die de leerling net ontvangen heeft uit Frankrijk en Haar heeft aangeboden)

Zal ik het boek nemen of ... ? Wil je het niet?

Ik heb het niet nodig.

Wil je het niet? Ik vind het erg mooi, erg mooi. Het is een erg goede vriend (*Moeder houdt het boek tegen haar hart*). Oh, ik moet hier en daar een paar brieven schrijven naar Frankrijk (*om de publicatie van het boek aan te kondigen*). Ik heb al naar A geschreven, maar ik moet hem weer schrijven. Ofschoon ik veronderstel, dat hij weet, dat het uitgekomen is --- hij zou het moeten weten. Ik vertelde hem om het te volgen ...

Ik weet niet of het boek al uitgekomen is. Ik geloof, dat het staat te verschijnen in vroeg September.

Oh, dus dit was alleen een voorbode.

Ik denk het. Dat was hun plan, in ieder geval.²⁰³

Heb je hem verteld, dat je gelukkig was?

Ja, ja.

(Ondeugend) Heb je verteld, dat Moeder gelukkig is? --- Het zou ze niets kunnen schelen! (*Moeder lacht*)

(Onverstoord) Dan weten zij niet precies, wie 'Moeder' is.

²⁰² Van deze conversaties, die de Agenda opmaken.

²⁰³ De Franse uitgevers, Éditions du Seuil.

Nee, gelukkig niet! Gelukkig, mijn kind! Gelukkig.

(Juist op de drempel, terwijl Zij weggaat, vertelt Moeder de leerling, dat Zij drie boeken gezien heeft, een trilogie, en de derde zou over Haar zijn. En Zij voegt toe:)

Sri Aurobindo kwam gedurende mijn japa om me te vertellen, 'Ik zal hem er helemaal doorheen helpen.'

Augustus 27, 1960

Ik zou je veel vaker willen zien, misschien drie of vier keer per week, iedere andere dag --- als mensen alleen zouden ...

Het is hetzelfde met brieven.

Zij vermoorden me met hun brieven.

Het kleine mandje, waar ik ze in die, kan niet langer sluiten! Ik neem 45 minuten elke morgen boven om brieven te schrijven. En ik ontvang zes, zeven, acht, tien brieven per dag, dus hoe kan ik het voor elkaar krijgen? Aan het eind bracht Sri Aurobindo de hele nacht door met brieven schrijven --- totdat hij blind werd.

Ik kan het me niet veroorloven om dat te doen, ik heb andere dingen te doen. En ik ben ook niet gebrand om blind te worden. Ik heb mijn ogen nodig, zij zijn mijn werkinstrumenten.

Daarbovenop zijn er alle mensen, die me willen zien. Nu wil iedereen me zien! En omdat zij gelukkig zijn na een keer te zijn gekomen, vragen zij om weer te komen! Wanneer ik erg onaangenaam zou zijn en hen vertelde ... *(Moeder lacht)*, maar het kan niet gedaan worden.

... We zouden dit alles niet moeten toestaan om ons overstuur te maken. Er is alleen een ding te doen --- in een toestand blijven van constante vrede, constante gelijkmoedigheid, want dingen zijn niet ... zij zijn niet erg plezierig. Oh, als je alleen de brieven kende, die ze mij schrijven ... als je, ten eerste, de enorme stapel stupiditeiten kende, die nooit beschreven hoeven te worden; dan, daaraan toegevoegd, een zodanige display van onwetendheid, egoïsme, slechte wil, totaal onbegrip, en ongeëvenaarde ondankbaarheid, en dit alles ... zo openhartig, mijn kind! Ze hopen dat alles dagelijks op me, weet je en het komt uit de meest onverwachte hoeken.

Wanneer dit me zou beïnvloeden (Moeder lacht), dan zou ik lang geleden ... wie weet, waar. Ik geef er helemaal niet om, helemaal niet, werkelijk helemaal niet --- het maakt me niet uit, het laat me lachen.

(stilte)

Dus laat jezelf niet overstuur maken ... Ik denk vaak aan je, want ik weet, hoe erg gevoelig je bent voor dit alles. Het is ... het is werkelijk lelijk. Een hele werkelijkheid van menselijke intelligentie (het is een te groot compliment om dat intelligentie te noemen), van het menselijke denkvermogen, dat erg, erg ... weerzinwekkend is. We moeten daaruit komen. WE zijn ergens anders --- ergens anders. Wij zijn NIET in die sleur! Wij zijn ergens anders, automatisch.

Ons hoofd is boven.

Ikzelf zie je buiten, ik voel je buiten, ik ontmoet je altijd daar.

September 2, 1960

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, September 2, 1960

Lieve Moeder,

Nadat hij uw kamer verliet, bleef X herhalen, 'Erg prachtig.' Toen legde hij me uit, dat, witte stralen 'overall vibreerden' --- langs de hele lengte van de Kundalini, wit, geel en blauw, maar speciaal wit (hij wees in het bijzonder het voorhoofd aan).

Hij keek nogal extatisch, terwijl hij over zijn ervaring sprak.

Als conclusie zei hij, 'Waar is de Moeder en waar is X? Wat ik veronderstel, dat betekent, dat de scheiding verdwenen was.

Met liefde.

Getekend: Satprem

September 20. 1960

X heeft verscheidene keren met mij gesproken over zijn gebrek aan waardering voor de meeste mensen in de Ashram: 'Waarom houdt Moeder al deze lege potten?' zegt hij.

Als hij zich gedurende een moment voorstelt, dat ik geloof, dat alle mensen de sadhana doen, dan vergist hij zich behoorlijk!

Het idee is, dat de aarde als een geheel voorbereid moet worden in al haar vormen, zelfs degenen, die het minst klaar zijn voor transformatie, inbegrepen. Er moet een symbolische vertegenwoordiging zijn van alle elementen op aarde, waaraan we kunnen werken om de verbinding²⁰⁴ tot stand te brengen. De aarde is een symbolische vertegenwoordiging van het universum en de groep is een symbolische vertegenwoordiging van de aarde.

Sri Aurobindo hadden de zaak besproken in 1914 (nogal een lange tijd geleden), want we hadden twee mogelijkheden gezien: wat we nu doen, of terugtrekken in eenzaamheid en isolatie, totdat we niet alleen het Supramentale hadden bereikt, maar ook de materiële transformatie begonnen waren. En Sri Aurobindo zei met recht, dat we onszelf niet konden isoleren, omdat, wanneer je vooruitgaat, je meer en meer geuniversaliseerd wordt en als consequentie ... neem je de last op je²⁰⁵ in ieder geval.

En het leven zelf antwoordde door mensen naar voren te brengen om een nucleus te vormen. Natuurlijk zagen we helder, dat dit het werk een beetje meer complex en moeilijk zou maken (het geeft me een zware verantwoordelijkheid, een enorm materieel werk), maar vanuit het algehele gezichtspunt --- voor het Werk --- is het onmisbaar en zelfs onvermijdelijk. En in ieder geval, zoals we later in staat waren om te verifiëren, vertegenwoordigt ieder simultaan een mogelijkheid en een speciale moeilijkheid om op te lossen. Ik heb zelfs gezegd, dat ik geloof, dat iedereen hier een onmogelijkheid is.²⁰⁶

Maar deze manier van zien is te ver verwijderd van de toestand van het denkvermogen en de spirituele opvoeding, waarin Z geleefd heeft,²⁰⁷ natuurlijk, zodat hij het zou kunnen begrijpen. Nog ben ik er een voorstander van om te bekeren (om Z te overtuigen); het zou hem nogal zonder noodzaak verstoren. Hij is niet daarvoor hier gekomen. Hij is hier voor iets speciaals gekomen, iets, dat ik wilde, wat hij gebracht heeft en ik heb het geleerd. Nu is

²⁰⁴ Met de Supramentale Wereld.

²⁰⁵ Oorspronkelijk Engels.

²⁰⁶ 'Iedereen hier vertegenwoordigt een onmogelijkheid om opgelost te worden'; *Words of the Mother*, p. 14 (Januari 15, 1933).

²⁰⁷ Traditioneel Tantrisme.

het uitstekend, hij is deel van de groep op zijn eigen manier, dat is alles. En op een zekere manier heeft zijn aanwezigheid hier een erg goed effect op een hele categorie mensen, die niet aangeraakt waren, maar die nu steeds gunstiger geneigd zijn. Het was moeilijk om alle traditionalisten te bereiken, bijvoorbeeld, de mensen, die gehecht waren aan oude spirituele vormen; wel, zij lijken nu door iets aangeraakt te zijn.

Toen Amrita,²⁰⁸ gegrepen door geestdrift, hem wilde laten begrijpen, wat we hier doen en wat Sri Aurobindo gewild had, barstte het bijna uit in een onplezierige situatie. Dus daarna besloot ik om mijzelf met hem te identificeren om te zien --- ik had dit nooit gedaan, omdat ik het normaal alleen doe, wanneer ik verantwoordelijk voor iemand ben, om iemand waarlijk te helpen, en ik heb nooit enige verantwoordelijkheid gevoeld met betrekking tot X. Dus ik wilde zijn innerlijke situatie zien, wat wel en niet gedaan kon worden. Dat was de dag, waarop je hem naar beneden zag komen van onze meditatie in een extatische toestand, toen hij vertelde, dat alle scheiding tussen mij en hem was weggevallen --- het was te verwachten, ik anticepeerde zoveel!

Maar toen ik dat deed, zag ik, wat X voor me wilde doen. In feite herinnerde ik, dat, toen we voor het eerst elkaar ontmoetten, dat alles tot dit punt goed was (Moeder wijst het gebied boven het hoofd aan), maar daar beneden, in het uiterlijke wezen, wilde ik de transformatie versnellen, en daar waren dingen moeilijk te behandelen.

Toen Sri Aurobindo hier was, maakte ik me nooit zorgen over dit alles; ik was voortdurend hoog boven en ik deed, wat de Gita en de traditionele geschriften adviseerden --- ik liet het over aan de Natuur's zorg. In feite liet ik het over aan Sri Aurobindo's zorg. 'Hij maakt er het beste gebruik van,' zou ik zeggen. 'Hij zal ervoor zorgen, hij zal er mee doen, wat hij wil.' En ik was voortdurend hoog boven. En van daaruit werkte ik, terwijl ik het instrument liet, zoals het was, omdat ik wist, dat hij er op toe zou zien.

Het was feitelijk in die tijd erg verschillend, omdat ik zelfs niet gewaar was van enige weerstand of enige moeilijkheid in het uiterlijke wezen; het was automatisch, het werk werd automatisch gedaan. Later, toen ik beide dingen moest doen --- wat hij gedaan had, zowel als wat ik deed --- werd het nogal gecompliceerd en ik realiseerde, dat er veel ... wat we 'hiaten' noemen, waren --- dingen, die uitgewerkt moesten worden, getransformeerd, rechtgezet, voordat het volledige werk gedaan kon worden zonder belemmering. Dus toen begon ik. En verscheidene keren dacht ik, hoe onfortuinlijk het was, dat ik nooit zekere oude Indiase disciplines bestudeerd had of nagevolgd. Omdat, bijvoorbeeld, toen Sri Aurobindo en ik aan het werk waren om de supramentale krachten naar beneden te brengen, een neerdaling van het mentale vlak naar het vitale vlak, vertelde hij me altijd, dat alles, wat ik deed, (toen we samen 'mediteerden,' toen we werkten) --- al mijn bewegingen, al mijn gebaren, al mijn houdingen, al mijn reacties --- absoluut tantrisch waren, alsof ik een tantrische discipline gevolgd had. Maar het was spontaan, het

²⁰⁸ Een van de Ashram secretarissen.

correspondeerde niet met enige kennis, enig idee, enige wil, niets, en ik dacht, dat het eenvoudig zo was, omdat ik, zoals Hij het wist, ik natuurlijk volgde.

Later, toen Sri Aurobindo zijn lichaam verliet, zei ik tegen mijzelf, 'Als ik alleen wist, wat hij geweten had, dan zou het gemakkelijker zijn!' Dus toen de Swami en later X kwamen, dacht ik, 'Ik ga voordeel halen uit deze kans.' Ik had aan de Swami geschreven, dat ik werkte aan de transformatie van de cellen van het lichaam en dat ik gemerkt had, dat het werk sneller ging met X's invloed. Dus het werd begrepen, dat X zou helpen, wanneer hij kwam --- zo zijn de dingen begonnen en dit idee bleef bij X. Maar ik ben door gesneld --- ik wacht niet. Ik ben door gesneld. Ik ben als een wild vuur gegaan. En nu is de situatie omgekeerd. Wat ik uit wilde vinden, heb ik uitgevonden. Ik heb ervaren, wat ik wilde ervaren, maar hij is nog ... Hij is in feite erg aardig, hij wil me werkelijk helpen. Dus toen ik me 's anderdaags met hem identificeerde gedurende de meditatie, realiseerde ik me, dat hij stilte, controle en volmaakte vrede wilde geven aan het fysieke denkvermogen. Mijn eigen 'truck,' wanneer je dat wil, is om zo weinig als mogelijk een relatie te hebben met het fysieke denkvermogen, om hoog naar boven te gaan en daar te blijven --- dit (Moeder wijst haar voorhoofd aan), stil, bewegingsloos, naar boven gekeerd, terwijl Dat (gebaar boven het hoofd) ziet, handelt, weet, beslist --- alles wordt gedaan van daar. Alleen daar kun je je op je gemak voelen.

Langs de weg ging ik een keer een tijdje naar beneden in het fysieke denkvermogen om te proberen het recht te zetten, om het een beetje te organiseren (het was nogal snel gedaan, ik bleef daar niet erg lang). Dus ik ging naar binnen bij X, ik zag het ... Het was nogal curieus, want het is het tegengestelde van de methode, die we volgen. In zijn materiële bewustzijn (fysiek en vitaal) heeft hij zich getraind om onpersoonlijk, open, grenzeloos te zijn in communicatie met alle universele krachten. In het fysieke denkvermogen stilte, onbeweeglijkheid. Maar in het speculatieve denkvermogen, degene daar juist bij de top van het hoofd ... wat een organisatie pfff! ... Alle traditie in haar prachtigste organisatie, maar een zodanige ri-gi-di-teit! En het had een mooie kwaliteit van licht, een zilver blauw --- ERG mooi. Oh, het was erg kalm, wonderbaarlijk kalm en rustig en stil. Maar wat een plafond had het! --- de uiterlijke vorm lijkt op rigide kubussen. Alles vanbinnen was mooi, maar dat ... Er was een erg grote kubus aan de top, herinner ik, begrensd door een paarse lijn, die een lijn is vermogen --- dit alles was nogal lumineus. Het zag eruit als een piramide; de kleinere kubussen vormden een soort basis, waarvan het lagere deel vervaagde in iets wolkachtigs en toen ging dit onwaarneembaar naar beneden naar een materiëlere werkelijkheid, of met andere woorden, het fysieke denkvermogen. De kubus aan de top was de grootste en meest lumineuze, en het minst toegeeflijk --- zelfs onbuigzaam, zou je kunnen zeggen. De anderen waren wat minder gedefinieerd en bij de bodem was het erg wazig. Maar boven aan de top! --- daar wilde ik naar toegaan, recht naar de top.

Toen ik daar kwam, voelde ik een moment van angst, mijn gevoel was, dat niets gedaan kon worden. Niet voor hem in het bijzonder, maar universeel,

voor al diegenen in zijn categorie --- het leek *hopeloos*.²⁰⁹ Wanneer dat perfectie was, dan kon niets meer gedaan worden. Dit duurde alleen een seconde, maar het was pijnlijk. En toen probeerde ik ... dat is, ik wilde mijn bewustzijn naar beneden brengen in de hoogste kubus --- deze eeuwige, universele en oneindige bewustzijn, dat de eerste en voorste uitdrukking is van de manifestatie --- maar ... niets te doen. Het was onmogelijk. Ik probeerde het verscheidene minuten en zag, dat het absoluut onmogelijk was. Dus moest ik een curieuze beweging maken (ik kon er niet doorheen gaan, het was onbegaanbaar), ik moest terug naar beneden komen in het zogenaamde lagere bewustzijn (niet lager, in feite --- het was uitgestrekt en onpersoonlijk), en vandaar kwam ik eruit en herkreeg ... mijn equilibrium. Dit gaf me die barstende hoofdpijn, waarover ik je vertelde. Ik kwam daaruit, alsof ik het gewicht droeg ... het gewicht van het onherleidbare absolute --- het was verschrikkelijk. Jammer genoeg was ik niet in staat om naderhand te rusten, en omdat mensen aan het wachten waren om me te zien, moest ik spreken --- dat erg vermoeiend voor me is. En dit produceerde een borrelen in mijn hoofd, zoals een ... dit donkerblauwe licht van vermogen in de materie was er, doorgeschooten met strepen van wit en goud, en dit alles flitste heen en weer in mijn hoofd, deze weg en die weg --- ik dacht, dat ik een hartaanval zou krijgen! (*Moeder lacht*).

Dit duurde een goed half uur voor ik het kon kalmeren, rustig maken, rustig. En ik zag, dat dit kwam door het feit, dat hij het Vermogen naar beneden wilde brengen, om het Vermogen over te brengen naar het fysieke denkvermogen! Maar zo gauw als ik in contact gebracht wordt met het Vermogen, begrijp je, laat het alles exploderen! (*Moeder lacht*) Het voelde precies, alsof mijn hoofd ging exploderen!

Ik voelde beter die nacht, omdat ik geconcentreerd was, maar mijn hoofd deed steeds nog een beetje pijn. Toen, de volgende dag, zei ik tegen mijzelf, of eerder vertelde ik het hem binnenwaarts, 'Of je het fijn vindt of niet, ik breng naar beneden, wat hoog boven is; het is de enige manier, waarop ik me comfortabel kan voelen!' En ik vertelde je, wat gebeurde --- Zo gauw als ik ging zitten, was ik zo verrast, want hij begon niet met doen, wat hij de vorige dag had gedaan; ikzelf deed hetzelfde, ik ... nam deel, zo te zeggen, in zijn wil (om het zo te vinden), maar met de oplossing om bewust in contact te blijven met het hoogste bewustzijn, zoals altijd, en het naar beneden te brengen. En het kwam in een wonderbaarlijke vloed. Hij was nogal gelukkig, hij protesteerde niet! ... Alle pijn was weg, er was niets over, het was perfect. Alleen naar het eind van de meditatie wilde hij beginnen om zijn kleine truck te doen van het omsluiten van mijn fysieke denkvermogen in deze constructie, maar het duurde niet --- ik bekeek dit alles van bovenaf.

En hij is hier niet gewaar van, in feite, hij is helemaal niet gewaar. Wanneer het hem verteld werd, zou hij het absoluut ontkennen --- voor hem is het een opening naar Oneindigheid! ... Maar in feite is het altijd zo, we worden altijd ingesloten, ieder van ons --- iedereen is besloten binnen zekere beperkingen, die hij niet voelt, want als hij het zou voelen, dan zou hij eruit gaan! Oh, ik ken

²⁰⁹ Oorspronkelijk Engels.

dit gevoel erg goed, want toen ik bij Sri Aurobindo was, was ik open op deze manier (gebaar naar de hoogten), en ik had altijd dit gevoel van 'Ja, mijn kind ...' --- Hij tolereerde me op de manier, dat ik was en wachtte er op om te veranderen. Dat is waarlijk, hoe dingen zijn, weet je. En nu voel ik mijn grenzen, die de beperkingen van de wereld zijn, zoals het op dit moment is, maar daar voorbij is er een niet gemanifesteerde immensiteit, eeuwigheid en oneindigheid --- waarvoor we afgesloten zijn. Het sijpelt hoofdzakelijk binnen --- het is geen grote opening. Wat ik tot stand probeer te brengen, is de grote opening. Alleen zal er, wanneer het wijd geopend is, zal er werkelijk ... (hoe zal ik het neerzetten?) het onherleidbare zijn, en de hele wereld's weerstand, al haar inertie, zelfs haar obscuriteit, zal niet in staat zijn om het te verzwelgen --- het bepalende en transformerende ... ik weet niet, wanneer het zal komen.

Maar deze ervaring met X was werkelijk interessant, ik leerde die dag veel dingen, veel dingen ... Wanneer je lang genoeg op een punt concentreert, vindt je het Oneindige (en in zijn eigen ervaring vond hij het oneindige), wat je eigen Oneindige genoemd zou kunnen worden, waaruit dit universum uit tevoorschijn is gekomen. Dus dan is het niet langer een individueel of persoonlijk contact met het Oneindige, het is een totaal contact. En Sri Aurobindo staat op dit, hij zegt, dat het absoluut onmogelijk is om transformatie te hebben (niet het contact, maar de supramentale transformatie) zonder geuniversaliseerd te worden --- dat is de eerste voorwaarde. Je kunt niet supramentaal worden voor universeel te zijn. En om universeel te zijn betekent om alles te accepteren, alles te zijn, alles te worden --- om werkelijk alles te accepteren. En voor allen, die opgesloten zijn in een systeem, zelfs, wanneer het behoort tot de hoogste regionen van het denken, is het niet DAT.

Maar aan ieder zijn bestemming, aan ieder zijn werk, en iemand's bestemming willen veranderen is erg verkeerd. Want het gooit hem eenvoudig uit zijn balans --- dat is alles, wat het doet.

Maar zijn voor ons, die een integrale realisatie willen, al deze mantra's en deze dagelijkse japa werkelijk een hulp, of sluiten zij ons ook op?

Het geeft discipline. Het is een bijna onderbewuste discipline, meer van het karakter dan van het denken.

Speciaal in het begin was Sri Aurobindo het gewoon om alle morele ideeën in stukken te verbrijzelen (weet je, zoals in de *Aforisms*, bijvoorbeeld). Hij verbrijzelde al deze dingen, hij verbrijzelde hen, verbrijzelde hen werkelijk in stukken. Dus is er een hele groep jongeren²¹⁰ hier, die grootgebracht werden met dit idee, dat 'we kunnen doen, wat we ook willen, het maakt niet in het minst uit!' --- dat zij zich geen zorgen hoefde te maken over al deze concepten van gewone moraliteit. Ik heb een moeilijke tijd om hen te laten begrijpen, dat deze moraliteit alleen achtergelaten kan worden voor een hogere ... Dus men moet zorgvuldig zijn om hen niet te snel het Vermogen te geven.

²¹⁰ Oorspronkelijk Engels

Het is een bijna fysieke discipline. Bovendien heb ik gezien, dat de Japanezen een organiserend effect heeft op het onderbewuste, op het onbewuste, op materie, op de lichaam's cellen --- het neemt tijd, maar door het hardnekkig te herhalen, zal het op de lange duur effect hebben. Het is hetzelfde als dagelijkse oefeningen doen op de piano, bijvoorbeeld. Je blijft ze mechanisch herhalen, en aan het eind zijn je handen gevuld met bewustzijn --- het vult het lichaam met bewustzijn.

Ik heb een moeilijke tijd om X te laten begrijpen, dat ik moet werken, wanneer ik bij hem ben. Hij begrijpt niet, dat iemand kan werken.

Natuurlijk niet! Een gedisciplineerd werk, dat voor ons belangrijk lijkt, is voor hem eigenlijk een onwetendheid. Wat waar is voor een zodanig persoon, is een contemplatief, extatisch leven --- samen met een sentiment van compassie en vrijgevigheid, zodat je niettemin een beetje van je tijd besteed aan het helpen van de arme bruten! Maar het ware is extatische contemplatie. Voor diegenen, die gevorderd zijn en nog enige belangrikheid hechten aan werk --- is het irrationeel!

De enige manier om hem te laten begrijpen, dat ik werk heb te doen, is hem te vertellen, 'Moeder vroeg me om het te doen'; dan blijft hij stil.

Ja, hij durft niets te zeggen ... Hij begrijpt het niet erg goed. Wat een grappige ideeën, eh! Hij moet denken, dat ik grappige ideeën heb, maar hoe dan ook ... Aan het eind vertelt hij zelf, 'Oh, het is alleen, omdat zij in Frankrijk geboren is, dat zij deze last nog draagt'!

Het is nogal grappig.

Sri Aurobindo zag het helderder. Hij zei --- het was het eerste, dat hij de jongens om hem vertelde, die in 1914 kwamen (hij had me alleen een keer gezien) --- hij vertelde hen, dat ik, Mirra (hij noemde me onmiddellijk bij mijn eerste naam), 'vrij geboren was.'

En het is waar. Ik weet het, ik wist het toen. Met andere woorden, al het werk, dat over het algemeen gedaan moet worden om vrij te worden, was lang geleden vooraf gedaan --- nogal geschikt! Hij zag me de volgende dag, gedurende een half uur. Ik ging zitten --- het was op de veranda van het 'Guest House', ik zat daar op de veranda. Er was een tafel voor hem, en Richard zat aan de andere kant tegenover hem. Toen begon hij te praten. Ikzelf was gezeten aan zijn voeten, erg klein, met alleen de tafel voor me --- het kwam tot mijn voorhoofd, wat me een beetje bescherming gaf ... ik zei niets, ik dacht niets, probeerde niets, wilde niets --- ik zat hoofdzakelijk dichtbij hem. Toen ik een half uur later opstond, had hij stilte in mijn hoofd gebracht, dat is alles, zonder dat ik hem zelfs gevraagd had --- misschien zelfs zonder dat hij het probeerde.

Oh, ik had het geprobeerd --- gedurende jaren had ik geprobeerd om stilte te vangen in mijn hoofd ... ik slaagde er nooit in. Ik kon mezelf ervan onthechten, maar het bleef terugkeren ... Maar op dat moment, alle mentale

constructies, alle mentale, speculatieve constructies, niets ervan bleef --- een groot gat.

En een zodanig vredig, een zodanig lumineus gat!

Naderhand bleef ik erg stil om het niet te verstoren, ik sprak niet, boven alles zag ik af van denken en hield het, hield het dicht bij me --- ik zei tegen mijzelf, 'laat het duren, laat het duren, laat het duren ...'

Later hoorde ik Sri Aurobindo zeggen, dat er hier twee mensen waren, bij wie hij dit gedaan had en zo gauw als er stilte was, raakten zij in paniek: 'Mijn God, ik ben stupide geworden!!' En zij gooiden het allemaal overboord door weer te beginnen met denken.

Toen het eenmaal gedaan was, was het gedaan. Het was goed geworteld.

Gedurende jaren, van 1912 tot 1914 deed ik eindeloze oefeningen, allerlei soorten dingen, zelfs pranayama²¹¹ --- als het alleen maar stil zou houden! Werkelijk, als het alleen maar stil zou zijn! ... ik was in staat om eruit te gaan (dat was niet moeilijk), maar vanbinnen bleef het ronddraaien.

Dit duurde ongeveer een half uur. Ik bleef daar stilletjes --- ik hoorde het geluid van hun conversatie, maar ik luisterde niet. En toen ik opstond, wist ik niet langer iets, dacht ik niet langer iets, ik had niet langer enige mentale constructie --- alles was weg, absoluut weg, blanco! --- alsof ik net geboren was.

* * *

(spoedig daarna)

Ik ging 's anderdaags de suikerfabriek²¹² inhuldigen. Ik had een amusante ervaring.

Vanuit het materiële standpunt was het bijna hels --- het lawaai, de geur --- een misselijkmakende geur. Ik moet mijn hele wil toepassen om niet fysiek verstoord te worden --- zij lieten me nauwe kleine trappen opklimmen, naar beneden gaan, weer omhoog klimmen, in diepe putten kijken. Op sommige plaatsen waren er zelfs geen beschermende relingen, dus moest ik me werkelijk beheersen.

Ik keek naar al dit suikerriet --- stapels suikerriet --- dat in de machine geworpen wordt, en het gaat voort en valt naar beneden om verpletterd te worden, verpletterd, en iets minder verpletterd. En dan komt het terug omhoog om gedistilleerd te worden. En toen zag ik ... dit alles is levend, wanneer het erin geworpen wordt, zie je, het is vol van haar vitale kracht, want het is net afgesneden. Als een resultaat wordt de vitale kracht plotseling geslingerd uit de substantie met een extreme gewelddadigheid --- de vitale kracht komt er

²¹¹ Pranayama: adem oefening.

²¹² New Horizon Sugar Mills, die behoort bij een leerling. De inhuldiging was op September 15.

uit ... het Engels woord *angry* (boos) is nogal expressief voor wat ik bedoel --- zoals een snauwende hond. *Een boze kracht*.²¹³

Dus zag ik dit --- ik zag het rond bewegen. En het bleef komen en komen en komen, ophopen, opstapelen (zij werken 24 uur per dag zes dagen per week --- alleen op de zevende rusten zij). Dus ijk dacht, dat deze boze kracht enig effect moet hebben op de mensen --- wie weet is dit wat ongelukken veroorzaakt. Want ik kon zien, dat als het suikerriet eenmaal volledig verpletterd was en terug omhoog gegaan was naar de koker, was deze kracht, die er uitgeslagen was, juist daar. En dit baarde me een beetje zorgen; ik dacht, dat er een beetje gevaar moet zijn in zoiets te doen! '... Wat hen redt, is hun onwetendheid en hun ongevoeligheid. Maar Indiërs zijn nooit volledig ongevoelig op de manier, zoals de Westerlingen er zijn --- zijn zijn opener in hun onderbewustzijn.

Ik sprak er met niemand over, maar het gaf me enige zorgen. En precies de volgende dag ging de machine kapot! Toen ik geïnformeerd werd, dacht ik onmiddellijk ... Het werd toen gerepareerd en het ging weer kapot --- drie keer. Toen, de volgende nacht, net voor tien uur ... ik zou moeten noemen, dat ik gedurende de dag gedacht had, 'Maar waarom deze krachten niet naar onze kant getrokken, hen nemen en hen bevredigen, hen enige vrede geven en vreugde en hen gebruiken?' Ik dacht erover, concentreerde een beetje, maat toen gaf ik er niet verder om. Om tien uur die avond kwamen ze op me af --- in een vloed! Zij bleven komen en komen. En ik was de hele tijd met hen bezig. Zij waren niet lelijk (niet zo lumineus ook!), zij waren heilzaam, recht door zee --- eerlijke krachten. Dus ik werkte op hen. Dit begon precies op 9:30, en gedurende een uur was ik bezig met werken. Na een uur had ik genoeg: 'Luister, dit is nogal fijn, je bent erg aardig, maar ik kan zo mijn hele tijd besteden! We zullen zien, wat later te doen' --- want het absorbeerde mijn hele bewustzijn. Zij bleven komen en komen (je begrijpt, wat dat betekent voor een lichaam?!). Dus om 10:30 vertelde ik hen, 'Luister, mijn kleintjes, wees nu stil, dat is genoeg voor vandaag ...' Om 10:30 ging de machine kapot!

Ik vond dit nogal amusant.

Het meest recente incident vond enige dagen geleden plaats, want er was een algemene opwindning in de fabriek, als gevolg van het verwachte bezoek van een regeringsminister gedurende de dag. Die namiddag, precies om half vier, voelde ik, dat ik een kleine concentratie moest doen. Dus gaf ik aandacht en zag arme L²¹⁴ tot me bidden. Hij was aan het bidden, bidden, me roepen --- een zodanige sterke roep, dat het aan me trok. Ik was aan het baden (je weet, wat gebeurt, wanneer ik erg sterk aangetrokken ben --- ik stopte precies in het midden van een gebaar, dan dwaalt het bewustzijn af! En ik kan niets doen, het stopt me als dood. Dat gebeurde precies met me in de badkamer). Toen ik zag, wat er gebeurde, trok ik dingen recht. Toen moeten zijn hun ceremonie gehad hebben, want plotseling voelde ik, 'Ah, nu is het tot rust gekomen, het is goed.' En ik ging met iets anders door.

²¹³ Oorspronkelijk Engels.

²¹⁴ De leerling, die de suikerfabriek bestuurt.

De volgende dag kwam L om me te zien. Hij vertelde me, dat kort voor 3:30 de machine nog eens gestopt was, maar deze keer was het snel rechtgezet; zij vonden onmiddellijk, wat gedaan moest worden. En toen vertelde hij me, dat hij om 3:45 begonnen was met tot me bidden, dat alles goed zou gaan. 'Oh, ik weet het!' zei ik.

Dingen kunnen op deze manier gedaan worden. In waarheid kan veel gedaan worden --- Mensen's onwetendheid brengt hem in moeilijkheden.

September 24, 1960

Stel je voor! Ik dacht, dat ik mijn gehoor verloren was. Maar ik realiseerde me net. Dat wanneer ik niet hoor ... het komt, omdat ik ergens anders ben.

Nu net concentreerde ik een beetje en stemde me af op je stem. En geen woord ontsnapte me! Het werd helder, absoluut helder.

Normaal ben ik er niet. En sommige mensen hoor ik, andere hoor ik niet. Maar ik had me niet voorgesteld, dat het hier van afhing --- ik dacht, dat ik mijn gehoor verloren had. Maar nu net heb ik alles gestopt, absoluut alles, ik concentreerde me en stemde me af --- het werd zo helder!

Eigenlijk moet het hetzelfde zijn voor mijn ogen. Soms zie ik prachtig, en soms is het wazig. Het moet om de dezelfde reden zijn ... Ik moet waarschijnlijk leren concentreren!

Ja, lach, wanneer je wilt --- wat ik bedoel, is concentreren op wat ik doe. Niet vanbinnen concentreren ... Ik ben juist eerder te geconcentreerd!

Oktober 2, 1960

10.2.60

Deze prachtige wereld van
heerlijkheid, die wacht aan onze
poorten op onze roep
om naar beneden te komen op
de aarde.²¹⁵

Getekend: Moeder

* * *

Deze wereld van Heerlijkheid boven is wacht --- niet op ons om klaar te zijn,
maar voor ons om te accepteren, voor ons neer te dalen om het te ontvangen!

Daar kijk ik naar in deze foto.²¹⁶

In feite trek ik dit naar beneden.

* * *

Mijn nachten bevatten zoveel dingen, dat ik niet altijd het noodzakelijke werk doe om te herinneren --- dat neemt veel tijd. Soms sta ik op gedurende de nacht en zit daar om precies alles te herinneren, dat al gebeurd is, maar duurt soms een half uur! --- en omdat urgent werk nog roept, neem ik de tijd niet om te herinneren en wordt het uitgewist. Maar dan, weet je, met alles, dat komt, zou je boekdelen kunnen schrijven!

Vanuit documentaire standpunt worden mijn nachten nogal interessant. In de *Yoga of Selfperfection* beschrijft Sri Aurobindo precies deze toestand, waarin alle dingen een bedoeling en een kwaliteit, van een innerlijke betekenis aannemen, verklaring van verscheidene punten, en hulp. Vanuit dit gezichtspunt zijn mijn nachten buitengewoon geworden. Ik zie oneindig veel meer dingen dan ik eerder zag. Eerder was het beperkt tot een persoonlijk contact met mensen. Nu ... In mijn nachten, heeft ieder ding en iedere persoon de verschijning, het gebaar, het woord of de actie, die PRECIES zijn conditie beschrijft. Het wordt nogal interessant.

Natuurlijk prefereer ik veel meer om in mijn grote krachtstromen te zijn --- vanuit persoonlijk standpunt is een zodanige immensiteit van actie veel interessanter. Maar deze documentaire dingen zijn ook waardevol. Het is zo enorm verschillend van de dromen en zelfs de zichtbare tekenen, die je hebt, wanneer je zekere representatieve werkelijkheden binnengaat van het denkvermogen (wat ik gewoonlijk deed). Het is zo verschillend, het heeft een andere inhoud, helemaal een ander leven: het draagt haar licht, haar begrip, haar verklaring binnen zichzelf --- je kijkt en alles wordt verklaard.

Het geeft me altijd het gevoel, dat ik een beetje krimp, maar het is interessant. Het is nuttig, want ik ga voortdurend overal naar toe en doe dingen met mensen; het laat me zien, wat ik moet zeggen en doen met iedereen. Het

²¹⁵ Tekst, geschreven door Moeder in het Frans en het Engels; het werd de Nieuwjaar's Boodschap voor 1961.

²¹⁶ Een foto van Moeder, die de 1962 Nieuwjaar's Boodschap vergezelde.

is nuttig. Maar hoe dan ook, ik mis de volheid en vreugde van de onpersoonlijkere Beweging van krachten.

Voor ik naar bed ga, zeg ik soms tegen mijzelf, 'Ik zal doen, wat noodzakelijk is om mijn nacht door te brengen in deze grote stromen van kracht' (omdat er een manier is om het te doen). En dan denk ik, 'Oh, wat een egoïst ben je, mijn meisje!' Soms gebeurt het, soms niet --- wanneer er iets belangrijks te doen is, gebeurt het niet. Maar alles, wat ik moet doen, is op een zekere manier concentreren, voor te gaan slapen om mijn hele nacht door te brengen in deze ... erg ver van hier, erg ver ... Ik kan niet erg ver van de aarde zeggen, want het is zeker in een tussenliggende zone tussen de krachten van boven en de aarde's atmosfeer. Dat is het in ieder geval hoofdzakelijk. Het is ook een grote universele stroom, maar het is hoofdzakelijk wat neerdaalt en op de aarde komt, en het doordringt de aardeatmosfeer de hele tijd en het komt met deze wijde algehele visie --- het maakt prachtige nachten ... Ik maak me niet langer hoe dan ook zorgen over mensen --- tenminste niet als zodanig, maar op een onpersoonlijkere manier.

(stilte)

Ik ben mijn hele leven lastiggevalen door ... iets, wat lijkt op een besef van plicht zonder de stupiditeit ervan. Sri Aurobindo had me verteld, dat ik een 'censor' bij me had, een 'aanzienlijke'! Het vertelde me voortdurend, voortdurend, 'Nee, het is niet zo, het is zo ... Oh, nee! Het is verkeerd om dat te doen; wees voorzichtig, wees niet egoïstisch; wees voorzichtig --- doe dit, doe dat.' Hij had gelijk, ik heb heb het lang geleden weggestuurd, of eerder heeft Sri Aurobindo het weggestuurd. Maar de gewoonte blijft er ... om niet te doen, wat ik leuk vind. Eerder om te doen, wat gedaan MOET worden, en of het plezierig is of niet, maakt geen verschil.

Dit had Sri Aurobindo ook aan me uitgelegd. Ik was gewoon om hem te vertellen, 'Ja, u spreekt altijd over leven's heerlijkheid,' leven ter wille van haar heerlijkheid.' Maar zo gauw ik de notie had, zo gauw als in de aanwezigheid geplaatst werd van het Allerhoogste, was het: 'Voor U --- exclusief, wat U wilt. U bent de enige, de unieke en exclusieve reden van bestaan.' En dat is gebleven en deze beweging is zo sterk, dat zelfs wanneer ... zie je, nu heb ik extase en ananda in overvloed --- alles komt, alles. Maar zelfs dan, zelfs als dat er is, keert er iets in me altijd naar het Allerhoogste en zegt, 'Dient dit U WERKELIJK? Is het, wat U van me verwacht, wat U wil van me?'

Dit heeft me beschermd voor al het zoeken naar plezier in het leven. Het was een prachtige bescherming, omdat plezier altijd zo futiel voor me leek --- ja, futiel; ter wille van je persoonlijke bevrediging. Later begreep ik zelfs, hoe dwaas het is, want je kan nooit bevredigd worden --- ofschoon, wanneer je klein ben, weet je dat nog niet. Ik heb het nooit leuk gevonden: 'Maar is het werkelijk nuttig, dient het enig doeleinde?' En ik heb nog deze attitude met betrekking tot mijn nachten. Ik heb deze verwijding van het bewustzijn, deze depersonalisatie, deze wonderbaarlijke vreugde van bestaan boven ... dat alles. Maar tegelijkertijd heb ik ook, 'Ik ben hier in dit lichaam, op aarde, om

iets te doen --- ik moet het niet vergeten. En dit moet ik doen. 'Maar waarschijnlijk heb ik het verkeerd! ...

Ik wacht op de Heer om het me duidelijk te vertellen.

Maar, wanneer ik dat zeg, zie ik Hem altijd lachen --- een glimlach ... het is allemaal erg goed om te glimlachen, maar ... het moedigt je meer aan, dan dat het je geneest!

Oktober 2, 1960

(Brief aan Moeder van Satprem)

*Pondicherry, Oktober 2, 1960
Zondagavond*

Lieve Moeder,

Omdat ik de vertaling van de Boodschap niet volledig bevredigend vond, ben ik doorgegaan het te overpeinzen. Toen presenteerde een andere mogelijkheid, die beter ZOU kunnen zijn, zich. Hier is het:

Ce monde merveilleux de félicité,
à nos portes,
qui attend notre appel
pour descendre sur la terre.²¹⁷

Op deze manier houden we het woord appel [roep], dat sterk is . Alles, wat ik deed, was het relatieve voornaamwoord veranderen (eerst vertaalde u het als *qui, à nos portes, attend notre appel...*²¹⁸).

Ik weet het niet. Misschien is het scherpzinniger op deze manier.

Uw kind, met liefde.

Getekend: Satprem

(Moeder's antwoord)

²¹⁷ 'Deze wonderbaarlijke wereld van heerlijkheid,
aan onze poorten
wachtend op onze roep
om naar beneden te komen op aarde.'

²¹⁸ 'wachtend aan onze poorten voor onze roep ...'

Maandagmorgen

Ja, mijn geliefde kleine, het is zo veel beter --- het wordt poëzie.²¹⁹

Met al mijn tedere affectie.

Getekend: Moeder

Oktober 8, 1960

Er zijn momenten, wanneer ik lees in de Synthesis of Yoga, wanneer ik zo helder voel, waarom hij een bijzonder woord in die bijzondere plaats zet, en waarom het niet anders zou kunnen zijn --- dat maakt de vertaling moeilijk.

Want de plaatsing van de woorden is niet hetzelfde in het Engels en in het Frans. In het Engels, bijvoorbeeld, is de plaats, die het bijwoord inneemt van groot belang voor de precieze betekenis. In het Frans ook, maar over het algemeen is het niet hetzelfde! Wanneer het tenminste exact het tegengestelde was van het Engels, dan zou het gemakkelijker zijn, maar het is niet exact het tegengestelde. Het is hetzelfde voor de woordorde in een reeks beperkende bijwoorden of enige string van woorden; gewoonlijk komt in het Engels, bijvoorbeeld, het belangrijkste woord eerst en het minst belangrijke het laatst. In het Frans is het gewoonlijk het tegengestelde --- maar het werkt niet altijd!

De geest van de twee talen is niet hetzelfde. Er ontsnapt altijd iets. Dit moet het zijn, waarom 'openbaringen' (zoals Sri Aurobindo hen noemt) soms naar me komen in een taal en soms in de andere. En het hangt niet af van de toestand van bewustzijn, waar ik in ben, het hangt af van wat gezegd moet worden.

En de openbaringen zouden waarschijnlijk exacter zijn, wanneer we een volmaaktere taal hadden. Onze taal is arm.

Sanskriet is beter. Sanskriet is een veel vollere en subtielere taal, dus is het waarschijnlijk veel beter. Maar deze moderne talen zijn zo kunstmatig (maar dit, ik bedoel oppervlakkig, intellectueel); zij delen dingen op in kleine stukjes en verwijderen het licht erachter.

²¹⁹ Enige spot '!' mist. Deze notitie werd vergezeld door een bloem. 'Aristocratie van Schoonheid'.

Ik lees ook *On the Veda*, waar Sri Aurobindo spreekt over het verschil tussen het moderne denkvermogen en het oeroude denkvermogen; het ligt nog al voor de hand, speciaal vanuit een taalkundig gezichtspunt. Sanskriet was zeker vloeiender. Een beter instrument voor een ... globaler. Veelomvattender licht, een licht, dat meer dingen in zich bevatte.

In deze moderne talen is het, alsof dingen door een zeef gegaan zijn en opgebroken in gescheiden kleine stukjes, dus dan heb je al het werk om hen samen te brengen. En er is altijd iets verloren.

Maar ik betwijfel zelfs, dat het moderne denkvermogen, zoals het nu is, in staat zou zijn om Sanskriet op deze manier te kennen. Ik denk, dat zij Sanskriet ook opdelen, uit gewoonte.

We hebben een nieuwe taal nodig,

We moeten een nieuwe taal maken.

Niet een of andere soort esperanto! --- maar geluiden, die recht van boven ontspringen.

Het GELUID moet opgevangen worden. Er moet een geluid liggen aan de oorsprong van alle taal ... En dan, het opvangen en het projecteren. Het laten vibreren ... omdat het hier niet op dezelfde manier vibreert, als het boven doet.

Dat zou een interessant werk zijn.

De woorden moeten een vermogen hebben --- een expressief vermogen. Ja, zij zouden de betekenis in zichzelf moeten dragen!

Oktober 11, 1960

Ik ben nu net de *Yoga of Self-Perfection* af aan het maken ... Wanneer we zien, wat het menselijke leven is en, zelfs in de beste gevallen, wat het vertegenwoordigt op de manier van imbeciliteit, stupiditeit, nauwheid, gemeenheid (om onwetendheid niet te vergeten, omdat het te schaamteloos is) ... en zelfs diegenen, die geloven, dat zij een genereus hart hebben, bijvoorbeeld, of liberale ideeën, een verlangen om goed te doen! ... Iedere keer als het bewustzijn zich in een richting oriënteert om enig resultaat te bereiken, presenteert alles, dat in het bestaan was (niet alleen iemand's persoonlijke bestaan, maar deze soort collectiviteit van bestaansvormen, die ieder wezen vertegenwoordigt), alles, dat tegengesteld is aan deze inspanning zich onmiddellijk in haar ruwe licht.

Het gebeurde deze morgen, terwijl ik heen en weer liep in mijn kamer. Ik had mijn japa afgemaakt ... ik moest stoppen en mijn hoofd in mijn handen te houden om niet in tranen uit te barsten. 'Nee, het is te verschrikkelijk,' ik zei tegen mijzelf, 'en om te denken, dat we Perfectie willen!'

Dan kwam er natuurlijk als een troost: alleen, omdat het bewustzijn dichterbij HET WERKELIJKE komt, kan het al deze ellende zien, en het contrast alleen maakt, dat deze dingen zo gemeen maakt.

En het is waar, die dingen, die ik deze morgen zag, die zo ... boven al het stupide en lelijke leken (ik had nooit een besef van op enig moment in mijn leven, Goddank! Maar stupide en lelijke dingen hebben altijd ... geleken. Ik heb altijd mijn best gedaan om zelf afstand van hen te nemen, zelfs, toen ik erg klein was). En nu zie ik, dat deze dingen, die niet alleen ridicuul lijken, maar, wel, bijna als schandelijk beschouwd werden, zoals ik me herinner, eerder opmerkelijk nobel en zij vertegenwoordigden een exceptionele verheven attitude in het leven --- juist dezelfde dingen. Dus begreep ik, dat het eenvoudig een kwestie is van proportie.

En zo is de wereld --- dingen, die nu volledig onacceptabel voor ons zijn, dingen, die we niet kunnen tolereren, waren nogal goed in het verleden.

Eergisteren besteedde ik de hele nacht met verder kijken. Ik had de passage gelezen door Sri Aurobindo in *The Synthese* over 'supramentale tijd' (waarin verleden, heden en toekomst co-existeren in een globaal bewustzijn). Wanneer je erin bent, is het prachtig! Je begrijpt de dingen perfect. Maar, wanneer je er niet in bent ... Boven alles is er dit probleem van hoe de kracht te houden van iemand's aspiratie, het vermogen van vooruitgang, dit vermogen, dat zo onvermijdelijk lijkt --- zo onvermijdelijk, wanneer het bestaan (laten we eenvoudig het aardse bestaan nemen) iets moet betekenen en haar aanwezigheid gerechtvaardigd te worden. (Deze opstijgende beweging naar een progressief 'beter,' dat eeuwig beter zal zijn) --- Hoe kan dit behouden blijven, wanneer je een totale visie hebt ... deze visie, waarin alles co-existeert. Op dat moment wordt het andere iets als een spel, een amusement, als je wil. (Niet iedereen vindt het amusant!) En wanneer je dat alles bevat, waarom

jezelf het plezier van successie toestaan? ... Is dit plezier van successie, van dingen de een na de andere zien, gelijk aan deze intensiteit van de wil voor progressie? ... Woorden zijn dwaas!

De inspanning om te zien en te begrijpen greep me de hele nacht. En toen ik deze morgen ontwaakte, dankte ik de Heer; ik zei tegen Hem, 'Het is duidelijk, dat, wanneer U me hier volledig in dat bewustzijn zou houden, dan zou ik niet langer ... kon ik niet langer mijn werk doen!' Hoe zou ik mijn werk kunnen doen? Want ik kan alleen iets tegen mensen zeggen, wanneer ik het zie of het voel, wanneer ik zie, dat het is, wat gezegd moet worden, maar, wanneer ik gelijktijdig in een bewustzijn ben, waarin ik gewaar ben van alles, dat tot de situatie geleid heeft, alles, wat er gaat gebeuren, alles, dat ik ga zeggen, alles, dat de ander gaat voelen --- hoe kan ik het dan doen!

Er zijn nog vele honderden jaren te gaan, voordat het volledig wordt, zoals Sri Aurobindo het beschreven heeft --- er is geen haast!

De mentale stilte, die Sri Aurobindo u gaf in 1914, waarover u 's anderdaags sprak ...

Het is nooit weggegaan. Ik heb het altijd behouden. Als een gladde witte oppervlakte, die naar boven is gekeerd. En op ieder moment ... Zie je, we spreken als een machine, maar er beweegt niets; op ieder moment kan het hoe dan ook zich naar de hoogten keren. Het is ALTIJD zo gericht, maar we kunnen er gewaar van worden, dat het zo is. Dan kunnen we, wanneer we luisteren, horen, wat van boven komt. Mijn actieve bewustzijn, dat hier was (*Moeder wijst op haar voorhoofd*), heeft zich boven gesetteld, en het is nooit daar vandaan gegaan.

Ik heb dit aan X verteld --- of liet eerder iemand het aan hem vertellen --- om zijn reactie te zien. En ik realiseerde me, dat hij me niet in het minst begreep! Eens vroeg Amrita hem, hoe hij zichzelf ZAG en dingen WIST. Dus probeerde hij het uit te leggen: hij vertelde Amrita, dat hij zijn bewustzijn omhoog moest trekken door een geleidelijke inspanning, om voorbij het hart te gaan, voorbij het keelcentrum ... om het helemaal hier te trekken (*top van het hoofd*), en als je eenmaal daar bent, ben je goddelijk, weet je! Plotseling begreep ik, dat, toen ik zei, dat het daar was, boven het hoofd, het absoluut onmogelijk voor hem moet hebben geleken! Voor hen is het de *kruin van het hoofd*²²⁰ (wat men het duizendbladige centrum noemt), precies op de top van het hoofd, terwijl het in mijn opent, het stijgt en je gaat naar boven, en dan vestig je je daar ... Gedurende een aantal jaren veranderde het zelfs mijn [fysieke zicht] het was, alsof ik naar dingen van bovenaf keek. Het keert van tijd tot tijd ook terug, alsof ik plotseling van bovenaf zie, in plaats van vanaf hier, op ooghoogte.

Maar de faculteit om gedachten te vormen, is nu daar hoog boven; hiet is niet langer hier (*Moeder wijst op haar voorhoofd*). En dat is tegengesteld aan hun leringen.

²²⁰ Oorspronkelijk Engels

De tantrikas erkennen zeven chakra's,²²¹ geloof ik. Theon zei, dat hij er meer wist, speciaal twee beneden het lichaam en drie boven. Dat is ook mijn ervaring --- ik ken twaalf chakra's. En het contact met het Goddelijke Bewustzijn is daar (Moeder beweegt boven het hoofd), niet hier (*aan de top van het hoofd*). Men moet omhoog stromen.

Japa doen lijkt een druk uit te oefenen op mijn fysieke bewustzijn, dat blijft keren! Hoe kan ik het tot rust brengen? Zo gauw als mijn concentratie niet absoluut is, begint het fysieke denkvermogen weer --- het grijpt naar alles, alles, wat dan ook, ieder woord, feit of gebeurtenis, die langs komt, en het begint te draaien en te draaien. Wanneer je het stopt, wanneer je er druk op uitoefent, dan springt het twee minuten later weer op ... En er is helemaal geen innerlijke instemming. Het kauwt op woorden, het kauwt op ideeën en gevoelens --- eindeloos. Wat zou ik moeten doen?

Ja, het is het fysieke denkvermogen. De japa is precies gemaakt om het fysieke denkvermogen te beheersen.

Ikzelf gebruik het voor een zeer speciale reden, omdat ... Zie je, ik roep (de woorden zijn een beetje vreemd) ... de Heer van Morgen aan. Niet de niet gemanifesteerde Heer, maar de Heer, zoals hij zich 'morgen' zal manifesteren, of in Sri Aurobindo's woorden, de goddelijke manifestatie in zijn supramentale vorm.

Dus het eerste geluid van mijn mantra is de roep naar dat, de evocatie. Met het tweede geluid maken de lichaam's cellen hun 'overgave,' zij geven zichzelf. En met het derde geluid komt de identificatie met dit [het lichaam] met Dat, dat het goddelijke leven produceert. Dit zijn mijn drie geluiden.

En in het begin, gedurende de eerste maanden, dat ik japa deed, voelde ik hen ... ik had een bijna gedetailleerd gewaarzijn van deze myriaden cellen, die openen voor deze vibratie; de vibratie van het eerste geluid is een absoluut speciale vibratie (zie je, boven is er het licht en dat alles, maar voorbij dit ligt is de oorspronkelijke vibratie), en deze vibratie ging alle cellen binnen en werd in hen gereproduceerd. Het ging maanden door op deze manier.

Zelfs nu, wanneer het een of het ander goed is, heb ik het alleen gereproduceerd met hetzelfde type concentratie als in het begin ... want, wanneer ik de japa zeg, het geluid en de woorden samen --- de manier, waarop de woorden begrepen worden, het gevoel van de woorden --- creëren een zekere totaliteit. Ik moet dat reproduceren. En de manier, waarop het herhaald wordt, ontwikkeld de hele tijd. De woorden zijn echter hetzelfde, het oorspronkelijke geluid is hetzelfde, maar het ontwikkelt zich voortdurend naar een meer veelomvattende realisatie en een steeds vollediger TOESTAND. Dus, wanneer ik een zeker resultaat wil verkrijgen, reproduceer ik een zeker type van deze toestand. Bijvoorbeeld, wanneer iets in het lichaam niet goed

²²¹ Chakra: centrum van bewustzijn. 1) De kruin van het hoofd (*sahasradala*), 2) tussen de wenkbrauwen (*ajna*), 3) de keel (*vishudda*), 4) het hart (*anahata*), de navel (*manipura*), de buik (*svadishtana*), 7) de basis van de wervelkolom (*muladhara*).

functioneert (het kan niet werkelijk een ziekte genoemd worden, maar wanneer iets niet in orde is), of wanneer een of ander specifiek werk wil doen op een specifieke persoon voor een specifieke reden, dan ga ik terug naar een zekere toestand van herhaling van mijn mantra, die onmiddellijk handelt op de lichaam's cellen. En dan wordt hetzelfde fenomeen gereproduceerd --- exact dezelfde buitengewone vibratie, die ik herkende, toen de supramentale wereld neerdaalde. Het komt binnen en vibreert als een pulsatie in de cellen.

Maar, zoals ik je vertelde, is mijn japa nu verschillend. Het is, alsof ik de hele wereld neem om het op te tillen; het is niet langer een concentratie op het lichaam, maar eerder een opnemen van de hele wereld --- de volledige wereld --- soms in detail, soms als een geheel, maar constant, constant --- om het Contact tot stand te brengen (*met de supramentale wereld*).

Maar waarover je spreekt, deze soort geluidsmolen, dit malen van woorden, die oneindig hetzelfde herhalen, heb ik plotseling twee of drie keer gevangen (niet erg vaak en met grote tussenpozen). Het heeft altijd fantastisch voor me geleken! Hoe wordt het gestopt? ... Altijd op dezelfde manier. Het is iets, dat in feite buiten plaatsvindt, het is niet vanbinnen --- het is vanbuiten, aan het oppervlak, over het algemeen ergens hier (*Moeder wijst de slapen aan*), en de methode is om om je bewustzijn naar boven te trekken en daar te blijven --- wit. Al deze witheid, wit, als een blad papier, plat als een glasplaat. Een absoluut platte en witte en bewegingsloze oppervlakte --- wit! Wit als lumineuze melk, naar boven gekeerd. Niet transparant: wit.

Wanneer deze molen begint te draaien --- gewoonlijk komt het van deze kant (*Moeder wijst de rechterkant van het hoofd aan*) --- het grijpt ieder geluid of welk woord dan ook aan, en dan begint het te draaien, te vervelen over hetzelfde. Dit is met me misschien een dozijn keer gebeurd, maar het komt niet van mij; het komt niet van buiten, van iemand of iets of een of ander bijzonder werk. Dus dan pak je het --- alsof je het op aan het pakken was met een pincet, en dan ... (*Zij tilt het naar boven*), dan houdt ik het daar, in dit bewegingsloze wit --- het is niet nodig om het dar lang te houden!

Ben je niet gewaar van dit hoog boven, deze witte plaat bij de kruin van het hoofd? Het ontvangt intuïties. Het is net als een fotografische plaat, en het is zelfs niet actief --- dingen gaan er recht doorheen, zonder het zelfs te realiseren. En dan, wanneer je alleen een beetje concentreert, dan stopt alles, alles stopt.

Enkele dagen geleden, herinner ik, wilde ik iets weten, dat ging gebeuren. Ik dacht, dat ik het met het bewustzijn van het mentale bewustzijn uit kon vinden ... 'Ik MOET uitvinden, wat er gaat gebeuren. Wat gaat er gebeuren?' --- Geen antwoord. Dus concentreerde ik er op, wat ik gewoonlijk doe, ik stopte alles en keek van bovenaf --- totale stilte. Niets. Geen antwoord. En ik voelde een licht ongeduld: 'Maar waarom kan ik het niet weten?!' En wat kwam was het equivalent van (ik vertaal het in woorden), 'het gaat je niets aan!!'

Dis ik begrijp steeds meer. Alles --- de hele organisatie, het hele samenstel, al deze cellen en zenuwen en sensoren --- zijn uniek bedoeld voor het werk, zij

hebben geen ander doeleinde dan het werk; iedere dwaze daad, die gedaan wordt, is voor het werk; iedere stupiditeit, die gedacht is, is voor het werk; je bent gemaakt, zoals je bent, omdat je alleen op die manier het werk kan doen --- en het gaat je niets aan om te proberen om ergens anders te zijn. Dat is mijn conclusie. 'Welaan, zoals U wil, moge Uw wil gedaan worden!' --- Nee, niet 'gedaan worden'; het WORDT gedaan. Zoals U wilt, precies, zoals U wilt!

En aan het eind is het erg grappig.

* * *

(Betreffende een oude 'Question and Answer' van Juli 4, 1956 op de Playground, waarin de Moeder spreekt over haar eerste realisatie van het Goddelijke in Parijs)

Precies toen de vallende ster voorbij flitste, ontsprong er aan mijn bewustzijn: 'Om de goddelijk vereniging te realiseren voor mijn lichaam!' En voordat twaalf maanden voorbij waren, was het gedaan.

Ik herinner me, dat het aan de deur was van onze studio²²² in Parijs. Ik kan het nog steeds zien. Zo komt herinner ik me het altijd, het beeld komt eenvoudig naar me toe.

Ik ben net *The Synthesis van Yoga* aan het afmaken, en wat Sri Aurobindo zegt, is exact, wat met me gebeurd is gedurende mijn hele leven. En hij legt uit, hoe je nog steeds fouten kunt maken, zolang als je niet gesupramentaliseerd bent. Sri Aurobindo beschrijft alle manieren, waarop beelden naar je toe gezonden worden --- en zij zijn niet altijd beelden of reflecties van de waarheid van dingen van het verleden, het heden of de toekomst; er zijn ook al de beelden, die komen uit menselijke mentale formaties en alle verscheidene dingen, die in ogenschouw genomen willen worden. Het is erg, erg interessant. En interessant genoeg heb ik in deze enkele bladzijden een beschrijving gevonden van het werk, waaraan ik mijn hele besteed heb om te doen, proberen alles uit te ZIFTEN, wat we zien.

Ik kan alleen zeker van iets zijn, als een zeker type beeld komt, en dan kon de hele wereld me vertellen, 'Maar dingen gebeurden niet zo'; Ik zou antwoorden, 'Sorry, maar ik zie het.' En dat type beeld is zeker, want ik heb het bestudeerd, ik heb hun verschillen bestudeerd in kwaliteit en de textuur van de beelden. Het is erg interessant.

* * *

In feite zie ik steeds meer, dat het Allerhoogste Bewustzijn gebruik maakt van WAT DAN OOK, wanneer de tijd komt.

In deze Question and Answer, bijvoorbeeld, wilde je de woorden 'Lieve Moeder' weglaten, omdat mensen uit het Westen het niet zouden kunnen

²²² Rue Lemercier.

begrijpen. Maar toen hebben we net een brief ontvangen van iemand, doe plotseling een erg mooie ervaring had, toen hij die woorden, 'Lieve Moeder' tegenkwam. Hij zag, hij voelde plotseling deze materiele aanwezigheid van liefde en compassie, die over de wereld kijkt. Het moment was gekomen en het deed precies haar werk. Het is erg interessant.

Mentaal zeggen we, 'Oh, dat kan niet gaan.' En ik ben zelfs geneigd om te zeggen, 'Publiceer dit niet, spreek niet over het een en ander.' Dan realiseer ik, hoe dwaas het is! Er is iets, dat alles gebruikt. Zelfs, wat nutteloos voor ons lijkt --- of misschien erger dan nutteloos, schadelijk --- zou juist datgene kunnen zijn, wat iemand de juiste schok geeft.

Oktober 15, 1960

Ik zie Z iedere dag, toch vroeg hij me, 'Waarom doet u niets voor me?!' 'Iedere keer, als je hier komt,' vertelde ik hem,' doe ik NOODZAKERLIJKEWIJZE iets voor je, het kan niet anders zijn!' Maar, omdat het alleen een deel van zijn werk²²³ is, telt het niet!

Natuurlijk zeg ik niet, 'Goed, laten we nu mediteren! ...' Dus op zijn verjaardag moet ik gaan zitten en hem vertellen, 'Nu gaan we mediteren' --- op die manier voelt hij zich zeker. Wat een kinderachtigheid!

Het is zo grappig --- het ding in zichzelf bestaat niet voor mensen. Wat belangrijk voor hen is, is hun attitude naar het ding, wat zij erover denken. Hoe vreemd!

Ieder ding draagt binnen zichzelf zijn eigen waarheid --- zo lumineus en zo helder. En, wanneer je in contact bent met DAT, dan valt alles zo wonderbaarlijk op zijn plaats; maar mensen zijn NIET in contact daarmee, zij zijn altijd in contact door middel van hun eigen denken: wat zij van iets denken, wat zij over iets voelen, de betekenis, die zij er aan hechten (of soms is het erger) --- maar het hoogste, tot waar zij gaan, is altijd de gedachte, die zij erover hebben. Dat creëert dit hele mengsel en al deze wanorde -- dingen in zichzelf zijn erg goed en dan raken zij in verwarring.

²²³ Z's werk hield in, dat hij Moeder iedere dag zag om over haar gezondheid en haar voedsel te waken.

Oktober 19, 1960

(De dag voor 'Kali Puja,' het rituele festival, ieder jaar toegewijd in India aan de godin Kali, het strijdersaspect van de universele Moeder)

Ze is hier al twee dagen geweest en ... Oh, gisteren was ze zo ... in een zodanige stemming! --- als een strijder. Ik zei tegen haar, 'Maar waarom hen niet veranderen door ... door een exces aan liefde?'

Dus toen antwoordde zij (ik herinner me, hoe zij het neerzette), 'Eerst een goede stoot op de borstkas (zij zei niet 'op de neus!'), een goede stoot op de borstkas, en dan, wanneer zij liggen, naar adem snakkend, zijn zij klaar.'

Dat is één opinie.

* * *

(Wat betreft een tantrika)

Die mensen ontkennen de werkelijkheid van alle fysieke behoeften.

Het is nogal goed, wanneer je AAN HET EIND gekomen bent, wanneer je het lichaam volledig beheerst hebt door het spirituele bewustzijn. Maar tot dan ben ik het er niet mee eens --- ik ben het er helemaal niet mee eens. Het is hetzelfde, wanneer X mensen vertelt, 'Ik voed je, dus eet!' En in feite is het --- dat is, wanneer je het beheerst hebt --- volmaakt waar. Maar wanneer je het niet doet, verre ervan! Hijzelf is de hele tijd ziek.

Dan zou hij antwoorden, 'Iedereen is ziek.' --- Maar dat is geen reden.

Het is erg goed om te zeggen, 'Wanneer je in de Geest leeft, is het niet hetzelfde.' Dat is nogal waar, maar ... VEEL later. Gedurende de laatste twee jaar heb ik dit zelf geleerd, en ik zie, hoe moeilijk het is --- men moet niet opscheppen. En om te zeggen, 'Oh, het is allemaal hetzelfde voor me,' is een manier van opscheppen. Het ZOU NIET allemaal hetzelfde MOETEN zijn voor je. Dit lichaam is niet bedoeld voor ons --- het werd niet voor ons gegeven, het is voor het Werk, dus het moet vervolgens in orde zijn om te werken.

Dat ergert me soms. Waarom deze beheersing niet hebben? We ZOUDEN er meesters over moeten zijn. Met het bewustzijn zouden we in staat moeten zijn om meesters over onze lichamen te zijn.

Ja, dat was precies het buitengewone, dat Sri Aurobindo had. Hij maakte geen inspanning ... Maar dan gebruikte hij het niet op zichzelf!

Maar voor mensen is dit iets ONDENKBAARS.

Hij wilde gaan.

Zie je, hij had besloten om te gaan. Maar hij wilde niet, dat ik wist, dat hij het opzettelijk deed; hij wist, dat, wanneer ik wist gedurende een enkel moment, dat hij het opzettelijk deed, ik met een zodanig geweld gereageerd zou hebben, dat hij niet in staat zou zijn geweest om weg te gaan!

En hij deed dit ... hij droeg het allemaal, alsof het een of andere onbewustheid was, een gewone ziekte, eenvoudig, zodat ik het niet zou weten --- en hij ging weg, op het moment, dat hij weg moest gaan. Maar ...

En ik kon het mezelf zelfs niet voorstellen, dat hij weggegaan was, toen hij eenmaal weggegaan was, juist daar, voor me --- het leek zo ver weg ... En toen naderhand, toen hij uit zijn lichaam kwam en het mijne binnenging, begreep ik het allemaal ... Het is fantastisch.

Fantastisch.

Het is ... het is absoluut bovenmenselijk. Er is niet een mens in staat om zoiets te doen. En wat ... wat een meesterschap over zijn lichaam --- absoluut, absoluut! En toen het naar anderen kwam ... hij kon een ziekte verwijderen, zoals dat (*gebaar, alsof Moeder kalm een ziekte van haar lichaam wegtrok met haar vingertoppen*). Dat gebeurde met jou een keer, is het niet? Je zei, dat ik het voor je gedaan had --- maar ik was het niet, hij was degene, die het deed ... Hij kon je vrede geven in het denkvermogen op dezelfde manier (Moeder veegt haar hand over haar voorhoofd). Zie je. Zijn daden ware absoluut ... Op anderen had het de karakteristieken van een totale beheersing ... Absoluut bovenmenselijk.

Op een dag zal hij het je allemaal zelf vertellen.²²⁴

Nu begrijp ik het.

Het is e-norm.

Ik zou u erg graag willen vragen ... Waarom moest hij gaan?

Ah! Dat kan niet verteld worden.

(lange stilte)

Ik kan je vertellen waarom, maar op een zuiver oppervlakkige manier ... Maar voor hem om ONMIDDELIJK te doen --- dat is, zonder zijn lichaam te verlaten --- wat hij moest doen, wel ...

(stilte)

We kunnen het op deze manier neerzetten: de wereld was niet klaar. Maar om je de waarheid te vertellen, was het de totaliteit van dingen om hen heen, die

²²⁴ Hij kwam ons dit, in feite, vijftien jaar later vertellen, terwijl we *Het Goddelijke Materialisme* aan het schrijven waren.

niet klaar was. Dus, toen hij dit ZAG (ik begreep dit naderhand), zag hij, dat het veel sneller zou gaan, als hij er niet was.

En hij had ABSOLUUT gelijk, het was waar.

Toen ik dat eenmaal zag, accepteerde ik het. Toen ik het zag, toen hij met het liet begrijpen, accepteerde ik het; anders ...

Er was een moeilijke periode.

(stilte)

Het was niet lang, maar het was moeilijk.

Toen hij wegging, zei ik twaalf dagen, twaalf dagen.²²⁵ En waarlijk, ik gaf het twaalf dagen, twaalf dagen om te zien om het volledige Werk ... Uiterlijk zei ik, 'Na twaalf dagen zal ik je vertellen, of de Ashram (de Ashram was niets anders dan een symbool natuurlijk), of de Ashram door zal gaan of dat het beëindigd wordt.'

En later (ik weet het niet --- het duurde geen twaalf dagen; ik zij dat op December 9, en op de 12de was het allemaal beslist -- gezien, helder en begrepen), op de 12de zag ik mensen, ik zag enkele mensen. We begonnen echter alle activiteiten alleen na 12 dagen na December 5. Maar het was beslist op de 12de.

Alles was hangende gelaten tot het moment, dat hij me het VOLLEDIGE ding liet begrijpen, in zijn volledigheid ... Maar dat is voor later.

Hijzelf zal het je vertellen, het is waar --- later.

Oktober 22, 1960

(Pavitra laat Moeder een foto zien van het huis, waarin Zij woonde in Parijs, rue du Val de Grâce)

Wel, wel! Het huis op Val de Grâce! Het ziet er bewoond uit, de ramen hebben gordijnen voor hen. Ik woonde daar --- een klein huis, werkelijk erg klein, met een slaapkamer boven.

²²⁵ Moeder stopte al haar activiteiten gedurende twaalf dagen van December 5, 1950, de dag, dat Sri Aurobindo vertrok.

Hier, dit is de keuken; hier is de woonkamer, dit is de studio. En dan was er een kleine kamer, die ik gebruikte als eetkamer, en het opende naar een binnenplaats. Tussen de eetkamer en de keuken was er een badkamer en een kleine hal. De keuken is hier; je ging drie treden naar boven en daar was deze kleine hal met de trap, die naar de slaapkamer leidde. Naast de slaapkamer was een badkamer, ongeveer zo groot als een vingerhoed.

Het is deel van een enorm huis. Er is een appartementengebouw met zeven etages aan iedere kant, en de straat is hier.

Het was niet zo groot. De studio was nogal groot --- een mooie kamer ... Daar ontving ik Mevrouw David-Neel --- we zagen elkaar bijna iedere avond.

Er was een aanzienlijke bibliotheek in de studio; een heel einde was gegeven aan de bibliotheek --- meer dan tweeduizend boeken, die aan mijn broer toebehoorden. Daar waren zelfs de volledige werken van verscheidene klassieke schrijvers. En ik had mijn volledige collectie van de *Revue Cosmique*, en mijn briefkaartenverzameling (het was beneden) --- hoofdzakelijk briefkaarten uit Algerije, Tlemcen, bijna 200 ervan. Maar er waren vijf jaren van de *Revue Cosmique*. En geschreven op zo een Frans! Hoe grappig was het!

Theon's vrouw dicteerde het in het Engels, terwijl zij in trance was. Een andere Engelse dame, die daar was, claimde Frans te kennen als een Fransman. 'Ikzelf gebruik nooit een woordenboek,' zou ze zeggen, 'Ik heb geen woordenboek nodig.' Maar dan bracht ze zulke vertalingen naar voren! Zij maakte alle klassieke fouten van Engelse woorden, die niet zo vertaald moeten worden. Dan werd het naar mij gestuurd in Parijs voor de correctie. Het was letterlijk onmogelijk.

Er was deze Themanlys, mijn broer's schoolvriend; hij schreef boeken, maar hij was lui van geest en wilde niet werken! Dus had hij dat werk aan mij doorgegeven. Maar het was onmogelijk, je kon er niets mee doen. En wat een woorden! Theon zou woorden uitvinden voor de subtiele organen, de innerlijke zintuigen; hij had voor ieder ding een woord gevonden --- een beangstigend barbarisme! En ik zorgde voor alles. Ik vond de drukker, corrigeerde de proefdrukken --- al het werk gedurende een lange tijd.

Zij waren verhalen, vertellingen, een volledige initiatie in de vorm van verhalen. Er zat veel in, werkelijk veel. Zij wist veel dingen. Maar het werd op een zodanige manier gepresenteerd, dat het onleesbaar was.

Ik schreef een of twee dingen, ervaringen, die ik opgeschreven had; zij waren nogal interessant, daarom wilde ik ze graag terughebben. Ik had enige van mijn visioenen beschreven aan Mevrouw Theon, en dan verklaarde ze hun betekenis aan mij. Dus ik vertelde ik het visioen en gaf de uitleg ervan. Dat was leesbaar en interessant, omdat er enige symboliek was.

(Pavitra:) Wat was deze 'Chronicle of Ki'?

Het was geen 'Ki,' maar 'Chi,' want hij was de stichter van China! --- deze dingen waren fantastisch! Het verhaal was bijna kinderachtig, maar er was een hele wereld van kennis erin. Mevrouw Theon was een buitengewone occultist. Die vrouw had buitengewone faculteiten, ongelooflijk.

Zij was een kleine vrouw, bijna slap --- zij gaf je het gevoel, dat, als je tegen haar aan leunde, zij zou smelten! Eens, ik herinner het me ... ik was daar in Tlemcen met Andre's vader, die gekomen was om zich bij ons te voegen --- een schilder, een kunstenaar. Theon droeg een donkere paarse mantel. Theon zie tegen hem, 'Deze mantel is paars.' 'Nee, het is niet paars,' antwoordde de ander, 'het is violet.' Theon werd rigide: 'Wanneer ik paars zeg, is het paars!' En zie begonnen te argumenteren over deze dwaasheid. Plotseling flitste er uit mijn hoofd, 'Nee, dit is te belachelijk!' --- Ik zei geen woord, maar het ging mijn hoofd uit (ik zag zelfs een flits), en Mevrouw Theon stond op en kwam naar me toe, stond achter me (niemand van ons bracht een woord uit --- de andere twee staarden naar elkaar als twee kwade hanen), toen legde ze mijn hoofd tegen haar borst --- absoluut het gevoel van wegzinken in eiderdons!

En nooit in mijn leven, nooit, had ik een zodanige vrede gevoeld --- het was absoluut lumineus en zacht ... een vrede, en zo zachte, tedere, lumineuze vrede. Na een moment boog zij naar beneden en fluisterde in mijn oor, 'Men moet nooit aan zijn meester twijfelen!' Ik twijfelde niet!

Zij was een prachtige vrouw, prachtig. Maar voor hem ... wel ...

Het is grappig ... Ik weet niet waarom, maar een korte tijd geleden kwam dit huis aan de Val de Grâce plotseling tot me ... (*naar Pavitra*) Wanneer kwam deze foto?

Gisteren.

Plotseling moest het huis in de atmosfeer komen. 'Wel, wel,' zei ik tegen mijzelf, 'iemand denkt aan dat huis.'

* * *

Ik ging je slaap binnen gisterennacht, ik zag je en vertelde zekere dingen, ik gaf je zelfs enige verklaringen: 'Zie je, je moet het op deze manier doen ... je moet zo gaan ...' Ik zei ook, 'Op een dag zullen we samen mediteren.' Maar preciezer, je had eens gesproken met me over het probleem in je fysieke denkvermogen --- dat het oneindig blijft aangaan --- en je had me verteld, dat het gebeurt gedurende je japa. Dus vertelde ik je gisterennacht, 'Ik zou graag willen, dat je je japa gedurende enkele minuten met mij deed op een dag, zodat ik zou kunnen zien, wat er in je omgaat, in je fysieke denkvermogen.'

Maar ik sprak niet tegen je met woorden ... Alles wat ik s'nachts zie, heeft een speciale kleur en een speciale vibratie. Het is vreemd, maar het ziet er

geschetst uit ... Toen ik dat tegen jou zei, bijvoorbeeld, was er een soort *lap*,²²⁶ een witte lap, zoals ik me herinner --- wit, precies als een stuk wit papier --- een lap met een roze rand eromheen, dan ditzelfde blauwe licht, waarover ik je blijf vertellen --- diep blauw --- dat de rest omcirkelt, als het ware. En daar voorbij zwermde het --- een zwermen van zwarte en donkergrijze vibraties ... in een verschrikkelijke agitatie. Toen ik dit zag, zei ik tegen je, 'Je moet je mantra eenmaal herhalen in mijn aanwezigheid, zodat ik zou kunnen zien, of ik iets kan doen aan dit zwermen.' En toen, ik weet niet waarom, maakte je bezwaar en dit bezwaar was rood, als een tong van vuur, die uithaalde uit het wit, zoals dit (*Moeder tekent een arabesk*). Dus zei ik, 'Nee, maak je geen zorgen, het maakt niet uit, ik zal niets verstoren'²²⁷ !' (*Moeder lacht ondeugend*)

Dit alles vond plaats in een werkelijkheid, die constant overal actief is; het is als een permanente mentale transcriptie van alles, dat fysiek plaatsvindt ... Het zijn in feite geen gedachten, wanneer ik dit zie, ik krijg niet werkelijk de impressie van denken, maar het is een transcriptie ... het is het resultaat van gedachten op een zekere mentale atmosfeer, die dingen opslaat.

En ik zie het nu de hele tijd. Wanneer iemand spreekt, of wanneer ik iets doe, zie ik de twee dingen tegelijkertijd --- ik zie het fysieke, zijn woorden of mijn actie en dan deze gekleurde, lumineuze transcriptie tegelijkertijd. De twee dingen zijn gesuperponeerd. Wanneer, bijvoorbeeld, er iemand met me spreekt, wordt het vertaald in een of ander soort beeld, een spel van licht of kleur (dat niet altijd zo lumineus is!) --- daarom weet ik in feite de meeste tijd niet, wat er tegen me gezegd is. Ik herinner me dat ik, de eerste keer, dat dit fenomeen gebeurde, tegen mezelf zei, 'Ah, dus dat zien deze moderne kunstenaars!' Alleen, omdat zij zelf niet erg coherent zijn, is, wat zij zien, ook niet erg coherent!

En zo werkt het --- het wordt vertaald door lappen en bewegende vormen, zoals het wordt geregistreerd in het aarde's geheugen. Dus, wanneer dingen uit deze werkelijkheid binnengaan in mensen's actieve bewustzijn, worden zij vertaald in ieder's taal en de woorden en gedachten, waar iedereen aan gewend is --- omdat dat niet behoort bij enige taal of bij enig idee: het is de exacte INPRENTING van wat er gebeurt.

Ik zie het nu voortdurend.

En het is hier ook, dat ik de resultaten zie van deze verwarring en opwinding in de Ashram --- het springt, springt, springt rond.

Het blijft springen op dezelfde spot. Zo zijn er machines --- die voortdurend schudden, het is ergerlijk.

* * *

Gedurende enige tijd heb ik nu een precies moment ervaren gedurende mijn japa, wanneer iets me aangrijpt en dan heb ik alle moeite van de wereld om tegen te houden, dat ik in trance ga. Toch blijf ik staan. Gewoonlijk loop ik,

²²⁶ Oorspronkelijk Engels.

²²⁷ Traditioneel mag iemand's mantra nooit herhaald voor iemand, behalve de guru.

maar sommige dingen zeg ik, wanneer ik tegen het raam leun --- geen erg goede plaats om in trance te gaan! En het grijpt me elke keer exact op dezelfde plaats.

Gisteren zag ik plotseling een enorm hoofd van blauw licht --- dit blauwe licht, dat de kracht is, de krachtige kracht in de materiele Natuur (dit is het licht, dat de tantrikas gebruiken). Het hoofd was volledig gemaakt van dit licht, en het droeg een soort tiara --- een groot hoofd, zo groot (Moeder wijst de lengte van haar voorarm aan); de ogen ervan waren niet gesloten, maar verlaagd, zoals dit. De onbeweeglijkheid van de eeuwigheid, absoluut --- de rust, de onbeweeglijkheid van de eeuwigheid. Een prachtig hoofd, dat nogal overeenkomt met de manier, waarop de goden gerepresenteerd worden, maar zelfs beter, iets tussen zekere hoofden van de Boeddha en ... (deze hoofden komen hoogst waarschijnlijk naar de kunstenaars). Al het andere was verloren in een soort wolk.

Ik voelde, dat deze soort ... ja, onbeweeglijkheid van daar kwam: alles stopt, absoluut alles stopt. Stilte, onbeweeglijkheid ... waarlijk, je gaar de eeuwigheid binnen. --- Ik vertelde hem, dat het geen tijd was!

Maar ik probeerde te begrijpen, wat hij wilde ... Het is moeilijk geweest in de Ashram gedurende enige tijd --- iedereen wordt gegrepen door een soort razernij, een afmattende rusteloosheid. Zij schrijven allemaal naar me, zij willen me allemaal zien. Het schept een zodanige atmosfeer ... Ik reageer zo goed als ik kan, maar ik ben niet in staat om dit aan hen over te dragen om hen stil te houden (hoe vermoeider en afgematter je bent, hoe kalmer je zou moeten blijven --- wordt zeker niet opgewonden, dat is verschrikkelijk!). Dis ik begreep: dit hoofd is me komen vertellen, 'Dit moet je hen geven.'

Maar als ik dat aan hen over zou moeten dragen, dan zouden zij allemaal denken, dat zij onnozel waren geworden, dat zij hun faciliteiten aan het verliezen waren, dat hun energie verspild was. Want zij voelen alleen energie, wanneer zij het uitgeven. Zij zijn niet in staat om energie te voelen in onbeweeglijkheid --- zij moeten rondrennen, zij moeten het uitgeven. Het moet in hen gestampt worden.

Ik keek gisteren naar dit probleem; het nam me voor een groot deel van de dag in beslag. En ik ben zeker, dat hoofd me de oplossing kwam geven. Voor mij is het erg gemakkelijk --- onmiddellijk ... drie seconden, en alles stopt, alles. Maar de anderen zijn koppig! En toch ben ik positief, ik ben positief, ik vertel hen, 'Maar relax, waarom ben je zo opgewonden? Relax! Het is de enige manier om je vermoeidheid teboven te komen.' Maar zij beginnen onmiddellijk te voelen, dat zijn hun faculteiten verliezen en zij worden inert --- het tegengestelde van leven!

En dit is zeker, wat mijn nacht oriënteerde, want ik begon mijn nacht met te kijken naar dit probleem: Hoe kan ik hen dit laten accepteren? Wat zij zouden

ook niet moeten vallen in het andere extreem en van deze afmattende agitatie slippen in *tamas*.²²⁸ Dat ligt voor de hand.

Maar hoeveel brieven ontvang ik niet van mensen, die me vertellen, 'Ik ben lusteloos, alles, wat ik wil doen, is slapen, rusten, niets doen.' Zij blijven klagen.

De ervaring, die ik heb, --- wat ik met 'ik' bedoel, is dit aggregaat hier (*Moeder wijst haar lichaam aan*), deze bijzondere individualiteit --- is, dat hoe stiller en kalmer het is, hoe meer werk het kan doen en hoe sneller het werk gedaan kan worden. Wat het meest verstorende en tijdrovende is, zijn al deze geagiteerde vibraties, die op me vallen (waarlijk gesproken, werpt ieder persoon, die komt, ze op me). In dit maakt het werk moeilijk --- het roept een wervelwind op. En je kunt niets doen in deze wervelwind, het is onmogelijk. Wanneer je iets materieels probeert te doen, struikelen je vingers; wanneer je iets intellectueels probeert te doen, raken je gedachten verward en je kunt niet langer helder zien. Ik heb bijvoorbeeld de ervaring gehad, dat ik een woord wilde opzoeken in het woordenboek, terwijl deze agitatie in de atmosfeer was, en alles springt op en neer (toch is verlichting hetzelfde en ik gebruik hetzelfde vergrootglas), Ik zie niet langer iets, het springt allemaal! Ik ga bladzijde voor bladzijde, en het woord bestaat eenvoudig niet in het woordenboek! Dan blijf ik stil, ik doe dit ... (Moeder maakt een gebaar van de Vrede naar beneden brengen) en na een halve minuut open ik het woordenboek: juist de plaats, en het woord springt naar me toe! En ik zie helder en onderscheidend. Bijgevolg heb ik nu het onbetwistbare bewijs, wanneer je iets op de juiste manier wil doen, je eerst KALM moet zijn --- maar niet alleen zelf kalm zijn, je moet je isoleren of in staat zijn om een kalmte op te leggen aan deze wervelwind van krachten, die de hele tijd over je komt van allen om je heen.

Alle leraren willen de school verlaten --- afmattend! Wat betekent, dat het jaar beginnen met de helft van de leraren weggegaan. Zij leven in constante spanning, ze weten niet, hoe te relaxen --- dat is werkelijk, wat het is. Zij weten niet, hoe te handelen zonder agitatie.

Ik denk, dat het hoofd me dat kwam vertellen, en dat is precies fout in de Ashram --- alles wordt hier gedaan in agitatie, absoluut alles. Dus het is constant een komedie van fouten; iemand spreekt, de andere luistert niet en antwoordt helemaal verkeerd, en niets wordt gedaan. Iemand vraagt een ding, een ander antwoordt iets anders --- bah! Het is een verschrikkelijke ver-war-ring.

(*stilte*)

Wat, als we een beetje zouden mediteren.

Zit, zoals je gewoonlijk doet ... vergeet, dat ik hier ben!

(*Na de meditatie*)

²²⁸ *Tamas*: inertie.

Ik ga jullie vertellen, wat ik zag --- het was erg interessant. Eerst, afkomstig van hier (Moeder wijst de borst aan), een fluorescentie van ieder kleur, zoals een pauw's staart, die wijd gespreid is; maar het was gemaakt van licht en het was erg, erg delicaat, erg fijn, zoals dit (gebaar). Dan steeg het op en vormde, wat werkelijk op een lumineuze pauw leek, hoog boven, en het bleef zo. Toen klom van hier (de borstkas), wat eruitzag als een zwaard van wit licht, recht omhoog. Het ging erg ver omhoog en vormde een soort uitspannel, een erg uitgestrekt uitspannel, dat als een roep was --- dit duurde het langst. En dan, als antwoord, een waarachtige regen, zoals ... (nee, het was veel fijner dan druppels) een gouden licht --- wit en goudachtig --- met verscheidene tinten, bij tijden meer naar wit, bij tijden meer naar goudachtig, bij tijden met een roze tint. En dit alles daalde neer, daalde neer in je. En hier (de borstkas) veranderde het in ditzelfde diepe blauw, met een besprenkelen van groen licht er binnenin --- smaragd groen. En op dat moment, toen het hier aankwam (het niveau van het hart), een aantal kleine godheden van levend goud --- een diep, levend goud, kwamen, zoals dit, en zij keken naar je. En juist, toen zij naar je keken, was er het beeld van de Moeder, precies in het centrum van jullie --- niet, zoals zij over het algemeen geportretteerd wordt, maar zoals zij is in het Indiase bewustzijn ... Erg sereen en zuiver en lumineus. En toen veranderde dat in een tempel, en binnen de tempel leek er een beeld te zijn van Sri Aurobindo en een beeld van mij --- maar levende beelden in een besprenkeling van licht. Toen groeide het in een prachtig gebouw en vestigde zich met een buitengewoon vermogen. En het bleef bewegingsloos.

Dat is de representatie van je japa.

Het is mooi.

Ik moest stoppen, omdat er hier iets is als tijd, dat hier bestaat --- wat een schande!

Maar het is erg goed.

En het zou niet moeilijk moeten zijn om dat de hele tijd te behouden.

Ik had niet opgemerkt, dat je gestoord werd door deze dingen van het fysieke denkvermogen, die je genoemd had. Ik had dit echter eerst gedaan (*gebaar van reinigen van de atmosfeer*), helemaal aan het begin, zodat niets zou komen om ons te verstoren ... Voelde je iets?

Ik voelde, dat u er was. Ik voelde de Kracht.

Ah! Je voelde het!

Ja, natuurlijk --- erg sterk. Op een moment was het erg, erg krachtig.

(Moeder lacht hartelijk) Je japa is heerlijk. Oh, het is een hele wereld, die zich vormt, en het is waarlijk harmonieus, krachtig, mooi. Het is erg goed. Wanneer je het leuk vindt, zullen we dit gedurende enkele momenten doen van tijd tot

tijd. Het was erg ... hoe zal ik het neerzetten? ... erg plezierig voor me Het voelt comfortabel, een beetje verwijderd van al deze pap! Ik was erg blij.

Wanneer je deze verstoringen wil voorkomen in je fysieke denkvermogen, dan, wanneer je zit voor japa ... Je kent mijn Kracht, is het niet? Wel dan, Wikkel het om je heen, zoals dit, twaalf keer, van top tot teen.

Oktober 25, 1960

Er is een zwarte wolk over de ashram. De oorsprong ervan is nogal uniek en erg interessant.

S heeft een neef in Bombay, en op een dag naar het eind van Augustus of begin September vertelde hij mij een buitengewoon verhaal over deze neef, die verdwenen was (hij liet me zijn foto zien --- hij ziet er nogal uit als een medium). Hij keerde twee dagen later naar huis, geloof ik. Hij was gevonden in een trein in een hypnotische toestand; gelukkig schudde iemand uit en werd hij plotseling wakker: 'Waarom ben ik hier? Wat doe ik hier? (Hij had geen intentie om te reizen, zie je, hij had eenvoudig zijn huis verlaten om een buurman te bezoeken in Bombay.) Dus hij keerde naar huis terug zonder te weten, wat er met hem gebeurd was. En hij was nogal bizar, werkelijk nogal weg.

Enkele dagen later was deze neef ergens naar toe gegaan, ik weet niet waar; hij ging naar het treinstation --- en hij keerde niet terug. Het was onmogelijk om uit te vinden, wat er met hem gebeurd was, hij kon nergens gevonden worden. Er waren verscheidene dagen voorbijgegaan, toen de familie besloot om mij zijn foto te sturen en mij het verhaal te vertellen, er aan toevoegend, dat het waarschijnlijk een vervolg was op de voorgaande gebeurtenis (er moeten enige mensen hypnose doen), en zij vroegen mij, waar hij was en wat er van hem was geworden.

Dit alles gebeurde precies op de dag, dat X²²⁹ wegging. Dus vertelde ik S om de foto en de brief naar X te brengen en hem het verhaal te vertellen. X consulteerde een of ander boek, deed een korte japa gedurende enige seconden en zij, 'Oh, hij komt terug voor September 26, MAAR informeer Moeder, zodat Zij kan zien om te passen.' Daarom concentreerde ik een tijdje.

Ongeveer twee weken later (met andere woorden, tien dagen of zo voor September 26), enig meer nieuws --- de jongen's oudere broer, die in Ahmedabad woont (niet in Mombay), kwam zijn moeder, vader en grootmoeder bezoeken (er is ook een grootmoeder), en hij vroeg over zijn

²²⁹ De leerling's tantrische guru.

broer. Hij was met een vriend gekomen. 'Je broer is verdwenen,' verklaarde hij, 'wij weten niet, wat er met hem gebeurd is.' Dus de twee van hen besloten naar hem te zoeken: 'We zullen hem vinden.'

De dag voor hun vertrek zei de oudere broer's vriend, dat hij de grootmoeder zou gaan bezoeken (zij woonde enige honderden meters verder). Hij ging weg --- en keerde niet terug. Verdwenen.

Dus waren zij natuurlijk verschrikkelijk bezorgd; zij vroegen zich af, wat er gebeurd was. Ik liet iemand naar X schrijven, ik concentreerde, en vier dagen later keerde de jongen (de broer's vriend, te weten) terug in een beklagenswaardige toestand, wit, uitgemergeld, nauwelijks in staat om te spreken. Dan vertelde hij zijn verhaal:

Onderweg naar het grootmoeder's huis passeerde hij het station en ging iets drinken. Terwijl hij aan het drinken was, begonnen twee personen, die daar waren, te spelen met enige ballen voor hem. Hij KEEK. Maar plotseling voelde hij zich ongemakkelijk; hij wilde weggaan en rende naar een uitgang, doe opende naar de sporen --- het was gesloten en hij kon er niet uit gaan. En deze twee mensen waren vlak achter hem; plotseling verloor hij het bewustzijn: 'Ik weet niet, wat er daarna met me gebeurd is.'

Hij ontwaakte op een treinstation ergens tussen Bombay en Poona, en hij begon hen te vertellen, dat hij hongerig was (hij was met dezelfde twee personen). Zij stompten hem in zijn maag en deden een zakdoek over zijn neus --- hij viel weer flauw! Bij Poona werd hij weer wakker (hij toen zijn trek verloren!), en weer deden zij een zakdoek over zijn neus. En het bleef zo doorgaan --- zij bleven hem veel stompen. Toen hij ontwaakte op het land in de buitenwijken van Poona, waren vier mannen om hem heen aan het argumenteren in een taal, die hij niet kende (zijn taal was Gujarati). Zij spraken waarschijnlijk in een of andere andere taal, ik weet niet welke --- het lijkt, dat zij erg donker waren. Maar uit de verscheidene tekenen, die zij maakten, kon hij zien, dat zij argumenteerden om hem te doden of niet. Uiteindelijk vertelden zij hem (waarschijnlijk in een taal, die hij kon begrijpen), 'Of je sluit je aan bij onze bende of we zullen je doden.' Hij gromde als antwoord om zich niet te committeren. De anderen besloten te wachten op hun chef (dus de chef was er niet): 'We zullen beslissen, nadat hij komt.' Dan, om zeker te zijn, stompten zij hem nog een paar keer in de buik en deden de zakdoek over zijn neus --- weg!

Enige tijd later (hij weet niet, hoe lang, want totdat hij terugkeerde, had hij geen besef van tijd) werd hij wakker in een nogal donker huis met een laag dak, ver weg in het platteland; er waren nu vijf personen, geen vier. Zij waren bezig met eten, dus hij zorgde, dat hij zich niet verroerde. Zij waren hoofdzakelijk aan het drinken (zij hebben daar een drankverbod). Vier van hen waren al stomdronken. Dus ging hij staan om een kijkje te nemen. De vijfde, die hij niet eerder had gezien (hij moet de chef geweest zijn, was nog niet helemaal dronken; toen hij de jongen zag staren, liet hij er een beangstigende grauw uit --- dus wierp de arme jongen zich plat in de hoek en lag stil --- hij wachtte. Na een tijdje was de vijfde ook stomdronken. Dus nu hij zag, dat ze allemaal vast in slaap waren, stond hij erg voorzichtig op en ... hij zei, dat hij gedurende

anderhalf uur rende ... Een jongen, die toegetakeld was, zoals hij, die vier dagen niets gegeten had! Ik denk, dat het een wonder is.

Na anderhalf uur rennen bevond hij zich terug op het Poona treinstation, hij weet niet hoe. Hij nam een trein terug naar Bombay, terwijl hij bijna niet weet, hoe hij het voor elkaar gekregen heeft.

Toen ik dit te weten gekomen was, dacht ik onmiddellijk, 'Goed, deze jongen ving de formatie²³⁰ op, die X gemaakt had voor de andere, en het kreeg hem terug.' Want het is werkelijk wonderbaarlijk, dat hij slaagde. Maar de andere, de neef, werd gestrand achtergelaten, nergens te vinden. Het was klaarblijkelijk dezelfde bende en dezelfde methode.

Toen raakte de politie erbij betrokken. Zij wilden hem mee terugnemen naar het platteland rond Poona (ik veronderstel natuurlijk, dat zij hem ondertussen verzorgd hebben), maar er kwam niet veel uit. Het blijkt, dat waar ook hij herinnerde deze mensen gezien te hebben, toen hij zij hen gezien te hebben, hij flauwviel. Uiteindelijk werd mij het verhaal verteld en de arme familie schreef naar me, terwijl zij zeiden, 'Wie zijn deze demonen met een zo groot vermogen, dat zelfs Moeder's kracht weerstaat, zowel als die van X --- en wie houden onze zoon vast?' Dus werd X weer geïnformeerd en omdat hij het verhaal van de oudere broer's vriend kende, zei hij, 'Ah, nu weet ik, waar de andere is, en ik hoop, dat het niet te lang duurt.' Maar toen ging 26 September voorbij --- algehele wanhoop in de familie. Zij schreven me, en ik concentreerde me.

Het was net voor de Durga Puja,²³¹ of net na --- ik kan het me niet herinneren (datums en ik gaan niet samen) --- nee, het was net na Durga Puja. Dus ik ging in een diepe concentratie en ik, in feite, zag ik, dat er een erg krachtig en gevaarlijk *rakshasisch*²³² vermogen bij betrokken was. En toen, terwijl ik voor mijn japa begon te lopen, boven in mijn kamer (ik had enige gedachte aan dit verhaal gegeven en vroeg om iets gedaan te krijgen), zag ik plotseling Durga voor me, die haar lans van wit licht verhief --- de lans van wit, die vijandige krachten vernietigd --- en Ze sloeg in een zwarte zwermende massa mensen.

Maar toen kwam er een --- beangstigende reactie. Gedurende een dag was ik bijna net zo ziek --- niet helemaal --- als twee jaar geleden²³³ (zij moeten dezelfde mantra gebruikt hebben). En zie je, ik geef nooit over ... verschrikkelijk overgeven --- alles vanbinnen kwam eruit! Ik ben alleen nu een beetje meer ervaren dan twee jaar geleden (!), dus zette ik het recht ... Het gebeurde hier, beneden 's middags. Ik ging gelijk terug naar mijn kamer (ik zag niemand die middag), ik bleef geconcentreerd om te proberen uit te vinden, wat er gebeurd was. Ik zag, dat het hier vandaan kwam --- een terugslag van die mensen, die zichzelf proberen te verdedigen.

²³⁰ In occulte taal is een 'formatie' een concentratie van vermogen voor een speciaal doeleinde. In dit geval de tantrische guru's formatie om de neef te redden.

²³¹ De jaarlijkse rituele aanbidding ter ere van Durga, de universele Moeder.

²³² De raksha's zijn demonen van het lagere vitale vlak.

²³³ De aanval van zwarte magie in December 1958.

Ik deed, wat gedaan moest worden.

Maar jammer genoeg verspreidde alles zich over de Ashram, alles over iedereen --- een zwarte wolk overal. Het was nogal ... lastig!

Maar enige dagen later een telefoongesprek: de jongen was gevonden in Ahmedabad en teruggebracht naar Bombay.

Het verhaal van de jongen is ... fantastisch! Hij was dun, leeghoofdig. Ik kan niet langer alle details herinneren, maar uiteindelijk was het hetzelfde verhaal: ontvoerd uit een spoorwegstation op dezelfde manier zag hij dezelfde mensen, een hypnotische toestand, en dan geen herinnering meer van wat met hem gebeurd was, helemaal niets. Ik weet niet, of zij bij hem ook een zakdoek gebruikt hebben, maar hij was 'gehypnotiseerd.' Zij stompten hem ook, toe hij vroeg om te eten. En daarna geen trek meer! Alsof zij alle interesse in eten verwijderd hadden --- zelfs, als er voedsel was, raakte hij het niet aan. En absoluut leeghoofdig.

Hij herinnert echter herhaaldelijk, dat zij hem dit vertelden: 'Je hebt geen familie, die naam is niet van jou; je wordt met zo en zo een naam geroepen (zij gaven hem een andere naam); je bent helemaal alleen en hangt helemaal van ons af.' Maar dan had deze jongen waarschijnlijk een beetje dieper bewustzijn, want, ofschoon zijn brein uitwendig niet leek te werken, was iets diep naar binnen in staat om te observeren en herinneren.

Uiteindelijk lieten zij hem werken als een ober in een klein café in Ahmedabad, nabij het station. Op een dag gebeurde het zelfs, dat zijn broer en zijn broer's vriend langskwamen (hij herinnert vaag, dat hij hen gezien heeft), maar hij was niet in staat om met hen te spreken of hen hem te laten herinneren. Een andere keer probeerde hij weg te gaan en ging naar het station, maar na een tijd kon hij niet langer lopen, hij werd plotseling door iets gestopt (hij weet niet wat), en hij moest teruggaan. Zo was het --- nogal een ... unieke toestand. Maar op een dag stopte een vriend van de broer in dit café om iets te drinken en deze zelfde jongen bediende hem. Hij was veel veranderd, maar de andere man herkende hem toch en vroeg, 'Wat is je naam?' Hij zag, dat de jongen versuft leek en niet kon antwoorden. Dus hij zei niets, maar rende onmiddellijk naar waar de oudere broer woonde; zij kwamen terug, namen de jongen in een hoek en dompelden zijn gezicht in sodawater. Het lijkt, dat hij toen levendiger werd. Toen leidden zij hem weg en informeerden de politie.

Ik heb nog niet meer details ...

(Hier introduceren we, tussen haakjes, de details van het verhaal, zoals Moeder hen twee maanden later vertelde)

Ik heb de details uitgevonden: deze jongen moest naar het station gaan, maar op zijn weg ging hij in een schoenenwinkel om een paar sandalen te kopen. Terwijl hij naar binnenging, zag hij daar een man, die een paar

damesschoenen voor zichzelf uitkoos! Dit leek vreemd voor hem: 'Wat is deze man aan het kopen ...' en hij KEEK --- plotseling niets meer. Hij verloor het bewustzijn en wist niet langer, wat er met hem gebeurde. En zo begon het verhaal --- een man, die damesschoenen uitkiest in een winkel! Hij moet vreemde dingen doen --- waarschijnlijk opzettelijk --- om mensen's aandacht te trekken. Natuurlijk begon de jongen uit nieuwsgierigheid te kijken, en dat was dat --- plotseling blanco, niets meer! En lang naderhand vond hij zichzelf ver weg in een trein met deze man. Hij is nu hier met zijn moeder --- zij kwamen om mij te bedanken. Hij gaf me de details. Hij is een aardige jongen, maar dat alles heeft hem met enige angst gelaten, speciaal, wanneer hij erover spreekt. Hij probeert het te vergeten. Hij vertelde, dat hij bij het leger wil gaan en vroeg mijn permissie. De jongen voelt een behoefte aan kracht en heeft het idee, dat een deel van een zodanige kracht te zijn, goed voor hem zou zijn. (Natuurlijk vertelde hij me dit alles niet, hij is niet zo bewust. Maar dat voelt hij --- de behoefte om om ondersteund te worden door een organisatie van kracht.) Dus moedigde ik hem aan. Ik vertelde hem, dat het een goed idee was. Zijn moeder was niet erg gelukkig! Ze was bang, dat hij van de koekenpan in het vuur zou springen!

Een ander curieus detail is dat, nadat zij al zijn trek weg hadden genomen en hem in het café hadden gezet als ober, zij hem vertelden, 'Nu moet je eten, ' dus hij probeerde om te eten, en gedurende vier dagen gaf hij alles over, dat hij erin stopte --- het was volledig zwart! Daarna was hij in staat om een beetje te eten. Het is een fantastisch verhaal!

(De conversatie hervat zich hier)

Maar ik was hoofdzakelijk geïnteresseerd door het feit, dat ik het gevaar voelde, dat deze mensen vertegenwoordigden --- niet, omdat zij rovers zouden zijn, maar omdat zij enig vermogen hadden --- rovers met vermogen --- en van wat ik zag, was het hoofdzakelijk een hypnotisch vermogen. Er moet een tantrische kracht in geweest zijn, anders zouden zij niet zo krachtig geweest zijn. Ik had tegen mijzelf gezegd, 'Zij MOETEN gevangen worden.' wat was, waarom ... (de Kracht bleef werken, zie je). En gisteren zie de krant, dat een bende van vijf mensen, acht vrouwen en een half dozijn kinderen gearresteerd was door de politie in Allahabad voor het gebruiken van wat de krant 'mesmerische middelen noemde, voor het beroven van mensen, hen aan te vallen, enz. (Zij opereerden in Poona, Bombay en Ahmedabad, maar zij werden gevangen in Allahabad.) Waarschijnlijk werden zij, toen zij zich realiseerden, dat de jongen weg was, angstig en vluchtten naar het Noorden. En zij werden gearresteerd in Allahabad --- Ik had een erg sterke formatie gemaakt en had gezegd, 'Zij MOETEN gevangen worden.'

En vanaf nu heb ik geen ander nieuws ... Zij zijn gevangen, dus kunnen zij UITWENDIG niets doen, maar hun vermogen is er nog. We zullen moeten gaan zijn ... En iedereen zegt hier hetzelfde --- als een zwarte sluier van onbewustheid, die over ons gevallen is. Zelfs, diegenen, die niet gewend zijn aan zulke dingen, hebben het gevoeld. Ik ben op het moment de hele plaats aan het schoonmaken --- het is niet gemakkelijk. Alles is ondersteboven.

Ik had X geïnformeerd. Maar ik vertelde hem mijn moeilijkheid niet (deze mantra, die zij over mij wierpen om me te doden), ik sprak er helemaal niet over. Want hij had erop gestaan, vanaf het begin had hij gezegd, 'Moeder moet erop toezien, alleen Moeder's genade kan hen redden.' En ik begreep het --- hun aanval kwam juist op het moment van de Durga Puja, dus begreep ik, dat Durga tussenbeide moest komen. Dus dat is het verhaal.

Dingen gaan ook niet zo goed voor X; overal knarst het. Het was waarschijnlijk erg belangrijk ... Ik ben hoopvol, dat het enige verandering kan brengen.

Maar zou de mantra normaal niet op hen terug moeten kaatsen?

Klaarblijkelijk! Het slaat als een boemerang op hen terug. Zij moeten er nu een nogal moeilijke tijd van gehad hebben, maar jammer voor hen! Zij zullen er niet aan ontsnappen.

Ik weet niet, wat er met hen gaat gebeuren. Zij moeten nogal wat mensen gedood hebben. Wanneer dat ontdekt wordt, dan krijgen zij, wat zij verdienen en zullen we van hen af zijn --- zij zullen kleine ontlichaamde demonen worden! Het is minder gevaarlijk.

Tenzij zij ergens anders reïncarneren. Sommige mensen zijn altijd klaar om demonen te accepteren, dat is de moeilijkheid.

(Niet eerder, nadat Moeder klaar was met het vertellen van haar verhaal, bracht iemand, door een curieuze 'coïncidentie,' haar een portret, dat getekend was door P.K., een van de Ashram artiesten. Enige dagen eerder, om ongeveer twee uur in de morgen, gedurende een ongewone gewelddadige storm, had P.K. plotseling midden tussen de flitsen van weerlicht in de hemel een nogal verschrikkelijk demonisch gezicht GEZIEN voor zijn ogen. Omdat hij niets anders beschikbaar had, tekende hij haastig zijn visioen in kalk op een schoolkind's lei, dat het portret is, waarover Moeder hier spreekt:)

Wel, wel! Dus P.K. is helderziende! Hij is het zeker --- dit is het wezen achter deze mensen. Daarom hadden zij zoveel vermogen. En hij kwam daarom hier --- hij was woedend. Nogal een demon!

Ik zag hem ook, die nacht. 'Jullie *dwazen met jullie kleine crackers*,' zei hij, 'ik zal jullie laten zien, wat werkelijke crackers zijn!²³⁴ --- en die flitsen van weerlicht, een zo verbazingwekkend geweld ... Oh, hij verkondigde allerlei soorten dingen, rampen, wat niet ... Maar dit zijn erg complexe zaken en het is beter om niet in detail te gaan.

(Enige dagen later voegt Moeder het volgende toe:)

Hoofdzakelijk door naar het portret te kijken, kreeg een kind koorts!²³⁵

²³⁴ Oorspronkelijk Engels. Dit gebeurde in de tijd van 'Deepavali,' het Festival van Licht, wanneer mensen door India allerlei soorten vuurwerk afsteken.

²³⁵ Waarom wij het niet publiceren.

Ik durfde er zelf niet lang naar te kijken!

Oh, het is afschuwelijk! Ik weet niet, wie het stupide idee had om dit aan het kind te laten zien, maar nadat zij het gezien had, had zij drie dagen koorts, met verschrikkelijke rillingen. En ik geloof, dat de artiest ook ziek was naar het beëindigen van zijn schets.

* * *

(spoedig daarna)

Hoe is het met jou, is je gezondheid beter? *(de leerling was niet goed geweest)*

Wanneer je in zeven uur japa binnen moet slippen in een dag, maakt het je leven een beetje vreemd!

Het is zo tegengesteld, niet alleen aan de opvoeding, maar aan de opmaak van mensen uit het Westen! Voor een Indiër ... voor een moderne Indiër zou het moeilijk zijn, maar voor diegenen, die iets behouden hebben van de oude traditie, zou het niet moeilijk zijn. Het is gemakkelijk voor kinderen, die opgegroeid in een klooster of nabij de guru ...

(stilte)

Ik keek en zag de werkelijkheid, die onder de invloed is van het denken --- het vermogen van het denken op het lichaam is enorm! Je kunt je niet voorstellen, hoe enorm het is. Zelfs een onderbewuste of onbewuste gedachte handelt en provoceert fantastische resultaten! ... Ik heb dit bestudeert. Ik heb het bestudeerd IN DETAIL gedurende de laatste twee jaar --- het is ongelooflijk! Wanneer ik op een dag de tijd had om dit alles uit te leggen, dan zou het interessant zijn. Zelfs kleine, de kleinste mentale of vitale reacties --- zo klein, dat zij voor ons gewone bewustzijn niet het MINSTE belang lijken te hebben --- handelen op de lichaam's cellen en kunnen wanordes creëren ... Zie je, wanneer je het zorgvuldig observeert, word je plotseling gewaar van een erg licht ongemak, hoofdzakelijk een niets (wanneer je bezig bent, merk je het zelfs bijna niet), en wanneer je dan dit ongemak volgt om te zien wat het is, neem je waar, dat het komt van iets, dat nogal onwaarneembaar is en 'onbelangrijk' voor ons actieve bewustzijn --- maar het is genoeg om een ongemakkelijk gevoel in het lichaam te creëren.

Waarom het --- tenzij je opzettelijk en constant ben in wat hier het Brahmische bewustzijn genoemd wordt --- praktisch mogelijk is om te controleren. En dit geeft de indruk van zekere dingen, die in het lichaam gebeuren, onafhankelijk van ... niet alleen van onze wil, maar van ons bewustzijn --- MAAR HET IS NIET WAAR.

Alleen, er is alles, dat vanbuiten komt --- dat is het meest gevaarlijke. Constant, constant --- wanneer je eet, vang je het op ... oh, wat een massa vibraties! De vibraties van wat je eet, toen het levend was (zij blijven altijd), de

vibraties van de persoon, die het kookte, vibraties van ... De hele tijd, de hele tijd, zij stoppen nooit --- je ademt, zij komen binnen. Wanneer je begint te praten met iemand of mixt met mensen, dan wordt je natuurlijk een beetje meer bewust van wat komt, maar alleen zelfs stil zittend, niet verward met anderen --- komt het! Er is een bijna volledige onderlinge afhankelijkheid --- isolatie is een illusie. Maar door je eigen atmosfeer op te leggen (Moeder gebaart, alsof zij een muur om haar heen bouwt), je kunt deze dingen TOT OP ZEKERE HOOGTE afhouden, maar eenvoudig deze inspanning om hen op afstand te houden, schept (ik denk in het Engels en spreek Frans) ... *verstoringen*.²³⁶ Hoe dan ook, nu wordt dit alles GEZIEN.

Maat ik weet op een absolute manier, dat als deze hele massa van het fysieke denkvermogen eenmaal beheerst is en het Brahmische bewustzijn erin gebracht is op een continue manier, dan KAN je ... je wordt de MEESTER van je gezondheid.

Daarom vertel ik mensen (niet, dat ik verwacht, dat zij het doen, tenminste niet nu, maar het is goed, als zij het weten), dat het GEEN zaak van het lot is, NIET iets, dat volledig aan je controle ontsnapt, NIET een of andere soort 'Wet van de Natuur,' waarover we geen vermogen hebben --- het is niet zo. Wij zijn waarlijk de meesters van alles, wat bij elkaar gebracht is om onze overgankelijke individualiteit te scheppen; ons is het vermogen van controle gegeven, wisten we maar, hoe we het moeten gebruiken.

Het is een discipline, een enorme *tapasya*.²³⁷

Maar het is goed om te weten om dit gevoel te vermijden van verpletterd te worden, wanneer dingen nog volledig buiten je controle zijn, dit gevoel van fataliteit, dat mensen hebben --- zij worden geboren, zij leven, zij sterven: de Natuur verplettert en we zijn speeltjes van iets veel groters, veel sterkers dan ons --- dat is de Valsheid.

In ieder geval wist ik voor mijzelf in mijn yoga alleen nadat ik WIST, dat ik de MEESTER van alles ben (op voorwaarde, dat ik weet, hoe deze Meester te ZIJN en mijzelf deze Meester te LATEN zijn --- dat is op voorwaarde, dat de uiterlijke stupiditeit accepteert om op haar plaats te blijven), dat men de Meester van de Natuur kon zijn.

Er is ook dit oude idee in religies van Chaldeeuwse of Christelijke oorsprong van een God, waarmee je geen waar contact kunt hebben --- een afgrond tussen de twee. Dat is verschrikkelijk.

Dat moet absoluut stoppen.

Want met dat idee zullen de aarde en de mensen NOOIT in staat zijn om te veranderen. Daarom heb ik vaak gezegd, dat dit idee het werk is van de *Asura's*,²³⁸ en daarmee hebben zij geheerst over de aarde.

²³⁶ Oorspronkelijk Engels.

²³⁷ *Tapasya*: ascetisme, gestrengheid, strenge discipline.

²³⁸ *Asura's*: demonen van het mentale vlak.

Terwijl je, wat ook de inspanning, wat ook de moeilijkheid is, hoeveel tijd het ook neemt, hoeveel levens, moet weten, dat dit alles niets uitmaakt: je WEET , dat je de Meester BENT, dat de Meester en jij één zijn. Dat alles is noodzakelijk ... om het INTEGRAAL te weten, en niets moet het logenstraffen. Dat is de uitweg.

Wanneer ik de mensen vertel, dat hun gezondheid afhangt van hun innerlijke leven (een intermediair innerlijk leven, niet het diepste), komt het hierdoor.

Gedurende de laatste twee jaren, heb ik ervaringen geaccumuleerd IN HUN KLEINSTE DETAILS, dingen, die voor de meesten waardeloos lijken. Je moet ermee instemmen en geen manie hebben voor grootsheid; je moet weten, dat de sleutel gevonden wordt in de kleinste inspanning om een ware attitude te scheppen in een paar cellen.

Het probleem is, dat, wanneer je het gewone bewustzijn binnengaat, deze dingen zo subtiel worden en een zodanige scrupuleuze observatie nodig hebben, dat mensen gerechtvaardigd zijn (zij VOELEN zich gerechtvaardigd) om de attitude te hebben, 'Oh, het is de Natuur, het is het Lot, het is de goddelijke Wil!' Maar met die overtuiging is de 'Yoga van Perfectie' onmogelijk en verschijnt hoofdzakelijk als een utopische fantasie --- maar dit is VALS. De waarheid is volledig iets anders.

(lange stilte)

... Wanneer ik tegen iemand zeg, 'Ik zal voor je zorgen,' weet je, wat ik dan doe? Ik verenig zijn lichaam met het mijne. En dan wordt al het werk in mij gedaan (zo ver als mogelijk --- in essentie is het mogelijk, maar er is een relativiteit door de tijd; maar zo ver als mogelijk ...). Dus vind ik het erg interessant om kruisverwijzingen te maken en de resultaten uit te vinden van mijn interventie --- niet, zodat ik kan opscheppen (er is niet veel om over op te scheppen), maar ter wille van de WETENSCHAPPELIJKE studie van het probleem: te weten, hoe verder te gaan, hoe onderscheid te maken, wat is actief en wat niet, wat zijn de richtlijnen, enz.

En zelfs, wanneer je op het moment, dat je je niet erg goed voelt, in staat bent om te zeggen, 'Het maakt niet uit; wat we moeten doen, zullen we doen' (deze angst om niet in staat te zijn om te doen, wat gedaan moet worden, is het meest ergerlijke), wanneer je op dat moment oprecht tegen jezelf kan zeggen, 'Nee, ik vertrouw op de Goddelijke Genade ... nee, ik zal doen, wat ik moet doen, En het vermogen zal aan me gegeven worden om het te doen, of het vermogen om het te doen, zal in me geschapen worden' --- dan is dat de ware attitude.

Ik voel, dat u dat aan me geeft.

Oktober 30, 1960

*(Na een meditatie met Moeder bij de gebeurtenis van leerling's verjaardag.
Aan het begin van de conversatie had de Moeder aan de leerling een kleine
leren portemonnee met een Egyptische fresco erop afgebeeld.)*

Laat me de portemonnee zien (*Moeder kijkt er naar*) ...Ah, dus dat heeft er niets mee te maken!

Zo gauw als de meditatie aanving, begon ik nogal familiäre scenes te zien uit het oude Egypte. En jij, je zag er een beetje anders uit, maar niettemin nogal soortgelijk ... Het eerste, dat ik zag, was hun god met een hoofd, zoals dit (*gebaar van een snuit*), met een zon boven zijn hoofd. Een donker dierlijk hoofd ... Ik ken het ERG GOED, maar ik herinner me niet precies, welk dier het is. Een is een havik,²³⁹ maar de andere heeft een hoofd als ... (*Moeder maakt hetzelfde gebaar*)

Als een jakhals?

Ja, als een jakhals, dat is het. Ja, dat was het. Met een soort lier boven zijn hoofd, en dan een zon.²⁴⁰

En deze god was erg intiem met je gerelateerd, alsof je samengesmolten was; je was als offerpriester en tegelijkertijd ging hij bij je naar binnen.

En dit duurde nogal lang (het is, wat ik zeer helder zag en wat ik het best herinner). Maar er waren veel, veel dingen --- oude dingen, die ik weet --- en zeker een ERG INTIEME relatie, die we hadden in de dagen van Egypte, in Thebe.

Het is de eerste keer, dat ik dit voor je zag --- het was erg, erg ...

'Bracht misschien de portemonnee dit naar je denkvermogen?' Ik vroeg het me helemaal aan het begin af. Ik had de indruk. Dat ik je iets Egyptisch had gegeven, maar ik kon me niet langer herinneren, wat het was --- ik ben blij, dat het dat niet was! ... Ik aarzelde gedurende nauwelijks een moment, toen zei ik tegen mijzelf, 'Waarom?' En wat kwam, is, dat alles zelfs klaarblijkelijk toevallige dingen, georganiseerd wordt door hetzelfde Bewustzijn voor dezelfde doeleinden --- het ligt voor de hand.

²³⁹ Horus, de zonnegod, kind van Isis en Osiris.

²⁴⁰ Volgens de traditie hielp Anubis, de god met het jakhalshoofd, Isis om het lichaam van haar echtgenoot Osiris te herbouwen, die gedood was en aan stukken gescheurd door zijn broer Set. Osiris was de eerste god om te heersen over mensen. Als gevolg van speciale rites slaagde Isis, geholpen door Anubis, om hem tot het leven terug te brengen. We zijn dus niet erg ver van de legende van Savitri en Satyavan.

Maar ik vond dit interessant, dus begon ik te kijken, en ik LEEFDE de scene, allerlei soorten scenes van initiatie, aanbidding, enz. Voor nogal enige tijd. Toen dat omhoog ging, kwam er een licht, dat veel sterker was dan de laatste keer (*gedurende de laatste meditatie*) naar beneden, in een prachtige stilte. (Ik zou kunnen toevoegen, dat dat het eerste, dat ik deed, aan het begin, was om te proberen om een stilte om je heen tot stand te brengen, om je te isoleren van andere dingen om je denkvermogen stil te houden; het bleef een beetje springen, maar toen dit licht eenmaal naar beneden kwam ...) En het kwam naar beneden met een erg hiërarchische kwaliteit en ... (hoe kan ik dit plaatsen?) Egyptisch van karakter --- erg occult, erg occult, erg, erg onderscheiden, erg specifiek, zoals dit (*gebaar, dat een blok stilte neerdaalt*).

En er kwam een lang moment van absolute bewegingsloze contemplatie ... met iets, dat me nu ontsnapt --- het zou terug kunnen komen.

Toen ging ik plotseling in een kleine trance. En ik zag jou er in, maar je was ... fysiek was je op het ene vlak, en ik zag een andere man op een verschillend vlak (ik zag hem nogal concreet; hij was nogal groot, breedgeschouderd --- niet zo groot als breed, met een donker Europees pak). En hij nam je handen en begon ze enthousiast te schudden! Maar je was nogal verschillend, precies, zoals je nu bent, gekleed in Indiase mode en gezeten met gekruiste benen. Hij nam je beide handen en begon ze te schudden! En toen hoorde ik duidelijk de woorden, 'Gefeliciteerd, het is een groot succes!' --- het had met je boek te maken.²⁴¹ En tegelijkertijd zag ik allerlei soorten mensen en dingen, die geraakt werden door je boek --- allerlei soorten mensen, klaarblijkelijk Frans, of Westerlingen in ieder geval ... vrouwen, mannen. Er was zelfs een vrouw (zij moet een actrice geweest zijn of een zangeres of ... in ieder geval iemand, wiens leven was ... zij was zelfs gekleed voor het podium, met een of andere soort panty --- een mooi meisje!) en zij zei tegen iemand, 'Ah, het heeft me zelfs een smaak gegeven voor het spirituele leven!' Het was buitengewoon interessant ... Allerlei dingen van deze aard. En toen ik weer uit deze trance kwam en ... Aan het einde probeerde ik een of ander iets voor je te doen en het liep goed af. Het liep nogal goed af.

Maar toen, net daarvoor, was er deze besprenkeling van gouden licht, dat neerkwam. En terwijl het naar beneden kwam, was het wit met een tint van goud (maar het was wit) en het kwam naar beneden in een kolom, met een zodanig VERMOGEN! ... En toen, juist aan het einde, kwam deze besprenkeling en vestigde zich in dit witte licht, dat daar de hele tijd gebleven was --- oh, het was zo ... overvloedig. Een groot vermogen van realisatie. Ik had een moeilijke tijd om eruit te komen! Aan het begin had ik besloten om er uit te komen op het halve uur, dus kwam ik er uit, maar nog steeds niet volledig ...

Dus daar, mijn kind En jij, wat voelde jij?

²⁴¹ *L'Orpailleur*, dat juist gepubliceerd was. De man's beschrijving droeg in feite een opvallende gelijkenis met de uitgever.

Wanneer ik met u mediteer ... Wanneer ik alleen ben, is er nooit dit vermogen, dit ... Het is iets anders ... Soms is het sterk, maar het mist altijd deze bijzondere kwaliteit. Er zijn krachtige momenten, wanneer ik alleen ben, maar niet zoals dit.

Natuurlijk! Ik ben ook daar in je kamer, wanneer je mediteert, maar het maakt een verschil ...

De fysieke vibratie is belangrijk. De omstandigheden, die gerelateerd zijn aan het werk van transformatie, maken de fysieke vibratie belangrijk. Ik voel het, want zo gauw als ik iets wil doen met iemand op het fysieke vlak (fysiek, let wel), het komt allemaal in het lichaam. En het lichaam wordt eenvoudig gegrepen ... ik zie, dat de hele tijd absoluut fysieke vibraties gebruikt worden. Het is werkelijk zo verschillend. Al het werk, dat op een afstand gedaan wordt (*gebaar, dat actie aantoont, die van het denkvermogen komt*) --- het handelt natuurlijk, maar ...

Weet je, zelfs nu voelt dit alles (Moeder raakt haar lichaam aan, haar handen) zo levendig en levend, dat het moeilijk is om haar grenzen aan te voelen ... alsof het zich uitbreidt voorbij het lichaam in alle richtingen. Het heeft niet langer enige grenzen,

Maar het is nog niet lumineus in het donker. Wat normaal lumineus in het donker is, is iets anders ... Ik had dat, toen ik werkte met Theon (nadat ik terugkeerde naar Frankrijk, hadden we groepsmeditaties --- ofschoon hij het geen 'meditaties' noemde, hij noemde het 'rust,' en we deden dit gewoonlijk in een verduisterde kamer), en er was ... het was als fosforescentie, precies de kleur van fosforescerend licht, zoals zekere vissen in het water in de avond. Het zou eruit komen [uit het lichaam], uitspreiden, rondgaan. Maar dat is het vitale, het ontspringt in het vitale. Het is een kracht van boven, maar wat zich manifesteert, is vitaal. Maar nu is het absoluut, helder het gouden gouden supramentale licht in ... een buitengewone pulsatie, levendig in intensiteit. Maar het mist waarschijnlijk nog steeds een ... wat Theon placht 'dichtheid' te noemen, een middel, dat het in staat stelt om in het donker gezien te worden --- en dan zou het zichtbaar goud zijn, niet fosforescerend.

Maar het is, erg concreet, erg materieel.

Ik vraag me af, of 's nachts ... Soms is het zo intens, dat ik me afvraag, of het niet uitstraalt. Maar ik kan het niet zien, omdat mijn ogen gesloten zijn!

Gisterennacht, gedurende een groot deel van de nacht, was het ... het lichaam heeft geen grenzen meer --- het is alleen een grote MASSA vibraties.

En de ervaring juist nu (gedurende de meditatie) was op de een of andere manier gemengd met wat ik gewoonlijk s'nachts (het was geen combinatie --- of misschien was het een combinatie ...), want het had datzelfde licht ... Het was een soort besprenkeling, zelfs fijner dan stippen --- een besprenkeling als een atomische stof, maar met een EXTREME intense vibratie ... maar zonder enige verschuiving van plaats. En toch is het in constante beweging ... Soms

rondschuivend binnen iets, dat vibreert op dezelfde plaats zonder te bewegen (iets beweegt, maar het is subtieler, als een stroom van enorm vermogen, dat door een milieu stroomt, dat helemaal niet beweegt: het vibreert eerder op dezelfde spot met een enorme intensiteit). Maar ik weet niet precies, hoe het verschilt van de huidige ervaring ... Het word minder goud in de nacht, het goud is minder zichtbaar, terwijl de andere kleuren --- wit, blauw en een soort roze --- veel zichtbaarder zijn.

Oh, nu herinner ik het me! Het was ROZE gedurende de tweede fase, net erna, na Egypte! Oh, het was als ... als het einde van een zonsopkomst, als het erg helder en lumineus wordt. Een prachtige kleur. En het bleef steeds naar beneden komen, in een vloed ... dat deel was nieuw. Het is iets, dat ik erg zelden zie. Het was er helemaal niet de laatste keer, dat we samen mediteerden. En het kwam gevuld met vreugde! Oh, het was absoluut extatisch. Het duurde een nogal lange tijd. En vandaar uit ging ik in deze trance, waarin ik zag (*lachend*), dat de man je gelukwenste! Ik hoorde hem zeggen (zijn stem wekte me uit mijn trance, en toen zag ik hem), 'Gefeliciteerd, het is een groot succes!' (*Moeder lacht*)

Het is goed. We zullen deze kleine meditaties hebben van tijd tot tijd. Voor mij is het plezierig, want ik hoef me noch te beperken, noch in te houden, noch te sluieren. Het is fijn.

En ik zie, wat naar beneden komt; het is goed.

En er is iets erg gelukkig, erg gelukkig, dat blijft herhalen, 'Het is goed, het is goed!' Gelukkig ... en daardoor nogal bevredigd.

Mijn indruk is, dat over een tijdje, misschien in een niet zo verre toekomst, we in staat zullen zijn om iets te doen, een soort ... het zal niet langer persoonlijk zijn. We zouden in staat moeten zijn om iets tot stand te brengen.²⁴²

* * *

(spoedig daarna, bij het weggaan)

Is dat alles? Heb je me niets te vertellen, niets te vragen?

Ik reken boven alles op je kracht om mijn lichaam weer in orde te brengen.

Ja, natuurlijk! Maar om weer in orde gebracht te worden, moet het een beetje sterker worden. Hoe fragieler je bent, hoe meer het afbreekt.

Alles, wat ik weet, is dat HIER je erg voorzichtig moet zijn om de lichaam's weerstand te verzwakken (ik bedoel niet alleen in India, maar hier in de Ashram). Hier is het belangrijk --- de basis moet solide zijn, want anders is het

²⁴² Het aardse werk, dat volbracht wordt door de *Agenda*.

moeilijk. Hoe meer de Kracht neerdaalt --- zoals het nu net is neergedaald --- hoe meer het lichaam ... nogal vierkant zijn. Het is belangrijk.

Ik heb alles geprobeerd, weet je, van volledig vasten tot een vleesdieet --- alles, alles. Wel, ik heb opgemerkt, dat je plezierige ervaringen kan hebben, terwijl je vast, maar het is niet goed, het zou niet gedaan moeten worden --- dit zijn allemaal oude ideeën. Nee, het lichaam moet solide zijn, solide ... anders ...

(Moeder geeft de leerling een anjer, door haar 'Collaboration' genoemd)

Dus ik zal je niet meer zien? Nee, teveel mensen komen s'middags, het is niet plezierig ...

November 5, 1960

Deze dingen uit het verleden ... het is nogal vreemd --- wanneer zij nu gekomen zijn en ik met hen gesproken heb, dan worden zij gewist. Alsof zij een laatste keer terugkeerden om gedag te zeggen, voor voorgoed weg te gaan.

Al deze 'herinneringen' (in feite zijn het eerder beelden) lijken naar voren te komen om zichzelf te laten zien met alle kennis, waarheid en HULP, die zij vertegenwoordigen; zij komen om te zeggen, 'Daar! Zie je, dit is de oorsprong van dat' --- een hele curve. Dan, wanneer ik het heb gezien, is het weg.

Op een dag probeerde ik als een experiment iets te herinneren uit het verleden, want ik was geïnteresseerd in wat het bevatte. Ik probeerde --- onmogelijk! Het was schoongemaakt, het was weg. Dus begreep ik, dat deze dingen komen, zij laten zichzelf zien (je moet OPLETTEND zijn en weten, welk doel zij gediend hebben) en dan gaan zij weg.

Ik heb zo een hele wereld van incidenten en gebeurtenissen vergeten, dat, wanneer iemand me herinnert aan iets (de mensen om me heen hebben met me geleefd, dus hebben zij dingen gezien en herinneren het zich), ik het gevoel krijg, dat zij over iemand of iets anders spreken --- het heeft niet langer hoe dan ook enige verbinding met me. En het is hetzelfde met alles, met dichtbij of ver, dat naar mijn bewustzijn gebracht is, wat het ook had moeten brengen, heeft zijn nut verloren en --- verdwenen. Deze herinneringen hebben waarschijnlijk alleen enig nut voor anderen, dus blijven zij. Maar voor mij is het absoluut volledig weggewist, alsof het er nooit geweest was.

Het is de enige manier om te vergeten.

Mensen proberen vaak het verleden te vergeten, maar het werkt niet. Alleen, wanneer het alle lessen gebracht heeft, die het in je leven had moeten brengen (het is gedecanteerd, dus je ziet de dingen in hun diepste waarheid), dan is het nut ervan voorbij, en het verdwijnt.

Ik ben ervan overtuigd, dat Karma in de grond eenvoudig alle dingen is, die we niet gebruikt hebben op de ware manier, die we achter ons aanslepen ... Wanneer we volledig en helder de les geleerd hebben, die iedere gebeurtenis en iedere omstandigheid gebracht zou moeten hebben, dan is het voorbij, het nut ervan is weg en het lost op.

Het is een interessante ervaring om te volgen en te observeren.

* * *

(spoedig daarna)

Ik ging naar beneden naar de plaats ... een plaats, eenvoudig in het menselijke bewustzijn, dus noodzakelijkerwijze in mijn lichaam ... ik heb nooit iets gezien, dat angstvalliger, beanstigender, zwak en gemeen is! Het is ... het moet deel van de cellen zijn, deel van het bewustzijn, iets, dat leeft in bezorgdheid, vrees, verschrikking, angst. Het is waarlijk, waarlijk verschrikkelijk.

En we dragen dat in ons! We zijn er niet gewaar van, het is bijna onbewust --- zie je, want het bewustzijn is er om te voorkomen, dat we daaraan toegeven --- het is lafhartig en het kan je ziek laten worden IN EEN MINUUT. Ik zag het, ik zag dingen, die genezen waren en teboven gekomen in mijzelf (genezen op de ware manier, niet op de uiterlijke manier), en dan keren zij terug! Het is genezen, maar dan begint het weer.

Dus ging ik op zoek naar de oorsprong ervan. Het is iets in het onderbewuste --- in het cel's onderbewuste. Het is daar geworteld, en bij de minste gelegenheid ... En het is zo erg, erg ingeworteld, dat ... Je kan je, bijvoorbeeld, erg goed voelen, het lichaam kan volmaakt harmonieus zijn (en wanneer het lichaam volmaakt harmonieus is, zijn haar bewegingen harmonieus, dingen zijn op hun ware plaatsen, alles werkt precies, zoals het zou moeten zonder de minste aandacht te behoeven --- een algemene harmonie), wanneer plotseling de klok slaat, bijvoorbeeld, of iemand uit een woord en je hebt alleen een zwakke uitdrukking, 'Oh, het is laat, ik zal niet op tijd thuis zijn' --- een seconde, een fractie van een seconde, en ... de hele werking van het lichaam stort in elkaar. Je voelt je plotseling zwak, leeggelopen, ongemakkelijk. En je moet tussenbeide komen. Het is verschrikkelijk. En we zijn allemaal overgeleverd aan de genade van zulke dingen!

Om het te veranderen, moet je er in neerdalen --- wat is, waar ik in het midden van ben om te doen. Maar weet je, het geeft pijnlijke momenten. Hoe dan ook, als het eenmaal gedaan is, zal het iets zijn. Wanneer dat gedaan is,

zal ik het aam je uitleggen. En ik zal het vermogen hebben om je gezondheid te herstellen.

November 8, 1960

(Na een conversatie met Z, een 'leerling' op afstand, die een reputatie had van losse moralen en het onderwerp van talloze 'moralistische' of zelfs zogenaamde 'yogische' kritieken onder de 'ware leerlingen' in de Ashram)

Hij woont in een regio, die grotendeels een soort vitale vibratie is, die het denkvermogen penetreert en ons de verbeelding laat gebruiken (in essentie is het dezelfde regio, waarin de meeste zogenaamde ontwikkelde mensen wonen). Ik bedoel niet streng te zijn of kritisch, maar het is een wereld, die voor zichzelf lijkt te spelen. Het is niet werkelijk, wat we toneelkunst zouden kunnen noemen, dat niet --- het is eerder een behoefte om zichzelf te dramatiseren. Dus het kan een heroïsch drama zijn, het kan een muzikaal drama zijn, het kan een tragisch drama zijn, of nogal eenvoudig een poëtisch drama --- en negenennegentig van de honderd keer is het een romantisch drama. En dan komen deze 'zieltoestanden' (!) vol van zekere gesproken uitdrukkingen ... (lachend) Ik hou mezelf in om zekere dingen te zeggen! --- Weet je, het is als een opslag van toneelstukken, waar je toneeldecoraties huurt en kostuums. Het is allemaal klaar en in afwachting --- een kleine roep, en daar komt het, kant en klaar. Voor een bijzondere gelegenheid zeggen zij, 'Je ben de vrouw van mijn leven' (zo vaak herhaald te worden als nodig is), en voor een andere zeggen zij ... Het is een hele wereld, een hele modus van het menselijke leven, waarvan ik plotseling voelde, dat ik het in mijn armen hield. Ja, als een decoratie, een ornament, een aardigheid --- een ornament van het bestaan, om het af te houden van plat en saai te zijn --- en het beste middel, dat het menselijke denkvermogen gevonden heeft om uit zijn tamas te komen. Het is een soort kunstgreep.

Dus voor de personen, die ernstig zijn en plechtig (er zijn twee voorbeelden hier, maar het is niet nodig om hen te noemen) ... Er zijn wezens, die plechtig zijn, zo serieus, zo oprecht, die het schijnheilig vinden; en wanneer het grenst aan zekere (hoe zal ik het zeggen?) vitale excessen, noemen ze het ondeugd. Er zijn anderen, die hun hele leven geleefd hebben in een yogische of religieuze discipline en zij zien dit als een obstakel, illusie, viezigheid (Moeder maakt een gebaar van weigering met walging), maar boven alles is het deze 'verschrikkelijke illusie, die je verhindert om het Goddelijke naderbij te komen.' En toen ik de manier zag, waarop twee mensen hier reageerden, zei ik in feite tegen mijzelf, 'maar ...' --- zie je, ik VOELDE zo sterk, dat dit ook het Goddelijke is, het is ook een manier om ergens uit te komen, dat zijn plaats

gehad heeft in de evolutie en nog een plaats heeft, individueel, voor zekere individuen. Natuurlijk blijf je, wanneer je daar blijft, in cirkels draaien; het zal altijd (niet eeuwig, maar voor onbepaalde tijd) 'de vrouw van mijn leven' blijven, om dat als symbool te nemen. Maar als je er eenmaal uit bent, zie je, dat het zijn plaats, zijn nut heeft gehad --- dat van de kudde of van het wezen, dat niet verder ziet dan zijn dagelijkse ronde. Het was noodzakelijk. Wij moeten het niet veroordelen, we moeten geen harde woorden gebruiken.

De fout, die we maken, is om daar te lang te blijven, want als je je hele leven erin spendeert, wel, dan heb je waarschijnlijk veel meer levens nodig. Maar als je er eenmaal uit komt, kan je er met een glimlach naar kijken en zeggen, 'Ja, het is werkelijk een soort liefde voor fictie!' --- Mensen houden van fictie, zij willen fictie, zij hebben fictie nodig! Anders is het saai en allemaal veel te vlak.

Dit alles kwam gisteren naar me toe. Ik hield Z bij me gedurende meer dan een half uur, bijna 45 minuten. Hij vertelde me enige erg interessante dingen. Wat hij zei, was nogal goed en ik moedigde hem nogal aan --- enige actie langs de juiste lijnen, dat nogal nuttig zal zijn en dan een boek ... jammer genoeg vermengd met een invloed van die kunstmatige wereld (maar in feite kan zelfs dat gebruikt worden als een verbinding om mensen te trekken). Hij moet met jou hierover gesproken hebben. Hij wil een soort dialoog schrijven om Sri Aurobindo's ideeën te introduceren --- het is een goed idee --- zoals de conversaties in *Les Hommes de Bonne Volonté* door Jules Romain. Hij wil het doen, en ik vertelde hem, dat het een uitstekend idee was. En niet alleen één type --- hij zou allerlei types mensen moeten nemen, die op dit moment gesloten zijn voor zijn visie van het leven, van de Katholiek, de fervente gelovige, helemaal tot de opperste materialist, mensen van de wetenschap, enz. Het zou erg interessant kunnen zijn.

Dit zie je in het leven, het is allemaal zo --- ieder ding heeft zijn plaats en zijn noodzaak. Dit heeft me een hele stroom van het leven laten zien ... Ik was erg, erg verward met mensen uit dit milieu gedurende een hele periode van mijn bestaan --- en in feite is het de eerste benadering van Schoonheid. Meer het wordt gemengd.

(Moeder blijft gedurende een moment stil)

Symbolisch zouden we in het leven kunnen denken over tamas als de aarde (de solide en verstokte aarde), en deze interventie van het vitale is water, dat erover stroomt. Maar wanneer het het eerst de aarde raakt, roert het in de modder! Er is geen reden om te protesteren, want het is zo. En daarbij wordt de aarde minder hard en weerspannig en het begint te ontvangen.

Het is een benadering, die helemaal niet mentaal is, noch intellectueel, noch (God weet!) in het minst moreel --- geen notie van Goed of Kwaad, noch enige van deze dingen, absoluut niets ervan. Er is een moment in het leven, wanneer je een beetje begint te denken en je dit alles ziet vanuit een algemeen of universeel gezichtspunt, waarin alle morele noties volledig verdwijnen --- DOOR EEN ANDERE REDEN. Deze ervaring met Z

herinnerde me aan een zekere manier om Schoonheid te benaderen, dat je in staat stelt om het zelfs te vinden in wat vies en lelijk lijkt voor de algemene visie. Zij probeert zich uit te drukken in dit iets, dat voor de algemene visie lelijk, vies, hypocriet is. Maar natuurlijk kijk je, wanneer je zelf onverdroten gestreefd hebt en je grotendeels binnen gehouden, dan kijk je er verwijtend naar.

Vanaf mijn vroegste kindertijd heb ik instinctief nooit de geringste minachting gevoeld of ... hoe zal ik het zeggen ... (wel, wel! Ik was in het Engels aan het denken) kleinerend of afkeurend, zware kritiek of walging voor de dingen, die mensen ondeugd noemen.

(stilte)

Ik heb allerlei soorten dingen ervaren in het leven, maar ik heb altijd een soort licht gevoeld --- zo ontastbaar, zo volmaakt zuiver (niet in de morele zin, maar zuiver licht!) --- en het kon overal naar toe gaan, overal vermengen zonder werkelijk met iets vermengd te worden. Ik voelde deze vlam als een jong kind --- een witte vlam. En NOOIT heb ik walging, minachting, afkeer gevoeld of het besef om bevuild te worden --- door iets of iemand. Er was altijd deze vlam --- wit, wit, zo wit, dat niets het anders kon maken dan wit. En ik begon het lang geleden in het verleden te voelen (nu is mijn benadering volledig verschillend --- het komt recht van boven, en ik heb andere redenen om de Zuiverheid in alles te zien). Maar het kwam terug, toen ik Z ontmoette (door het contact met hem --- en ik voelde niets negatiefs, absoluut niets. Naderhand zeiden mensen, 'Oh, hij was gewend om dit te zijn, hij was gewend om dat te zijn! ... En kijk nu naar hem! Zie, wat hij geworden is! ...' Iemand gebruikte zelfs het woord 'verrot' --- dat liet me glimlachen. Want, zie je, dat bestaat niet voor me.

Wat ik zag, is deze wereld, deze werkelijkheid, waar mensen zo zijn, zij leven dat, want het is noodzakelijk om uit beneden te komen en dit is de manier --- het is een manier, de enige manier. Het was de enige manier voor de vitale formatie en de vitale schepping om de materiële wereld binnen te gaan, in inerte materie. Een intellectueel gemaakt vitaal, een vitaal van ideeën, een 'artiest'; het grenst zelfs aan, of heeft de eerste druppels van Poëzie --- deze Poëzie, die op haar toppen voorbij het denkvermogen gaat en een uitdrukking wordt van de Geest. Wel, wanneer deze eerste druppels op de aarde vallen, roert het in de modder.

En ik vroeg me af, waarom mensen zo rigide zijn en hard, waarom zij anderen veroordelen (maar op een dag zal ik dit ook begrijpen). Ik zeg dit, omdat ik erg vaak tegen deze twee toestanden van het denkvermogen aanloop in mijn activiteiten (het zware en serieuze denkvermogen, dat hypocrisie en ondeugd ziet, en het religieuze en yogische denkvermogen, dat de illusie ziet, die voorkomt, dat je dichterbij het Goddelijke komt) --- en zonder openlijk bekritiseerd te worden, wordt ik bekritiseerd ... ik zal je hierover op een dag vertellen ...

Wordt u bekritiseerd?

Ja, maar natuurlijk zonder me openlijk te durven bekritisieren. Maar ik ben er gewaar van. Aan de ene kant zien zij het als een soort losheid aan mijn kant (oh, niet alleen daarvoor --- veel dingen!). Aan de andere kant²⁴³ weet je het goed genoeg; het is van toepassing op veel dingen, licht verschillende gebieden, het is niet exact hetzelfde, maar in dit gebied zijn zij ook zwaar. Er werd mij zelfs verteld, dat er enige mensen zijn, die niet in de Ashram zouden moeten zijn.

Mijn antwoord is, dat de hele wereld in de Ashram zou moeten zijn!

Maar, omdat ik niet de hele wereld kan bevatten, moet ik tenminste een vertegenwoordiger van ieder type bevatten.

Zij vinden ook, dat ik teveel tijd geef en teveel kracht (en misschien teveel aandacht) aan mensen en dingen, die beschouwd zouden moeten worden met een veel grotere gestrengheid. Dat maakte mij nooit veel uit. Het maakt niet uit, ze kunnen zeggen, wat zij willen.

Maar sinds Z's bezoek gisteren, en deze morgen op het balkon ... Oh, het is zo ... Ik heb het al lang geleden gezien --- dit hele milieu is niet erg mooi --- en ik had gezegd, 'Wel, het is goed, dat is, hoe het is,' en ik discussieerde er niet verder over: 'Dat is, hoe het is, en de hele wereld behoort bij de Heer --- IS de Heer! En de Heer heeft het zo gemaakt, en de Heer wil het zo, en het is best goed.' Toen legde ik het naast me neer. Maar toen hij gisteren op bezoek kwam, vond het zijn plaats --- zo een glimlachende plaats. En er is een hele wereld van dingen van het leven, die hun ware plaats op deze manier gevonden hebben --- met een glimlach!

(stilte)

Alsof plotseling iets zich opende op een wonderbaarlijke manier --- het heeft een heel deel van het aardse leven geclassificeerd. Het was waarlijk interessant.

(stilte)

Hoe vreemd is het! ... Je hebt het gevoel van opstijgen, van een vooruitgang in het bewustzijn, en alles, alle gebeurtenissen en omstandigheden van het leven volgen de een na de ander met een klakkeloze logica. Je ziet, dat de Goddelijke Wil zich ontvouwt met een prachtige logica. Dan verschijnt er van tijd tot tijd een kleine 'set' omstandigheden (ofwel geïsoleerd of herhaald), die als moeilijkheden op de weg zijn; je kan hen niet verklaren, dus leg je hen opzij 'voor later.' Sommige van zulke 'ongelukken' zijn nogal belangrijk geweest, maar zij lijken deze opstijgende lijn niet te volgen van de huidige individualiteit. Zij zijn verspreid langs de weg, soms herhaald, soms alleen een keer, en dan verdwijnen zij. En, wanneer je door een zodanige ervaring gaat, voel je, dat zij dingen zijn, die voor later opzij gelegd zijn. En toen, plotseling (speciaal gedurende deze laatste twee jaren, toen ik weer neergedaald was om dat alles

²⁴³ Moeder refereert aan traditioneel tantrisme.

op me te nemen), plotseling, de een na de ander, keerden al deze moeilijkheden terug. En zij volgen niet dezelfde curve; het is eerder, alsof je plotseling een zekere toestand bereikt en een zekere onpersoonlijke breedte, die ver voorbij het individu gaat, en deze nieuwe toestand gaat het contact binnen met een van deze oude 'ongelukken,' die overgebleven waren in het diepste deel van het onderbewuste --- en dat laat het weer opstijgen, de twee ontmoeten ... in een explosie van licht. Alles wordt verklaard, alles wordt begrepen, alles wordt helder! Er is geen verklaring nodig: het is VOOR DE HAND LIGGEND geworden.

Dit is een volledige andere manier van begrijpen --- het is geen opstijging, zelfs geen neerdaling, noch een inspiratie ... het moet zijn, wat Sri Aurobindo een 'openbaring' noemt. Het is de ontmoeting van deze onbewuste notatie --- dit iets, dat begraven gebleven is vanbinnen, naar beneden gehouden om zich niet te manifesteren, maar dat plotseling naar voren stroomt om het licht te ontmoeten, dat naar beneden stroomt van vanboven, deze zeer uitgestrekte toestand van bewustzijn, dat niets uitsluit ... En er springt een licht uit voort --- oh, een glans van licht! --- als een nieuwe verklaring van de wereld, of van dat deel van de wereld, dat nog niet verklaard is.

En dit is de ware manier van kennen.

Deze dingen zijn als mijlpalen langs de opstijgende pad: je gaat stap voor stap voorwaarts, en soms is het pijnlijk, soms vreugdevol, of met een zekere hoeveelheid van gezwoeg, dat nog getuigt van de aanwezigheid van de persoonlijkheid of de individualiteit en zijn beperkingen (de *Questions and Answers* zijn hier vol van) --- maar het andere ding is verschillend, volledig verschillend: het andere ding is een overstromende vreugde en niet alleen de vreugde van kennen, maar de vreugde van ZIJN. Een overstromende vreugde.²⁴⁴

Daar, mijn kind.

... Als jullie er niet waren zouden deze dingen nooit gezegd worden.

Ik weet niet waarom. Ik weet niet, waarom ik ze niet zou zeggen. Maar ik weet, waarom ik ze tegen je zeg --- ik gaf jullie een hint.²⁴⁵ Ik vertelde je, is het niet, dat er een reden was.

Ja, maar u vertelde me niet, wat het was!

(Moeder lacht) Omdat het niet die soort reden is, geen reden, die uitgelegd kan worden!! Nee, het is een ... het is hetzelfde ding, een contact.

²⁴⁴ Toen Zij later terugkwam op de ervaring, die Zij net beschreven heeft, voegde Moeder het volgende toe: 'het is een erg interessante ervaring. Het is een erg krachtige hefboom om het morele gezichtspunt te vernietigen in zijn nauwste vorm. En dit is precies, wat ik de hele tijd tegenkom in mensen --- zie je, al diegenen, die een spirituele inspanning doen, brengen mij wagenladingen moraliteit!'

²⁴⁵ Oorspronkelijk Engels.

Ik weet --- ik vertelde je, dat ik een visie had, maar je begreep niet, wat ik je die dag vertelde. Het was een visie van de plaats, die je inneemt in mijn wezen en van het werk, dat we samen moeten doen. Dat is werkelijk, hoe het is. Deze dingen [dat vertel ik je] hebben hun nut en een concreet leven, en ik zie hen als erg krachtig voor de wereldtransformatie --- zij zijn, wat ik 'ervaringen' noem (wat veel meer is dan een ervaring, omdat het ver voorbij het individu uitstrekt) --- En het is hetzelfde, of het gezegd wordt of niet gezegd: de Actie wordt gedaan. Maar het feit, dat het gezegd wordt, dat het hier geformuleerd en gepreserveerd, is exclusief voor jou, omdat je hiervoor gemaakt werd en daarom hebben wij elkaar ontmoet.

Het heeft niet veel uitleg nodig.

En, zelfs met Sri Aurobindo, zelfs met hem sprak ik niet over deze dingen, zodat ik zijn tijd zou niet verspillen en ik vond het best nutteloos om hem te belasten met dit alles. Ik zou hem vertellen ik beschreef altijd mijn visioenen en ervaringen in de nacht --- ik vertelde hem dat altijd. En hij zou het herinneren (ik zelf zou het vergeten; de volgende dag zou het helemaal weg zijn), Hij zou het zich herinneren, dan, soms lang naderhand, zelfs jaren naderhand, zou hij zeggen, 'Ah, ja! Je had dat toen gezien.' Hij had een wonderbaarlijk geheugen. Terwijl ikzelf het al vergeten zou hebben. Maar dit waren de enige dingen, die ik hem vertelde, en dan alleen, als ik zag, dat het een erg zekere, erg superieure kwaliteit had. Ik viel hem niet lastig met een hele mengelmoes van woorden. Maar anders ... zelfs Nolani,²⁴⁶ die goed begrijpt ... ik voelde nooit, nooit de ... (het is niet de behoefte) zelfs niet de MOGELIJKHEID.

Ik wil je dit niet te precies vertellen, om erover uit te breiden, want deze dingen kunnen niet verklaard worden. Ik wil, dat je --- niet het weet of denkt, maar het plotseling voelt, als een kleine elektrische schok vanbinnen, die voort springt.

Het zal komen.

Ik ben werkelijk zo dik, weet je ...

Het denkvermogen is verschrikkelijk. Het is een overlast. Om een ervaring te hebben, zoals degene, waarover ik je een tijdje geleden vertelde, moet je tegen het zeggen, 'Oké, wees stil; wees nu stil, wees kalm.' Maar, wanneer het aan zichzelf overgelaten wordt en je onfortuinlijk genoeg bent om ernaar te luisteren, dan bederft het alles. Dit moet je leren om te doen.

Maar de inspanning heeft niet veel nut, mijn kind, het is ... (lange stilte), het is ... je kunt het genade noemen, of je kunt het een 'handigheid' noemen --- twee verschillende dingen, toch heeft het van beiden iets.

Als ik alleen mijn hoofd stil kon maken!

Dat is verschrikkelijk. Het is pijnlijk, uitputtend.

²⁴⁶ De leerling met de meeste senioriteit in de Ashram

En hoe meer je het probeert, hoe ongeduriger het wordt.

Dat is het precies. Dat is, wat ik je vertelde, het is niet het resultaat van enige inspanning ... In feite komt het soms helemaal door zichzelf, wanneer je er niet langer over nadenkt. Misschien kan ik je op een dag helpen.

Ongedateerd, 1960

(Handgeschreven notitie van Moeder aan Satprem)

Op het moment,
dat
je het het minst verwacht.

November 12, 1960

(Het is niet gestopt, gedurende de laatste 20 dagen ...)

Chittagong werd geraakt door een cycloon, er waren ergens anders vloedgolven ... De cycloon ging aan de verkeerde kant omhoog! --- want volgens X's voorspellingen zou Karachi verdwijnen.

Hij zei alleen, dat in 1962 of in 1963 Karachi volledig zou verdwijnen. En driekwart van Bombay onder water!

En alleen een tijdje geleden zijn enige vulkanen uitgebarsten, dus steeg de zee en veegde allerlei dingen in Japan weg en helemaal langs zijn pad, maar het kwam niet helemaal naar India. Toen ik in Japan was, werd een van haar eilanden zo maar opgeslokt, samen met haar 30.000 inwoners, glub!

Weet je, het amuseert hen; het is de manier, waarop deze wezens zich amuseren --- het is alleen op een andere schaal, dat is alles. Ze kijken naar ons als mieren, dus wat zal het hun uitmaken! 'Wanneer ze het niet leuk vinden, is het jammer voor hen.' Mieren kunnen alleen niet protesteren, of

tenminste begrijpen we hun protesten niet! Terwijl wij, als we protesteren, onszelf kunnen laten horen.

Kunnen we gehoord worden?

We KUNNEN zeker gehoord worden. Tot zover heb ik nooit iets gezegd. Het verraste me zelfs, want ik had er nooit aandacht aan gegeven, ik was nogal ver weg van dat alles: regent het? --- zo wat, het regent, het gebeurt. Regent het niet? --- zo wat, het regent niet, het is hetzelfde. En toen begonnen mensen geleidelijk te noemen, dat, wanneer het door zou gaan, zij niet in staat zouden zijn om hun oefeningen te doen, en zij zouden niet klaar zijn voor December 2.²⁴⁷ Toen begon ik wanhopige brieven te ontvangen --- een persoon vertelde me zelfs, dat hij zijn puja onder water deed! Dus antwoordde ik door te zeggen, 'Neem het als de Heer's zegeningen,' maar ik ben niet zeker, dat hij het waardeerde! En toen hoorde ik, dat 200 huizen [in de Ashram] --- 200! --- lek waren. Natuurlijk heeft iedereen een grote haast --- het is verschrikkelijk urgent! Dus misschien moet ik een klacht indienen en heb vragen, wat zij hiermee bedoelden!

In feite kan het, wanneer de communicatie onderbroken wordt, moeilijk zijn ... Laten we zien.

(Na een moment stilte) We hebben nu geen tijd om te werken, het is te laat. En bovendien kunnen we het niet goed zien. Heb je iets meegebracht.

Ja, enige 'Questions and Answers.'

Meer prietpraat!

Waarover gesproken, ik keek weer naar T's meest recente vragen over de Aphorisms. Al deze kinderen hebben niet het minste gevoel voor humor, dus Sri Aurobindo's paradoxen werpt het in een soort wanhoop! ... Het laatste aforisme ging een beetje zo, 'Wanneer ik een vermoeiend boek met plezier van het ene naar het andere eind kon lezen, dan wist ik, dat ik mijn denkvermogen veroverd had.'²⁴⁸ Dus vroeg T me 'Hoe kan je een vermoeiend boek met plezier lezen?!! Ik moest het aan haar uitleggen. En daarenboven moest ik een nogal serieuze toon opzetten, want als ik op dezelfde ironische manier zou antwoorden, dan zouden zij volledig verdrongen zijn! Het werpt hen in een verschrikkelijke verwarring!

Het is een gebrek aan plasticiteit in het denkvermogen, en zij gebonden door de uitdrukking van dingen; voor hen zijn woorden rigide. Sri Aurobindo heeft het zo goed uitgelegd in *The Secret of the Veda*, hij laat zien, hoe de taal ontwikkelt en hoe het eerder erg soepel en suggestief was. Men kon bijvoorbeeld tegelijk aan een rivier denken en aan inspiratie.

²⁴⁷ De Ashram's jaarlijkse fysieke onderwijsdemonstratie op de Sportsground.

²⁴⁸ Het feitelijk aforisme leest: 'Wanneer ik een vermoeiend boek uitlees en met plezier, maar toch alle volmaaktheid van haar vermoeidheid waarnam, dan wist ik, dat mijn denkvermogen veroverd was.'

Sri Aurobindo geeft ook het voorbeeld van een zeilboot en de voorwaartse mars van het leven. En hij zegt, dat voor diegenen van het Vedische tijdperk het nogal natuurlijk was, dat de twee gesuperponeerd samen konden gaan; het was hoofdzakelijk van twee kanten naar hetzelfde kijken, terwijl nu, wanneer een woord gezegd wordt, we alleen aan dit woord denken, helemaal op zichzelf, en om een helder beeld te krijgen, hebben we een hele literaire of poëtische beeldrijkheid nodig (met verklaringen om op te starten!). Dat is precies het geval bij kinderen; zij zijn in een stadium, waar alles rigide is. Zodanig is het product van de moderne educatie. Het haalt zelfs de subtielste nuance tussen de woorden en FIKST het: 'En maak bovenal geen fout, gebruik dit woord niet voor dat, want anders is je schrijven niet goed.' Maar het is juist het tegengestelde.

(stilte)

Dus je slaapt in het water?

Zo erg is het niet!

Ja, alles wordt beschimmeld, alles, wat je aanraakt. Ik slaap in een vochtig bed; lopen op de wollen karpetten boven is als wandelen op mis --- in het woud! Voor mijzelf geef ik er niet om.

Er is een zekere gevoeligheid, die een toename maakt in gevoelde vochtigheid. Voor het begint te regenen, zelfs enkele uren ervoor, voelt het, alsof er druppels vallen op mijn lichaam. Ik kan altijd zeggen, wanneer het begint te regenen. Het is volledig fysiek, in feite, hoofdzakelijk een verhoogde gevoeligheid, het voelt als kleine druppels (weet je, als motregen), het gevoel van een erg fijne spray, die op het lichaam valt. En toch is de lucht helder; ik zeg, 'Hmm, het gaat regenen.' En het regent --- ik voelde het. Ik voel het water, en het faalt nooit om enkele uren later te komen.

(stilte)

Je vroeg me net, of we inspraak hebben in de zaak. Wel, verleden jaar ging ik er niet uit; ik had geen intentie om naar de Sportsground te gaan of naar het theater voor het December 2 programma, maar er werd mij vaak gevraagd om te zien of het weer goed zou zijn. Dus, terwijl ik mijn japa boven deed, begon ik met te zeggen, dat het niet zou regenen. Maar 'zij' waren niet in een erg goede stemming! (Toen ik zelf uit placht te gaan, had het een effect, wat het hield het in bedwang, en zelfs, wanneer het eerder had geregend, zou het die dag stoppen.) Dus zeiden zij, 'Maar u gaat niet uit, dus wat maakt het uit.' Ik zei, dat ik er op rekende. Toen antwoordden zij, 'Bent u bereid om het te laten regenen, de volgende keer, dat u uitgaat?' --- 'Doe, wat je wilt,' antwoordde ik. En toen ik uitging op November 24 voor de prijsdistributie, was er een volkbreuk. Het stroomde naar beneden en we moesten rennen voor beschutting in het gymnasium --- iedereen spetterde in het rond, de band, die speelde op de veranda, was half doorweekt, het was verschrikkelijk! --- de dag ervoor had het niet geregend, de dag erna regende het niet. Maar op die dag hadden zij hun wraak!

Ik wil niet, dat dit deze keer gebeurt. Eens is genoeg. Dus ik ga er op toezien.

(stilte)

Maar het wordt erg goed uitgelegd in *Savitri*! Al deze dingen hebben hun wetten en hun conventies (en er is echt waar een werkelijk FORMIDABEL vermogen om iets te veranderen van hun rechten, want zij hebben rechten --- wat zij 'wetten' noemen) ... Sri Aurobindo legt dit erg goed uit, wanneer Savitri, die Satyavan volgt in de dood, argumenteert met de god van de Dood.²⁴⁹ Het is de Wet, en wie heeft het recht om de Wet te veranderen?' zegt hij. En dan komt deze prachtige passage aan het eind, waar zij antwoordt, 'Mijn God kan het veranderen. En mijn God is een God van Liefde.' Oh, hoe prachtig!

En door de kracht van dit aan hem te herhalen, geeft hij toe ... Zij antwoordt op deze manier op ALLES.

Het is goed om een Victorie te winnen, maar niet om de regen te stoppen gedurende een dag!

Dus probeer ik om tot een verstandhouding te komen, om een overeenstemming te bereiken --- dit zijn zeer gecompliceerde zaken (!). Want het is een hele totaliteit ... Zie je, we proberen iets hier, dat werkelijk tegengesteld is aan alle wetten en praktijken, iets, dat alles verstoord. Dus stellen 'zij' dingen voor, die me zo vooruit laten gaan (kronkelige beweging), zonder dingen teveel te verstoren, en zonder krachten binnen te moeten roepen ... (Moeder maakt een gebaar van een lansstoot in het pak) een beetje te grote krachten, die dingen teveel zouden kunnen verstoren. Zo kunnen we heen en weer blijven laveren.

Een tijdje geleden ... Je weet, dat ik ENORME financiële moeilijkheden heb. In feite heb ik de hele zaak overgedragen aan de Heer, terwijl ik Hem vertelde, 'Het is uw zaak, wanneer u wil, dat we doorgaan met deze ervaring, wel, dan moet u de middelen leveren.' Maar dit maakt sommigen van 'hen' van streek, dus komen zij langs met allerlei suggestie om me af te houden om te ... om toevlucht te nemen tot iets, dat zo drastisch is. Zij suggereren allerlei soorten dingen ; enige tijd geleden zeiden zij, 'Wat over een goede cycloon, of een goede aardbeving? Ja, het is van deze orde! En het is allemaal nogal helder en definitief --- we hebben waarachtige 'conversaties'!

Ik luister, ik antwoord. 'Het is niet bevredigend!' vertelde ik hem. Maar zij hebben hun idee gehouden, zij vinden het leuk. Toen enige tijd geleden die storm kwam (herinner je, met die verschrikkelijke bliksemschichten en het asurische wezen, dat P.K zag en schetste): 'Wil je niet, dat wij iets vernietigen? ...' Ik werd kwaad. Maar het was ... Deze invloed was zo dichtbij en acuut, dat het je kippenvel gaf! De hele tijd, dat de storm duurde, moest ik

²⁴⁹ Yama: de god van de Dood. Hij is ook de bewaker van de Wet.

me strak vasthouden in mijn bed, zo (*Moeder sluit haar vuisten strak, zoals in een trance of diepe concentratie*), en ik bewoog niet --- bewoog niet --- zoals een ... een rots, gedurende de hele storm, totdat hij instemde om een beetje verder weg te gaan. Toen bewoog ik. En zelfs nu komt het --- van anderen (er is er niet alleen een, weet je, er zijn er velen): 'Wat over een goede overstroming? Een dak stortte 's anderdaags in met iemand eronder, maar hij was in staat om te ontsnappen. Dus daken storten in, huizen ... 'Wek publiek sympathie op, we moeten de Ashram helpen!' 'Het is niet goed,' zei ik. Maar misschien is dat verantwoordelijk voor deze eindeloze regen. En zij bieden zoveel andere dingen aan ... oh, wat zij langs mij paraderen! Je zou een boek over dit alles kunnen schrijven!

Maar over het algemeen --- en dit is iets, dat Theon me verteld had (Theon was erg gekwalificeerd over het onderwerp van vijandige krachten en de werkingen van alles, dat de goddelijke invloed 'weerstand,' en hij was een grootse vechter --- zoals je zou kunnen voorstellen! Hij was zelf een incarnatie van een asura, dus hij wist, hoe hij deze dingen moet tackelen!): hij zei altijd, 'Wanneer je een ERG KLEINE concessie maakt of een kleine nederlaag lijdt, geeft het je het recht op een erg grote victorie.' Het is een erg goede truck. En ik heb geobserveerd in de praktijk, dat het voor alle dingen, zelfs voor de erg kleine dingen van het alledaagse leven, het waar is --- wanneer je toegeeft op een punt (wanneer je, zelfs, ofschoon je ziet, wat het zou moeten zijn, toegeeft op een erg secundair en onbelangrijk punt), geeft het je onmiddellijk het vermogen om je wil op te leggen aan iets, dat veel belangrijker is. Ik vertelde dit aan Sri Aurobindo en hij zei, dat het waar was. Het is waar in de wereld, zoals het heden ten dage is, maar het is niet, wat we willen: we willen, dat het verandert, werkelijk verandert.

Hij schreef dit in een brief, geloof ik, en hij sprak over dit systeem van compensatie --- bijvoorbeeld degenen, die een ziekte op zich nemen om het vermogen te hebben om te genezen; en er is het symbolische verhaal van Christus, die aan het kruis stierf om de mensen vrij te maken. En Sri Aurobindo zei, 'Dat is fijn voor een zeker tijdperk, maar we moeten daar nu aan voorbijgaan.' Zoals hij me vertelde (het is zelfs het eerste, dat hij me vertelde), 'We zijn niet langer in de tijd van Christus, toen het in victorieus te zijn nodig was om te sterven.'

Ik heb me dit altijd herinnerd.

Maar dingen TREKKEN achteruit --- pfff, hoe zij trekken! ... 'De Wet, de Wet, het is een Wet. Begrijp je het niet, het is een Wet, je kunt de Wet niet veranderen.'

--- 'Maar ik KWAM om de Wet te veranderen.'

--- 'Betaal dan de prijs.'

(*stilte*)

Wat kan hen laten toegeven?

Goddelijke Liefde

Het is het enige.

Sri Aurobindo heeft het uitgelegd in *Savitri*. Alleen, wanneer de Goddelijke Liefde zich heeft gemanifesteerd in al zijn zuiverheid, dan zal alles toegeven, ermee geeft alles toe --- dan zal het gedaan worden.

Het is het enige, dat het kan doen.

Het zal een grote Victorie zijn.

(stilte)

Op een kleine schaal, in erg kleine details, voel ik, dat van alle krachten deze het sterkste is. En de enige met een vermogen over de vijandige willen. Alleen ... om de wereld te veranderen moet het zich hier manifesteren in haar volheid. We moeten er klaar voor zijn ...

Sri Aurobindo heeft ook geschreven over het effect, 'Wanneer de Goddelijke Liefde zich nu zou manifesteren in al haar volheid en volledigheid, dan zou geen enkel materieel organisme iets anders doen dan barsten.' We moeten dus leren om te verwijderen, niet alleen het innerlijke bewustzijn verwijderen (dat is relatief gemakkelijk --- tenminste uitvoerbaar), maar zelfs deze conglomeratie van cellen. En ik heb dit ervaren: je moet in staat zijn om deze soort kristallisatie te verwijderen, wanneer je in staat wil zijn om deze Kracht vast te houden. Twee of drie keer, boven (in Moeder's kamer), voelde ik, dat het lichaam bijna barstte. In feite stond ik op het punt om te zeggen, 'barst en het is gedaan.' Maar Sri Aurobindo kwam altijd tussenbeide --- alle drie keren kwam hij tussenbeide op een volledig tastbare, levende en concrete manier ... en hij arrangeerde alles zo, dat het gedwongen was om te wachten.

Dan gaan weken voorbij, soms zelfs maanden, tussen het ene en het andere, zodat er enige elasticiteit zou kunnen komen in deze stupide cellen.

Dus wordt veel tijd verspild. We zijn ... oh! We zijn zo hard! (Moeder slaat op haar lichaam) Zo hard als een rots.

Maar ik heb nu drie keer werkelijk gevoeld, dat ik op de rand was om ... in uiteen te vallen. De eerste keer bracht het een koorts, een koorts zo ... Ik weet het niet, alsof ik tenminste 46 graden had! --- ik werd geroosterd van top tot teen; alles werd vuurrood, en toen ... was het voorbij. Dat was de dag, toen ik plotseling --- plotseling --- was ... Zie je, ik zei tegen mijzelf, 'Oké, je moet vredevol zijn, laat ons zien, wat er gebeurt,' dus toen bracht ik de Vrede naar beneden, en onmiddellijk was ik in staat om over te gaan in een 'seconde van onbewustheid --- en ik ontwaakte in het subtiel fysieke, in Sri Aurobindo's

verblijfplaats.²⁵⁰ Daar was hij. En ik bracht enige tijd met hem door om het probleem uit te leggen.

Maar dat was werkelijk een ervaring, een beslissende ervaring (het was veel maanden geleden, misschien meer dan een jaar geleden).

Dus ik legde het probleem aan Sri Aurobindo uit, en hij antwoordde (door zijn uitdrukking, niet met woorden, maar het was duidelijk.) 'Geduld, geduld --- geduld, het zal komen.' En enkele dagen na deze ervaring kwam ik 'bij toeval' op iets, dat hij geschreven had, waarin hij precies verklaarde, dat we veel te rigide zijn, gestremd, gebald om deze dingen in staat te stellen om zich te manifesteren --- we moeten verwijden, relaxen, plastisch worden.

Maar dit neemt tijd.

Ik zie werkelijk niet, wat we kunnen doen ... Ik bedoel, u bent het, die het doet, natuurlijk, maar ik zie niet, wat wij kunnen doen om te helpen om dingen te veranderen.

Noch doe ik!

Ik heb nogal het gevoel, dat ik zelf helemaal niets 'doe,' absoluut niets. Het enige, wat ik doe, is dit (*gebaar van offeren naar boven*), Voortdurend dit, in alles --- in gedachten, gevoelens, gewaarwordingen in de lichaam's cellen, de hele tijd: 'U, U, U. U bent het, U bent het, U bent het ...' Dat is alles. En niets anders.

Met andere woorden, een steeds volledigere, een steeds meer integrale instemming, steeds meer zo (*gebaar van zichzelf gedragen laten worden*). Dan heb je het gevoel, dat je ABSOLUUT als een kind moet zijn.

Wanneer je begint te denken, 'Oh, ik wil dit het zo is! Oh, het zou zo moeten zijn!' dan verspil je je tijd.

November 15, 1960

Ik weet niet, of het ten gevolge van Z's bezoek²⁵¹ is, of eenvoudig, dat de tijd gekomen was en dingen samenliepen (omdat dat over het algemeen gebeurt), maar een hele periode van het verleden komt weer naar boven --- en het is geen zuiver persoonlijk verleden, want het omvat alle kennissen, die ik

²⁵⁰ Nacht van Juli 24, 1959.

²⁵¹ Conversatie van November 8, de 'kunstenaar' leerling met losse moralen.

gewoon was om te hebben, een hele collectie van dingen, die niet alleen mijn individuele leven vertegenwoordigt, maar iets dat nogal collectief is (zoals het altijd is; ieder van ons is altijd een collectiviteit, maar we zijn er niet gewaar van, en als iets weggenomen zou worden, zou het het geheel uit balans brengen). Een hele set dingen, die absoluut schoon geveegd waren uit het geheugen (het moet ergens begraven geweest zijn in het onderbewuste is het semi-bewuste --- in ieder geval, iets meer onbewust, dan onderbewust), en het is allemaal terug omhoog gekomen. Oh, dingen ... zulke dingen ... Wanneer alleen twee weken geleden iemand me had gevraagd, 'Herinnert u zich dat?' dan zou ik geantwoord hebben, 'Nee, helemaal niet!' En het komt van iedere kant. Oh, zulke middelmatigheid! (middelmatig op de manier van bewustzijn, ervaringen en activiteiten) en zo grijs, zo saai, zo vlak! Alleen deze morgen, toen ik me gereed maakte voor het balkon, dacht ik, 'Is het mogelijk om zo te leven?!

En toen werd het zo duidelijk, dat achter dit alles er altijd dezelfde lumineuze Aanwezigheid, deze Aanwezigheid, die overal is, altijd, wakend over alles.

En, terwijl ik nu naar dingen van het elven kijk, naar mensen, naar deze totaliteit, zie ik, dat het identiek hetzelfde is, wanneer van daar af gezien, van dat bewustzijn --- het is zo kleurloos, saai, smakeloos, grijs, oninteressant, levenloos ... Oh, alles van het leven, WAT HET OOK IS, is zo, wanneer het vanuit dat bewustzijn gezien wordt!

Dus begreep ik, dat dit moet corresponderen met een zekere werkelijkheid van ervaring; ik begreep al diegenen, die zeggen, 'Wanneer het zo moet zijn, wanneer het nooit anders kan zijn, dan ...' (deze oppositie, deze afgrond tussen een WAAR leven, een WAAR bewustzijn, een WARE activiteit, iets, dat levend, krachtig, vervullend is ... en het leven, zoals het nu is), 'wanneer er altijd dit verschil is tussen de fysieke uitdrukking, zoals het is of zoals het zou kunnen zijn in de huidige omstandigheden, en het ware leven, dan ...' Want als er, ondanks alles --- ondanks deze enorme afstand, die ik afgelegd heb in mijn leven (deze herinneringen gaan verder terug dan zestig jaar) en alle evolutionaire inspanning naar boven, die ik gemaakt heb sinds die tijd IN DE MATERIE (ik spreek niet over de Materie achterlaten, maar IN DE MATERIE, IN actie) --- wanneer dit niet verder de kloof reduceert tussen het ware bewustzijn en de mogelijke materiele realisatie, dan begrijp ik ... begrijp ik, waarom mensen zeggen, 'Het is hopeloos.' (Natuurlijk is dit 'hopeloos' zonder betekenis voor me.)

Maar ik ... (hoe kan ik dit neerzetten?) ik leefde hun ervaring, ik leefde het; en zelfs gebeurtenissen, die nogal buitengewoon lijken, wanneer van veraf gezien, wat de manier is, waarop zij verschijnen aan de meest mensen, zelfs historische dingen, die de aarde's transformatie en haar omwentelingen bevorderd hebben --- de cruciale gebeurtenissen, de grote werken, zou je kunnen zeggen --- zijn geweven van DEZELFDE stof, zij zijn HETZELFDE! Wanneer je naar dit alles kijkt van veraf, kan het op het geheel een indruk maken, maar het leven van iedere minuut, van ieder uur, van iedere seconde is geweven van DEZELFDE stof, kleurloos, saai, smakeloos, ZONDER ENIG

WAAR LEVEN --- hoofdzakelijk een reflectie van het leven, een illusie van het leven --- krachteloos, leeg van enig licht of wat dan ook, dat in het minst op vreugde lijkt. Oh! ... wanneer het altijd zo moet blijven, dan willen we er niets van.

Zo is het gevoel, dat het geeft.

Voor mij is het verschillend, want ik WEET, dat het iets anders kan en moet zijn. Maar dan moet dit hele Bewustzijn, dat er is en waarin ik leef en dat deze wereldvisie heeft, naar voren komen en zich manifesteren in de vibratie van IEDERE seconde --- niet in een geheel, dat er interessant uitziet, wanneer het van veraf gezien wordt; het moet de vibratie binnengaan van iedere seconde, het bewustzijn van iedere minuut, anders ...

(stilte)

Hoe goed begrijp ik al diegenen, die niet weten, of aan wie het niet getoond is of geopenbaard, dat we GAAN naar iets anders, dat het iets anders ZAL ZIJN! ... Een zodanig gevoel van futiliteit, stupiditeit, nutteloosheid, een absoluut verstoken van enige ... enige intensiteit, enig leven, enige werkelijkheid, enige ijver, enige ziel --- bah! Het is walgelijk.

Terwijl het allemaal naar boven kwam, dacht ik, 'Hoe is het mogelijk? ...' Want gedurende die jaren van mijn leven (ik ben nu buiten dingen; ik die ze, maar ik ben er volledig buiten, dus ik ben niet bij hen betrokken --- of het nu zus is of zo, maakt geen verschil voor me; ik doe alleen mijn werk, dat is alles), ik was al bewust, maar desalniettemin was ik tot op zekere hoogte IN wat ik aan het doen was; ik was dit web van het sociale leven (maar Goddank was het niet hier in India, want als het hier was geweest, dan zou ik het niet doorstaan kunnen hebben! Ik denk, dat ik zelfs als een kind alles kapot gegooit zou hebben, want het is hier zelfs nog erger dan daar). Zie je, daar is het ... het is een beetje minder beperkend, een beetje losser, je kunt van tijd tot tijd door de mazen slippen om een beetje lucht te happen. Maar hier is het, volgens wat ik geleerd heb van mensen en wat Sri Aurobindo me verteld heeft, absoluut ondraaglijk (het is hetzelfde in Japan, absoluut ondraaglijk). Met andere woorden, je kan het niet helpen om alles kapot te gooien. Daar krijg je af en toe een adem van lucht, maar het is nog aardig relatief. En deze morgen vroeg ik me af ... (zie je, gedurende jaren leefde ik op die manier ... gedurende jaren en jaren) net, zoals ik me afvroeg, 'Hoe was ik IN STAAT om zo te leven en niet in iedere richting om me heen te schoppen?', net toen ik er naar keek, zag ik boven, boven deze ... (het is erger dan verschrikkelijk, het is een soort ... Oh, geen wanhoop, want er is zelfs niet enig besef van gevoel --- er is NIETS! Het is saai, saai, saai ... grijs, grijs, grijs, samengebald, een gesloten web, dat noch lucht, noch leven, noch licht doorlaat --- er is niets) en precies toen zag ik een pracht van zulk een lieflijk licht erboven --- zo lieflijk, zo vol ware liefde, ware compassie, iets, dat zo warm is, zo warm ... de opluchting, de troost van een eeuwigheid van lieflijkheid, licht, schoonheid, in een eeuwigheid van geduld, die noch het verleden voelt, noch de ongerijmdheid en imbeciliteit van dingen --- het was prachtig! Dat was volledig het gevoel, dat het gaf, en ik zei tegen mijzelf, 'DAT liet je leven, zonder DAT zou het niet mogelijk geweest

zijn.'Oh, het zou niet mogelijk geweest zijn --- ik zou zelfs geen drie dagen geleefd hebben! DAT is er, ALTIJD er, wachtend op zijn uur, als we het alleen maar binnen zouden laten.

(stilte)

En het is nog hetzelfde; ik ben nu alleen hierboven (Moeder gebaart boven het hoofd), ik ben hier, dus is het nogal een andere zaak.

Ik kijk niet langer naar de hemel vanaf beneden, naar van bovenaf ... ik kijk, alsof iedere blik naar ieder gezien ding het Contact tot stand bracht.

Het was deze morgen zo op het balkon.

Het regenseizoen drukt deze toestand van dingen zo goed uit: een constante neerdaling van lumineuze lieflijkheid (heerlijkheid is niet het juiste woord --- er moet een Sanskriet woord voor zijn, maar dit is alles, wat we hebben! ...) in deze eindeloze somberheid.

* * *

(Spoedig daarna komt Moeder terug op hetzelfde thema)

Het begon allemaal op de dag, dat ik het nieuws ontving van Z's aankomst. 'Oké,' dacht ik, 'hier is een brok van het leven, dat naar me teruggestuurd is voor opheldering. Ik moet er aan werken.' Maar het stopte daar niet ... Het is vreemd, hoe dit hele verleden schoongeveegd is --- ik kon niet langer data herinneren, ik kon zelfs niet herinneren, wanneer Z hier eerder was geweest, ik wist niet langer, wat er gebeurd was, het was helemaal schoongeveegd --- wat betekent, dat het allemaal naar beneden geduwd was in het onderbewuste. Ik wist zelfs niet, hoe ik gewoon was om met hem te spreken, toen ik hem zag, niets, alles was weg. Alles, wat levend was gebleven, waren en of twee bewegingen of feiten, die duidelijk verbonden waren met het psychische leven, het psychische bewustzijn --- Maar alleen een of twee of drie zodanige herinneringen; de hele rest was weg.

Dus de hele plak van mijn leven kwam terug, maar het stopt daar niet! Het blijft steeds verder teruggaan, en de herinneringen blijven komen, dingen, die nu zestig jaar teruggaan, zelfs verder, zeventig, vijfenzeventig jaar --- zij komen allemaal terug. En dus moet het allemaal in orde geplaatst worden.

Het is nogal vreemd, want dit was geen persoonlijk bewustzijn, het was niet 'iemand, die zijn leven herinnert' --- dit vind ik het interessantste; wat kwam, waren stukken, kleine brokken van de leven's constructie, een collectie van mensen en omstandigheden. En het is onmogelijk om het individu te scheiden van alles, wat om hem heen is, het is duidelijk! Het houdt zich allemaal bij elkaar, zoals ... (wanneer je een ding verandert, is alles veranderd) het houdt zich bij elkaar als een opeengehoopte massa.

Ik had dit eerder gezien uit een andere hoek. In het begin, toen ik begon om het bewustzijn van onsterfelijkheid te hebben en toen ik dit ware bewustzijn van onsterfelijkheid en de menselijke opvatting ervan samenbracht (dat volledig verschillend is), zag ik duidelijk, dat, wanneer een mens (zelfs een nogal gewoon mens, een, die geen collectiviteit is in zichzelf --- als een schrijver, bijvoorbeeld, is of een filosoof of een staatsman) zichzelf projecteert door zijn verbeelding in wat hij 'onsterfelijkheid' noemt (wat een onbepaalde duur van de tijd betekent), projecteert hij zichzelf niet alleen, maar wat eerder, onvermijdelijk en altijd, samen met zichzelf geprojecteerd wordt, een hele agglomeratie is, een collectiviteit of totaliteit van dingen, die het leven presenteren en het bewustzijn van zijn huidige bestaan. En toen maakte ik het volgende experiment op een aantal mensen; ik zei tegen hem, 'Excuseer me, maar laat ons zeggen, dat door een speciale discipline of een speciale genade je leven onbepaald voort zou duren. Wat je het meest waarschijnlijk zou uitbreiden in deze onbepaalde toekomst, zijn de omstandigheden van je leven, deze formatie, die je om jezelf heen hebt gebouwd, die opgemaakt is uit mensen, relaties, activiteiten, een hele collectie van meer of minder levende of inerte dingen. Maar dat KAN NIET uitgebreid worden, zoals het is, want alles verandert voortdurend! En om onsterfelijk te zijn, moet je deze eeuwigdurende verandering volgen; anders zal, wat natuurlijk zal gebeuren, zijn, wat nu gebeurd --- op een dag zal je sterven, omdat je niet langer de verandering kan volgen. Maar, als je het kan volgen, dan zal dit alles van je wegvallen! Begrijp, dat wat in je zal overleven, iets is, dat je niet erg goed kent, maar het is het enige, dat kan overleven --- en de hele rest zal de hele tijd blijven wegvallen ... Wil je nog steeds onsterfelijk zijn? --- Niet een van de tien zei ja! ... Als je eenmaal in staat bent om het ding concreet te laten voelen, dan vertellen ze je, 'Oh nee! Oh nee! Omdat al het andere verandert, zou het lichaam ook kunnen veranderen! Wat maakt het uit!' Maar wat blijft, is DAT; DAT is, waaraan je je moet proberen vast te houden --- maar dan moet je DAT ZIJN, niet deze hele agglomeratie. Wat we nu 'jou' noemen, is not DAT, het is een hele collectie van dingen..

Voorheen was dat mijn eerste stap --- lang geleden. Nu is het zo zeer verschillend ... Ik vraag me af, hoe het mogelijk was om zo volledig blind te zijn om dat 'zichzelf' te noemen op enig moment in iemand's leven! Het is een verzameling van dingen. En wat was de verbinding, waarmee dat 'zichzelf' genoemd kon worden? Dat is moeilijker om uit te vinden. Alleen, wanneer je naar boven klimt, ga je jezelf realiseren, dat DAT hier aan het werk is, maar het kan daar net zo goed werken, of net zo goed hier, of hier, of hier ... Bij tijden is er plotseling een druppel van iets (Oh, ik zag dat deze morgen --- het was als een druppel, een kleine druppel, maar net een ZODANIG intens en perfect licht ...), en waar DAT valt, maakt het zijn centrum en begint uit te stralen en te handelen. DAT kan 'zichzelf' genoemd worden --- niets anders. En DAT is precies, wat me in staat stelde om te leven in zulke verschrikkelijke, oninteressante, zulke niet bestaande omstandigheden. En op het moment, dat je dat BENT, zie je, hoe dat geleefd heeft en hoe dat alles gebruikt heeft, niet alleen in dit lichaam, maar in alle lichamen en gedurende alle tijd.

In de kern is dit de ervaring; het is niet langer kennis. Ik begrijp nu vrij duidelijk het verschil tussen de kennis van de eeuwige ziel, van eeuwig leven door al zijn veranderingen, en deze CONCRETE ervaring ervan.

Het is heel ontroerend.

Het was vreemd deze morgen ... Ik kwam een paar minuten te laat. (ik gaf de klokken de schuld, die niet werkten, maar de klokken waren niet de schuld!) Ik was me aan het aankleden, toen plotseling dit alles over me kwam --- ik had een moment van ... het zou en of twee minuten hebben kunnen duren, alleen een paar minuten, niet lang --- Oh, de emotie, die ik gedurende de ervaring had ... het was erg absorberend.

Het was niet langer dit (dat is, het leven, zoals het op aarde is), dat bewust wordt van DAT (de eeuwige ziel, dit 'deel van de Allerhoogste,' zoals Sri Aurobindo zei); het was de eeuwige ziel, die het leven zag ... op zijn eigen manier --- maar zonder scheiding, zonder enige scheiding, niet zoals iets, dat van boven kijkt, dat zichzelf verschillend voelt zijn ... Hoe vreemd is het! Het is niet iets anders, het is NIET iets anders, het zelfs geen vervorming, zelfs geen ... Het verliest zijn illusoire kwaliteit, zoals beschreven in de oude spiritualiteiten --- dat is het niet! In mijn ervaring was er ... er was duidelijk een ... emotie --- ik kan het niet beschrijven, er zijn geen woorden. Het was geen gevoel, het was iets als een emotie, een vibratie ... van een TOTALE nabijheid en tegelijkertijd van compassie, een compassie van liefde. (Oh, woorden zijn zo erbarmelijk! ...) Het ene was dit uiterlijke ding, dat een totale negatie was van de andere en TEGELIJKERTIJD de andere, zonder de minste scheiding tussen hen. Het WAS de andere. Dus wat in de ene geboren werd, werd ook in de andere geboren, in dit eeuwige licht. Een lieflijkheid van identiteit, precies een identiteit, die noodzakelijkerwijze een zodanig begrip was met een zodanige perfecte liefde --- maar 'liefde' zegt het armzalig, alle woorden zijn arm! Het is dat niet, het is iets anders! Het is iets, dat niet uitgedrukt kan worden.

Ik leefde dat deze morgen boven.

En dit lichaam is ... oh, hoe zwak en hoe arm is het. Al, wat het vindt om zichzelf uit te drukken, zijn de tranen, die naar haar ogen komen! Waarom? --- Ik weet het niet.

Het heeft veel te doen, voordat het sterk genoeg is om dat te LEVEN.

Dit was nog hier, als een lieflijkheid, toen ik naar het balkon kwam ... En de notie, dat mensen, objecten, het leven, dat alles 'verschillend' is ... is ondenkbaar! Het is niet mogelijk. Zelfs denken is zo vreemd!

(stilte)

Ik vind het vaak moeilijk om het balkon te verlaten. En het is alleen dezelfde gentleman ... (weet je, de 'censor') , die me begint te vertellen, 'U houdt ze daar alleen in de regen, omdat u in extase bent; u laat ze daar alleen

doordrenkt staan en krijgt een stijfheid in de nek van het omhoog kijken in de lucht. Gaat u ze niet laten gaan? --- Wanneer hij teveel aandringt, ga ik terug naar binnen.

Misschien is hij daarom er nog. Anders, wanneer ik vergeet ... *(Moeder lacht)*

November 26, 1960

(Moeder wilde, dat deze persoonlijk conversatie gewist zou worden en niet overgeschreven zou worden, maar het belang ervan in ogenschouw genomen, dachten we dat het beter was om het te behouden.)

Uw kracht genas me in een uur op een spectaculaire manier. Ik zou het begrijpen, als u hoofdzakelijk mijn griep had genezen, wat dat is iets, dat algemener is, en met een goede algemene vibratie kan het verwijderd worden; maar de kracht handelde met een verbazingwekkende precisie en nauwkeurigheid: eerst veegde het mijn griep weg, toen raakte het een kiespijn aan, die pijn had gedaan gedurende de laatste drie dagen, en in vijf minuten was het weg. Tenslotte had ik een verrekt verbinding, die mij nu gedurende drie of vier jaar periodiek pijn gegeven heeft (een dij verbinding, waar het samenkomt met het bekken, om precies te zijn) en deze laatste week deed het zodanig pijn, dat ik het moeilijk vond om met gekruiste benen te zitten voor de meditatie. En toen voelde ik de kracht komen en het juist daar aanraken, precies op dit punt, en de pijn verdween, En toch was het probleem van een organische natuur, niet een of andere algemene ziekte! ...

*(Moeder blijft een moment stil,
en zegt dan:)*

Niet gisterennacht, maar de nacht ervoor raakte ik tenminste een van de oorzaken aan (op dat moment voelde het als DE oorzaak) van een zekere machteloosheid om direct op de Materie te handelen ... Zie je, wanneer de Wil en het Vermogen komen, zijn zij overal erg effectief TOT OP EEN ZEKER GEBIED (met andere woorden, of mensen nu ontvankelijk zijn of niet, open of niet, maakt geen verschil --- wanneer de Wil wordt toegepast is het almachtig TOT OP een zeker gebied), maar wanneer het daar eenmaal aankomt, bij het meest materiële materiaal, hangt haar werkzaamheid af van veel dingen --- en een vermogen, dat afhangt van iets, is geen vermogen! Gedurende een lange, lange tijd heb ik gezocht naar de redenen achter deze machteloosheid. Ik heb er een paar gelokaliseerd, de een na de ander, en op deze punten was er een onmiddellijk effect. Maar sommige dingen boden weerstand (oh, nogal een

aantal, op een aantal manieren), het had bijvoorbeeld een moeilijkheid om ziekten te behandelen, op de cellen, op twijfel (geen mentale twijfel, maar eerder de twijfel van het fysieke bewustzijn, dat zekere dingen niet kan accepteren, die ervoor onmogelijk lijken --- wat Sri Aurobindo *ongeloof*²⁵² noemt, geen mentale twijfel, maar het ongeloof van het fysieke bewustzijn, dat niet kan accepteren, wat tegengesteld is aan haar eigen natuur en haar eigen werking). En wat betreft de ziekten heeft het soms een onmiddellijk effect, maar soms sleept het voort en moet het de zogenaamde natuurlijke loop volgen. Op al deze drie punten voelde ik duidelijk, dat iets het hinderde. Dit zijn de Vijand's bolwerken; alles, dat niet wil, dat het Goddelijke er greep op krijgt en zelfs de werking van het Vermogen, dat van boven komt, wordt tegengewerkt, want, wanneer het hier in het lichaam moet werken, wordt het gestopt of gedeformeerd of veranderd of verminderd.

Dit alles gebeurt in het onderbewuste; dit zijn dingen, die uit het fysieke bewustzijn naar beneden geduwd werden in het onderbewuste, zodat zij daar zijn en en zij komen terug, wanneer zij er ook zin in hebben.

Twee nachten geleden (nee, drie --- de nacht voor Darshan), had ik een van die ervaringen, die ... die je de hele dag peinzend achterlaat ...

(*stilte*)

Het was er nog, toen ik naar beneden ging voor de Darshan, en ondanks al mijn wil om vriendelijk te zijn en plezierig, was ik als een rots, terwijl ik naar dat keek ... ik kan er nu niet over spreken, want het is de sleutel naar IETS ERG GROOTS.

(*stilte*)

Het is juist het punt, waar de Natuur (ik bedoel de passieve kant van een kracht van manifestatie) een slaaf is voor de vijandige krachten. Er is een punt, waar Zij gedomineerd wordt door hen. En dit moet genezen worden, voordat het Vermogen van boven, het Vermogen van de Shakti, door alles kan gaan, alles kan domineren, en onfeilbaar zijn ...

Ik zag het ding, de ervaring vond plaats, maar soms duurt het lang voor alle consequenties om ... *uitgewerkt*²⁵³ te worden.

Maar ik kon onmiddellijk, de volgende dag --- Darshan dag --- terwijl het ding ontwikkelde (zie je, iets werkte vanbinnen), mijn attentie weer keren naar de mensen, die daar waren. En vreemd genoeg was er, net toen je kwam, plotseling een soort kleine schok, als een elektrische schok, en er sprong een vonk uit. En op dat moment handelde het Vermogen misschien gedurende een seconde ... Zie je, er is dit slechte karma geweest, deze oude formatie om je heen gedurende een lange tijden het had niet ... Ik herinner me, dat ik je verscheidene jaren geleden verteld heb, 'Ik zal alleen in staat zijn om zulke

²⁵² Oorspronkelijk Engels.

²⁵³ Oorspronkelijk Engels.

gevallen als de jouwe te genezen, wanneer het Supramentale neerdaalt.' En dit gevoel van onvermogen, van iets, dat weerstand biedt, was nog aanwezig, nog levend --- van niet het juiste vermogen hebben om het te domineren. Maar net, toen je voorbijkwam, was er gedurende een seconde deze flits van ... a;s een vonk, wanneer twee elektrische draden elkaar aanraken. Het was een gouden vonk, een luisterrijk licht --- zzzt!

En het sprong er uit. 'Ah!' Ik dacht; 'het is goed.'

Dat was het.

Toen naderhand, toen je schreef, dat je ziek was, dacht ik, 'Wel, wel! Wat betekent het?' Ik antwoordde niet, ik zei niets, maar ik ging terug naar boven en begon te lopen voor mijn japa, ik bracht deze ervaring terug van de Darshan --- dit moment gedurende de Darshan --- en ik voelde, dat het iets achtergelaten had (het effect was niet totaal of absoluut, maar er was iets achtergelaten), en ik besloot, dat ik hierdoor zou proberen om je je beter te laten voelen.

Ik voelde uw interventie erg duidelijk. Ik was er werkelijk erg slecht aan toe, maar toen ik uit de japa kwam, wist ik, dat het genezen was. Er is nog iets in het been, dat een beetje trekt, maar het is praktisch verdwenen.

Het is het geheugen, het geheugen van de cellen. Goed; het is goed. Ik ben gelukkig. Het is de eerste zodanige ervaring.

Voor ik ziek werd, had ik een eigenaardige droom. Ik was hier in de gang, en een nogal donker iemand kwam me vertellen, dat Moeder wilde, dat ik mijn werk zou veranderen. En ik herinner me, dat ik met al mijn macht probeerde om hem te vragen, 'Maar waarom, waarom?' Uiteindelijk arriveerde u. U was daar aan een tafel met enige anderen. Ik was nogal geërgerd, omdat al deze mensen me van streek maakten, zij verhinderden me om met u te zijn. En u zei erg duidelijk tegen me, 'Het is tijd, dat deze gentlemen weggaat.' misschien vertegenwoordigde deze gentlemen een deel van mijn wezen, dat moet verdwijnen of veranderen, maar in ieder geval vroeg u me om iets extreem moeilijks te doen --- ik voelde een zeer grote moeilijkheid om het te doen. Ik herinner me zelfs, in mijn droom, dat ik u voor een ogenblik verlaten heb, alsof ik de Ashram wilde verlaten, dan moet ik een tijd hen en weer gelopen hebben. Uiteindelijk moet ik een enorme inspanning gemaakt hebben om terug te komen en naast u te zitten op een bank, die symbolisch erg hard was ... De volgende morgen werd ik wakker met de griep.

Dus is het erg eenvoudig. De ziekte was het gevolg van een deel van je wezen, dat sneller gaat dan de rest. Een deel van het fysieke bewustzijn bleef waarschijnlijk achter, en dat creëerde deze onbalans en bracht deze ziekte op gang.

Het nam een enorme inspanning in mijn droom.

Ja, het is goed. Het werkt, zoals het zou moeten. Het zou niet erg aardig kunnen zijn om iemand te vertellen, dat het goed was, dat hij ziek was, maar het is goed!

(stilte)

Zie je, ik doe de sadhana werkelijk langs een ... een pad, dat nog nooit door iemand betreden is. Sri Aurobindo deed het ... in principe. Maar hij gaf de lading om het te doen in het lichaam aan mij.

Dat was het prachtige ding, toen we samen waren en al deze vijandige krachten aan het vechten waren ... (zij probeerden me een aantal keren te doden. Hij redde me altijd op een absoluut miraculeuze en wonderbaarlijke manier). Maar zie je, dit leek grote LICHAMELIJKE moeilijkheden te creëren voor hem. We bespraken dit nogal veel, en ik vertelde hem, *‘Wanneer een van ons moet gaan, wil ik, dat ik het zou zijn.’*

‘Jij kan het niet zijn,’ antwoordde hij, *‘omdat alleen jij het materiële ding kan doen.’*²⁵⁴

En dat was alles.

Hij zei niets meer. Hij verbood me om het lichaam te verlaten. Dat is alles. *‘Het is absoluut verboden.’* zei hij. *‘Je kunt niet, je moet blijven.’*²⁵⁵

Hierna (dit vond plaats vroeg in 1950) ging hij geleidelijk ... Zie je, hij laat zichzelf ziek worden. Want hij wist nogal goed, dat wanneer hij zou zeggen, *‘Ik moet gaan,’*²⁵⁶ ik hem niet gehoorzaamd zou hebben, en ik weggegaan zou zijn. Want in overeenstemming met de manier, waarop ik me voelde, was hij veel onmisbaarder dan ik. Maar hij zag de zaak van de andere kant. En hij wist, dat ik het vermogen om willens en wetens mijn lichaam te verlaten. Dus hij zei niets, hij zijn niets helemaal tot juist de laatste minuut ...

(stilte)

Eenmaal of tweemaal had ik zekere dingen ‘gehoord’ over hem en ik vertelde het hem (want ik vertelde hem alles, wat ik zag en hoorde), en ik zei, dat ik ... was, dat deze suggesties kwamen van de Vijand en dat ik met geweld tegen hen aan het vechten was. Toen keek hij naar me --- tweemaal --- hij keek naar me, knikte met zijn hoofd en glimlachte. En dat is alles. Er werd niets meer gezegd. *‘Hoe vreemd!’* dacht ik. En dat is alles. Toen moet ik het zelf zijn vergeten. Zie je, hij wilde, dat ik het vergat.

Ik herinnerde het me alleen naderhand.

(stilte)

²⁵⁴ Oorspronkelijk Engels.

²⁵⁵ Oorspronkelijk Engels.

²⁵⁶

Maar ...

(stilte)

Dit pad is erg moeilijk.

(stilte)

En dan gebeuren helemaal niet, zoals zij doen in het gewone leven ... gedurende drie of vier minuten, soms vijf of tien minuten, ben ik af-schu-we-lijk ziek, met ieder teken, dat het helemaal voorbij is.

(stilte)

Maar het is alleen om me te laten vinden ... om me door de ervaring te laten gaan en kracht te vinden. En ook om het lichaam dit absolute vertrouwen te geven in haar Goddelijke Werkelijkheid --- om het te laten zien, dat het Goddelijke er is en dat Hij er wil zijn en dat Hij er zal zijn. En alleen op zulke 'momenten' als deze --- wanneer logisch, volgens de gewone fysieke logica alles voorbij is --- kan je de sleutel grijpen.

Je moet recht door alles gaan zonder een spier te vertrekken.

Ik heb dit tot nu toe aan niemand verteld, speciaal niet aan diegenen, die me verzorgen en over me waken, Want ik wil hen niet ... afschrikken. Bovendien ben ik niet zeker van hun reacties --- begrijp je, wanneer zij bang beginnen te worden, zou het verschrikkelijk zijn. Dus vertel ik het niet aan hen. Maar het is tenminste vijf of zes keer gebeurd, gewoonlijk in de morgen, voordat ik naar beneden ga naar het balkon, juist, wanneer ik geen tijd heb ... En het moet snel gedaan worden, want ik moet op tijd klaar zijn!

Het is erg, erg interessant. Maar dan, zie je, op zulke momenten is de ... *concreetheid van de Aanwezigheid*²⁵⁷ --- concreet voor de aanraking --- buitengewoon!

Hoeveel zodanige ervaringen zullen noodzakelijk zijn? Ik weet het niet, zie je, ik bouw alleen het pad.

(stilte)

Schrijf dit alles niet op, wis het, omdat ... Ik zal er later over spreken --- als het eenmaal over is, wanneer ik het eind bereikt heb. Ik wil niet, dat het per ongeluk in iemand's handen valt. En wat jou betreft, hou het in je bewustzijn.

Ik vertel je dit alles door wat 's anderdaags gebeurd is. Met zulke ervaringen wordt het ... het ware Vermogen verkregen.

²⁵⁷ Oorspronkelijk Engels.

En dan gebeuren er, tegelijkertijd, sommige nogal interessante dingen. Stel je voor, X begint zekere dingen te begrijpen --- dat is, op zijn eigen manier ontdekt hij de vooruitgang, die ik maak; hij ontdekt het als een ontvangen onderwijs (*door subtiele kanalen*). Hij schreef twee of drie dagen geleden een brief aan Amrita, waarin hij in zijn eigen taal, met zijn eigen woorden en op zijn eigen manier van spreken, precies mijn meest recente ervaringen vertaalt --- dingen, die ik op een algemene manier veroverd heb.

Dit interesseert me, want deze dingen 'komen helemaal niet binnen door het denkvermogen (hij ontvangt daar niets, hij is daar gesloten). Dus in zijn brief zegt hij, dat dit ding of dat noodzakelijk is (hij beschrijft het in zijn eigen woorden), en hij voegt toe, 'Daarom moeten we zo dankbaar zijn, dat we onder ons ... *de grote Moeder*²⁵⁸ hebben (zoals hij het neerzet), de grote Moeder, die deze dingen weet.' --- 'Goed!' zei ik tegen mijzelf. (Het had te maken met iets specifiek, betreffende de capaciteit voor onderscheid in de buitenwereld, de verschillende kwaliteiten en verschillende functies van verschillende wezens, waarvan alles afhangt op iemand's innerlijke constructie, als het ware.) Dus ik zie, dat zelfs dit, zelfs deze fysieke ervaringen, worden ontvangen (en ik toch had niet geprobeerd, ik had nooit geprobeerd om hem het te laten ontvangen); het werkt hoofdzakelijk zo, zie je (*gebaar van een wijdverspreide diffusie*), en de ervaring is erg --- hoe zal ik het zeggen? --- drastisch, met een soort ... (vermogen *van straling*). Imperatief.

December 2, 1960

(Na samen mediteren)

Een soort vereniging vindt plaats [in jou], alsof je vanbinnen en vanbuiten een uniformer geheel was geworden. Ik weet niet, hoe ik dit uit moet leggen --- het voelt meer verenigd, meer georganiseerd --- uniform. Niet enige delen meer ontwikkeld en andere minder zo, sommige lumineuzer en ander minder zo; het is veel uniformer, en zelfs uniform in de vibratie, een soort ... werkelijk een uniformiteit in al haar bewegingen, antwoorden, vibraties, licht. En dit soort besprenkeling van het nieuwe licht, dat ik zie, is veel wijder verspreid. Het is, alsof alles, alles ... wat gebeurt is werkelijk een werk van verenigen --- stabiliseren, verenigen. En deze besprenkeling van gouden licht heeft je volledig omwikkeld, met hetzelfde blauwe licht in je japa, met verschillende intensiteiten van vermogen --- beiden zijn er. Zoals een vereniging van het bewustzijn, alsof alle minder ontvankelijke elementen begonnen open te gaan, waarbij een veel homogener geheel gecreëerd wordt. Ik weet niet, hoe je nachten zijn, maar ...

²⁵⁸ Oorspronkelijk Engels.

Niet erg bewust.

December 13, 1960

Gedurende deze laatste dagen stond ik oog in oog met een probleem, dat zo oud is als de wereld, dat een buitengewone intensiteit had aangenomen.

Sri Aurobindo noemt het *ongeloof*, en het is gelokaliseerd in het meest materiële bewustzijn --- het is geen twijfel (dat hoofdzakelijk bij het denkvermogen behoort), het is bijna als een weigering om het voor de hand liggende te accepteren, zo gauw als het niet behoort bij de kleine dagelijkse routine van gewone gewaarwordingen en reacties --- een soort onvermogen om het buitengewone te accepteren en te herkennen.

Dit ongeloof is de grondslag van het bewustzijn. En het komt met een ... ('denken' is een te groot woord voor een zodanig gewoon iets) een mentaal-fysieke activiteit, die je ... (ik word gedwongen om het woord te gebruiken) dingen laat 'denken' en dat altijd voorziet, inbeeldt, of conclusies trekt (afhankelijk van de zaak) op een manier, die ik zelf DEFAITIST noem. Met andere woorden, het leidt je automatisch om alle slechte dingen voor te stellen. En dit gebeurt in een werkelijkheid, die absoluut gemiddeld is, in de meest gewone, beperkte banale activiteiten van het leven --- zoals eten, bewegen --- in het kort, de grofste dingen.

Het is redelijk gemakkelijk om dit beheren en controleren in de werkelijkheid van het denken, maar wanneer het neerkomt op die reacties, die oprijzen juist uit de bodem ... zij zijn zo kleinzielig, dat je ze nauwelijks aan jezelf kan uitdrukken. Wanneer iemand, bijvoorbeeld, dat die en die dat en dat heeft gegeten, dan begint onmiddellijk iets naar binnen te sluipen: 'Ah, hij zal maagpijn krijgen!' Of je hoort, dat iemand ergens naar toegaat --- 'Oh, hij gaat een ongeluk krijgen!' ... En het is op alles van toepassing; en het krioelt beneden. Niets te doen denken als zodanig!

Het is een nogal akelige gewoonte, want het houdt de meest materiële toestand in een conditie van disharmonie, wanorde, lelijkheid en moeilijkheid.

Ik heb elke mogelijke manier geprobeerd ... Om er uit te komen is relatief gemakkelijk. Maar dan, het verandert niet.

Het probleem verscheen weer erg intens aan me, toen ik Sri Aurobindo's *The Yoga of Self-Perfection* las. Ik werd geconfronteerd met een hele

formidabele wereld om getransformeerd te worden --- om te transformeren, wat al lumineus is, is nogal gemakkelijk, maar om dat te transformeren! ... ugh --- deze substantie van het leven, zo laag en zo grof, zo gewoon ... het is veel moeilijker.²⁵⁹

Gedurende de laatste verscheidene dagen heb ik greep gehad om ermee te vechten. Hoe kan ik dit idiote, grove stoppen en bovenal het defaitistische automatisme om voortdurend te manifesteren? Het is waarlijk een automatisme; het antwoord niet op enige bewuste wil, niets. Dus wat zal het nodig hebben om ... ? En het is NOGAL INTIEM gerelateerd aan de lichaam's ziekten (de oude gewoonten, die het lichaam heeft om uit haar ritmische beweging te komen, om in verwarring binnen te gaan) --- de twee dingen zijn erg intiem verbonden.

Ik ben diep in het probleem.

Voor mij betekent 'het probleem' niet het ding uitleggen (het is gemakkelijk uit te leggen), maar het controleren, beheersen en transformeren. Dat heeft enige tijd nodig.

We zullen zien.

Nu komt X en deze dagen van meditatie met hem.²⁶⁰ Wat zal er gaan gebeuren? ... Trouwens, hij schrijft niet langer, dat hij komt om 'de Ashram te helpen.' Hij schreef aan Amrita, dat hij komt om de gelegenheid te hebben (ik kan zijn woorden niet exact herinneren) ... in ieder geval om voordeel te halen uit zijn meditaties met me, zodat hij de noodzakelijke transformaties kan maken! ... Een nogal veranderde attitude. Ik had verscheidene visioenen, wat hem betreft, die ik je later zal vertellen.

²⁵⁹ Later voegde Moeder het volgende toe: 'In dit verband --- ik weet niet waar, maar ergens --- sprak Sri Aurobindo over het fysieke denkvermogen, en hij zei, dat je er niets mee kan doen, het moet alleen vernietigd worden.'

Moeder moet zinspelen op de volgende passage van The Synthesis of Yoga: 'Er is niets, dat gedaan moet worden met deze wispelturige, rusteloze, gewelddadige en verstorende factor, dan er af te komen, ofwel door onthechting ervan en het dan reduceren tot stilte of door een concentratie en oprechtheid aan het denken te geven, waardoor het uit zichzelf dit vreemde en verwarrende element zal weigeren.' (sent. Ed, Vol. XX, p. 300.)

²⁶⁰ De tantrische guru. Gedurende zijn periodieke bezoeken aan de Ashram gaf Moeder hem gewoonlijk bijna dagelijkse meditaties.

December 17, 1960

(Moeder geeft de leerling een cadamba bloem, die zij 'Supramentale Zon' genoemd heeft --- een opvallende oranje bal, die bestaat uit ontelbare meeldraden)

Het is mooi, is het niet? Het is alles bij elkaar, maar het is ontelbaar. Het is EEN ding, dat in alle richtingen gaat. En wat een kleur! De boom is glorieus.

De Natuur is een wonderbaarlijke uitvinder. Alles, wat Zij doet, is mooi. I denk niet dat de mens er in geslaagd is om iets, dat zo perfect is, te produceren. Later, het is waar, werden enige nieuwe soorten door hem ontwikkeld, maar desalniettemin blijft de Natuur nog de oorsprong.

Ja, lelijkheid lijkt te beginnen met de mens.

Ik denk, dat zelfs wat voor ons lelijk lijkt in de dierlijke en plantaardige natuur, alleen zo lijkt door de beperkingen van ons eigen begrip. Maar werkelijk, zou gauw als de mens de scene binnenkomt ... Pfff!

Ja, ik heb altijd gevoeld, dat men in de Natuur in schoonheid kan leven, altijd. Maar dan. Wanneer de mens zich eenmaal vertoont, wordt er iets ontwricht. Het is in feite het denkvermogen. Wat geboorte geeft aan lelijkheid, is werkelijk de indringing van het denkvermogen in het leven. Ik vraag me af, of het nodig was, of het niet onmiddellijk harmonieus had kunnen zijn. Maar het lijkt niet zo.

Zelfs stenen zijn mooi; zij zijn altijd mooi op de een of andere manier. Toen leven verscheen, waren er vormen, die een beetje 'moeilijk' waren, maar niet in die mate, niet zoals zekere menselijke creaties. Er zouden natuurlijk enige dierlijk soorten hebben kunnen zijn, die nogal ... waren, maar zij waren eerder monsterachtig dan in feite lelijk. En het meest waarschijnlijk lijkt dat het alleen voor ons bewustzijn. Maar het denkvermogen ... En het is hetzelfde voor al deze ideeën van zonde, van verkeerd, van ... dat alles --- het is een valsheid. Maar de mens vond valsheid uit, is het niet? Het denkvermogen vindt valsheid uit; om te misleiden! Om te misleiden! En het is een curieus feit, dat dieren, die gedomesticeerd zijn door mensen, ook geleerd hebben om te liegen!

De curve ...

Hoe dan ook, we moeten voorbij dat alles gaan.

Vorbij? ... Dat is nogal een taak!

Zoveel mensen zijn tevreden met hun valsheid, hun lelijkheid, hun nauwheid, alles. Zij zijn nogal tevreden. Wanneer zij gevraagd worden om iets anders te zijn ...

Deze werkelijkheid, die ik nu aan het onderzoeken ben, oh! ... Ik breng de hele nacht door met het bezoeken van zekere plaatsen, en daar ontmoet ik mensen, die ik hier materieel ken [in de Ashram]. Zovelen zijn VOLMAAKT tevreden met hun ... hun zwakheden, hun onvermogens, hun lelijkheid, hun machteloosheid.

En zij protesteren, wanneer je wil, dat ze veranderen!

Zelfs gisternacht ging ik er naar toe ... Het was zo grijs en saai en ... pfff! Banaal, levenloos. Wanneer hun dat verteld wordt, dan werpen zij terug, 'Nee, helemaal niet! Dingen zijn nogal goed, zoals zij zijn, u bent het, die in dromenland leeft!'

We zullen er op een dag uitkomen.

Maar je kunt er niet uitkomen, als alles nogal natuurlijk voor je lijkt. Het is het meest onfortuinlijk, wanneer je jezelf eraan overgeeft. Je realiseert je dit, wanneer je teruggaat naar eerdere toestanden van bewustzijn; je ziet, dat het allemaal, wanneer niet natuurlijk, tenminste bijna onvermijdelijk leek --- 'zo zijn dingen, je moet ze nemen, zoals ze zijn.' En je denkt er zelfs niet over na; je neemt de dingen, zoals ze zijn, je VERWACHT hen om te zijn, wat zij zijn; het is de substantie van ons dagelijkse leven, en het blijft zichzelf eindeloos herhalen. En het enige, wat je leert, is volhouden, volhouden, niet jezelf door elkaar te laten schudden, om recht door alles heen te gaan --- en het voelt eindeloos, oneindig, bijna eeuwig. (Als je echter eenmaal begrijpt, wat eeuwig is, zie je, dat dit NIET eeuwig KAN zijn, want anders ...)

Maar deze bijzondere toestand van volharding --- deze volharding, die niets kan verstoren --- is erg gevaarlijk. En toch is het onmisbaar; want je moet eerst alles accepteren, voordat je het vermogen hebt om iets te transformeren.

Het is, wat Sri Aurobindo altijd zei: EERST moet je ALLES accepteren --- het accepteren, zoals het komt van het Goddelijke, als de Goddelijke Wil; accepteren zonder walging, zonder spijt, zonder boos te worden of ongeduldig. Accepteer met een volmaakte gelijkmoedigheid; En alleen NA dat kun je zeggen, 'Laten we nu aan het werk gaan om het te veranderen.'

Maar werken om te veranderen, voor je een volmaakte gelijkmoedigheid verkregen hebt, is onmogelijk. Dat heb ik gedurende deze laatste jaren geleerd.

En voor ieder detail is het hetzelfde. Eerst, 'Moge Uw Wil gedaan worden'; dan, daarna, 'De Wil van morgen' --- en dan zullen deze dingen verdwijnen. Maar eerst moet men accepteren.

Daarom duurt het zo lang. Omdat degenen, die gemakkelijk accepteren ... zijn, zij raken erdoor bedekt en eronder begraven; zij bewegen niet meer. En zij, die de toekomst zien en wat er moet zijn, hebben het moeilijk om het te accepteren; zij trekken zich terug, zij schoppen en protesteren --- dus hebben zij niet enig vermogen.

* * *

(Spoedig daarna, betreffende de conversatie van November 5 over de onbewuste wortels in de cellen, die iedereen in een seconde in elkaar kunnen laten vallen: 'Om het te veranderen, moet je er in neerdalen ... het geeft pijnlijke momenten ... Als het eenmaal gedaan is, zal ik het vermogen hebben ...')

Wanneer was dit? November 5? En nu is het December 17 ...

Wel, het gaat nog steeds door!

Er zouden machines moeten zijn om de curves te graveren, want het is zo ... soms gaat het zo *(gebaar van een erg steile opstijging)* en op zulke momenten voel je, 'Ah! Nu heb ik het ding gevangen.' En dan valt het terug --- gezwoeg. Soms voelt het zelfs als of je in een gat valt, werkelijk een gat. --- en hoe moet je er ook uit kunnen komen? Maar dat gaat ALTIJD vooraf aan een snelle opstijging en een openbaring of een verlichting: 'Ah, hoe prachtig! Ik heb het eindelijk!'

En dat gaat gedurende weken en weken door.

Om de exacte curve te hebben of de WERKELIJKE geschiedenis, zouden we alles op moeten schrijven, want het is een CONSTANT werk, dat plaatsvindt. Zie je, de uiterlijke activiteiten worden bijna automatisch, terwijl dit erachter doorgaat --- ik spreek, maar tegelijkertijd gaat dit erachter door.

Het is een soort oscillatie --- werkelijk, het is zo interessant --- tussen twee extremen, een van hen, die het almachtige en kapitale en primordiale belang is van het Fysieke en de ander haar opperste onwerkelijkheid.

En het gaat voortdurend heen en weer tussen de twee *(zigzag beweging)*. En beiden zijn even vals, even waar.

Het gaat de hele tijd heen en weer tussen de twee --- een soort curve als een elektrische boog tussen hen; het gaat omhoog, het gaat naar beneden, het valt en klimt dan terug omhoog. In een flits komt de heldere visie, dat de universele realisatie bereikt zal worden samen met de perfectie van de materiële, AARDSE wereld. *(Ik zeg 'aardse,' want de aarde is nog iets unieks; de rest van het universum is verschillend --- dus deze opgeblazen vlek stof wordt van kapitaal belang!) Dan, op een ander moment, eeuwigheid --- waarvoor alle universa eenvoudig ... de uitdrukking van een seconde zijn, en waarin dit alles een soort van --- zelfs nog geen interessant spel is, maar eerder ... een in- en uitademing, in en uit ... en op zo een moment lijkt al het belang, dat we aan materiële dingen geven, zo fantastisch idioot! En het gaat in en uit ... In deze toestand is alles voor de hand liggend en onweerlegbaar. En in de andere toestand is alles voor de hand liggend en onweerlegbaar. Maar tussen de twee is er IEDERE combinatie en iedere mogelijkheid.

(stilte)

En het probleem om hen beiden zo PERFECT bij elkaar te houden, dat zij niet langer in oppositie zijn. Gedurende een seconde komt het --- ah! --- gedurende een duizendste van een seconde --- ah, ja! --- en dan is het voorbij, het is weg. En dan moet je weer beginnen.

(stilte)

En in het bijzonder is dit besef van wat 'belangrijk' is en 'niet belangrijk' iets, dat verdwijnt, dat helemaal geen spoor achterlaat. Je wordt zo achtergelaten, met ... niets. Er is geen SCHAAL in belangrijkheid --- dit is helemaal je mentale imbeciliteit. Ofwel niets is belangrijk of AKKES is EVEN belangrijk.

De plek stof, hier, daar, die je wegveegt, of extatische contemplatie --- het is ALLEMAAL HETZELFDE.

December 20, 1960

Wat betreft Kerstmis zal ik je een curieus verhaal vertellen.

Gedurende een tijd was er een Moslim meisje dicht bij me (geen gelovige, maar haar oorsprongen waren Moslim; met andere woorden, ze was helemaal niet Christelijk), die een speciale genegenheid had voor Santa Claus! Ze had afbeeldingen van hem gezien, enige boeken gelezen, enz. Toen, gedurende een jaar, dat zij hier was, kreeg ze het in haar hoofd, dat Santa Claus mij iets moest brengen. 'Hij moet u iets brengen voor Kerstmis, 'vertelde ze me.

'Probeer het, ' antwoordde ik.

Ik weet niet, wat zij deed, maar zij bad naar hem om mij geld te brengen. Zij zette een zekere om vast. En op Kerstmisavond werd me precies dat bedrag gegeven! En het was een grote som, enkele duizenden rupees. Precies het bedrag, dat zij gespecificeerd had. En het kwam die dag op een nogal onverwachte manier.

Ik vond het erg interessant.

* * *

(Spoedig daarna, betreffende de laatste conversatie van December 17 --- een vlek van stof, die je wegveegt, of extatische contemplatie, 'Het is allemaal hetzelfde')

Als ik dit allemaal alleen maar op zou kunnen schrijven ... Het is de hele morgen zo interessant geweest, helemaal van het begin --- op het balkon, toen boven, terwijl ik liep voor mijn japa! En het was over ditzelfde thema (*ervaring van de vlek van stof*) ... De gewoonte, die mensen hebben (speciaal in India, maar meer of minder overal tussen diegenen, die een religieuze natuur hebben), deze gewoonte om alles religieus te doen met respect en wroeging --- en geen vermenging van dingen, bovenal zou er geen vermenging moeten zijn; In sommige omstandigheden, op zekere momenten, MOET je NIET aan God, want dan zou het een soort blasfemie zijn. Er is de religieuze attitude, en er is het gewone leven, waar mensen dingen dien --- werken, leven, eten, genieten van het leven; zij beschouwen deze als de essentiële, en wat de rest betreft, wel, wanneer er tijd is, denken zij erover. Maar wat Sri Aurobindo naar beneden bracht, precies ... ik herinner me, dat in Tlemcen Theon placht te zeggen, dat er een hele wereld van dingen was, zoals eten, bijvoorbeeld, of voor je lichaam zorgen, die automatisch gedaan zou moeten worden, zonder het enig belang te geven --- het is niet de tijd om te denken over goddelijke dingen.'(!) Dat preekte hij. Ik vond beide van hen even onbevredigend. Toen kwam ik hier en vertelde Sri Aurobindo mijn gevoel; ik zei, dat als iemand waarlijk in vereniging met het Goddelijke is, het NIET KAN veranderen, wat hij ook doet (de kwaliteit van wat je doet zou kunnen veranderen, maar de vereniging kan niet veranderen, wat je ook aan het doen bent). En toen hij zei, dat dit de waarheid was, voelde ik een opluchting. En dat gevoel is bij me gebleven gedurende mijn leven.

En nu komen al deze verschillende attitudes, die individuen, groepen en categorieën behouden, van iedere richting (terwijl ik boven loop) om hun eigen gezichtspunten te beweren als het ware ding. En ik zie, dat ik voor mijzelf gedwongen ben om met een hele massa van dingen om te gaan, waarvan de meeste nogal futiel zijn vanuit een gewoon gezichtspunt --- om niet te spreken over de dingen, die deze morele of religieuze types afkeuren. Nogal interessant komen allerlei soorten mentale formaties als pijlen, terwijl ik boven loop voor mijn japa (*Moeder maakt een gebaar van kleine pijltjes in de lucht, die in haar mentale atmosfeer komen uit iedere richting*); en toch ben ik volledig in wat ik de vreugde en het geluk van mijn japa zou kunnen noemen, vol van de energie van het lopen (het doel van lopen is om materiële energie te geven aan de ervaring, in alle lichaam's cellen). Toch komt ondanks dit het ene na het andere, zoals dit, zoals dat (Moeder tekent kleine pijltjes in de lucht): wat ik moet doen, wat ik moet antwoorden aan deze persoon, wat ik moet zeggen tegen die, wat gedaan moet worden ... Allerlei soorten dingen, waarvan de meesten beschouwd kunnen worden als meet futiel! En ik zie, dat dit GESITUEERD is in een totaliteit, en deze totaliteit ... Ik zou kunnen zeggen, dat het niets anders is dan het lichaam van het Goddelijke. Ik VOEL het feitelijk, ik voel het, alsof ik het overal aanraakte (Moeder raakt haar armen, haar handen, haar lichaam aan). En al deze dingen sluieren, noch vernietigen, noch leiden dit gevoel af van volledig dit te zijn ... een beweging, een actie in het lichaam van het Goddelijke. En het neemt van dag tot dag toe, want het lijkt,

dat Hij me steeds meer onderdompelt in volledig materiële dingen met de wil, dat het OOK DAAR gedaan moet worden --- dat deze dingen bewust vol van Hem moeten zijn; zij *zijn* vol van Hem, in feite, maar het moet bewust worden, met de perceptie dat dit alles juist de substantie is van Zijn wezen, dat in alles beweegt ...

Het was nogal mooi op het balkon deze morgen ...

Een lieflijkheid, een gewaarwording ... (beiden tezamen) een gewaarwording van eeuwigheid, en een lieflijkheid! Ik vraag me af, of het zelfs mogelijk is voor iets om aan DAT te ontsnappen!

(stilte)

Natuurlijk, wanneer men zo onfortuinlijk is om te beginnen met te denken, dat het allemaal voorbij is.

(stilte)

Het is een FEIT. Het is geen gedachte, niet iets, dat je kan observeren --- je bent geen getuige: het is een FEIT, dat GELEEFD wordt. Dus, wanneer je de ervaring wil vertalen, zou je de meest paradoxaal dingen moeten zeggen, zoals Sri Aurobindo --- zo paradoxaal, dat zij bijna offensief zijn voor de rede! Ja, meer, veel meer dan paradoxaal.

December 23, 1960

(Moeder arriveert vanuit een meditatie met X, de tantrische guru)

Ik kom met lege handen ...

(Moeder blijft gedurende een lange tijd geabsorbeerd)

Ik zat kort voor tien uur neer voor een meditatie. Ik was in mijn normale toestand en ik was geïnteresseerd om te zien of er enig verschil zou zijn met eerdere keren. En werkelijk, er was in het begin helemaal geen verschil. Toen voelde ik langzaam, langzaam, dit type glimlach en serene vrede, die ik leef, het lichaam binnengaan. De cellen zijn er nog niet altijd bewust van (soms voelen zij een soort ... spanning van het leven --- ik weet niet, hoe ik het moet noemen). Zij zijn bewust van hun bestaan en van wat het betekent en van de Energie, die handelt (ja, bewust van de Actie en de Energie, die handelt), maar gedurende de meditatie daalde DAT neer en er was een buitengewone

relaxatie. Niet de relaxatie, die komt met de *overgave*,²⁶¹ die ik normaal voel voor het slapen, maar de relaxatie, die komt van een soort serene, onveranderbare en eeuwig vreugde. Op dat moment voelde het lichaam, dat het zo voor altijd zou kunnen blijven! 'Oh, wat voel ik me heerlijk! ...' zij het. En in feite ben ik er niet zeker van, maar ik denk, dat hij voelde, dat de meditatie voorbij was, terwijl ik nog ... ik voelde, dat hij zich roerde, dus ik stopte.

Er was een gemarkeerd verschil.

Want, als iets niet goed is, komt er altijd een druk naar beneden op het lichaam van vanboven, de druk van een neerdalende Kracht. Maar in dit geval was het dat helemaal niet; Het was eerder als dit (Moeder houdt haar palmen naar boven in een attitude van totale overgave), maar zaligmakend in dat het leeft in zichzelf, het is bestaan in zichzelf --- en dat is alles.

Ik wam hier in die toestand direct na de meditatie, en toen ik ging zitten ... Zie je, ik had zelfs het ... (natuurlijk is er geen kwestie van 'idee') ik weet het niet, zelfs het instinct niet om een bloem voor je op te pakken, begrijp je? En toen ik ging zitten begon het bewustzijn van de kolom van Licht te komen. Er was geen persoonlijkheid meer, geen individualiteit meer: er was alleen een kolom van Licht die recht juist in de cellen neerdaalde --- en dat is alles.

Dan wordt het geleidelijk bewust van zichzelf, bewust van deze kolom van Licht te ZIJN. En toen keerde het gewone bewustzijn langzaam terug.

(stilte)

Het is interessant voor me om hier spoedig na de meditatie te komen, want het is, alsof ik mijn ervaring aan het objectiveren was. Anders zou ik vanbinnen zijn, zoals dat (gebaar), en er is niet langer enig ... (zie je, ik zeg 'ik' --- maar op dat moment bestaat het niet!) en zelfs HET LICHAAM voelt het op die manier, een soort onveranderbare en zaligvolle eeuwigheid, en dat is alles.

Ik vertel je, zelfs geen ... Toen ik arriveerde, zie ik tegen je, 'Mijn handen zijn leeg'; hoofdzakelijk het contact met je atmosfeer liet het me zeggen. Maar anders had het 'mij,' de 'handen' --- geen ervan had enige betekenis.

Het is interessant.

²⁶¹ Oorspronkelijk Engels.

December 25, 1960

(Brief aan Moeder van Satprem)

Pondicherry, December 25, 1960

Lieve Moeder,

Ik wil u vertellen, dat X mijn japa volledig veranderd heeft vanmorgen. In plaats van tien uur per dag hoef ik het nu alleen drie keer per dag een half uur te doen!

Hij vertelde me, dat 'alles' er is in deze nieuwe japa.

En ik wil u ook vertellen, hoe dankbaar ik ben. U denkt aan ons zelfs in de kleinste menselijke details --- dankbaar is zelfs het woord niet. Moge ik u eenvoudig beter dienen, moge ik mijzelf beter geven.

Met liefde.

Getekend: Satprem

December 31, 1960

(Moeder improviseert gewoonlijk op het harmonium op de morgen van Januari 1 voor het lezen van de Nieuwjaar's Boodschap. Zij is een dag eerder gekomen om het instrument uit te proberen.)

Laat ons zien ... Hoe veel maanden is het geleden? Ik heb dit instrument niet aangeraakt gedurende de laatste acht maanden! En nu moet ik morgen spelen --- ik voel er niet voor. In ieder geval omdat ik moet, moet ik! ... We zullen erover mediteren (*de Nieuwjaar's Boodschap*²⁶²) --- je weet, wat het is, want we hebben er samen aan gewerkt --- en dan zal ik zien, of er iets komt.

(stilte)

Dit gedrang ziet er meer uit als een chaos. Een verschrikkelijke verwarring. Maar vanaf volgende week zullen mensen weg beginnen te gaan. De kroningsdag zal Januari 6 zijn, dat de Epiphany is (maar we hebben het tot

²⁶² 'Deze wonderbaarlijke wereld van Heerlijkheid, die aan onze poorten wacht op onze roep om naar beneden te komen op de aarde.'

een dag gemaakt voor de opoffering van de materiële wereld aan het Goddelijke: de materiële wereld, die zichzelf geeft aan het Goddelijke) --- het zal de climax,²⁶³ zijn, en dan zal ik je zien op de 7de. Daarna zullen we hard werken! Maar tot dan, geen werk --- mijn hoofd is in een soort soep ... Oh, wanneer je eens wist! Het is verschrikkelijk, wat mensen me brengen, wat zij vragen ...

(Moeder zit aan het harmonium)

Oh, mijn jurk zit vast onder een van de stoelpoten. Ben je sterk?

Oh ja!

Kan je me optillen? Ik ben erg zwaar, weet je! ...

Nee, ik ben bang, dat ik u laat kapseizen.

95 pond.

95 pond!

Ja, in maakte grappen, toen ik zei, dat ik erg zwaar was.

Dat dacht ik al!

Ik weeg 95 pond. Ik zou 139 pond moeten wegen.

(Na het spelen)

Het zou zoiets moeten zijn ... of iets anders --- ik heb geen idee!

X leek blij over zijn bezoek deze keer. We hadden een lange meditatie van een half uur --- hij leek helemaal nooit weg te willen gaan! Er was bovenal een soort extreme kalme universalisatie. Een absolute en universele kalmte in alle cellen van het lichaam. Ik weet niet, of ik het alleen was, maar het leek me, dat hij in dezelfde toestand was --- niet in staat om te bewegen, nogal tevreden, glimlachend. Eenmaal hoorde ik de klok slaan, en omdat ik dacht, dat het tijd was en dat hij misschien klaar was om weg te gaan, keek ik; hij had de mala²⁶⁴ verwijderd, die hij om zijn nek draagt en ik vond hem, terwijl hij zijn japa deed. Zo gauw als hij mij zag kijken, deed hij het snel om!

Maar wat het meest verrassend is, dat met mij, geen woord, niets noch hij, noch ik. En het lijkt net zo comfortabel te zijn voor hem als voor mij!

(stilte)

Op de 6de zal iedereen uiteindelijk weg zijn. Maar morgen zal verschrikkelijk zijn; ik moet daar tenminste twee uur zitten om kalenders uit te delen. En

²⁶³ Oorspronkelijk Engels.

²⁶⁴ Mala: een soort ketting van houten kralen, waarmee men een mantra herhaalt.

daarbovenop zijn er al deze controverses over de muziek, die zij iedere week spelen in de bibliotheek. Sommige zeggen, dat het erg goed is , anderen, dat het erg slecht is (de gebruikelijke dingen). En iedere partij heeft zijn zaal bepleit. Zij vertelden me, dat zij een concert zullen geven in de Prosperity,²⁶⁵ zodat ik het voor mijzelf kan beoordelen. Het wordt allemaal opgenomen. Ik ben bang, dat het nogal luidruchtig zal zijn ... Voor mijzelf weet ik nogal goed, hoe ik eruit kan komen --- ik 'denk' aan iets anders! Maar het zal ... Ik zie het al. Vertelde ik je niet, dat we in een chaos zijn? Wel, ik heb het gevoel, dat dit alles zal gaan slaan.

Hoe bedoelt u, een chaos?

Lawaai, beweging, verwarring, mensen ... Lawaai geeft mij altijd de indruk van chaos, altijd.

Ik moet zeggen, dat beneden op de Darshan dagen mensen praten, naar elkaar kijken, kijken, hoe hij of zij gekleed is --- het is als een kermis rond de Samadhi.

Ja, het is waar --- wie is daar, wie niet, hoe hij eruitziet, met wie hij is ... Oh!

(stilte)

En jij? Welk nieuws?

Het is niet altijd gemakkelijk.

Waarom is het niet gemakkelijk?

Oh, maar weet je, nacht na nacht, nacht na nacht, ZIE ik, hoe dingen, die in hun waarheid zo eenvoudig zijn, hier gecompliceerd worden in de menselijke atmosfeer. Werkelijk, het is zo interessant; Ik heb visioenen ,, zie je, het ding is in zijn waarheid zo eenvoudig, dat het verbijsterend is, en dan wordt het hier zo gecompliceerd, pijnlijk, vermoeiend, bedroevend.

Maar het is genoeg om een stap naar achteren te nemen om uit alles te komen.

Ik zal je daarover vertellen ... Wacht, we hebben nog drie minuten; ik wil je een van mijn meest recente visioenen vertellen (maar het is bijna iedere nacht hetzelfde):

Ik was ergens in mijn huis --- een wereld, waarvan het licht als een zon is (gouden met scharlaken reflecties); het was erg mooi. Ik was in een stad en mijn huis was in die stad. Ik wilde naar iemand iets meenemen ... geen cadeaus, maar de dingen, die hij nodig had. Dus had ik alles bij elkaar, bereidde alles voor, en belaadde toen mijn armen met alle pakketten. (ik had mijn eigen tijd genomen om alles aardig te arrangeren en ik ging naar buiten,

²⁶⁵ De kamer, waar Moeder hun behoeften (zeep, papier, enz) uitdeelde op de eerste van de maand.

toen de hele stad verlaten was --- er was geen ziel in de straten. Een volledige eenzaamheid. En een zodanig besef van welzijn, van licht en kracht! Ja, werkelijk een gelukzaligheid, zonder reden. En in plaats van me naar beneden te drukken, leek het, alsof mijn pakketten aan me trokken! Zij trokken me op een zodanige manier, dat iedere stap een vreugde was, als een dans.

Dit duurde de hele tijd, terwijl ik de stad doorkruiste. Toen kwam ik bij een grens, precies bij het begin van een ander deel, waarnaar ik mijn pakketten moest meenemen; daar, alleen een beetje onder me, zag ik een huis onder constructie --- het huis, dat behoorde aan de persoon, aan wie ik deze pakketten moest afleveren (de symboliek in dit alles, is natuurlijk nogal helder).

Terwijl ik het huis benaderde, maar nog van enige afstand, zag ik plotseling enige mensen, die met werk bezig waren. Toen ogenblikkelijk ... ogenblikkelijk was deze weg zo uitgestrekt, zonovergoten en vlak --- zo vlak voor de voeten ... oh, het werd het topniveau van een steiger. En bovendien was deze steiger niet erg goed gemaakt, en hoe dichterbij ik kwam, hoe gecompliceerder het werd --- er staken planken uit, balken uit balans. In het kort, je moest iedere enkele stap bewaken om te voorkomen, dat je je nek breekt. Ik begon me te ergeren. Bovendien waren mijn pakketten erg zwaar. Zij waren zwaar en zij zadelden mijn armen zo, dat ik niet in staat was, dat ik niet in staat was om me ergens vast te houden, en ik moest voortdurend een balanceringsact doen. Toen begon ik te denken, 'Mijn God, hoe gecompliceerd is deze wereld!' En juist op dat moment zag ik een jong persoon langs komen, die als een jong meisje gekleed was in Europese kleding met een hoed op haar hoofd ... allemaal zwart! Deze jonge persoon had een witte huid, maar haar kleding was zwart, en ze droeg zwarte schoenen op haar kleine witte voeten. Zij was helemaal gekleed in het zwart --- zwart, helemaal in het zwart. Zoals volledige onbewustheid. Zij kwam ook pakketten dragen (veel meer dan ik), en ze kwam langs huppelen langs de hele lengte van de steiger, terwijl zij haar voeten overal plaatste! 'Mijn God,' zij ik tegen mijzelf, 'ze gaat haar nek breken!' --- Maar helemaal niet! Zij was volledig onbewust; Zij was zelfs niet gewaar, dat het gevaarlijk was of gecompliceerd --- een totale onbewustheid. Maar haar onbewustheid stond haar toe om zo verder te gaan! Ik keek naar alles. 'Wel, soms is het goed om onbewust te zijn!' Toen verdween zij; zij was alleen gekomen om een demonstratie te geven (zij zag mij niet, noch keek ze naar me). En terwijl ik naar beneden keek naar de werkers, zag ik, dat alles steeds gecompliceerder werden, steeds meer, steeds meer --- en er was zelfs geen een ladder om mee naar beneden te komen. Met andere woorden, het was ondraaglijk aan het worden. Toen rebelleerde iets in me: 'Ah, nee! Ik heb van dit alles genoeg --- het is te stupide!'

En ONMIDDELLIJK vond ik mijzelf beneden, verlost van mijn pakketten. En alles was perfect eenvoudig. (Ik had zelfs de pakketten meegebracht zonder het te realiseren.) Alles. Alles was in orde, erg netjes, erg lumineus, erg eenvoudig --- eenvoudig, omdat ik gezegd had, 'Ah, nee! Ik heb genoeg van deze business! Waarom al deze stupide complicaties!'²⁶⁶

²⁶⁶ Moeder ontdekte later, dat deze wereld van complicaties het symbool is van het fysieke denkvermogen.

Maar dit zijn geen 'dromen,' zij zijn types van activiteit --- werkelijker, concreter dan het materiële leven; de ervaring is veel concreter dan het gewone leven.

Ik heb honderden zodanige voorbeelden gehad ... Het is niet altijd dezelfde scene. De scenes zijn verschillend, maar het verhaal is altijd hetzelfde --- het ding is in zijn waarheid absoluut lumineus, plezierig, betoverend; dan, zo gauw als mensen erbij betrokken worden, wordt het een abominabele complicatie.; En als je eenmaal zegt, 'Nee! Ik heb genoeg van dit alles --- het is NIET WAAR! Gaat het weg.

Er zijn overeenkomstige verhalen geweest in 'dromen' met X. Ik zag hem, toen hij erg jong was (zijn educatie, de ideeën, die hij had, hoe hij getraind was). En hetzelfde gebeurde. Ik was met hem, ... maar dat vertel ik een andere keer ...²⁶⁷ En toen aan het eind had ik genoeg en ik zei, 'Oh, nee! Het is te ridicuul!' en daarmee verliet ik het huis. Bij de deur zat een kleine eekhoorn op zijn lendenen en maakte vriendelijke gebaren naar me. 'Oh!' Zei ik, 'hier is iemand, die het beter begrijpt!'

Maar later observeerde ik, ik zag, dat dit hem geholpen had zich te draineren van al het gewicht van zijn voorbije educatie.

Erg interessant ... Nacht na nacht, nacht na nacht, nacht na nacht --- een overvloed van dingen! Je zou over alles romans kunnen schrijven.

²⁶⁷ Moeder vertelde later het eind van haar 'droom' met X:

'Het was zijn huis, en het was nogal gecompliceerd om binnen te gaan. Ik zei een mantra of japa, toen X langs kwam; hij had een... een verschrikkelijke verwijtende sfeer! Toen rook hij aan mijn handen: 'Het is een slechte gewoonte om parfum te dragen. (Moeder lacht) Je kan geen spiritueel leven leven, wanneer je parfum draagt.' toen keek ik naar hem en dacht, 'Mijn God, moet het zo achterbaks zijn!' Maar het ergerde me, dus zei ik, 'Goed, ik ga.' Toen ik bij de deur kwam, begon hij te zeggen, 'Is het waar, dat u verscheidene keren getrouwd bent, en dat u gescheiden bent?' Toen kwam een soort woede bij me naar binnen (lachend) en ik vertelde hem, 'Nee, niet alleen eenmaal, maar tweemaal!' Daarna ging ik weg. Alle oude ideeën ...

Daarna zag ik de kleine eekhoorn.'